

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

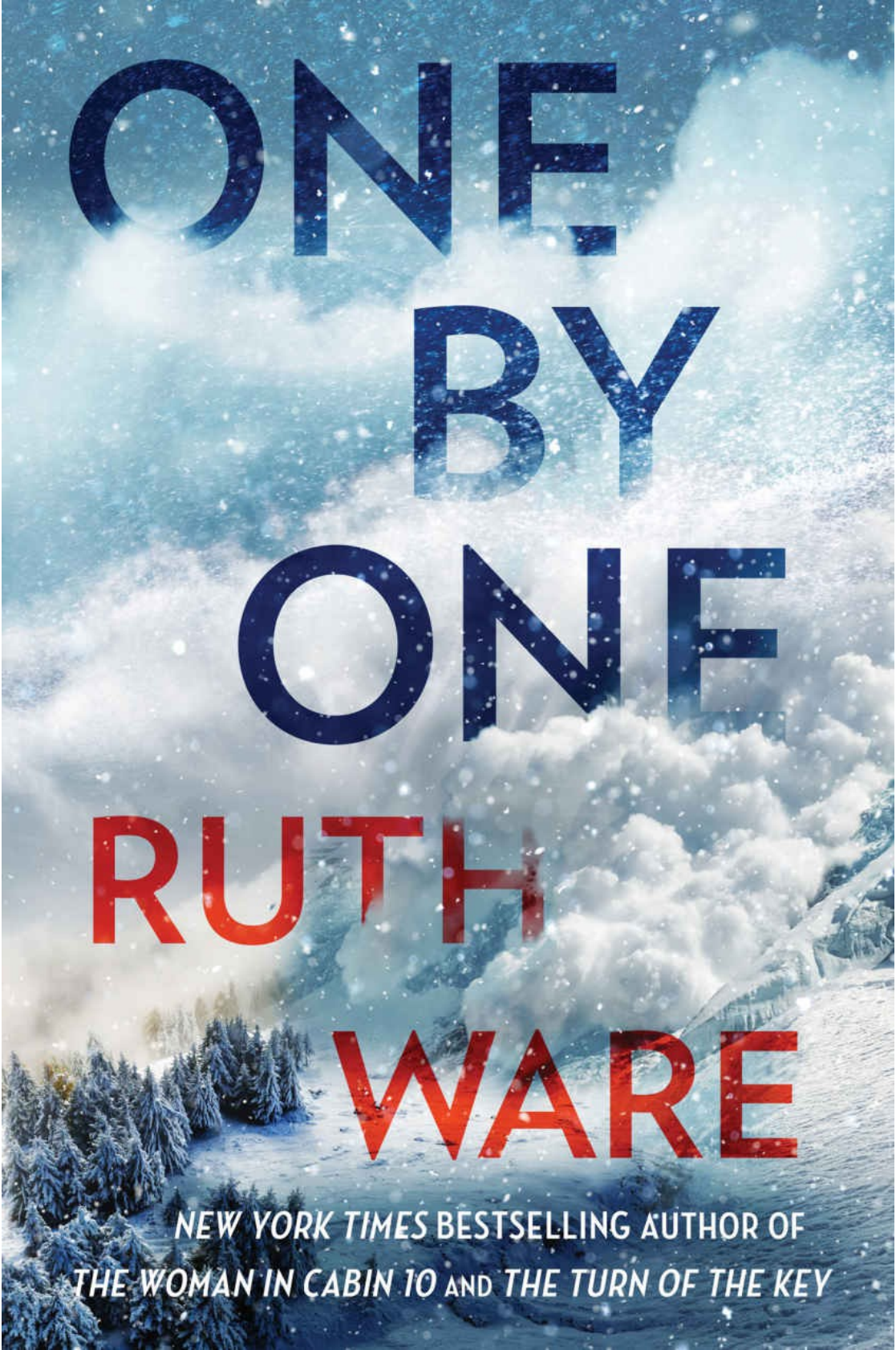
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE BY ONE RUTH WARE

*NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE WOMAN IN CABIN 10 AND THE TURN OF THE KEY*

ONE BY ONE RUTH WARE

*NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE WOMAN IN CABIN 10 AND THE TURN OF THE KEY*

Ruth Ware'in *New York Times*'in en çok satan kitabı için övgüler

ANAHTARIN DÖNÜŞÜ

Goodreads Choice Awards 2019 Finalisti | *Booklist*, *Library Journal* ve *Publishers Weekly*'de yıldızlı eleştiriler | *Reader's Digest*, New York Halk Kütüphanesi, *Washington Post*, Literary Hub, [PBS.com](https://www.pbs.com), *PopSugar* ve CrimeReads tarafından yılın en iyi kitaplarından biri seçildi | *HuffPost*'un "Bu Yıl Hediye Olarak Verilecek En İyi Kitaplar" ve *Good Housekeeping*'in "Bu Sezon Hediye Olarak Verilecek En İyi Kitaplar" listelerinde yer aldı | *Newsweek*'in "Bu Sonbaharda Okunması Gereken Kitaplar" listesinde yer aldı | *Buzzfeed*'in "2019'da Aklımızdan Çıkmayan 13 Gerilim Romanı" listesinde yer aldı | *O, The Oprah Magazine*'in "Sayfaları Çevirmenizi Sağlayacak 23 Tüylar Ürpertici Gerilim Kitabı" | A *Library Journal* 2019'un "Temel Başlığı"

"Muhteşem bir gerilim yazarı.... Ware en sıradan anlarda bile kötülüğün varlığına işaret etmekte usta.... Ware sondan bir önceki sayfada daha önce yaşanan her şeyi nasıl yorumladığımızı kökten değiştiren bir afet çıkarıyor. Bravo, Ruth Ware. Henry James'in bile etkileneceğini söyleyebilirim."

-*Fresh Air*'den Maureen Corrigan *Washington Post* için

"Diyelim ki bir Echo'nuz varsa, kitabı bitirir bitirmez fişini çekeceksiniz.... Ware'in güzel bir şekilde yaptığı şey, *Anahtarın Dönüşü*'ne ürpertici bir Gotik duyarlılık aşlamak. Romanın tüm çağdaş dokunuşlarına -özellikle de evin kötücül akıllı teknolojisine- rağmen, 'kötülük dolu gözlere' sahip çocuklar, *Rebecca*'dan fırlamış huysuz bir kahya ve esrarengiz bir tamirci ile eski moda bir korku hikayesi sunuyor."

-*The New York Times Book Review*

"En sevdiğimiz gerilim yazarlarından biri olan Ruth Ware evi yerle bir ediyor.... Hızlı ve tempolu bir yolculuk için okuyun."

-theSkimm

"*Turn of the Screw*'in bu uygun şekilde dolambaçlı güncellemesi, 10 Numaralı Kulübedeki Kadın yazarını en tehditkâr modunda, şok edici bir cinayet ve aldatma destanı ortaya çıkarıyor."

-Entertainment Weekly

"[Henry] James'in öyküsüne zekice ve zarif bir güncelleme.... Gözetim ve ev teknolojisi korku konvansiyonlarına kolayca yerleşiyor: Çevrenizin istila edildiği ve uzaktan kontrol edildiği ve asla dilediğiniz kadar yalnız olmadığınız hissini verirler.... *Anahtarın Dönüşü* ve onun gibi romanlar yeni bir gerçekliğe işaret eder. Hepimiz, sürekli olarak musallat olmuş durumdayız."

-NPR

"*Black Mirror* aracılığıyla Henry James.... James'in başyapıtındaki belirsizlik 'hayaletler mi delilik mi?' iken, burada 'hayaletler mi aksaklık mı? Ancak Ware, *The Turn of the Screw*'den farklı olarak bir kulvar seçiyor ve açıklanmamış pek bir şey bırakmadan tatmin edici bir şekilde baş döndürücü bir şaşırtmaca ve ifşaat geçidi uyguluyor."

-Los Angeles Review of Books (LARB)

"Şeytani bir zekâ. *Dolambaçlı* ve ürpertici *Anahtarın Dönüşü*, Ruth Ware'in şimdiye kadarki en iyi kitabı. Yanınızda bir battaniye ile okuyun, çünkü tüyleriniz diken diken olacak."

-Riley Sager, *The Last Time I Lied* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Yirmi birinci yüzyıl için bir hayalet hikâyesi, gerçekten önemseyeceğiniz karakterlerle dolu sürükleyici bir gotik gerilim. Bu kitapla Ruth Ware, Wilkie Collins'in gerçek varisi olduğunu kanıtlıyor. Ürpertici, sürükleyici ve elinizden bırakması çok zor."

-JP Delaney, *The Girl Before* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"İlk sürükleyici sayfadan son şok edici dönüş kadar saf gerilim."

-Erin Kelly, *He Said/She Said* kitabının çok satan yazarı

"Ruth Ware bizim kuşağın Agatha Christie'si olarak adlandırılıyor.... *Anahtarın Dönüşü* harika bir okuma. Çok keyif alacaksınız."

-#New York Times'in en çok satan 1 numaralı yazarı David Baldacci'nin "Hot Beach Reads: Today Show'un "2019'un En İyi Yaz Okumaları" kapsamında "Suçlu Zevkler, Popüler Kitaplar" seçkisi, En İyi Yazarlara göre" segmenti

"Eğer uzun bir hafta sonunu hamakta bir Ruth Ware gerilimini yutarak geçirmediyseniz, bu yaz başlamalısınız. Yazarın beşinci romanı *Anahtarın Dönüşü*, İskoç Dağlık Bölgesi'nde geçiyor ve bir Ware kitabından beklediğiniz kadar sürükleyici."

-CBS Watch! Dergi

"Ürpertici.

"

-Star Tribune (Minneapolis)

"Okurlar, Ruth Ware'in bu ürkütücü hikâyesini okuduktan sonra ışıklar açık (ve Alexa'nız açık) uyumak isteyeceksiniz."

-Bookish

"Ruth Ware'in tüm kitapları ürpertici ve derin gizemli, başka bir deyişle... harika! Ama bence bu onun şimdiye kadarki en iyi kitabı olabilir."

-Edebiyatı Alın

"*Anahtarın Dönüşü* zekice hazırlanmış, tüyler ürpertici bir gerilim romanı. İpuçları, ancak çok geç olduğunda farkına vardığınız zehirli bitkiler gibi hikâyenin içine serpiştirilmiş. Bu romanda Ruth Ware dışında kimseye güvenmeyin; o bir kez daha tamamen ilgi çekici bir hikâye ortaya koymuş."

-Jane Casey, *The Burning* kitabının ödüllü yazarı

"Beklenildiği gibi mükemmel.... çağdaş bir gerilimde *Turn of the Screw*'in güzel yankıları. Gerilim konusunda bir ustalık sınıfı."

-Sarah Pinborough, *Behind Her Eyes* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Ware'in geleneksel gizem ile dolambaçlı psikolojik gerilimi birleştirmedeki ustalığı asla şaşırtmıyor!"

-Literary Hub

"Katil olma potansiyeli taşıyan bir dadı ve İskoç Dağlık Bölgesi'nde ters giden akıllı bir evle ilgili klasik bir ürkütücü gerilim. Ruth Ware, *New York Times*'in en çok satan yazarları arasında 1 numarada yer alıyor ve hayranları da ona sadık."

-Vox

"Gerçekten dehşet verici! Ware her romanında atmosfer yaratma ve gerilimi sürdürme becerisini mükemmelleştiriyor."

-Kirkus Reviews

"Karanlık, Karanlık Bir Ormanda, 10 Numaralı Kulübedeki Kadın, Yalan Oyunu ve Bayan Westaway'in Ölümü adlı dört etkileyici romanla kendini günümüzün en iyi gizem yazarlarından biri olarak kabul ettiren Ware, bu beşinci romanıyla da çizgisini bozmuyor."

-BMN Okurları

"Ware son kitabı *The Turn of the Key*'de okuyucuların teknolojiye biraz daha farklı bakmasını sağlayacak çarpık gerilim dolu bir roman sunuyor.... Ware'in en iyiler arasındaki yerini sağlamlaştırıyor."

-Bustle

"Alexa'nıza bağlı mısınız? Akıllı telefonunuzdan evinizin çeşitli yönlerini kontrol ediyor musunuz? Ürkemeye hazır olun. Ruth Ware'in son gerilim romanı *The Turn of the Key (Anahtarın Dönüşü)*, akıllı bir evde yaşayan bir dadının hikâyesini anlatıyor."

-Bookish

"Nefes kesici bir atmosfere sahip olan *Anahtarın Dönüşü*, tüyler ürpertici bir gizem.... Ware'in bir klasiğe getirdiği bu değişiklik, psikolojik gerilim hayranları için kesinlikle bir hit olacak."

-Raf Bilinci

"Korku ve gerilim arasındaki çizgide duran bu roman, her iki türün hayranlarını da memnun edecek."

-BookPage

"Ware, [*The Turn of Screw'in*] gizemli kilitli kapıları ve ürkütücü bir bahçesi olan uzak, mağaramsı bir malikânede geçen büyüleyici tehdidin gotik temellerine akıllıca yüksek teknolojili bir yorum getiriyor.... Ware'in tuhaf ve uğursuz olanı Jamesvari bir şekilde işlemesi, günümüz okurlarını büyüleyecek cep telefonlu ve Tesla'lı bir *The Turn of the Screw* yaratıyor.... Hayal kırıklığına uğratmayacak."

-Booklist, yıldızlı eleştiri

"Ware gerilim yaratma konusunda iyi bir iş çıkarıyor.... Ama her şeyden önce Ware romanın tatmin edici sonucuna giden ekmek kırıntılarını ustalıkla yerleştiriyor... [bu] okuyucuları

Son, akıldan çıkmayan bir soru, son sayfayı çevirdikten uzun süre sonra bile akıllarından çıkmayacak bir soru."

-Publishers Weekly, yıldızlı inceleme

"Ware bir kez daha parkın dışına çıkıyor. Onun hayranları ya da rahatsız edici şeylerden hoşlanan herkes geç saatlere kadar bu kitabı okuyacak."

-Library Journal, yıldızlı inceleme

"Keskin bir sonbahar akşamında çok

-Christian Science Monitor

eğlenceli." "Ware ürkütücülüğünün

-Newsweek

zirvesinde."

"Karakterler arasında masum bir dadı, ürkütücü bir kahya ve sisler ve fundalıklar, yıkık taş duvarlar ve gıcırdayan tavan araları arasında yakışıklı bir bahçe bekçisi var. Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

-Reader's Digest, "2019'un En İyi Kitapları"

"'Tartışılmaz' tanımının tanımı... [ve] korkunç derecede zekice bir yeniden hayal etme

The Turn of the Screw."

-Refinery29

"Başından itibaren sürükleyici bir şekilde okunuyor.... *Anahtarın Dönüşü* baş döndürücü olay örgüsü ve ifşaatlarla dolu ama bir şey çok açık: Ware'in versiyonunda hayaletler biziz. İnsanoğlunun yapabildikleri, teknolojiyle başarabildiklerimiz de dahil olmak üzere, bizi canavara dönüştürme kapasitesine sahip."

-BookBub

**Bu Simon & Schuster e-kitabını
indirdiğiniz için teşekkür
ederiz.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kaydolmak için aşağıya tıklayın ve şartlar ve koşullara bakın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

BİR BY BİR

RUTH WARE

SCOUTPRESS

New York Londra Konya Sydney Yeni Delhi

Bana Saklı Vadi'yi ilk kez gösteren Ali, Jilly ve Mark'a.

Snoop şirketinin web sitesindeki "Hakkımızda" sayfasından:

Hey. Biz Snoop'uz. Gelin bizimle tanışın, mesaj atın, bizi gözetleyin, her neyse. Biz oldukça havalıyız. Öyle misiniz?

Topher St. Clair-Bridges

Babası kim? Snoop'un kurucu ortağı (eski kız arkadaşı, model/sanatçı/profesyonel belalı @evaluation ile birlikte), her şey burada başladı. Eğer masasında değilse, büyük ihtimalle Chamonix'te, Berlin Berghain'de aklını kaybediyor ya da sadece takılıyor. Onu snoop'ta @xtopher adresinde bulabilir ya da Topher'a ne yapması gerektiğini söyleyebilecek tek kişi olan asistanı Inigo Ryder aracılığıyla ona ulaşabilirsiniz.

Dinliyorum: Oscar Mulero / Like a Wolf

Eva van den Berg

Amsterdam'dan Sydney'e, New York'tan Londra'ya, Eva'nın kariyeri onu dünyanın dört bir yanına götürdü; ancak şu anda evi, kocası finansçı Arnaud Jankovitch ve kızları Radisson ile birlikte yaşadığı Shoreditch, Londra. 2015 yılında o zamanki hayat arkadaşı @xtopher ile birlikte snoop'u kurdu; bu fikir tek bir arzudan doğdu: 5000 km'lik okyanus boyunca bağlantılarını sürdürmek. Topher ve Eva o zamandan beri ayrılmış olsalar da aralarındaki bağlantı devam ediyor: snoop. Eva ile @evaluation üzerinden veya kişisel asistanı Ani Cresswell aracılığıyla kendi bağlantınızı kurun.

Dinliyorum: Nico / Deliliğin Kapıcısı

Rik Adeyemi

fasulye başı

Rik paranın adamı, fasulye sayıcısı, anahtarların bekçisi, anladınız siz onu. Snoop'u ilk günlerinden beri gerçek tutuyor ve Toph'u daha da uzun süredir tanıyor. Ne diyebiliriz ki? Snoop bir aile meselesi. Rik, eşi Veronique ile birlikte Highgate, Londra'da yaşıyor. Onu @rikshaw adresinden takip edebilirsiniz.

Dinliyorum: Willie Bobo / La Descarga del Bobo

Elliot Cross

şef inek

Müzik Snoop'un atan kalbi olabilir, ama kod onun DNA'sıdır ve Elliot da Kod ustası. Snoop, telefonunuzda sıcak pembe bir logo olmadan önce, birinin ekranındaki Java satırlarından ibaretti ve o kişi Elliot'tı. Tıraş olmadan önce Toph ile en iyi arkadaş olan Elliot, herhangi bir teknoloji kafasının olmaya hakkı olduğundan daha havalı. snoop onu @ex'te.

Dinliyorum: Kraftwerk / Autobahn

Miranda Khan

arkadaşlar çar

Miranda öldürücü topuklu ayakkabılar, keskin moda ve gerçekten *harika* kahve ile ilgileniyor. Guatemala karbonik maserasyonunun tadını çıkarmak ve Net-a-Porter'da gezinmek arasında dünyaya gülümsüyor. Bize yazmak, vurmak, kömürlerin üzerinden geçirmek ya da sadece merhaba demek ister misiniz? Miranda başlamak için doğru yer. snoop asla yeterince takipçiniz ya da yeterince arkadaşınız olamayacağını biliyor. Miranda'yı @mirandelicious adresinde kendinizden biri yapın.

Dinliyorum: Madonna / 4 Dakika

Tiger-Blue Esposito

soğukkanlı başkan

Sakinliğin timsali olan Tiger, kendine özgü zen halini günlük yoga, farkındalık ve -tabii ki- sürekli bir snoop akışı yardımıyla koruyor. büyük boy kulaklıklar. Bhujapidasana yapmadığı veya Anantasana'd a rahatlamadığı zamanlarda (bu, bilmeyenler için yana yatarak bacak kaldırma anlamına gelir) en iyi şekilde görüldüğümüzden emin olmak için snoop'un dişlilerini parlatıyor ve sözü yayıyor. Onunla @blueskythinking adresinde sohbet edin.

Dinliyorum: Jai-Jagdeesh / Aad Guray Nameh

Carl Foster

hukuk adami

Bu konuda iki yol yok-Carl bizi doğru yolda tutuyor ve nereye burnumuzu sokarsak sokalım bunu yasaların doğru tarafında yaptığımızdan emin olmamızı sağlıyor. A

Londra'daki University College'dan mezun olan Carl, stajını Temple Square Chambers'da yapmıştır. O zamandan beri çeşitli uluslararası firmalarda çalıştı, çoğunlukla eğlence endüstrisi. Croydon'da yaşıyor. onu @carlfoster1972 adresinden takip edin.

Dinliyorum: The Rolling Stones / Sympathy for the Devil

BBC News web sitesinden alınmıştır:

Perşembe, 1 Ocak

KAYAK MERKEZİNDEKİ TRAJEDİDE 4 İNGİLİZ ÖLDÜ

Fransa'nın seçkin kayak merkezi St Antoine, çığ düşmesi sonucu altı kişinin ölmesi ve bölgenin büyük bir kısmının günlerce elektriksiz kalmasından sadece birkaç gün sonra, bu hafta ikinci bir trajedi haberiyle sarsıldı.

Şimdi ise, çığın vurduğu ücra bir kayak dağ evinde, dört Britanyalı'nın öldüğü ve ikisinin hastaneye kaldırıldığı bir 'dehşet evi' durumunun yaşandığı haberleri geliyor.

Alarmin ancak hayatta kalanlar karda üç milden fazla yol yürüyerek telsizle yardım istediklerinde verilmesi, Fransız yetkililerin Pazar günü çığın ardından neden elektrik ve cep telefonu kapsama alanını daha hızlı bir şekilde yeniden tesis etmek için çalışmadıkları sorusunu gündeme getirdi.

Yerel polis şefi Etienne Dupont 'soruşturmanın devam ettiğini' söylemek dışında bir yorumda bulunmazken, Paris'teki İngiliz Büyükelçiliği'nden bir sözcü şu açıklamayı yaptı: 'Fransız Alpleri'nin Savoie bölgesinde dört İngiliz vatandaşının ölümünden haberdar olduğumuzu ve yerel polisin bu olayları şu aşamada bağlantılı bir cinayet soruşturması olarak ele aldığını teyit edebiliriz. Başsağlığı dileklerimizi kurbanların arkadaşları ve aileleriyle paylaşıyoruz'.

Ölenlerin ailelerine bilgi verilmiştir.

Hayatta kalan ve İngiliz oldukları düşünülen sekiz kişinin de polis soruşturmasına yardımcı oldukları söyleniyor.

Bu yıl alışılmadık derecede yoğun kar yağışları yaşandı. Pazar günü meydana gelen çığ olayı, kayak sezonunun başlangıcından bu yana yaşanan altıncı çığ olayıdır ve bölgedeki toplam ölüm sayısını on ikiye çıkarmıştır.

BEŞ GÜN ÖNCE

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: James Blunt / You're Beautiful

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Cenevre Havaalanı'ndan bindiğim minibüste kulaklıklarımı kulağımdan çıkarmıyorum. Topher'ın umutlu bakışlarını ve omzunun üzerinden bana bakan Eva'yı görmezden geliyorum. Bir şekilde yardımı oluyor. Kafamın içindeki sesleri, beni bir o tarafa bir bu tarafa çeken, sadakatleri ve sağa sola savundukları argümanlarla beni hırpalayan sesleri susturmama yardımcı oluyor.

Bunun yerine, James Blunt'ın bana tekrar tekrar güzel olduğumu söyleyerek onları bastırmasına izin verdim. İfadedeki ironi gülmek istememe neden oluyor ama gülmüyorum. Yalanın içinde rahatlatıcı bir şey var.

Saat öğleden sonra 1:52. Pencerenin dışında gökyüzü demir grisi ve kar taneleri hipnotik bir şekilde dönerek geçiyor. Bu çok garip. Kar yerdeyken bembeyaz, ama yağarken gökyüzüne karşı gri görünüyor. Kül de olabilir.

Şimdi tırmanmaya başlıyoruz. Yükseklik arttıkça kar kalınlaşıyor, cama çarptığında artık eriyip yağmura dönüşmüyor, yapışıyor, cam boyunca kayıyor, ön cam silecekleri onu yolcu camı boyunca yatay olarak akan sulu kar derelerine dönüştürüyor. Umarım otobüsün kar lastikleri vardır.

Şoför vites değiştiriyor; bir başka keskin viraja daha yaklaşıyoruz. Otobüs dar virajın etrafında dönerken, zemin alçalıyor ve bir an düşeceğimizi hissediyorum; midemi bulandıran ve başımı döndüren bir vertigo. Gözlerimi kapatıyorum, her şeyi engelliyorum, kendimi müziğin içinde kaybediyorum.

Ve sonra şarkı durur.

Ve yalnızım, kafamın içinde tek bir ses kaldı ve onu susturamıyorum. O ses bana ait. Ve Gatwick'te uçak pistten çıktığından beri kendime sorduğum bir soruyu fısıldıyor.

Neden geldim? *Neden mi?*

Ama cevabı biliyorum.

Geldim çünkü gelmemeyi göze alamazdım.

ERIN

Snoop ID: N/A

Dinleniyor: N/A

Snoopers: N/A

Snoopscribers: N/A

Kar *hala* yağıyor - St Antoine'ın zirveleri, pistleri ve vadileri üzerinde yumuşak bir şekilde uzanmak için tembelce aşağı sürüklenen yağlı beyaz tırmıklar.

Son birkaç hafta içinde üç metre kar yağdı ve daha da yağması bekleniyor. Danny buna kar kıyameti diyor. Snowmagedon. Liftler kapatıldı, sonra yeniden açıldı ve sonra tekrar kapatıldı. Şu anda tüm tesisteki neredeyse her teleferik kapalı, ancak küçük mezramıza giden sadık küçük funiküler hala çalışıyor. Teleferiğin içi camla kaplı olduğu için en şiddetli yağış bile onu etkilemiyor; kar, rayları tıkamak yerine tünelin üzerinde bir battaniye gibi uzanıyor. Bu da iyi bir şey çünkü nadiren de olsa kapandığında tamamen devre dışı kalıyoruz. St. Antoine 2000'e giden bir yol yok, en azından kışın. Dağ evindeki konuklardan kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri için her türlü yiyeceğe kadar her şey funikülerle gelmek zorunda. Tabii helikopter transferi için paranız yoksa (ki inanın bana, bu bölgede duyulmamış bir şey değil). Ancak helikopterler kötü koşullarda çalışmaz. Eğer kar fırtınası çıkarsa, vadide güvenli bir şekilde kalırlar.

Çok fazla düşündüğümde bana garip bir his veriyor - dağ evinin geniş açık manzaralarıyla çelişen bir tür klostrofobi. Sorun sadece kar değil; üzerimde yüzlerce ağırlıkta istenmeyen anılar var. Eğer bir ya da iki dakikadan fazla durursam, zihnime üşüşen görüntüler -sert karda ilerleyen parmaklar, mavi tende gün batımının parıltısı, buz tutmuş kirpiklerin ışıltısı gibi- önlenemez bir şekilde gelmeye başlıyor. Ama neyse ki bugün duracak vaktim yok. Saat biri geçti ve ben hala ikinci kattaki odayı temizliyorum.

Alt kattan gelen gong sesinin ürpertici sesini duyduğumda son yatak odasıydım. Danny'ydi. Adımı ve sonra ne olduğunu anlayamadığım bir şey haykırdı.

"Ne?" Aşağıya sesleniyorum ve tekrar bağıryor, bu sefer sesi daha net. Merdiven boşluğuna çıkmış olmalı.

"Yemek hazır" *dedim*. Tru ed parsnip çorbası. O yüzden tembel kışını buraya getir." "Emredersiniz şef," diye alaycı bir şekilde bağıryorum.

Çorbanın içindekileri çabucak

banyo çöpünü siyah çuvalıma koyuyor, çöp kovasını değiştiriyor ve ardından sarmal merdivenlerden lobiye doğru koşuyorum; burada Danny'nin çorbasının nefis kokusu ve mutfaktan yayılan "Venus in Furs" sesi beni karşılıyor.

Cumartesi haftanın hem en iyi hem de en kötü günü. En iyisi, çünkü değişim günü - misafir yok ve Danny ve ben dağ evini kendimize ayırdık, havuzda tembellik etmek, açık hava jakuzisinde buharlanmak ve istediğimiz müziği istediğimiz ses seviyesinde çalmak için özgürüz.

En kötüsü, çünkü bugün değişim günü, yani değiştirilecek dokuz çift kişilik yatak, temizlenecek dokuz banyo (alt kattaki tuvaleti ve havuz kenarındaki duş odasını da sayarsanız on bir), süpürülüp temizlenecek on sekiz kayak dolabı, oturma odası, yemek odası, çalışma odası, sığınak ve sigara içenlerin göze çarpan çöp kutuları ve kovalara rağmen her zaman etrafa saçtıkları iğrenç izmaritleri toplamam gereken açık sigara içme alanından bahsetmiyorum bile. En azından Danny mutfakla ilgileniyor, gerçi onun da kendi yapılacaklar listesi var. Cumartesi gecesi her zaman büyük bir akşam yemeğidir. Yeni misafirler için bir gösteri yapmak gerekir.

Şimdi birlikte büyük yemek masasına oturuyoruz ve Danny'nin çorbasını kaşıkla ağzıma atarken Kate'in bu sabah gönderdiği bilgileri okuyorum. Tatlı ve topraksı bir tadı var ve üzerine serpiştirilmiş küçük çıtır parçalar var - sanırım yağda kavrulmuş yaban havucu.

"Bu çorba gerçekten çok güzel," diyorum. Buradaki işimi biliyorum. Danny gözlerini devirerek "*Eh işte*" der gibi bakıyor. Danny'nin bir özelliği varsa, o da alçakgönüllü olmamasıdır. Ama harika bir aşçıdır.

"Sence bu gece beğenecekler mi?" Elbette daha fazla iltifat bekliyor ama onu suçlayamam. Danny yemekleri konusunda utanmaz bir diva ve her sanatçı gibi takdir edilmekten hoşlanıyor.

"Eminim yapacaklardır. Muhteşem, gerçekten ısıtıcı ve... um... karmaşık."

Çorbayı bu kadar iyi yapan özel lezzet kalitesini tespit etmeye çalışıyorum.

Danny iltifatların *spesifik* olmasını sever. "Bir kaseinin içindeki sonbahar gibi. Başka ne yapıyorsun?"

"Eğlencelerim var." Danny parmaklarının ucuyla yemekleri işaretliyor. "Sonra başlangıç için tru ed çorbası. Sonra karnavalcılar için geyik eti ve sebzeler için mantarlı ravioli. Sonra tatlı olarak crème brûlée. Ve sonra peynir."

Danny'nin crème brûlée'si onun şovu ve uğruna ölünecek bir şey. Misafirlerin bir porsiyon için kavga ettiklerini gördüm.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyorum cesaretle.

"Bu sefer gizli veganlar olmadığı sürece sorun yok," diyor suratı asık bir şekilde. Konuklardan birinin sadece vegan değil, aynı zamanda gluten intoleransı da olduğu ortaya çıkan geçen haftanın etkisinden hâlâ kurtulamamış. Kate'i henüz affettiğini sanmıyorum.

"Kate *çok* netti," diyorum kandırarak. "Bir laktoz intoleransı olan, bir glutensiz, üç vejetaryen. Vegan yok. Hepsi bu kadar."

"Olmayacak," diyor Danny, hâlâ şehitliğinin tadını çıkararak. "İçlerinden biri düşük karbonhidratlı falan olacak. Ya da meyvecidir. Ya da nefes alan biri."

"Eğer nefes alan biriyseler, seni rahatsız etmezler, değil mi?" Makul bir şekilde söylüyorum. "Burada isteyebilecekleri kadar havaları var."

Bir kolumu odanın güney tarafına hakim olan büyük pencereye doğru sallıyorum. Alpler'in zirvelerine ve sırtlarına bakıyor, öyle nefes kesici bir panorama ki, artık burada yaşıyor olmama rağmen, bazı günler kendimi adımlarımın ortasında dururken buluyorum, güzelliği karşısında neredeyse soluk soluğa kalıyorum. Bugün görüş mesafesi zayıf, bulutlar alçak ve havada çok fazla kar var. Ama iyi bir günde neredeyse Cenevre Gölü'nü görebiliyorsunuz. Arkamızda, dağ evinin kuzeydoğusunda, St Antoine vadisinin en yüksek zirvesini oluşturan ve her şeyi gölgeleyen Dame Blanche dağı yükseliyor.

"İsimleri oku," diyor Danny, bir ağız *dolusu* çorbanın etrafında, ama daha *çok isimleri oku* gibi söylüyor. Aksanı saf Londra aksanı, ama gerçekte Portsmouth'ta büyüdüğünü biliyorum. Ne kadarının rolün bir parçası olduğundan asla emin olamıyorum. Danny bir oyuncu ve onu tanıdıkça, yüzeyin altındaki karmaşık kimlik karışımından daha çok etkileniyorum. Misafirler için takındığı arsız Cockney moruğu bunlardan sadece biri. Geceleri dışarıda

Antoine'ın on beş dakika içinde mükemmel bir Guy Ritchie'den muhteşem bir RuPaul'a dönüştüğünü gördüm.

Konuşabildiğimden değil. Kendi rolümü yapıyorum. Sanırım hepimiz bir şekilde öyleyiz. Buraya, herkesin gelip geçtiği böyle bir yere gelmenin keyiflerinden biri de bu. Yeni bir başlangıç yapabiliyorsun.

"Bu sefer doğru yapmalıyım," diyor düşüncelerimi bölerek. Çorbasının üzerine küçük bir parça taze karabiber koyup tadına bakıyor, sonra onaylar gibi bakıyor. "Bir Madeleine'e daha katlanamam. Kate bağırsaklarımı jartiyer olarak kullanacak."

Kate bölge temsilcisi ve şirketin altı dağ evinin tüm rezervasyon ve lojistik işlerini koordine etmekten sorumlu. Müşterileri ilk günden itibaren isimleriyle selamlamamızdan hoşlanıyor. Bizi büyük zincir operatörlerden ayıran şeyin bu olduğunu söylüyor. Kişisel dokunuş. Ama bu görüldüğünden daha zor, her hafta, her hafta. Geçen hafta Danny Madeleine adında bir kadınla arkadaş oldu, ancak geri bildirim formları geldiğinde grupta Madeleine adında kimsenin olmadığı ortaya çıktı. Ya da adı *M* ile başlayan herhangi bir kadın. Bütün hafta boyunca kiminle konuştuğu hakkında hala hiçbir fikri yok.

Kate'in dün gece gönderdiği listeyi inceledim.

"Bu sefer bir şirket partisi. Snoop adında bir teknoloji şirketi. Dokuz kişi, hepsi ayrı odalarda. Eva van den Berg, kurucu ortak. Topher St. Clair-Bridges, kurucu ortak. Rik Adeyemi, fasulyelerin başı. Elliot Cross, baş inek."

Danny çorbasını burnundan çekiyor ama ben devam ediyorum.

"Miranda Khan, arkadaş çarı. Inigo Ryder, Topher'ın 'patronu'. Ani Cresswell, baş Eva terbiyecisi. Tiger-Blue Esposito, havalıların başı. Carl Foster, kanun adamı."

Ben bitirdiğimde Danny gerçekten gülmekten ağlıyordu ve çorbası ters yöne gitmişti.

"Gerçekten öyle mi yazıyor?" diye soruyor öksürükler arasında. "Fasulye başı mı? Kaplan, başka ne olabilir ki? Kate'in espri anlayışı olduğunu sanmazdım. Gerçek liste nerede?"

Danny'nin gözyaşlarıyla parlayan berbat yüzünü görünce gülmemeye çalışarak, "*İşte* gerçek liste," diyorum. "Bir peçete al."

"Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soluk soluğa kalıyor ve sonra arkasına yaslanıp kendini yelpazeliyor. "Aslında sözümü geri alıyorum. Snoop o tür bir yer."

"Onları duydun mu?" Şaşırdım. Danny normalde bu tür işlere pek meraklı bir insan değildir. Burada her tür parti oluyor, çok sayıda özel parti, tek tük düğün ya da yıldönümü, ama şaşırtıcı sayıda kurumsal inziva da var - sanırım şirketiniz ödüyorsa fiyat etiketini yutmak daha kolay oluyor. Çok sayıda hukuk firması, serbest yatırım fonları ve Fortune 500 şirketleri var. Danny bu şirketlerden birinin adını ilk kez duyuyor ama ben duymadım. "Ne iş yapıyorlar?"

"Snoop?" Şimdi şaşıрма sırası Danny'de. "Lanet olası bir mağarada mı yaşıyorsun, Erin?"

"Hayır, ben sadece onları hiç duymadım. Bir medya şirketi mi?" Neden bunu seçtiğimi bilmiyorum. Medya, Tiger-Blue Esposito'ya sahip olabilecek bir sektör gibi görünüyor.

"Hayır, onlar bir uygulama." Danny bana şüpheyile baktı. "Onları *gerçekten* duymadın mı? Biliyorsun-Snoop-müzik uygulaması. İnsanları gözetlemeni sağlıyor. Öyle bir şey işte."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Snoop, Erin," diyor Danny, bu sefer daha asitli bir şekilde, sanki söylemeye devam ederse alnımı şapırdatacak ve "*Evet, o Snoop!*" diyecekmişim gibi. Telefonunu çıkarıyor ve uygulamaları aşağı kaydırarak sıcak pembe bir arka plan üzerinde iki göze benzeyen bir uygulamaya geliyor. Ya da belki iki çark, logoyu görmek zor. Ona basıyor ve ekran önce parlak pembeye, sonra da siyaha dönüyor. *Gerçek insanlar, gerçek zaman*, fuşya harflerle *yüksek sesle*.

Bu kez ismin iki o'su bir kasetin tekerlekleri.

"Spotify hesabınıza falan bağlıyorsunuz," diye açıklıyor Danny, sanki rastgele ünlülerin listeleri her şeyi açıklığa kavuşturacakmış gibi menüler arasında gezinerek. "Ve dinlediklerinizi herkese açık hale getiriyor."

"Neden biri bunu yapmak istesin ki?" Boş boş söylüyorum.

"Karşılıklı bir şey, değil mi?" Danny sabırsız bir ses tonuyla konuşuyor. "Mesele şu ki kimse seni dinlemek istemiyor ama katılırsan başkalarını dinleyebiliyorsun. Snoop buna *kulaklarınız için röntgencilik* diyor."

"Yani... Beyoncé'nin ne dinlediğini görebiliyorum... Bilmiyorum...? Eğer orada olsaydı."

"Evet. Ve Madonna. Ve Jay-Z. Ve Justin Bieber. Ve başka kim varsa. Kızlar bayılıyor, yeni Instagram bu. Bağlanabiliyorsunuz, değil mi? Ama çok fazla bilgi vermeden."

Yavaşça başımı sallıyorum. Aslında bunun ne kadar çekici olduğunu görebiliyorum. "Yani temelde ünlü insanların şarkı listeleri mi?"

"Çalma listeleri değil," diyor Danny. "Çünkü bütün mesele bunun gerçek zamanlı olması."

Şu anda ne dinlediklerini anlıyorsunuz." "Ya uyuyorlarsa?"

"O zaman hiçbir şey alamazsınız. Çevrimiçi değilse ve dinlemiyorlarsa arama çubuğunda görünmezler ve birini gözetliyorsanız ve dinlemeyi bırakırlarsa, yayınları kesilir ve başka birine aktarma seçeneğine sahip olursunuz."

"Yani birini gözetliyorsanız ve o da telefona cevap vermek için şarkıyı durdurursa-"

Danny başını sallar.

"Evet, sadece kesiyor." "Bu gerçekten berbat bir fikir."

Gülüyor ve başını sallıyor.

"Hayır, anlamıyorsun. Bütün mesele..." Duruyor, kelimelerle ifade edilemeyecek bir şeyi formüle etmeye çalışıyor. "Bütün mesele bağlantıda. Aslında onlarla aynı anda aynı şeyi dinliyorsunuz - ritmik olarak. Dünyanın neresinde olursa olsun, Lady Gaga'nın da sizinle aynı şeyi dinlediğini biliyorsunuz. Sanki"-ilham geliyor ve yüzü aydınlanıyor-"hani biriyle ilk kez çıkarsınız ve bir kulaklık setini paylaşırsınız, bir kulaklık onun kulağında, bir kulaklık sizinkinde?"

Başımı salladım.

"Şey, aynen öyle. Sen ve Lady Gaga, onun kulaklıklarını paylaşıyorsunuz. Bu gerçekten çok güçlü. Siz yatakta uzanırken, onlar kulaklığı değiştiriyor ve siz bir yerlerde onların da muhtemelen sizinle aynı şeyi yaptığını, yuvarlandığını, uykuya daldığını biliyorsunuz... Bu oldukça samimi, anlıyor musunuz? Ama bu sadece ünlüler için geçerli değil. Mesela uzun mesafeli bir ilişkiniz varsa, sevgilinizi gözetleyebilir ve onu dinleyebilirsiniz."

aynı anda aynı şarkıyı dinliyor. Tabii Snoop kimliğini bildiğinizi varsayarsak. Benimkini kilitli tutuyorum."

"Tamam..." Yavaşça söylüyorum. "Yani... yayınların herkese açık ama kimse sen olduğunu bilmiyor mu?"

"Evet, yaklaşık iki takipçim var, çünkü kişi listemden herhangi birini bağlama zahmetine girmedim. Unutmadan, en popüler Snoope'lardan bazıları tamamen gizli. İran'da bir adam var, adı HacT. Hemen hemen her ay Snoope'larda ilk onda yer alıyor. İran'da diyorum ama bunu bilmenin gerçek bir yolu yok. Snoop biyografisinde öyle yazıyor. Florida'dan da olabilir."

Telefonuna bir uyarı geliyor ve onu açıyor.

"Ah, evet, gördün mü? Bu benim abone olduğum biri, Msaggronistic. Montreal'de yaşayan Fransız Kanadalı bir hatun, gerçekten harika punk müzikleri dinliyor. O uyarı bana çevrimiçi olduğunu ve çaldığını söylüyordu..." Bildirimi aşağı kaydırıyor. "Görünüşe göre The Slits. Benim tarzım olduğundan emin değilim ama belki de öyledir. Sadece bilmiyorum."

"Doğru." Gerçekten daha akıllı olduğumdan emin değilim, ama bir şekilde mantıklı geliyor. "Her neyse," diyor Danny. Ayağa kalkıyor ve tabaklarımızı toplamaya başlıyor. "Bu Demek istediğim, bu teknoloji start-up'ları, finans müdürlerine 'şef fasulye sayacı' ya da her ne deniyorsa onu dediklerini hayal edebilirsiniz. Bunun sinirli bir şey olduğunu düşünürlerdi. CoLee?"

Saatime baktım. 2:17.

"Yapamam. Yapmam gereken birkaç oda var, sonra da havuz." "Sana bir tane getireceğim."

Ayağa kalkıp geriniyorum, boynumdaki ve omuzlarımdaki ağırları gideriyorum. Temizlik fiziksel bir iş. Bu işe başlamadan önce ne kadar çok olduğunu hiç fark etmemiştim. Süpürgeleri merdivenlerden çıkarıp indirmek, tuvaletleri ve fayansları fırçalamak. Dokuz odayı birden temizlemek tam bir antrenman.

Danny bir fincan kahve ile içeri girdiğinde havuzu bitiriyordum. Her zamanki şortunu giyiyor - gerçek hayatta gördüğüm en küçük, en dar olanları. Muz sarısıydı ve benim kahvemi masaya koymak için arkasını döndüğünde

lounge, poposunun üzerinde kırmızı harflerle *BAD BOI* yazdığını görebilirsiniz.

"Sakın su sıçratma," diye uyarıyorum onu, kollarını açmış havuzun kenarında dururken. "Bir daha paspas yapmayacağım."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece dilini çıkarıyor ve sonra havuzun sığ ucuna mükemmel, sıçramasız bir dalış yapıyor. Aslında dalmak için yeterince derin değil, ama dibi sıyrıyor ve en uçta güvenli bir şekilde yukarı çıkıyor.

"Haydi, lanet olası yer yeterince temiz. Gir içeri."

Tereddüt ediyorum. Yemek odasını süpürmedim, ama kimse bunu anlayabilir mi bilmiyorum.

Saatime bakıyorum, 3:15. Misafirlerin 16:00'da gelmesi gerekiyordu. 1'i kesiyorum.

"Oh, tamam o zaman."

Bu bizim haftalık ritüelimiz. Tüm işler bittikten sonra on dakikalık bir dalış, bölgemizi geri almanın bir yolu gibi, kendimize bu yerde aslında kimin yetkili olduğunu hatırlatıyor.

Kıyafetlerimin altında bikinim var ve terli tişörtümü ve lekeli temizlik kotumu çıkarıp kendimi dalmaya hazırlıyorum. Tam itmek üzereydim ki bir elin bileğimden tutup beni öne doğru çektiğini hissettim ve bir çılgılla havuza yuvarlandım.

Yüzeye çıkıyorum, sıçıyorum, saçlarımı gözlerimden çekiyorum. *Her yerde su var.* "Seni lanet olası embesil! Su sıçratmak yok dedim!"

"Sakin ol." Danny kahkahalarla gülüyor, su koyu teninde mücevher gibi parlıyor. "Paspaslayacağım, yemin ederim."

"Yapmazsan seni öldürürüm."

"Ben yapacağım! Öyle dedim, değil mi? Sen saçını kuruturken ben yaparım." Kısa kesilmiş kafa derisini işaret ederek bu konuda benden önde olduğunu hatırlatıyor.

Omzuna yumruk atıyorum ama ona kızgın kalamıyorum ve sonraki birkaç dakika boyunca yüzüyoruz, güreşiyoruz ve köpek yavruları gibi boğuşuyoruz, ta ki sonunda ikimiz de sıırıslam olup nefes nefese kalana ve soluklanmak için durmak zorunda kalana kadar.

Danny sırtarak ve nefes nefese sudan çıkar ve giyinmek ve konukları karşılamak için soyunma odasına doğru ilerler.

Onu takip etmeliyim, bunu biliyorum. Daha yapacak çok şey, tamamlanacak işler, bitirilecek görevler var. Ama bir an için, sadece bir an için, kendimi masmavi suyun üzerinde sallanmaya bırakıyorum. Parmaklarımı yanağım boyunca uzanan yara izine dokunduruyorum, derinin ince ve hala hassas olduğu çukur çizgiyi izliyorum ve yukarıdaki cam çatıdan gri gökyüzüne bakıyorum, kar tanelerinin spiral çizerek aşağı inişini izliyorum.

Gökyüzü *tam* olarak Will'in gözlerinin renginde.

Saatler misafirlerimizin gelişine doğru ilerliyor ve Danny'nin soyunma odalarını paspaslamaya başladığını duyabiliyorum. Dışarı çıkmalıyım ama yapamıyorum. Başka tarafa bakamıyorum. Öylece uzanıyorum, siyah saçlarım etrafımda dalgalanıyor, kök salıyor, yukarı bakıyorum. Hatırlıyorum.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Snooping EDSHEERAN ✓

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Artık dağların oldukça yükseklerindeyiz. Minibüs, gökyüzünün mavi değil de tehditkâr bir arduvaz rengi olması dışında, kartpostallara benzeyen küçük Alp köylerinin arasından ilerliyor. Vadideki sulu kar yağışı kocaman beyaz tırmıklara dönüşmüş durumda ve şoför ön cam sileceklerini sonuna kadar açmış, düştükçe hızla kenara savuruyor. Altımızdaki ıslak siyah asfalt donmuş gri sırtlara dönüştü ve lastikler bunların üzerinden geçerken garip bir tıkırtı sesi çıkarıyor. Yolun her iki tarafında, kar küreme aracı tarafından çamurla kaplanmış dev sürüklenmeler oluşmuş. Sanki bir tünelden geçiyormuşuz gibi hissediyorum. Bu bana garip bir sıkışmışlık hissi veriyor ve Snoop'a geri dönmeden önce dikkatimi dağıtmak için uygulamalar arasında gezinerek telefonuma bakıyorum.

Şirketten ayrıldıktan sonra uygulamayı sildim. Snoop ile ilgili her şeyin arkamda kalmasını istiyordum ve Topher, Eva ve diğerlerinin yazılım aracılığıyla beni takip etmeleri fikrinden hoşlanmıyordum. Ancak birkaç hafta sonra kendimi yeniden indirirken buldum. Yüz milyon kullanıcıya ulaşmasının bir nedeni var: bağımlılık yapıyor. Ancak bu kez prolle'im olabildiğince sıkı bir şekilde kilitlendi ve hesaba önemsiz bir e-posta adresi eklendi, böylece tüm perde arkası bilgilere erişimi olan Elliot bile bunun ben olduğumu bilemez. Paranoyak olduğumdan değil. Orada oturup birkaç günde bir *Liz Owens* için kullanıcı kayıtlarını araştırdığını sanmıyorum. Ben sadece oldukça özel bir insanım. Bu normal, değil mi?

Topher omzunun üzerinden bana bir şeyler söylüyor. Kulaklıklarımı çıkarıyorum. "Pardon, ne dediniz?"

"İçki?" dedim. Açık bir şampanya şişesi uzatıyor.

Başımı salladım.

"Hayır.

Teşekkürler."

"Keyfin bilir." Doğrudan şişeden bir yudum alıyor ve ben ürpermemeye çalışıyorum. Yutkunuyor, ağzını siliyor ve sonra şöyle diyor: "Umarım hava düzelir. Bu gidişle fazla kayak yapamayacağız."

"O zaman karda kayamaz mısın?" diye sordum. Sanki aptal olduğumu düşünüyormuş gibi gülüyor.

"Evet, yapabilirsin ama pek eğlenceli değil. Yağmurda koşmak gibi. Hiç kayak yapmadın mı?"

"Hayır." Tırnağımın kenarındaki ölü deriyi çiğnediğimi fark ediyorum ve kendimi elimi bırakmaya zorluyorum. Annemin endişeli sesini keskin bir şekilde duyuyorum. *Liz, lütfen bunu yapma, babanın bundan hoşlanmadığını biliyorsun.* Kendi sesimi yükseltiyorum, onu susturuyorum. "Yani, pek sayılmaz. Bir keresinde okulda kuru yamaç kayağı yapmıştım ama aynı şey olduğunu sanmıyorum."

"Çok seveceksin," diyor Topher, o sinir bozucu özgüveniyle. Gerçek şu ki, kayağı sevip sevmeyeceğimi bilmesinin hiçbir yolu yok. Ama her nasılsa bu açıklamaları yaptığında ona inanıyorsunuz. *Paranız tamamen güvende olacak ya da bu harika bir yatırım ya da bir daha asla bu şartlara sahip olamayacaksınız* dediğinde ona güveniyorsunuz. O çeki imzalarsınız. Para yatırılırsınız. Her şeyi onun ellerine bırakırsınız.

Sanırım bu yüzden olduğu kişi. O milyon dolarlık özgüven. Ugh.

Cevap olarak bir şey söylemiyorum. Ama o bir cevap beklemiyor. Bana kocaman bir Rashing sırtışı atıyor ve Krug'dan bir yudum daha aldıktan sonra şoföre dönüyor.

"Neredeyse varmış olmalıyız, doğru mu?" Şoför Fransızca olarak

"Comment?" diyor.

Topher abartılı bir sabırla gülümser ve bu kez daha yavaş bir şekilde kendini tekrarlar.

"Neredeyse. Orada mısın?"

"Presque," diyor şoför kaba bir şekilde.

Nefesimin altında "Neredeyse," diye tercüme ediyorum ve sonra keşke tercüme etmeseydim diyorum.

"Fransızca konuştuğunu bilmiyordum Liz," diyor Eva. Bana bakmak için arkasını dönüyor. Gülümsüyordu. Kelimeleri altın yıldız dağıtır gibi söylüyor.

Benim hakkımda bilmediğin çok şey var Eva, diye düşünüyorum. "GCSE," diye mırıldanıyorum. "Pek iyi değil."

"Sen tam bir kara atsin," diyor Eva hayranlıkla. Beni iğnelemeye çalıştığının farkındayım ama İngilizce'nin Hollandaca'dan sonra ikinci dili olduğunu ve Almanca ve İtalyanca'yı da çok iyi bildiğini göz önünde bulundurursak, sözlerinde tepeden bakan bir taraf var.

Cevap vermemi beklemeden minibüs durdu, lastikler karda gıcırdıyordu. Etrafıma bakıyorum. Beklediğim dağ evi yerine, karlı tepede karanlık bir açıklık ve üzerinde *Le funiculaire de St. Antoine* yazan bir tabela var. Telesiyej mi? Şimdiden mi?

Kafası karışan tek kişi ben değilim. Kalın kafalı avukat Carl da telaşlı görünüyor. Şoför önden iniyor ve çantaları taşımaya başlıyor.

"Buradan yürüyecek miyiz, yürümeyecek miyiz?" Carl diyor ki. "Kar ayakkabılarımı yanıma almadım!"

"St. Antoine 2000'de kalıyoruz," diyor Topher'ın asistanı. Adının Inigo olduğunu uçakta öğrendim. Amerikalı, sarışın ve son derece yakışıklı. Hem Carl'la hem de bizimle konuşuyor. "Burası St. Antoine le Lac, ama etrafa dağılmış bir sürü küçük mezra var, bazıları sadece birkaç dağ evinden ibaret. Kaldığımız yer yaklaşık yedi bin fitte, yani iki bin metrede," diyor aceleyle, Eva kaşlarını kaldırırken. "Karayolu erişimi yok, bu yüzden yolculuğun son kısmını bu funiküler demiryoluyla kat etmek zorundayız." Karanlık açıklığa doğru başını sallıyor ve gözlerim alıştığında içeride bir turnike ve küçük bir kabinde telefonuyla oynayan sıkıcı görünümlü üniformalı bir adam görebiliyorum.

"Biletleriniz bende," diye ekliyor Inigo, bir tomar kâğıt tutarak.

Minibüsten yumuşak karın üzerine inerken onları uzatıyor ve elimizde tutup yukarı bakarak duruyoruz. Parmaklarımı gergin bir şekilde ceplerimin içinde gezdiriyorum, eklemlerin tıkırtılarını duymak yerine hissediyorum. Saat 16:07 ama bulutlar o kadar yoğun karla kaplı ki tüm gökyüzü karanlık. Her birimiz bir çanta alıyoruz, şoför arkadan geliyor ve sonra funiküler için rahatsız edici bir bekleyiş başlıyor. Funiküler görünmüyor, tünelin çok yukarısında bir yerde, ancak yaklaşırken devasa çelik kablonun gümbürtüsünü duyabiliyoruz.

"Nasılsın Liz?" diyor arkamdan bir ses ve Snoop'un mali işler sorumlusu Rik Adeyemi'yi görmek için dönüyorum. Elinde boş bir şampanya şişesi

vardı.

bir kolunun altında. Rik, Eva, Topher ve Elliot dışında tanıdığım birkaç kişiden biri. Sırıttıyor, soğuk havaya beyaz bir bulut gönderiyor ve bir omzuma sertçe vuruyor. Acıtıyor. İrkilmemeye çalışıyorum. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu!"

"Ben iyiyim," diyorum. Sesim sert ve ilkel çıkıyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama elimde değil. Gergin olduğumda sesim hep böyle çıkıyor. Ve Rik beni her zaman germiştir. Kısmen boyu yüzünden. Genelde erkeklerle, özellikle de üzerime abanan uzun boylu erkeklerle pek iyi anlaşılamam. Ama sadece bu değil. Rik çok... gösterişli. İkisi de aynı dünyadan gelmelerine rağmen Topher'dan çok daha fazla. Kelimenin tam anlamıyla. O, Topher ve Elliot yatılı okulda tanışmışlar. Görünüşe göre Elliot o zamanlar bile bir dahiymiş. Okula gittiğim Crawley'deki Campsbourne Ortaokulu'ndan çok uzakta. Onlar için başka bir gezegenden gelen bir yaratık olduğumu biliyorum. Tuhaf. Garip. *İşçi sınıfı*.

Parmaklarımı sıkarak eklem yerlerinin çatlamasına neden oluyorum ve Rik yüzünü buruşturup garip bir gülüş.

"İyi yaşı Liz," diyor. "Hâlâ o eski tıklama şeyini mi yapıyorsun?"

Cevap vermedim. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor, bunu yaparken dalgınca gümüş Rolex'ini ayarlıyor, gözlerini rayların üzerinde bize doğru gelen görünmez arabaya dikeyyor.

"Nasılsın bakalım?" diye soruyor ve ben gözlerimi devirmek istiyorum.

Az önce bunu sordun sanırım. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Bazen bunu yapmanın sorun olmadığını öğreniyorum. Aslında insanların tepkilerini izlemek oldukça eğlenceli.

Rik'in gözleri bana dikilmiş, sosyal olarak şartlandırılmış "Peki" dememi bekliyor ve demeyince boştaki elini cebine sokuyor, belirgin bir şekilde tedirgin görünüyor.

Güzel. Bırak beklesin.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

"Littlemy?" Danny, ben yeni kullanıcı adımlı yazarken omzumun üzerinden bakarak "Küçüklem" diyor. İki kelime gibi telaffuz ediyor: Litt *lemy*. "Ne demek lan bu?"

"Lit Lemmy değil. Little My. Moominler'den bir karakter." "Ne möö?"

"Moominler! Bir çocuk dizisi -Bak, boş ver," diyorum, yüzündeki ifadeyi görünce. "Seninki ne?"

"Sana söylemeyeceğim," diyor sinirli bir şekilde. "Beni gözetleyebilirsin."

"Yani senin benimkini bilmeye iznin var ama benim seninkini bilmeye iznim yok öyle mi?" "Çok doğru. Ne dinleyeceksin?"

Rastgele bir pro ile tıklıyorum. NeverMindTheHorlix. Uygulamanın kişi listemden önerdiği biri ve kim olduğunu kesin olarak bilmesem de, okula birlikte gittiğim bir kız olabileceğini düşünüyorum. Redbone'dan "Come and Get Your Love" odayı dolduruyor. Grubu hiç duymadım ama şarkıyı biliyorum.

"Birileri *Galaksinin Koruyucuları*'nı izlemiş," diye mırıldanıyor Danny alaycı bir tavırla, ama kalçaları ritme uygun olarak seğiriyor, odanın diğer ucuna geçip karlara bakıyor. Orada sadece bir saniye durduktan sonra geri dönüyor ve sehpanın üzerindeki soğutucudan bir şişe şampanya alıp mantarını silah sesine benzer bir sesle patlatıyor.

"Buradalar, fönükülerin geldiğini görebiliyorum."

Başımı salladım ve telefonumu cebime soktum. Şimdi sohbet için zaman yok. Burası aksiyon istasyonu.

On dakika sonra Chalet Perce-Neige'in açık kapısında durmuş, bir elimde bardak tepsisi, fönükülerden verandaya inen patıkada sendeleyerek kayan küçük bir grubu izliyorum. Hiçbiri uygun ayakkabı giymiyor ve karda kısa adımlarla ve ağırlığınızı geriye değil öne vererek nasıl yürüneceğini öğrenememişler. İçlerinden biri, çok yakışıklı bir siyah adam, elinde bir şey taşıyor -evet, öyle. Boş bir Krug şişesi. Harika. Çoktan sarhoş olmuşlar.

İlk önce uzun boylu, sarışın bir adam bana ulaştı, otuzlu yaşlarının *başındaydı*, yakışıklıydı.

"Merhaba. Topher, Snoop'un kurucusu," diyor, beni büyülemek için olduğu belli olan bir şekilde sırtarak. Nefesi alkol kokuyor ve sesi tanıdığım tüm yatılı okul çocuklarına benziyor. Aradaki bağlantıyı kuramasam da belli belirsiz tanıdık geliyor - ama belki de bu sadece hip bir internet start-up'ının CEO'sunu seçiyor olsaydınız tam olarak onu seçeceğiniz gerçeğidir.

"T a n ı ş t ı ğ ı m ı z a sevindim," diyorum. "Ben Erin, bu haftaki dağ evi ev sahibinizim.

Şampanya?"

"Madem ısrar ediyorsun..." Tepsiden bir kadeh şampanya aldı ve bir dikişte geri devirdi. Bir dahaki sefere bu parti için içki hazırlarken prosecco kullanacağımı aklıma not ediyorum. Bu şekilde geri atarak aradaki farkı anlamalarına imkan yok.

"Teşekkürler." Boş bardağı tepsiye yerleştiriyor ve etrafına bakıyor. "Bu arada konum harika."

"Teşekkürler, beğendik," diyorum. Diğerleri şimdi onun arkasından geliyor. Karamel bronzluğunda teni ve beyaz-sarı saçlarıyla şaşırtıcı derecede güzel bir kadın karda ilerliyor.

"Eva van den Berg," diyor Topher bizimle aynı seviyeye geldiğinde, "suç ortağım."

"Merhaba Eva," diyorum. "Grubunuzu Chalet Perce- Neige'de ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Çantalarınızı burada bırakıp ısınmak için içeri girmek ister misiniz?"

"Teşekkürler, bu harika olur," diyor Eva. Konuşurken İngilizceden pek de farklı olmayan bir şeyler söylüyor.

Arkasında adamlardan biri karda kayarak nefesini tutup homurdanmaya başlayınca, kadın omzunun üzerinden umursamaz bir tavırla, "Kapa çeneni Carl," diyor.

Gözlerimi kırpttırıyorum ama Carl olağandışı bir şey fark etmemiş gibi görünüyor ve sadece gözlerini deviriyor, kendini toparlıyor ve iş arkadaşlarını sıcaklığa doğru takip ediyor.

Lobinin içindeki büyük emaye odun sobasında bir ateş yanıyor. Konuklar paltolarındaki karı silkeliyor ve ocağın önünde ellerini ovuşturuyor. Bardak tepsisini kolayca ulaşılabilecek bir yere koyuyorum ve konukların ve oda numaralarının listesini açıyorum. Odanın etrafına göz gezdiriyor, zihinsel olarak insanları isimlerle eşleştirmeye çalışıyorum.

Eva ve Topher'ı çoktan aldım. Carl Foster, karda kayan adam, kırk yaşlarında, tıknaz, beyaz bir adam, saçları kısa kesilmiş ve yüzünde hırçın bir ifade var, ama kapının dışındaki anı düşünmediğini belli edecek şekilde neşeyle şampanyasını yudumluyor. Soyadına bakılırsa, Miranda Khan muhtemelen merdivenlerin yanındaki çok zarif Asyalı kadın. Altı inçlik topuklu ayakkabılar giyiyor ve elinde Krug olan adamla konuşuyor, adam da boş şişeyi dolu bir bardakla değiştiriyor.

"Ah, Rik," dediğini duyuyorum, sesinde bir parça Rirtation var. "Sen böyle söylersin."

Rik Adeyemi. İsim listeme zihnimden bir tik daha attım. Tamam, bu on beşi. Geriye kalan dört konuk daha çok bulmaca gibi. Yirmili yaşlarının ortasında, kısa saçlarının uçları ombreli ince bir kadın, nedense kolunun altında rulo yapılmış bir yoga matı tutuyor. Yirmili yaşlarının başında, genç Jude Law'a çok benzeyen bir çocuk var. Bir kadeh şampanya içerken aksanından anladığım kadarıyla Amerikalı gibi görünüyor. Arkasında, gerçek rengi olması mümkün olmayan Rui sarısı saçları olan bir kız var. Düğün çiçeği rengine ve karahindiba sarısı dokusunda. Kocaman yuvarlak gözlükler takıyor ve lobide merakla etrafa bakıyor ve saçlarıyla birlikte, özellikle sevimli bir bebek civciv izlenimi veriyor. Ya Ani ya da Tiger olmalı. Bir kaplandan hayal edebileceğim en uzak şey, bu yüzden onu muhtemel bir Ani olarak yazıyorum.

Dokuzuncu ve son konuk uzun boylu, garip görünüşlü, elleri cebinde pencereden dışarı bakan bir adamdır. Duruşu garip bir şekilde

Sadece uzun süre birlikte çalışmış ya da sosyalleşmiş insanlarda görebileceğiniz rahat bir ileri geri konuşmayla sohbet eden diğer konuklarla.

Hayır, bekleyin. Tek başına duran bir misafir daha var. Yirmili yaşlarının sonlarında bir kadın, sanki kimsenin kendisiyle konuşmamasını umuyormuş gibi 1re'nin yanında göze çarpmayan bir köşede kambur duruyordu. Koyu renk kıyafetler giyiyor ve gölgelerin arasına o kadar iyi karışmış ki ilk başta onu fark etmedim. Neredeyse... Aklıma gelen kelime *sinmek* ve çok güçlü hissettirse de, gerçekten uygun olan tek kelime bu. Onun tedirginliği, irtifaya alışma tavsiyesine uyarak çoktan gülmeye ve bardaklarını yeniden doldurmaya başlamış olan grubun geri kalanıyla keskin bir tezat oluşturuyor. Ama onu diğerlerinden ayıran sadece vücut dili değil, her şeyi. D&G'den çok H&M'e benzeyen kıyafetler giyen tek kişi o ve gözlük takan tek kişi o olmasa da, diğerleri bir Hollywood stüdyosu tarafından sağlanan aksesuarlar takıyormuş gibi görünüyor. Onunkiler Ulusal Sağlık Hizmetleri'nin gözlüklerine benziyor. Bana da bir kuşu hatırlatıyor ama küçük bir piliç değil. Onda hiç şirinlik yok. Bu kadın daha çok bir baykuşa benziyor; karşıdan gelen bir arabanın farlarına yakalanmış, avlanmış, paniklemiş bir baykuş.

Yanına gidip ona bir kadeh şampanya ikram etmek üzereyken fark ettim ki
tepside hiç kalmamış. Yanlış numara mı koydum?

Tekrar etrafıma bakıp sayıyorum. Lobide dokuz değil on kişi var.

Topher'a sessizce, "Affedersiniz," diyorum, "partinizden biri mi kalıyor? başka bir yerde?"

Anlayışsızca bana bakıyor.

"Listede sadece dokuz misafirim var," diye açıklıyorum. "Siz on kişi gibi görünüyorsunuz. Bu tam olarak bir sorun değil -on sekiz kişiye kadar uyuyabiliyoruz- ama sadece dokuz odamız var, bu yüzden merak ediyorum..."

İz sürüyorum.

Topher bir elini alnına götürür ve Eva'ya döner.

"Kahretsin," sesi çok alçak, kelimeleri söylemek yerine neredeyse ağızdan çıkarıyor. "Liz'i unuttuk."

"Ne?" diyor oldukça sinirli bir şekilde, ipeksi saç perdesini geriye doğru sallayarak. Boynundaki uzun keten eşarabı çözüyor. "Ne dediğini anlamadım."

"Liz'i unuttuk," diyor bu kez daha vurgulu bir şekilde. Kadının çenesi düşüyor ve omzunun üstünden Ireplace'in yanındaki kıza bakıp iş ortağına sessizce yankılanan bir *siktir çekiyor*.

Topher ikimizi de diğer konuklardan uzak bir köşeye çekiyor ve Jude Law'a benzeyen genci işaret ediyor. Yaklaştıkça benzerlik kayboluyor ama şaşırtıcı yakışıklılığının etkisi daha da artıyor. Zeytin rengi bir teni; keskin, Slav elmacık kemikleri ve şimdiye kadar gördüğüm en olağanüstü topaz mavisi gözleri var.

Çocuk yaklaşırken Topher, "Inigo," diye tıslar. "Inigo, Liz'i unuttuk."

Inigo bir an için Topher'a boş boş bakar ve sonra kelimeler kafasına dank eder ve yanaklarının rengi solar.

"Aman Tanrım." Aksanı Amerikalı, tahminimce Kaliforniyalı, gerçi Amerikalıları ayırt etmekte pek iyi değilim. Korku içinde elini ağzına götürdü. "Topher, ben tam bir pisliğim."

"Bu senin hatan değil," diyor Eva sert bir şekilde. "Orijinal isim listesini hazırlarken onu unutan Topher'dı. Ama onca insan arasında-"

"Madem bu kadar beceriklisin," diye homurdandı Topher gıcırdayan dişlerinin arasından, "belki de tüm ağır işleri Inigo'ya bırakmak yerine Ani'ye biraz ayak işi yaptırmalıydın."

"Bu bir-" diye araya giriyorum telaşla. Bu iş olması gerektiği gibi gitmiyor. İlk günün dinlenme ve rahatlama olması gerekiyordu - jakuzide gevşemek, vin chaud içmek ve Danny'nin yemeklerini takdir etmek. Sıradan gerçekliğin daha sonra, PowerPoint sunumları ortaya çıkana kadar yüzeye çıkmaması gerekiyordu. "Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını karşılayabiliriz. Tek sorun yatak odalarını nasıl düzenleyeceğimiz. Sadece dokuz misafir odamız var, bu da iki kişinin paylaşması gerekeceği anlamına geliyor."

Topher kaşlarını çatarak, "Listeye bir bakayım," diyor.

"Hayır, listeyi görmeme izin ver," diye tersliyor Eva. "Bunu zaten bir kez batırdın, Topher."

"Peki," diyor Topher sinirli bir şekilde ve Eva kâğıt parçasını alıp parmağını üzerinde gezdiriyor. Bunu yaparken, kazağında yanık deliklerine benzeyen bir şey olduğunu fark ediyorum - kaynak yapmış gibi görünüyor, ama içimden bir ses kazağın bu şekilde ve muhtemelen yüklü bir fiyat etiketiyle geldiğini söylüyor.

"Liz Ani'yle paylaşabilir," diyor Inigo yardımsever bir şekilde, ama Eva başını

sallıyor.

"Hayır, kesinlikle olmaz. Liz paylaşan kişi olamaz yoksa ne olduğu anlaşılır."

"Peki ya Carl?" Topher mırıldanır. "Kimse onu sikine takmıyor. Biriyle paylaşabilir."

"Kim?" Eva diyor ki. "Rik odayı paylaşmayı asla kabul etmeyecek, değil mi? Ve Elliot'a gelince-" Başını diğerlerine arkası dönük duran garip görünümlü adama doğru sallıyor.

"Evet, tamam," diyor Topher aceleyle. "Bunun işe yaramayacağını görebiliyorum."

İkisinin de bakışları düşünceli bir şekilde listeye endişeyle bakan Inigo'ya yönelir. Gözlerini üzerinde hissedince başını kaldırır.

"Bir şey mi kaçırdım?"

"Evet," diyor Eva hızlıca. "Carl'la paylaşıyorsun. Şimdi git ve haberi ona ver."

Inigo'nun yüzü düşer.

"Odaları değiştirmem gerekecek," diyorum, zihnimden hangi odalara ikinci bir yatak konulabileceğine dair listeyi geçirerek. "Liz'in Inigo'nun eski odasına gitmesi gerekecek, en küçük oda orası, sorun olur mu? Sonra Miranda Carl'inkini alabilir, sonra da Carl ve Inigo Miranda'nın eski odasını paylaşabilirler; orası ilave yatak alabilen birkaç odadan biri."

"Miranda nerede?" Topher etrafına bakınarak söylüyor. Merdivenlere bir göz atıyorum. Rik şu anda RuIy civciviyle konuşuyor -kesinlikle Ani, diye çıkardım- ve uzun boylu, zarif Miranda ortadan kaybolmuş. Eva iç geçiriyor.

"Kahretsin, muhtemelen çoktan odasına çıkmıştır. Rütbesinin düşürülmesinden pek etkilenmeyecektir ama buna katlanmak zorunda. Eşyalarını toplamadan önce gidip onu bulalım."

"Ben de seninle geleceğim," dedim. "Birinin bavulları taşınması gerekecek."

Bir yerden, gözlerimin arkasında bir baş ağrısının başladığını hissediyorum. Birdenbire, bu çok uzun bir haftanın başlangıcı gibi geliyor.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Varışta bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ama Eva, Topher ve Inigo'nun dağ evi kızıyla lobinin bir köşesinde toplandıklarını gördüm. Ve ismimi duyduğuma eminim. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Benim hakkımda *fısıldaşıyorlardı*.

Tek düşünebildiğim ne söyledikleri ve neden omuzlarının üzerinden bakıp plan yaptıkları.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Hayır. Bu doğru değil. *Tüm* bunlardan nefret etmiyorum. Burası - havuzu, manzarası, koyun postu örtüleri ve kadife kanepeleriyle bu inanılmaz dağ evi - bir rüyanın gerçekleşmesi gibi. Daha önce bu kadar lüks bir yere ayak bastığımı sanmıyorum, en azından Snoop'tan ayrıldığımdan beri. Burada yalnız olsaydım çok mutlu olurum, hatta mutludan da öte. Kendimi çimdiklerdim.

Onlardan nefret ediyorum.

Nihayet odamda yalnız kaldığımda, el dikişi yorganın üzerine uzanıyorum, kuş tüyü yastıklara sırtımı yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Odanın içinde geziniyor, dağların muhteşem panoramik manzarasını seyrediyor, banyodaki spa ayarlarını test ediyor ve burada bulunma şansına hayret ediyor olmalıydım. Ama burada değilim. Bunun yerine, gözlerim kapalı bir şekilde burada yatıyor ve alt kattaki o korkunç, garip anı tekrar tekrar yaşıyorum.

Buna alışmış olmalıydım. Beni unutmalarına, beni hafife almalarına, beni görmezden gelmelerine alışmalıydım. Snoop'ta bütün bir yılım böyle geçti. Bir yıl boyunca insanlar işten sonra bir şeyler içmeye gittiler ve beni davet

etmediler. On iki ay boyunca "Liz, Mirabelle'de dört kişilik bir masa ayırabilir misin?" diye sordular ve o dört kişinin

beni dahil etmedi. Tam bir yıl görünmezlik. Ve ben bununla birdim - aslında birden fazla. Oldukça rahattım.

Şimdi, ayrıldıktan üç yıl sonra, her şey değişti. Çok ama *çok göz önündeyim*. Ve bir şekilde Topher ve Eva'nın incelemeleri ve beni etkileme çabaları görmezden gelinmekten daha kötü.

Saat Fransa saatiyle 17:28. Akşam yemeğinden önce yaklaşık doksan dakikam var. Yıkanmak, üstümü değiştirmek ve bavuluma Eva'nın yeni asistanı ve pazarlamacı Kaplan kıza kıyasla beni rüküş göstermeyecek bir *şeyler* koymaya çalışmak için bir buçuk saat.

Eva ve topuklu ayakkabılı diğer kadınla yarışmayı düşünmüyorum bile - adı neydi? Miranda. Onlar sadece benim ligimin dışında değil, benim maaş derecem de dışındalar. Eva bir podyum mankeniydi ve Snoop işe başlamadan önce bile onun ayakkabı bütçesi benim tüm maaşımdan fazlaydı. Her zaman farklı seviyelerde çalıştığımı biliyordum. Ama akşam yemeğine diğerleriyle aynı odaya aitmişim gibi görünerek gidebilseydim iyi olurdu. Sarkan tekerlekli çantamın fermuarını açıyorum ve sabah erkenden içine koyduğum kat kat giysileri karıştırıyorum. Sonunda, yarıya kadar inmişken, işimi görebilecek bir elbise buldum. Elbiseyi başımın üzerinden geçiriyorum ve aynanın önünde durup elbisenin kumaşını düzeltiyor ve kendime bakıyorum. Elbise siyah ve esnekti ve onu *Elle*'de okuduğum bir yazıda her kadının bir elbiseye ihtiyacı olduğunu söylediği için almıştım. küçük siyah elbise ve bu da en ucuz olanıydı.

Ama nedense o fotoğraf çekimindeki elbiseye hiç benzemiyor. Çantamdan buruş buruş olmuş ve sadece iki ya da üç kez giymiş olmama rağmen, kollarının altındaki kumaş topak topak olmuş ve ona yorgun, hayır kurumu mağazası görünümü vermiş. Bir kedim olmamasına rağmen sırtında kedi tüyüne benzeyen şeyler var. Belki de eşarbımdan çıkmışlardır.

Tiger gibi bir kızın bu elbiseyi ikinci el bir dükkândan alıp zincir yelek ve motorcu çizmeleri gibi saçma sapan bir şeyle süsleyeceğini ve bir milyon dolar gibi görünerek dışarı çıkacağını biliyorum.

Eğer zincirli bir yelek giyseymdim, kollarımın altındaki deriyi sıkıştırır ve yürüdüğümde tıngırdardı ve yabancılar gülerek "Mızrak dövüşü mü yapıyorsun, aşkım?" derdi. Ve terimin halkalara sızdığı yerde paslanır, kıyafetlerimi lekelerdi ve kendimden zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret ederdim.

Hâlâ orada durmuş, aynada boş boş kendime bakıyordum ki kapı çalındı. Midem yırtılıyor. Onlarla yüzleşemem. Hiçbiriyle yüzleşemiyorum. "Kim-kim o?" Sesleniyorum. Sesim son hecede kesiliyor.

"Ben Erin, dağ evinizin sahibiyim," diye odunların arasından belli belirsiz bir ses duyuyorum. "İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı diye kontrol etmek istedim."

Kapıyı açtım. Bizi daha önce karşılayan kız orada duruyordu. Geldiğimizde ona gerçekten bakma şansım olmamıştı ama şimdi bakabiliyorum. Güzel ve bronz tenli, parlak kestane rengi saçları var ve koyu mavi kot pantolonunun içine düzgün beyaz bir bluz giymiş. Kendinden emin, kendinden emin görünüyor, benim olmadığım her şeye sahip.

Yerinde olmayan tek bir şey var; sağ elmacık kemiği boyunca uzanan ve saçlarının arasında kaybolan uzun bir yara izinin ince, pembe izi. Bana gülümsediğinde yara geriliyor ve ben... şaşırıyorum, sanırım. Böyle bir şeyi makyajla kapatacak birine benziyor. Ama kapatmamış.

Ona nasıl aldığını sormak istiyorum ama bu öyle ağzından kaçırabileceğin türden bir soru gibi gelmiyor. Bir zamanlar sadece sorardım. Şimdi zor yoldan öğrendim ki, bu tür bir doğrudanlık insanların sizin tuhaf olduğunuzu düşünmesine neden oluyor.

"Merhaba," diyor, hâlâ gülümseyerek. "Ben Erin. Odanızla ilgili her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek ve bu akşam saat altı kırk bir buçukta fuayede akşam yemeği öncesi içkiler ve ardından kısa bir sunum olacağını bildirmek istedim."

"Sunum mu?" Elbisemin eteklerini çekiştiriyorum. "Tatil köyü hakkında mı?" "Hayır, sanırım bir iş sunumu. Programında yok muydu?"

Çantamı karıştırıyorum ve Inigo'nun birkaç gün önce e-posta ile gönderdiği buruşuk ve katlanmış seyahat programını çıkarıyorum. O zamandan beri neredeyse her boş saniyemi bu haftanın nasıl geçeceğini anlamaya çalışarak geçirdim, bu yüzden ilk gece için listede bir şey olmadığını çok iyi biliyorum, ama yine de delirmediğime dair kendimi rahatlatmam gerekiyor.

"Listede hiçbir şey yok," diyorum. Sesime bir suçlama notasının sızmasına engel olamıyorum. Kız omuz silkiyor.

"Muhtemelen bir son dakika eklemesi? İş arkadaşınız -Ani, doğru mu?- az

nce benden projektörü çalışma odasına kurmamı istedi."

Ani'nin meslektaşım olmadığını söylemek dilimin ucunda. Onunla hiç çalışmadım. Aslında dört orijinal kurucu, Rik, Elliot, Eva ve Topher dışında hiçbirini tanımıyorum.

Ama bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmakla çok meşgulüm.

Ani, Eva'nın asistanı. Yani bu sunum Eva'nın planladığı bir şey olmalı. Ve Eva tanıdığım en stratejik insandır. Hiçbir şeyi kazara gündemde bırakmaz. Bu da demek oluyor ki bunu bilerek yaptı. Bir çeşit plan uyguluyor.

Ama ne?

"Ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum. "Sunum mu?"

"Hayır, üzgünüm. Tek bildiğim zamanlama. İçkiler 6:40-1:17'de, sunum 7'de."

"Ve... ne giymeliyim?" Ona sormak istemiyorum ama çaresiz hissetmeye başlıyorum.

Kız gülümser ama ifadesinin arkasında bir şaşkınlık vardır.

"Nasıl yani? Perce-Neige'de gerçekten gayriresmiyiz, kimse akşam yemeği için giyinmez. Kendinizi nasıl rahat hissediyorsanız öyle giyin."

"Ama hep böyle derler!" Kendime rağmen kelimeler ağzımdan döküldü. "'Ne istersen onu giy' diyorlar, sonra da gittiğinizde benim dışımda herkesin bildiği gizli bir kıyafet kuralı varmış gibi görünüyor. Ben çok şık giyiniyorum ve hepsi kot pantolon giyiyor ve ben de çok uğraşmışım gibi görünüyorum ya da ben rahat bir şeyler giyiyorum ve hepsi takım elbise ve elbise giyiyor. Sanki herkes bunun anahtarına sahip ama ben değilim!"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları geri almak istiyorum. Kendimi çıplak, dayanılmaz derecede açıkta hissediyorum. Ama artık çok geç. Söylenmemiş olamazlar.

Tekrar gülümsüyor. İfadesi nazik ama gözlerindeki acımayı görüyorum. Kanın yanaklarıma doğru süzüldüğünü, yüzümü sıcak ve kırmızı hale getirdiğini hissediyorum.

"Gerçekten çok rahat," diyor. "Eminim çoğu insan üstünü bile değiştirmeyecektir. Ne giyerseniz giyin çok güzel görüneceksiniz."

"Teşekkürler," diyorum sefilce. Ama ciddi değildim. Yalan söylüyor ve bunu ikimiz de biliyoruz.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Snooping XTOPHER ✓

Snoopers: 1

Snoopscribers: 1

Partinin çeşitli üyeleri fuayede toplanırken, kafamda dönüp duran şarkı onlar gelmeden önce dinlediğim Şili R&B'si değil (evet, Topher'ı gözetliyordum), Beautiful South'un "Rotterdam (or Anywhere)" şarkısı. Tamam, herkes sarışın değil. Ama herkes kesinlikle güzel. Neredeyse saçma bir şekilde. Eva'nın asistanı, kalp şeklinde yüzü ve düğün çiçeği saçlarıyla sevimli küçük Ani var. Topher'ın asistanı Inigo, elmacık kemiklerini bir film setinden fırlamış gibi gösteren bronz bir saat on bir gölgesi var. Muhtemelen partinin en az geleneksel çekiciliğe sahip ismi olan avukat Carl'ın bile, boğa gibi ifadesi ve tıknaz yapısıyla belirgin bir çekiciliği var.

"*Thicc*," diye fısıldıyor Danny, elinde bir tepsi kanepeyle yanımdan geçerken kulağıma takdirle. "Ben isterdim, sen istemez miydin?"

"Carl mı? Hayır," diye fısıldıyorum ve Danny gülüyor, gırtlaktan gelen derin bir kahkaha, lezzetli bir şekilde bulaşıcı.

"Kim o zaman? Şuradaki kodlayıcı adam mı?"

Gelirken seçtiği yerde duran ve kasıtlı olarak kimseyle göz teması kurmayan Elliot'a başıyla selam veriyor. Gülüyorum ve başımı sallıyorum ama bunun nedeni Elliot'ı itici bulmam değil. Tamam, biraz garip bir okul çocuğuna benziyor ama yine de inek-şık bir şekilde seksi olmayı başarıyor. Sanki kemikleri derisine göre çok büyükmüş gibi görünen bir vücudu var; çıkık bilekleri, köşeli elmacık kemikleri ve çok kısa pantolonundan çıkıntı yapan yumrulu ayak bilekleri. Ama dudakları şaşırtıcı derecede duygulu ve meslektaşlarından biri

Elliot'ın yanından geçerken, bir kolunu Elliot'ın beline doluyor... yani, çok samimi görünüyor. Ve Elliot düşündüğüm gibi geri çekilmiyor.

"Hadi," diye sesleniyor Topher seslerin arasından. "Şu partiyi başlatalım. Carl, Inigo, içinizden biri şu hoparlör sistemini çözebilir mi? Tanrım, kimse bizim bir teknoloji şirketi olduğumuzu düşünmez."

Nereden geldiği belli olmayan bir müzik başlıyor. David Bowie, "Golden Years," Bluetooth hoparlörlerden duyuluyor. Kimin koyduğunu bilmiyorum ama neredeyse ironiye varacak kadar yerinde bir seçim. Bu grupta son derece yaldızlı bir kalite var. Hiçbir şey onlara dokunamaz.

"Hey." Elliot'ı iterek geçen kız grubun arasından Danny ve benim durduğumuz yere doğru ilerliyor. Ritim eşliğinde sallanıyor ve Doc Martens botlarının daha da küçülttüğü ince, biçimli bacaklarını ortaya çıkaran çok kısa bir kazak elbise giyiyor. Bir an için onu tanıyamıyorum ve bir an paniğe kapılıyorum, ama sonra ombré saçlarını ve hızmasını fark ediyorum. Geldiğinde yoga matını tutan kadın o ve bu fark ediş onun adını hatırlamamı sağlıyor. Yoga. Kaplan. Tiger-Blue Esposito. Havalı kafa.

"Merhaba Kaplan," diyorum. Elimdeki kokteyl tepsisini uzattım. "Size bir içki ikram edebilir miyim? Bu bir bramble cin martini ya da soldaki bir marmelat old- fashioned."

"Aslında yiyecek bir şeyler almak için geldim." Bana bembeyaz, düzgün dişlerini ve şeftali yumuşaklığındaki yanağındaki gamzeyi gösteren baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyor. Sesi gırtlaktan geliyor, bana bir kedinin mırıltısını anımsatıyor ve garip ismi birden oldukça uygun görünüyor. "Kusura bakmayın, mutfak kapısından çıkar çıkmaz kanepelere saldırmanın görgüsüzlük olduğunu biliyorum ama son tepsi çok güzeldi ve açlıktan ölüyorum. Uçakta hiç yemek servisi yapmadılar, bu yüzden kahvaltıdan beri tek yediğim Krug." Bir an duraksıyor ve sonra şaşırtıcı derecede dünyevi bir kahkaha atıyor. "Oh, kimi kandırıyorum. Ben sadece patolojik olarak açgözlüyüm."

"Özür dilemeyin," diyor Danny. Özenle hazırladığı kanepelerin küçük taburlar gibi sıralandığı tepsiyi uzatıyor. "İştahlı kızları severim. Bunlar Gouda dilimli pro1teroller" -tepsinin solundaki minik, tüy gibi pul'ları işaret ediyor- "ve sağdakiler de füme ricotta ile bıldırcın yumurtası."

"İkisi de vejetaryen mi?" Tiger soruyor ve Danny başını sallıyor. "Glütensiz mi?"

"Sadece bildiricin yumurtası."

"Harika," diyor Tiger. Gamzesi tekrar kızarıyor ve bir bildiricin yumurtası alıp doğrudan ağzına atıyor, çiğnerken gözlerini şehvetli bir şekilde kapatıyor. "Aman Tanrım," diyor yutkunurken. "Bu kanape şeklinde bir orgazmdı. Bir tane daha alabilir miyim?"

"Elbette," diyor Danny sırtarak. "Ama çayınız için yer ayırın."

Bir tane daha alıyor, ağzına tıktırıyor ve sonra kalın bir sesle, "Tamam, beni kendimden kurtar, Homer Simpson'a dönüşüp Roor'un üzerine salyalarımı akıtmaya başlamadan önce tepsiyi götür." diyor.

Danny sahte bir selam verip Elliot'a doğru ilerliyor ve Tiger takdirle ona bakıyor. Onu suçlayamam. Danny nazık, harika bir aşçı ve çok sevimli.

"Kaplan," diyor arkamızdan kısık, paralı bir ses ve başımı çevirdiğimde PR'cı kadın Miranda'nın odanın diğer ucuna doğru ilerlediğini görüyorum. Siyah saçları dağınık, koyu saten bir perde gibi sırtına iniyor ve kıskanılacak kadar ince bir beli gösterecek şekilde kıvrılmış çarpıcı siyah ipek bir tulum ve gece mavisi kadife stilettolar giyiyor. Sivri topukların cilalı ahşap Roor'da küçük çukurlar açtığını irkilerek fark ediyorum ama bir şey söyleyemiyorum. Onun yerine içki tepsisini uzatıyorum. Miranda bana bakmadan bir bardak alıyor ve kalan boşluğa yarısı yenmiş bir ördek şişi atıyor.

"Konuşmamız gerek," diyor Tiger'a. Sesi yüksek ve keskin, aksanı kesik cam gibi, tam Prenses Margaret'ten birkaç sesli harf uzakta.

"Elbette," diyor Kaplan iyi huylu bir şekilde. Yutkunur ve ağzını siler. "Hey, bildiricin yumurtasını denedin mi? Onlar için ölünür."

"Boş ver onu Tigs, dinle, Elliot'ın geosnoop yayınıyla ilgili iletişim stratejisini tartışmak için biraz zaman ayırmamız gerekiyor. Az önce *Unwired*'dan o saldırgan küçük pislik telefonda bu konuyu sordu."

"Ne?" Kaplan şaşırılmış görünüyor. "Bu nasıl ortaya çıktı? Henüz beta aşamasında bile değil, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok ama Elliot'ın bunu ağzından kaçırdığından şüpheleniyorum. Hiçbir zaman bir ambargoya sadık kalamadı ve dinleyen herkese bunun ne kadar 'havalı' olduğunu söylüyor.

olacak." Kelimeyi söylerken tırnak işareti yapıyor. "Sanırım *Unwired*'ı şimdilik kapattım ama er ya da geç ortaya çıkacak ve basında nasıl yer alacağı konusunda ciddi endişelerim var. Sosyal medyada mahremiyetin şu anda büyük bir moda sözcük olduğunu söylememe gerek yok. Kullanıcı uç izinlerindeki değişikliğin henüz farkına varan var mı bilmiyorum ama farkına varmaları an meselesi. Tanrım, lütfen biri şu iğrenç gürültüyü durdurabilir mi?"

Bana dönüp bakıyor, parmaklarını şakağına bastırıyor ve müzikten bahsettiğini anlıyorum.

"Misafirlerden biri taktı," diyorum, savunmacı görünmemeye çalışarak, "ama sesi ayarlayacağım."

Ben hoparlörlerin uzaktan kumandasını aramak için uzaklaşırken Miranda, "İki yaklaşıma ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum," diye devam ediyor. "A planı, kasıtlı olarak zamanlanmış bir sürüm, yani pazarlama, halkla ilişkiler, sosyal vızıltı vb. Temel olarak daha önce taslağını çizdiğimiz tüm çalışmalar. Ancak daha sonra erken bir sızıntı durumunda bir B planı, bu durumda soru, anlatımızı desteklemek için pazarlama kampanyasının yönlerini öne çıkarıp çıkarmayacağımızdır. Sosyal medyadaki konuşmaları kontrol etmemiz kesinlikle çok *önemli*."

Tartışma arka plandaki gevezelikler arasında kaybolup giderken teknik konulara giriyorlar. Kumandayı kirli bir peçetenin altında buluyorum, sesi bir kademe kısıyorum ve sonra şöminenin üzerindeki saate bakıyorum. Saat G:55. Birazdan geçmeleri gerekiyor ama biri kayıp gibi görünüyor.

"Ah, tam zamanında!" diyor omzumun üzerinden bir erkek sesi ve arkamda duran Topher'ı görmek için dönüyorum. "Adam buralarda servis beklerken susuzluktan ölebilir." Sarı saçlarını gözlerinden silkeliyor, sonra da bu kaballığı sevimli bir sırıtışla yumuşatıyor.

"Çok özür dilerim!" Sinirimi kibar bir gülümsemeyle maskeleyerek tepsiyi uzattım. "Bramble martini?" Topher bir tane alıyor ve endişe verici bir hızla geri deviriyor. Ona bunların yaklaşık yüzde 50 cin olduğunu söyleme isteğimi dizginliyorum. "Carl?" Tepsiyi meslektaşına uzatıyorum, o da başını ağır ağır sallayıp son eski moda içkiyi alıyor.

"Şerefe. Dürüst olmak gerekirse daha fazla içkiye ihtiyacım yok, ben yemek peşindeyim. Etrafta başka peynirli pui var mı? Açlıktan ölüyorum."

"Peynirli puls!" Topher söl. "Kayağa hazır bir fiziğı böyle koruyamazsın, Carl dostum."

Carl'ın ekose gömleğinin altından sarkan geniş göbeğini okşuyor.

"Karbonhidrat yüklemesi dostum," diyor Carl bana göz kırparak. "Antrenman rejimimin vazgeçilmez bir parçası."

"Danny kanepelerle dolaşiyor; eminim birazdan gelir," diyorum ama Carl'ın omzunun üzerinden Danny'nin Elliot tarafından köşeye sıkıştırıldığını görebiliyorum; Elliot metodik bir şekilde Gouda proİterollerini tek tek topluyor ve cips gibi ağzına atıyor. Umarım mutfakta biraz daha vardır.

Topher da bunu gördü ve şimdi yanımdan geçip Elliot'ın omzunu tutuyor. "Elliot, adamım. Sunucuyu meşgul etmeyi bırak. Carl karbonhidrat yüklemesi yapıyor," diyor ve ben bu fırsatı değerlendirip odanın geri kalanını kontrol etmek.

İre'nin üstündeki saate göre saat 7:05, ama kafaları saydığımda sadece dokuz konuk var. Birileri geç kalmış ve bunu fark eden tek kişi ben değilim. Eva ayağını yere vuruyor ve endişeyle etrafına bakınıyor.

"Liz hangi cehennemde?" Eva'nın Inigo'ya tısladığını duyuyorum, o da nefesinin altında özür dileyen bir şeyler fısıldıyor. Sonra yüzü aydınlanıyor ve Eva'nın koluna dokunuyor.

Eva galeri sahanlığına doğru bakıyor. Bakışlarını takip ettiğimde Liz'in orada, döner merdivenin tepesinde durduğunu görüyorum. Kollarını kendi etrafında kavuşturmuş ve beceriksizliği Elliot'ın neredeyse rahat görünmesine neden oluyor.

"Liz!" Eva sesleniyor, hoş geldin. "Aşağı gel, bir şeyler iç."

Liz yavaşça, neredeyse isteksizce merdivenlerden iniyor. Üzerinde, daha önce odasında karşılaştığımızda gördüğüm pütürlü, yırtık pırtık siyah elbise var ve kalbim onun için çarpıyor. Şekline hiç uymayan bir kesimi var, onu çorabın içindeki patates demetine benzetiyor ve kendini tutuşundan, VPL'sini çekiştirmesinden bunun farkında olduğunu anlayabiliyorsunuz. Merdivenlerin dibinde duraklıyor ve bir tür sinir tikine benzer bir şekilde eklemlerini geriyor. Sıcak bir ateşte patlayan odun gibi bir çıtırtı çıkarıyor, şaşırtıcı derecede nahoş.

Elimde bir içkiyle öne çıkmak üzereydim ki Topher beni engelledi. Tepsimden bir bramble martini kapıp öne atılıyor ve yüzünde köpek yavrusu gibi bir heves ifadesiyle Liz'e doğru uzatıyor.

Karakterime o kadar aykırı ki gözümü kırpıyorum.

Kim bu kadın? Neden onu mutlu etmek için bu kadar hevesliler? Sanki...
Kaşlarımı çatıyorum, merak ediyorum. Sanki ondan korkuyorlar.
Ama bu çok saçma.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Fuayeye ulaştığımda hepsi merdivenin dibinde toplanmış bekliyorlar - Eva, Topher, Inigo, Rik. Eva'nın üzerinde muhtemelen kaşmir olduğunu düşündüğüm beyaz yünlü uzun bir elbise var ve bu da kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Topher kot pantolon ve açık yakalı bir gömlek giyiyor. Yüzüme doğru bir martini bardağı sallıyor.

"Kokteyl, Liz?" diyor gülümseyerek.

"Hayır, teşekkürler," diyorum.

"Hadi," diyor Topher. Sesi en iyi kandırıcı cazibesini yansıtıyor. "Bu özel bir durum - tüm çete yeniden bir arada!"

Gülümsemeliyim ama içimden gülümsemek gelmiyor. Elbisem çok dar. Daha iyi olsun diye Spanx iç çamaşırı giydim ama sıkıyor ve karnım ağrıyor. Ve müziğin sesi çok yüksek.

"Teşekkürler ama başım ağrıyor," diyorum. Topher'a gerçeği, yani artık alkol almadığımı söylemek istemiyorum. Nedenini merak edebilir - Snoop'tan ayrıldığımdan beri ne değişti?

"Ah, seni zavallı şey," diyor Topher. "Sana bir şey getireyim, odamda biraz ibuprofen var. Inigo-"

"Hayır, teşekkürler," diyorum tekrar. Kalbim garip bir Ruttery tarzında atıyor ve bu da beni biraz hasta hissettiriyor. "Ağrı kesici istemiyorum. Sanırım bir bardak suya ihtiyacım var."

"Muhtemelen rakım yüzündendir," diyor Eva şefkatle. "Ve kuru hava. Burada susuz kalmak çok kolay. Alkol almamak konusunda çok duyarlısın."

Topher Inigo'ya kaşlarını çatarak bakar ve başını mutfağa doğru sallar. Inigo başını sallıyor ve aceleyle çıkıyor. Sanırım bana su getirmeye gitti. Bu çok yanlış geliyor. Eskiden Topher bana havlardı. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu tercih ederdim. Görünmez olmayı tercih ederdim.

Inigo geri döndüğünde, Topher bardağı onun elinden aldı ve diğerlerine, "Liz'i biraz rahat bırakalım," dedi. Sonra beni küçük bir kanepeye götürüp oturmamı işaret ediyor. Çıkış yolu göremediğim için oturdum. Topher yanıma oturdu, çok yakındı ve ellerimden birini tuttu.

Panik duygumun yükseldiğini hissediyorum.

Ne söyleyeceğini biliyorum.

"Liz, sadece sana söylemek istedim," diye başlar.

Etrafıma bakıyorum, panikliyorum. Kalbim atmaya devam ediyor. Bir tür kalp rahatsızlığım olup olmadığını merak ediyorum. Topher bana başlangıç yaptırdığı için ne kadar gurur duyduğunu, mülakatta nasıl öne çıktığımı, Snoop'a yaptığım katkıyı, "birlikte yolculuğumuzu" anlatıyor.

Sözleri, arka plandaki yüksek sesli müzik ve kulağıma gelen tuhaf bir tıslama tarafından bastırılıyor. Ama gerçekte ne söylediğini anlamak için sözlerini dinlememe gerek yok.

Senin için ayağa kalktım.

Sana bir şans verdim.

Ben olmasam burada olmazdın.

Bana borçlusun.

Ve o haklı. Haklı olduğunu biliyorum. En kötüsü de bu. Çünkü bunların hepsine ihanet etmek üzereyim.

O kadar iyi davranıyor ki hasta olmak istiyorum. Ama aynı zamanda nefesindeki içki kokusunu alabiliyorum ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum ve tek düşünebildiğim üzerime eğilen babam.

Tam sinirli bir şekilde eklemlerimi çatlatmak üzereydim ki kafamın içinde bir ses belirdi. *Eğer o iğrenç sesi bir kez daha çıkarırsan.*

Rinch, kendime rağmen.

"Ve bu beni çok gururlandırıyor," diye bitiriyor Topher.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben daha bir şey bulamadan fuayenin uzak tarafından yüksek bir zil sesi geliyor. Eva'nın asistanı, Ani. O da

Birbirine bağlanmış iki eşarptan yapılmış gibi görünen ipek bir elbise giyiyor ve parmak uçlarında durup iki şampanya kadehini birbirine vuruyor. Fuayede yankılanan bir *ting ting ting* sesi çıkıyor.

Elliot dışında herkes sessizleşir. O hâlâ Rik'le konuşmaktadır. Derin bas monoton sesi sessiz lobide yankılanıyor.

"-Geosnoop'un kullanıma sunulmasıyla ilgili sunucu sorunları, eğer yapamazsak-"

Rik, etrafına bakınan Elliot'ı dürtüyor. Cümlesini yarıda keser, yüzü karışmıştır.

Yanımda, Topher tamamen durgunlaştı ve yüz ifadesi şaşkına döndü. Bu Eva'nın sunumu olmalı. Ama Topher'ın bundan haberi yokmuş gibi görünüyor.

Birdenbire bunun ne olduğunu anladım. Neler olduğunu biliyorum. Bu bir tuzak. Hayır. Bu doğru kelime değil.

Bu bir darbe.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 1

Snoopscribers: 1

"Snoopers!" Eva tiz, yapay ve neşeli bir sesle "Snoopers!" diyor. Ekstra yüksekliğe ihtiyacı olmamasına rağmen döner merdivenin en alt basamağında duruyor ve Rawless kaşmir kılıfının içinde uzun bir Rute şampanya gibi harika görünüyor. "Bunun gündemde olmadığını biliyorum, ancak Ani ve ben hepinize hoş geldiniz demek ve haftaya Snoop yolculuğunda öne çıkan birkaç noktayla başlamak istedik, sadece hepinize ne kadar harika olduğunuzu, ne kadar ilerlediğimizi ve Snoop fenomenine hepinizin neler kattığını hatırlatmak için. Birkaç dakikalığına çalışma odasına gelir misiniz? İçeceklerinizi getirebilirsiniz."

Havada genel bir titreme ve tam olarak tanımlayamadığım garip bir elektrik hissi var.

Odaya baktığımda, buradaki herkesin tepkilerinden ve yüzlerindeki ifadelerden grubun üç kampa ayrıldığını görebiliyorum.

İlk olarak, Eva'nın Rik ve Ani'den oluşan küçük zümresi var. Bunu biliyorlardı ve onun işaretini bekliyorlardı. O açıklamayı yapmadan önce bile etrafta toplanıyorlardı ve şimdi konuştuğuna göre savaşa hazırmış gibi gergin görünüyorlar.

Bir de şaşırın ama bundan hoşnut olan ve neşeli bir kayıtsızlıkla bu oyalanmayı dört gözle bekleyen insanların oluşturduğu bir orta yol var. Bu grupta Tiger, Miranda ve avukat Carl yer alıyor. İçkilerini alıp sohbet ediyorlar ve görünüşe bakılırsa etraflarındaki gerilimin farkında değiller.

Ve son olarak da Topher'ın küçük grubu var ki onlar da şaşıyor ama iyi anlamda değil. Asistanı Inigo, köpek pisliğine basmış bir çocuk gibi görünüyor.

yeni ayakkabılarını giymiş ve babası tarafından azarlanmak üzere. Techy Elliot kollarını kavuşturmuş bir şekilde köşede duruyor ve çok sinirli görünüyor. Ayağını yere vuruyor ve gözlüklerinin arkasından pokerde yenilmiş gibi bakıyor. Topher da Liz'le konuştuğu kanepeden kalkmış ve telaşlı görünüyor. Çocuksu çekiciliğinin ilk kez bu kadar bozulduğunu görüyorum ve bu karizmanın ve yansıtılan özgüvenin altında başka bir şey olduğunu fark ediyorum. Sadece ne olduğundan emin değilim. Pürüzsüz yüzeyi içinde korkmuş küçük bir çocuğu mu saklıyor? Yoksa çok farklı, belki de daha tehlikeli bir şey mi? Bir an için yüzünde bir öfke ifadesi gördüğümü sanıyorum.

Son olarak Liz var. Ve onun hangi kampta olduğundan emin değilim. Hiçbirine uymuyor ama sanırım neler olup bittiğini biliyor. Yüzü boş, gözlükleri tepedeki ışığı yansıttığı için ifadesini göremiyorum. Ama mutlu görünmüyor. Aslında kollarını sanki bir darbeyi savuşturuyormuş gibi kendine sarmış.

"Bir saniye bekle, Eva-" diyor Topher, alışlagelmiş emir tonunu takınmaya çalışarak, ama artık çok geç; Eva diğerlerini hızla sığınağa sokuyor ve Elliot'la birlikte takip etmekten başka çaresi yok, yoksa geride kalacak. "Eva, bu da ne-"

Ve sonra kapı arkalarından kapanıyor.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Ani bizi içeri sokarken içimde bir panik hissettim. Çalışma odası küçük ve karanlık. Pencereleer panjurla kapatılmış. Tek ışık kapıdan ve boş bir duvara yansıtılan Snoop logosunun projeksiyonundan geliyor. Görüntü parlak pembe ve diğerlerinin yüzlerini sıcak jambon gibi garip, pişmiş bir renge dönüştürüyor. Kendimi bir koltuğa bırakıyorum ve kapı usulca kapandığında, atmosferin bir 1. gibi etrafımı sardığını hissediyorum.

Neredeyse üç yıldır hissetmediğim bir atmosfer. Para.

Ayrıcalık. *Hırs.*

Kokusu Topher'ın pahalı ısmarlama kolonyası kadar gerçek, eskiden rue des Capucines'deki küçük bir Paris parfümerisinden sipariş etmek zorunda kaldığım, kötü okul Fransızcamla kekeleyerek siparişini verdiğim markanın aynısı. Odanın diğer tarafında olmasına rağmen kokusunu şimdi alabiliyorum.

Ani bir endişe dalgası yaşıyorum. Sanırım kusacağım.

"Kaplan," diyor Eva, herkes oturacak bir yer bulduğunda. "Bize kısa bir meditasyon yaptırır mısın?"

"Elbette!" Kaplan diyor. Sesi hafif boğuk çıkıyor. Sanırım sesi hep böyle çıkıyor ama bu bende kendi boğazımı temizleme isteği uyandırıyor. Grubun etrafına bakınırken öksürme isteğime direniyorum. "Herkes rahat etsin - bu sizin için ne anlama geliyorsa. Bu oturmak, eğilmek, ayakta durmak, kucaklaşmak olabilir."

Son kelimede ürpermekten kendimi alamıyorum ama benim tepkim Carl'dan duyduğum alaycı homurtulardan daha iyi. Eva ona öldürebilecek bir bakış

firlattı,

ve Roor minderinin üzerinde kayarak onu örtüyor. İçindeki 11ling yeniden yerleşirken gıcırıyor ve tıslıyor.

Kaplan gözlerini kapatır.

"Gözlerinizi kapatın," diye fısıldıyor, "ve bir dakikanızı ayırın, herkes kendini merkeze alsın."

Artık odada sessizlik var. Gözlerimi kapatıyorum ama bu kapana kısılmışlık hissine yardımcı olmuyor, hatta daha da kötüleştiriyor. Solumda Inigo'nun omzunun, sağımda ise Rik'in kalçasının sıcaklığını hissedebiliyorum. Bana dokunmadan edemiyorlar -kanepe üç kişi için çok küçük- ama bu beni daha az gergin hissettirmiyor. Terliyorum. Avuçlarım yapış yapış. Tüm vücudum rahatsızlıktan kaskatı kesilmiş durumda. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum.

"Kendinize teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırın," diyor Tiger, sesi alçak ve yumuşak.

"Sizi buraya getirdiği için bedeninize, sizi taşıdığı için kemiklerinize, sizi desteklediği için kaslarınıza, sizi özgürleştirdiği için zihninize teşekkür edin."

Bunun için kimseye teşekkür etmek istemiyorum. *Dışarı* çıkmak istiyorum. Carl rahatsız bir şekilde yer değiştirirken bir hışırtı daha duyuyorum ve aniden klostrofobiyle daha fazla başa çıkamıyorum. Rahatsızlığımın bir kısmını gidermek için gözlerimi biraz açıyorum. Tam tekrar kapatmak üzereydim ki, bakan tek kişinin ben olmadığımı gördüm. Karşımda Topher'ın gözleri bir an için açılıyor. Neler olup bittiğini anlamaya çalışarak odayı tarıyor. Gözlerimiz buluşuyor. *Seni görüyorum*. Tek kaşını kaldırıyor. Gözlerimi çabucak kapatıyorum.

"Evrene teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırın," diye devam ediyor Tiger-Blue. "Varlığınız olan armağan için; *burada olmanız olan armağan için*; bu yer olan armağan için, dağların görkemini sadece birkaç günlüğüne bizimle paylaştığı için."

Yanımda Inigo'nun nefes alışını duyabiliyorum. Hızlı ve sık. Ona baktığımda dişlerinin sıkıldığını ve yanağında bir kasın zıpladığını görüyorum. O da en az benim kadar nefret ediyor bu durumdan ve belli ki o da Topher kadar bunun farkında değil. Kendi asistanlık günlerimden Topher'ın devre dışı kalmaya nasıl tepki verdiğini biliyorum. Birisi daha sonra iki namluyu da alacak. Inigo'ya sempati duyuyorum ama asıl duygum bunun ben olmayacağım için rahatlamak.

Tiger, "Ve Snoop'a teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırın," diyor.

"Olduğumuz ve hepimizden daha büyük olan o şey için. Olduğumuz her şey için -sahip olduğumuz her şey için-

İnsanlarla iletişim kurmamızı ve müziği hayatımıza sokmamızı sağladığı için. Her gün gerçekleştirdiği basit mucizeler için."

Tanrı'ya şükür artık Snoop için çalışmıyorum. Tek düşünebildiğim bu.

Bitirip bitirmediğini bilmiyorum ama kısa bir sessizlik oluyor. Nabzımın boğazımda attığını hissedebiliyorum. Tam dayanılmaz bir hale geldiği anda Eva konuşuyor.

"Teşekkürler Tiger-Blue, bu çok güzeldi. Bu da beni söylemek istediğim şeye getiriyor; buraya geldiğiniz ve benim için, Topher için, Snoop için ve müzik için yaptığınız her şey için hepinize teşekkür ederim. Müzik için teşekkür ederim."

"Duyduk duymadık demeyin," diyor Topher. Odadakilerin gözleri fal taşı gibi açılıyor ve kadehini kaldırıyor, böylece istesek de istemesek de hepimiz içmek zorunda kalıyoruz. Ben suyum yudumluyorum.

Eva, "Şimdi, bunu sana söylediğim için beni bağışla, ama zaferlerimizi, son dört yılda başardıklarını küçük bir kutlama *yapmadan* haftanın başlamasına izin veremezdim," diyor. Bunu söylerken bana bakmıyor, ama burada garip olanın ben olduğumu fark etmemem mümkün değil. Şu anda şirkette çalışmayan tek kişi benim.

"Ani?" der Eva. Ani başını sallıyor ve dizlerinin üzerinde dengede duran dizüstü bilgisayarda bir şeye basıyor. Hoparlörlerden bir cızırtı geliyor. Müzik rahatsız edici bir şekilde yüksek sesle çalmaya başlar. Hareketli görüntüler karşı duvarı aydınlatmaya başlar.

Film izliyor olmalıydım ama konsantre olamıyorum. Müziğin sesi çok yüksek. Kafatasımı acıtıyor. Görüntüler çok parlak. Çok hızlı geçip gidiyorlar. Bir tür umutsuz, telaşlı yoğunluk var. Yavaş yavaş azalmakta olan baş ağrım geri döndü ve şakaklarımda zonkluyor. Sanki alnımın etrafında bir bant sıkılıyormuş gibi hissediyorum.

Rakamlar ve grafikler ekran boyunca sıralanıyor - kâr ve zarar, kullanıcıların profilleri, rakiplerin büyüme oranları. Parmak uçlarımı göz çukurlarıma bastırıp görüntülerin gürültüsünü bastırıyorum ama Snoop'un en iyi şarkılarından çılgınca bir örnekle bir şarkıdan diğerine geçerken gümbür gümbür çalan müziği bastıramıyorum.

Eva müzik eşliğinde konuşuyor. Sosyal medya erişimi ve önemli inRuencer'lar hakkında konuşuyor. Grubun geri kalanı sessiz. Gözlerim kapalı olsa bile odanın diğer tarafından Topher'ın kaynayan kızgınlığını hissedebiliyorum.

Ve sonra müzik kesiliyor. Omuzlarımdan bir yük kalktığını hissediyorum, sanki biri kulaklarımda çığlık atmayı bırakmış gibi. Gözlerimi açıyorum. Tek bir

Snoop logosunun üzerine projektörde grafik. 1 rakamlarıyla dolu. Eva bizi her bir kümenin üzerinden geçiriyor, ne anlama geldiklerini açıklıyor. Yüzdele, tahminler, devam eden maliyetler ve sonra onu duyuyorum. Neredeyse on iki saattir hepimizin etrafında dans ettiği kelimeyi.

Satın alma.

Kafa derimin etrafındaki bandın dayanılmaz derecede sıkıldığını hissediyorum. Buna hazır değilim.

Teklif hakkında konuşuyor. Şirketin büyümesi ve çalışanlara sağlanacak fırsatlar açısından bunun ne anlama gelebileceğini açıklıyor ama Topher araya girdiğinde daha ikinci tablonun yarısındaydı.

"Hayır, hayır, sadece hayır,

Eva." "Anlayamadım?"

Ayağa kalkıyor. Yüzü projeksiyonun bir kısmını kapatıyor, böylece yüzü duvara siyah ve keskin bir şekilde ışınlanıyor ve resimler yüzünü bir tür grotesk dövme gibi kaplıyor.

"Bu hikâyenin yarısı ve siz de bunu biliyorsunuz. Başlangıçta istedikleri gibi IP'mizi Spotify'a vermiş olsaydık nerede olurduk? Hiçbir yerde, işte orada. Kimsenin duymadığı başka bir teneke küçük yayın uygulaması olurduk ve-" "Topher, bu tamamen farklı." Eva projektör ışığından uzakta, gölgede duruyor. Sesi kızgın gibi geliyor ama aynı zamanda sanki Mantıklı görünmek için elinden geleni yaptı. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Nasıl farklı? Sonum Friendster gibi olmayacak."

Eva, "Eğer bir finansman turu daha denersek, bu gidişle sonumuzun Boo.com gibi olması daha muhtemel," diye tersliyor. Sonra derin bir nefes alıyor. Öfkesini dizginlemeye çalıştığını görebiliyorum. "Bak Toph, haklı olduğun noktalar var ama bence şimdi ne yeri ne de zamanı-"

"Yeri ve zamanı değil mi?" Öfkeden çatırdıyor.

Kendimi hasta hissediyorum. Çocukluğuma şiddetli bir geri dönüş yaşıyorum, babam annemin üzerinde duruyor, sesi yükseliyor. Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Titremeye başladığımı hissediyorum.

"Haftaya küçük propaganda filminle başlamaya karar veren sendin-"

"Çocuklar."

Sağ tarafımdaki minderlerde bir kıpırdanma oluyor ve Rik ayağa kalkıyor. Gözlerimi açıyorum. Minderlerin ve gözlüklerin arasından geçerek kendini fiziksel olarak onların arasına yerleştiriyor.

"Sanırım Eva sadece deniyordu-"

"Eva'nın ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorum," diye bağıyor Topher. Ellerimi kulaklarıma götürme dürtüsüne karşı koyuyorum. "İlk atışını yapmaya çalışıyor. Siktir et onu." "Topher." Eva'nın sesi ağlamak üzereydi ama ağladığından emin değildim. Bu çok di cult üzüntüsünün gerçek mi yoksa stratejik bir dikkat dağıtma mı olduğunu bilmek istiyor. Eğer rol yapıyorsa, çok inandırıcı. "Toph, *lütfe*n. Bunun bir kutlama olması gerekiyordu.

."

"Bunun lanet bir pusu olması gerekiyordu-" diyor Topher.

"Hayır, kesinlikle olmaz, asla." Sözleri inandırıcılık taşıyor. Ama bu ifadeyle kendini aşmıştır. Odadaki herkes onun yalan söylediğini biliyor ve insanlar birbirlerinin gözlerine bakmayı reddederek rahatsız bir şekilde yer değiştirirken bir hışırtı duyuluyor.

"Çocuklar!" Rik umutsuzca söylüyor. "Çocuklar, *lütfe*n, bu haftaya böyle başlamamalıyız. Bundan herkesin mutlu olacağı bir sonuçla çıkmamız gerekiyor."

"Mutlu musun?" Topher ona doğru döner. "Mutlu mu? Böyle giderse bu işten sağ çıkarsak şanslı sayılırız."

Ve boş bardağını sehpa masasına çarparak fırtına gibi odadan çıkar.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Loyle Carner / Damsselfly

Snoopers: 2

Snoopscribers: 3

Topher çalışma odasından hızla çıkıp lobideki dürüstlük barından bir şişe viski kaptığında kulaklığını takmıştım. Gafil avlandım, masaya uzanmış, ayaklarımı ritme göre vuruyordum. Bir on dakika daha ara vermelerini beklemiyordum ve kulaklıkları aceleyle çıkarırken, sözlerinin sonunu yakalıyorum.

"-Bunu o Hollandalı sürtüğün faturasına ekleyebilirsiniz."

Vay anasını. İnin içinde neler oldu? Bir dakika boyunca orada durup Topher'ın geri çekilen sırtına bakıyorum ve sonra grubun geri kalanı dışarı çıkıyor, ifadeleri bastırılmış ve onlara masadaki yerlerini göstermeye başlamak zorundayım.

Lobideki büyük cam kapı, Topher'ın hışımla karlara gömüldüğü yerden hâlâ sağa sola sallanıyor. Nereye gidiyor bu adam? Kot pantolon ve tişört giyyordu ve şu anda dışarısı eksi on bir derece. Küçük mezzamımızda ne restoran ne de bar var. St. Antoine 2000'de bir avuç dağ evinden başka bir şey yok. Akşamları dışarıda yemek yemek isteyenler, dileyebileceğiniz tüm mağazalara, restoranlara ve kafelere sahip olan St. Aşağı inmek kolay; köyün merkezine doğru uzun bir mavi pist. Ancak bu saatte yukarı çıkmanın tek yolu funikülerdir ve o da saat 11:00'de kapanmaktadır.

Birisi yemek odasındaki büyük ana hoparlörlere müzik koyuyor, The 1975, çingiraklı ve parlak, belki de havayı yükseltmek için. Ama ben Danny'nin amuse-bouches'larını servis etmeye başladığımda -küçük yabani mantar gratenleri

Çin kaşıkları-Topher'ın yokluğu sinirleri zonklatıyor. Danny'nin yemekleri her zaman olduğu gibi gratinler iyi gidiyor ama Topher için stres yapan tek kişi ben değilim ve ortam gergin. Masanın dibinde Topher'ın olması gereken yerde boş bir alan var, Inigo ve Miranda'nın sıraladığı, o görünmeden her yeni yemek gelip gittiğinde endişeli bakışlar atan.

Elliot, sırtı duvara dönük, başı öne eğik, kimseyle konuşmadan ve sanki bir yarıştaymış gibi yemeği ağzına kaşıklayarak yiyor. "Kaşıklamak" gerçek anlamda. Başlangıç yemeği tru ed yaban havucu çorbası, bu yüzden kaşık mantıklı, ama ana yemek için çatal bıçağı kaldırmaya çalıştığımda, Elliot kaşığı geri kapıyor ve sanki saatini çalmaya çalışırken beni yakalamış gibi bana ters ters bakıyor. Geyik eti geldiğinde tabağının iki yanındaki çatal ve biftek bıçağını görmezden gelerek çorba kaşığıyla saldırıyor. Yemekler arasında başını öne eğmiş, ahşap masanın düğümlerine ve kıvrımlarına bakarak oturuyor, sanki bu çok normalmiş gibi Miranda'yla sohbet eden solundaki Tiger'ı ve onu görmezden gelerek vücudunu Elliot'tan Ani ve Eva'ya doğru çeviren sağındaki Carl'ı görmezden geliyor.

Masanın başındaki Eva yemeğini karıştırıyor, saatine ve pencereden yağın kara bakıyor, yüzü gizlemeye çalıştığım tüm endişeyi gösteriyor. Carl ona zararsız bir söz söylediğinde, Eva beni irkiltecek bir hırçınlıkla karşılık veriyor, ancak Carl bunu olağan bir durum olarak kabul ediyor gibi görünüyor.

Liz, far ışığındaki bir tavşan gibi solgun ve açıkçası mutsuz görünmektedir ve tüm şarap tekliflerini reddeder. Bir noktada Rik onunla konuşmaya çalışıyor. Ne dediğini bilmiyorum, açılışını duymuyorum, ama Eva başını şiddetle sallıyor ve Rik tekrar ağzını açtığında, "Affedersiniz, tuvalete gidiyorum," diye patlıyor ve sandalyesini fayans döşeli Roor'a çarpmasına neden olacak bir şiddetle geri itiyor. O gittikten sonra Eva masanın üzerinden Rik'e dik dik bakar ve ağzından şöyle bir şey çıkar Tam olarak okuyamıyorum ama sanırım *sana söylemiştim* olabilir.

Danny'nin crème brûlée'si bile akşamı canlandırmayı başaramıyor ve akşam yemeğinden sonra grup baş ağrıları, erken yatma ve gönderilecek e-postalarla dağılıyor. Oturma odasındaki odun sobasını doldurmaya giderken lobiden geçerken dürüstlük barından iki şişenin daha gittiğini fark ediyorum.

Oturma odasına geçtiğimde Rik ve Miranda'nın büyük, basık kanepenin köşesinde toplandıklarını, aralarındaki masada bitmiş bir Armagnac şişesi olduğunu ve hoparlör sisteminden muhtemelen Rik'in ya da Miranda'nın telefonundan gelen bir tür Küba cazı çaldığını görüyorum. Rik şişeye baktığını gördü ve gülümsedi.

"Sakıncası yok, değil mi? Gecenin sonunda bunu kitaba ekleyeceğiz." "Hiç de değil," diyorum dürüstçe. "Sistemin böyle işlemesi gerekiyor. Size başka bir şey getireyim mi? Peynir? Kakao? Petits fours? Danny inanılmaz lezzetli çikolataya batırılmış kuru erikler yapıyor. brendi."

Rik, Miranda'ya bakar ve tek kaşını kaldırır, fiziksel bir şeyden çok ilişkileri hakkında konuşan bir tür sözsüz alışverişte bulunur. Burada bir şeyler dönüyor. Farkında olsalar da olmasalar da, onlar bir iş arkadaşından daha fazlası.

İkisi adına da cevap veren Rik'tir.

"Hayır, biz biriz, teşekkürler."

"Sorun değil," diyorum. "Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin yeter."

Kütükleri 1re'ye istiflemeye başlıyorum ve Rik Miranda'ya yaklaşıp ben orada yokmuşum gibi konuşmalarına devam ediyor.

"Liz'e hisselerden bahsettiğimde bana nasıl *baktığını* gördün mü? Gömleğimde bir delik açıp açmadığını kontrol etmek zorunda kaldım."

"Biliyorum." Miranda başını ellerinin arasına aldı. "Ama Rik, gerçekten, ne düşünüyordun? Eva her şeyi açıkça ortaya koydu-"

"Biliyorum, biliyorum-" Rik diyor ki. Elini kısa saçlarına sürterek hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Ama Eva'nın sanki Liz'e fısıldayan biriymiş gibi davranması beni sinirlendirdi. Liz'i en az onun kadar uzun zamandır tanıyorum. Bütün bunlar patlamadan önce gayet iyi geçiniyorduk."

"Ne oldu?" Miranda diyor ki. "Her şey benim zamanımdan önceydi, hiç anlamadım."

"Anlamalısınız, o günlerde her şey kıt kanaat yürüyordu. İlk altı ay şaka gibiydi. Hiçbirimiz para almıyorduk, Elliot'ın umurunda bile değildi, Topher onu zorlamasa hiç para harcayacağını sanmıyorum. Okuldan beri böyledir. Ama geri kalanımızın umurundaydı. Eva

modellik birikimlerini yarın olmayacakmış gibi tüketiyordu. Topher sonunda ailesini o kadar kızdırmıştı ki onu tek kuruşsuz bırakmışlardı ve eski okul arkadaşlarıyla birlikte oturuyordu. Ben gündüzleri KPMG'de, geceleri Snoop'ta çalışıyordum ve kredimin dibindeydim. Liz ise internetteki bir ilana cevap veren ve boktan bir maaşla çalışmaktan mutlu olan bir sekreterdi. Yani, o zamanlar bile bir tür kardeş eşi gibi giyiniyordu, ama becerikliydi ve Güney Norwood'da kliması olmayan berbat bir kiralık evde çalıştığı için yaygara yapmıyordu."

"Onu demek istemedim, demek istediğim nasıl oldu da o seçildi-" "Ona geliyorum. Lansmana yaklaşık iki hafta kalmıştı ki paramız bitmişti. Beş parasız kalmıştık, tek bir yolumuz kalmamıştı. Kredi kartları, kredili mevduatlar, arkadaşlar ve aile - hepsini tüketmiştik ve ışıkları açık tutmak için ihtiyacımız olan paradan yaklaşık on bin eksiktik. Topher Ferrari'sini bile satmıştı ama bu yeterli değildi. Yaklaşık dört gün boyunca duvara toslayacakmışız gibi görünüyordu - faturalarımız ve imzaladığımız sözleşmeler vardı ve sağdan soldan 'dava öncesi mektuplar' ve kefalet bildirimleri alıyorduk. Sonra birden küçük Liz, büyükannesinin yeni öldüğünü ve ona on bin pound bıraktığını söyledi. Ve bunu şirkete yatıracağını söyledi. Sadece güvence istiyor. Faiz değil, şirkette hisse istiyor, öyle sıradan bir hisse de değil, oy hakkı olan hisseler. Bölüşümü tartışmayı avukatlara bıraktık ama sonuçta hisselerin yüzde otuzu Topher'a, yüzde otuzu Eva'ya, on dokuzu Elliot'a, on dokuzu bana ve yüzde ikisi Liz'e kaldı."

"Yüzde iki mi?" Miranda diyor ki. "Hiç sermaye koymamış ve zar zor ayakta duran bir şirketin mi? On bin dolar için fazla bir güvence gibi görünmüyor."

"Bazı insanlar aynı fikirde olabilir," diyor Rik kuru bir sesle. "Ama son gülen o oluyor."

Satın alma gerçekleşirse bu on bin dolar yaklaşık on iki milyon değerinde olacak."

Şok içindeyken bir kütük düşürdüm. Arduvaz ocağa çarparak 1 çakmaklık küçük bir çömlek kavanozu deviriyor. Kavanoz neredeyse saçma bir gürültüyle parçalanıyor ve ben nefesimi tutup özür dilemeye hazırlanıyorum ama Rik ve Miranda fark etmemiş gibi görünüyorlar ve ben kütükleri daha dikkatli bir şekilde istiflemeye devam ederken onlar hala konuşuyorlar.

"Vay anasını," diyor Miranda ve gülüyor ama sanki rakamları ilk kez

duyuyormuş gibi biraz şaşkın bir şekilde. "Yani satın alma bedelini biliyordum.

oler iyiydi ama..." Kafasında hesap yapıyor gibi görünüyor. "Liz on iki alıyorsa, o zaman senin payın-"

"Matematiği sen yapabilirsin," diyor Rik ve yüzünün yan tarafında bir sırıtma beliriyor. "Ama mesele de bu zaten. *Eğer* satın alma gerçekleşirse. Yatırımcılar sabırsızlanmaya başladı ve bir tur daha finansmana katlanacaklarını sanmıyorum. Eğer Topher böyle devam eder ve hepimizi yerin dibine sokarsa-"

"Evet. Yakaladım seni," diyor Miranda, biraz acı bir şekilde. "Başladığımız yere, iflas mahkemelerine geri döndük. Ama o zaman Liz için hiç de zor değil, değil mi? Tamam, Elliot Topher'la birlikte oy kullanacak, bunu hepimiz biliyoruz. Ama Liz aklını kullanarak seninle ve Eva'yla birlikte oy kullanırsa, o zaman ka-ching." Parmaklarıyla para ovma hareketi yapıyor.

"Evet, Eva'nın bu kadar kaltak olması çok yazık," diyor Rik, yarı nefes nefese. "Bazen doğru şeyi yapmayı hiç kolaylaştırmıyor."

Kulak misafiri olmamaya çalışıyorum ama müziğin üzerinde bile konuştuklarına kulak misafiri olmamak çok zor ve çanak çömlek parçalarını toplamayı bitirdiğimde Eva'nın genç personele zorbalığı, Topher'ın istikrarsızlığı ve Snoop'un istikrarsız mali durumu hakkında beklediğimden daha fazla şey biliyorum. Diğer konulara geçtiklerinde neredeyse rahatlıyorum - yarınki kayak planları, saçma sapan Wi- Fi, Rik'in ona biraz sıkıntı veriyor gibi görünen karısı. Bir noktada içlerinden biri müziğin sesini öyle bir açıyor ki artık konuştuklarını net olarak duyamıyorum.

Ama ayağa kalktığımda, uzun bir gün boyunca kaldırdığım ve eğildiğim için sırtımın küçük kısmının sızladığını hissederken, Miranda'nın Rik'in söylediği bir şeye verdiği cevabın sonunu duyuyorum.

"Muhtemelen haklısın. Ama bu durumda, onu *yapmamız* gerekecek, değil mi?"

Kapıyı arkamdan sessizce kapatıp hala yağan kara bakmak için lobiye doğru ilerlerken bu sözler aklımdan çıkmıyor.

Onu *yapmamız* gerekecek.

Kimden bahsediyorlar? Liz mi? Eva'dan mı? Ya da tamamen başka biri, belki Rik'in karısı?

Görünüşe bakılırsa, sözlerinde dikkate değer bir şey yok. Haftanın herhangi bir günü duyabileceğiniz bir cümle. Peki neden bu soğukkanlı kararlılık

Miranda'nın sesi aklıma mı takıldı?

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Snooping XTOPHER ✓

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Saat 11:02. Odamdayım. Yatakta, sabahlığımla yatıyorum ama uyumuyorum. Topher'ı gözetliyorum. Müziğini dinlemek istediğimden değil, ki her zaman garip deneysel kulüp şarkıları çalıyor, ama iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Snoop'ta check-in işlevi yoktur. Konumla ilgili olarak, insanların nerede yaşadığını bilmenin tek yolu, her kullanıcı adına eklenen kısa açıklama paragrafında konumlarını listelemeyi seçmeleridir. Yine de, bir parçam müzik seçimlerinin bana onun ruh hali hakkında bir fikir vereceğini umuyordu.

Ne hayal ettiğimi bilmiyorum. Hüzünlü gitar soloları. "All by Myself" in sonsuz döngüsü. Aslında çaldığı şey sonsuz bir öfkeli İspanyol punk rock akışı. Ya da Portekizce olabilir. Kulağa sinirli geliyor ama ben bu kadarını söyleyebilirim. İyi tarafından bakarsak *bir şeyler* dinliyor ve bu nedenle muhtemelen hayatta. Gerçi tekrar düşününce bundan bile emin olamayacağımı fark ediyorum. Telefonunun donmuş bir hendekte yayın yapmadığını söyleyecek hiçbir şey yok. Birkaç dakika sonra iç çekerek uygulamayı kapatıyorum.

Alt kattaki kanepede yaptığımız konuşmanın anısı, akşamdan kalma gibi hâlâ aklımda. Topher'ın ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni suçluluk duygusuna sürüklemeye çalışıyordu. Ona borçlu olduğum her şeyi bana hatırlatmaya çalışıyordu.

Bu düşünce beni kızdırmalı ve bir bakıma kızdırıyor da. O, harika bir fikirle ve daha da önemlisi onu finanse etmeye hazır bir anne ve babayla -en azından ilk birkaç yıl için- şanslı olan kibirli bir devlet okulu çocuğu. O benim olmadığım her şey. Zengin. Yetkili. Kibirli.

Ama kızgınlığının altında bazı rahatsız edici gerçekler var. Kimsenin yüzüne iki kez bakmadığı, çelimsiz, beceriksiz, yirmili yaşlarında bir kıza şans vermiş olması. Crawley'den gelen kız, sadaka dükkanları, elden düşme eşyalar ve çaresizlik kokuyordu; tüm bunların ötesine baktı ve içindeki kişiyi gördü - *gerçek* beni, inatçı, kararlı, yüzde 110'unu vermeye hazır.

En önemlisi, büyükannemin parasını bir bankaya yatırmayı teklif ettiğimde

Snoop, bana geri ödeme faizi için değil hisseler için uğraşmamı söyleyen *oydu*. Rik, Eva, ikisi de beni buna karşı ikna etmeye çalıştı. Getirilerin belirsizliğinden, Snoop'un hiç kâr edemedi çekilme ihtimalinden bahsettiler. Ama Topher bana hisselerin benim için en iyisi olacağını söyledi. Ve haklıydı da.

Bugün burada olmamın sebebi Topher. Bunun için ona minnettar mı olmalıyım yoksa onu suçlamalı mıyım hâlâ bilmiyorum. Belki ikisi de.

Şu kız-Erin- bize fönükülerin 11'de durduğunu söyledi. Yani eğer onu yakaladıysa, yakında burada olur. Ama asıl soru da bu. Yakaladı mı?

Huzursuzca hareket edip pencereden dışarı bakıyorum, kar taneleri hâlâ aşağıya doğru savruluyor. Hava tahminleri bu gece eksi yirmi dereceye kadar düşeceğini söylüyordu. İnsanlar böyle soğuklarda ölüyor.

Kapının çalınması beni sıçrattı. Sabahlığımın kemerini sıkıyorum ve oraya doğru yürüyorum. Kilidi çevirirken kalbim güm güm atıyor.

Bu Eva.

"Liz," diyor. "İçeri girebilir miyim?" Akşam yemeğinde giydiği beyaz yünlü elbiseyi çıkarmış. Şimdi bacaklarını son derece uzun gösteren esnek bir yoga pantolonu giyiyor. Kokusu bir yağ tabakası gibi peşinden geliyor. Güçlü ve biraz hastalıklı. Zehir olabileceğini düşünüyorum.

"Um... tamam," diyorum. Kendimi biraz tuzağa düşürülmüş ve kırgın hissediyorum. Onu odamda gerçekten istemiyorum ama bunu tuhaf görünmeden nasıl söyleyebileceğimden emin değilim.

Beni iterek pencereye gidiyor ve orada durup sırtı bana dönük bir şekilde vadiye bakıyor. Dolabımın kapısının aralık olduğunu fark ediyorum, bir ray dolusu eski püskü, ütüsüz kıyafet ve iki bavulum görünüyor. En büyük bavul hafifçe dışarı çıkmış, kapının kapanmasını engelliyor. Ayağımla dürtüyorum ve boşluğu kapatıyorum.

Eva dönüyor, tam kapı kapanırken.

"İyi misin?" diye soruyor aniden.

Soru beni şaşırttı, ne cevap vereceğimi bilemedim. Muhtemelen sadece bir konuşma tarzı, ama yine de insanların, en azından Eva'nın, ne düşündüğümü önemsemesine alışık değilim. Kendimi garip bir şekilde savunmasız hissediyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama önemli değil, Eva konuşuyor.

"Bu sunumu herkesin üzerine yıktığım için özür dilemek istiyordum ama gündeme alırsam Topher'ın kendi tarafını öne çıkaracak bir yol bulacağından korktum-"

Oh. Beni tekrar ikna etmeye geldi.

"Eva, lütfen." Yemekten sonra azalan baş ağrım yeniden başladı. Kalp atışlarımla birlikte zonkluyor. "Lütfen, bunu şimdi yapmak istemiyorum." "Merak etme." Ellerimi avuçlarının içine aldı. Soğuk ve güçlüler. "I

Tamamen anlıyorum. Ben de senin yerinde olsam çok üzülürdüm. Topher'a karşı sadakat hissediyorsun, anlıyorum. Hepimiz hissediyoruz. Ama ikimiz de biliyoruz ki..."

Peşinden gidiyor. Bitirmesine gerek yok.

Ve aslında, iddiasını ortaya koymasına da gerek yok. Gerçekler bunu onun için yapıyor.

Eva'ya oy vermek için on iki milyon neden var. Bunu on iki milyon bir yapmasına gerek yok.

"Biliyorum," diyorum. Bu bir fısıltı. "Eva biliyorum, sadece Topher..."

Topher, bana ilk şansımı veren, ilk etapta hisseler için direnmemi söyleyen kişi. Ona ihanet ettiğimi nasıl söyleyebilirim? O ne *yapacak*? İlk kez fark ediyorum; korkuyorum.

"Liz, ne yapmak istediğini, ne yapman gerektiğini biliyorsun..." diyor Eva ve sesi korkmuş bir çocukla konuşuyormuş gibi kandırıcı. "Hadi ama, ben her zaman senin arkanda olmadım mı? Her zaman birbirimize göz kulak olmadık mı?"

Bu akşam yemekte Rik'in sorusunu hatırlıyorum, sandalyemi geriye itip odadan çıkmama neden olan soruyu. *Liz, hisse ikramiyeni nasıl harcayacaksın?* Çok küstahça, çok cesurca ve varsayımlarla doluydu.

Eva daha kurnaz. Paranın beni bir şekilde dehşete düşürdüğünü biliyor. Çünkü benim gibi, babamın kumarhanelere harcamadığı son kuruşuna kadar biriktirerek büyümüş biri için bu hayal bile edilemeyecek bir meblağ.

Gölünç. Dönüştürücü. *Hayat* değıştirici.

Eva beni ikna edecek şeyin para değil, başka bir şey olduğunu biliyor. Onunla benim aramda çok daha kişisel bir şey; paylaştığımız geçmişe bir çağrı. Bir zamanlar ben de onun asistanıydım, Snoop'un sadece bir tane alabildiği günlerde. Farklı bir şekilde, Topher'a olduğu kadar Eva'ya da çok şey borçluyum. Daha fazlasını.

Ama aslında Rik'in bildiğini, Carl'ın bildiğini, Topher ve Elliot dışında herkesin kabul ettiği şeyi biliyor: bunun bir seçim olmadığını.

Önümdeki sorunun tek bir mantıklı cevabı var. Topher'a olan sadakatim sadece on iki milyon sterlinle değil, tamamen başka bir şeyle, alıştığımдан çok farklı bir hayatla tartılıyor. Sonunda, tehlikede olan şey özgürlüğüm. İşten, endişeden, her adımımı izlemekten özgürlüğüm - bundan özgürlüğüm.

"Biliyorum Eva," diyorum. Sesim çok kısık. "Biliyorum. Sadece... bu çok zor."

"Anlıyorum," diyor. Elimi tekrar sıkıyor. Parmakları benimkilere karşı soğuk ve tutuşunun ilettiği mesajda çok ısrarcı. "Ve bunun zor olduğunu biliyorum. Toph'a olan bağlılığımı ben de hissediyorum, elbette hissediyorum. Ama sana güvenebilirim, değil mi?"

"Evet," diyorum. Sesim neredeyse duyulmuyor, kendim için bile. "Evet, bana güvenebilirsiniz."

"Güzel." Gülümsüyor, o geniş, güzel gülümsemesi. Bir zamanlar Avrupa'nın dört bir yanındaki binlerce reklam panosundan ve podyumdan ışıldayan bir gülümseme. *Teşekkür ederim Liz, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Sen de bana güvenebilirsiniz. Birbirimize göz kulak olacağız, değil mi?*

Başımı sallıyorum, o da bana formalite icabı sarılıyor ve odadan çıkıyor.

O gittiğinde kokusundan kurtulmak için pencereyi açıyorum. Dışarı eğildim ve göğsümün içinde kilitli kalan endişenin büyük ve neredeyse ezici bir şeye dönüşmesine izin verdim. Toplantıyı, oylamayı, satın almayı desteklemek için elimi kaldırdığımı ve Topher'ın ihanetimi fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeyi hayal ediyorum... Ve sonra bunu yapmazsam neler olacağını hayal ediyorum ve kendimi tamamen hasta hissediyorum.

Çünkü Eva haklı. Sadece tek bir seçenek *var*. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sadece cesaretimi toplamalıyım.

Ve bir kez kararımı verdiğimde, içime garip bir huzur çöküyor. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Pencereyi kapattım. Yatağa geri dönüyorum ve Snoop'u kapatıyorum. Sonra kıpırdamadan uzanıyorum, dışarıdaki balkonuma düşen karın fısıltısını dinliyorum. Her şeyi yok ediyor.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Snooping ITSSIOUXSIE ✓

Snoopers: 5

Snoopscribers: 7

Alarmım çaldığında, derin ve rahatsız edici bir rüyadan zorlukla kalkıyorum - kazma, kazma, sert karda kazma kabusu, ellerim soğuktan uyuşmuş, kaslarım titriyor, boynumdan aşağı sıcak kan akıyor. Sonunda ne yapacağımı biliyorum ve hem özlem duyuyorum hem de korkuyorum. Ama hedefime ulaşmadan uyanıyorum.

Gözlerimi açtığımda kendimi kendi küçük odamda buluyorum, telefonumun alarmı sessizliğin içinde çığlık atıyor, ta ki el yordamıyla erteleme düğmesine gidip kapatana kadar. Saat 6:01'i gösteriyor ve bir dakika boyunca orada yatıyorum, göz kırpiyorum, hala yarı uykuluyum ve rüyanın bıraktığı huzursuz hissi atmaya çalışıyorum.

Hafta sonu olması erken kalkılmayacağı anlamına gelmiyor. Danny ve ben yer değiştiriyoruz, böylece birimiz saat altıda kalkıp kahve makinesini çalıştırıyor, kahvaltıyı hazırlıyor ve bir önceki geceyi toparlıyor, diğeri ise yatıyor. Bugün erken kalkma sırası bende ve yataktan kalkıp kıyafetlerimi giyerken esnememe engel olamıyorum. Bazı insanlar yükseklikte uykusuzluk çeker. Ben öyle değilim. Tam tersi.

Topher'ın kapısının önünden geçerken duraksıyorum, içeride olup olmadığını duymaya çalışıyorum. Eve sağ salım geldi mi? İçeri girdiğini duymadım ama ön kapıyı kilitlemeden bırakmışım ve gece yarısı kontrol etmek için aşağı indiğimde antrede ıslak ayak izleri vardı.

Nefesimi tutarak öylece duruyorum, birden sessizliği kocaman bir horultu yırtıyor ve ürpertici bir kahkaha atıyorum. Topher olmasa bile içeride *biri var*.

Alt kat sessiz, dün gecenin odunları odun sobasının cam kapağının arkasında kor halinde parlıyor. Havalandırma deliklerini açıp küllerin üzerine bir kütük daha koyuyorum ve ardından önceki gecenin kalıntılarını temizlemeye başlıyorum.

Snoop burada kalan diğer grupların çoğundan daha kötü değil, ama lavaboya otuz yıllık brendi döküp yemek odasındaki halıdan erimiş Camembert'i toplarken bugün neden özellikle bıkkın hissettiğimi bilmiyorum. İçeride de birileri sigara içiyor, kurallara aykırı bir şekilde - Danny'nin özenle yaptığı petits fours tabağında bir sigara izmariti var. Sanırım dişlerimi sıkan şey bu. O minyatür Florentine'leri yaptığını hatırlıyorum; karıştırıyor, pişiriyor, her birini özenle temperlenmiş çikolataya batırıyor, sertleşmeleri için seriyordu. Onlara küçük başyapıtlarmış gibi davranıyordu. Ve şimdi birisi onları geçici bir kül tablası olarak kullanıyor. Öfke bulutunu üzerimden atmam biraz zaman aldı ama sabah 7'de ruh halim biraz düzeldi. Odalar temiz, ocak çıtırdıyor, fırın sosisler için yanıyor ve bircher müsli, taze sıkılmış meyve suları ve süt ve krema sürahileriyle birlikte büyük bir kristal kasede duruyor. Yukarıdan hala ses gelmiyor, bu da bir kahve ve telefonumla oturmak için on dakika ayırabileceğim anlamına geliyor. Normalde kar tahminlerine bakıyor ya da Twitter'da geziniyor olurum ama bugün kendimi Snoop'u açmış ve bir yandan kahvemi yudumlarken bir yandan da favori sanatçılarımla listelerini karıştırıyor, kim çevrimiçi, kim ne dinliyor diye bakıyorum. Burada harika insanlar var, gerçek ünlülerle büyüleyici kişilikleri olan insanlar karışık ve Danny haklı, tam o anda gerçekten dinledikleri şarkıya basmanın inanılmaz derecede bağımlılık yaratan bir yanı var, birbirinizle senkronize olduğunuzu bilmek. New York'ta gece yarısı ve gözetlediğim insanların çoğu gece geç saatlere kadar müzik çalıyor, ki günün bu saatinde aradığım şey bu değil, ama sonra hepsi uyanık ve dinliyor gibi görünen İngiliz ünlülerin havalı küçük bir damarına rastladım. Neden sabahın altısında uyanık oluyorlar? Zaman mı? Uyuyamazlar mı? Belki de hep bu saatte kalkıyorlardır.

Bulaşık makinesi için çok büyük olan servis kaselerini yıkarken, Ramones'un "Rockaway Beach" şarkısına ayaklarımı vuruyorum, o sırada ses kesilmeye başlıyor. Kulaklık bağlantısını kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkarırken şarkı tamamen kesiliyor. Lanet olsun. Ekranı baktım. Wi-fi

Fi hala güçlü bir sinyal gösteriyor, ancak Snoop sekmesine tıkladığımda küçük bir açılır mesaj beliriyor. *Hiçbir memnuniyet alamıyoruz. (Lütfen internet bağlantınızı kontrol edin.)*

İçimi çekiyorum, uygulamayı kapatıyorum ve bu kez sessizce bulaşık yıkamaya başlıyorum, ancak birkaç tabaktan fazlasını bitiremeden, sağ tarafımdaki pencereye bir dokunuş oluyor ve vadinin aşağısındaki fırından Jacques'ı görmek için karşıya bakıyorum, elinde bir yığın baget ve dev bir kruvasan torbası tutuyor. Lastik eldivenlerimi çıkarıp kapıyı açıyorum ve sabahın soğuk havasına beyaz bir nefes veriyorum.

Ekmeği uzatırken sigarasının etrafında "Salut, ma belle," diyor ve ardından Gitane'sinden uzun bir nefes çekip dumanı omzunun üzerinden üflüyor.

"Merhaba Jacques," diyorum Fransızca. Fransızcam mükemmel değil ama sohbet edebiliyorum. "Ekmek için teşekkürler. Hava durumu için ne diyorsun?"

"Ah, pek de hoş değil," diyor yine Fransızca, uzun ve düşünceli bir nefes daha alıp gökyüzüne bakarak. Jacques burada büyümüş çok az insandan biri. Diğer hemen herkes ya turist ya da mevsimlik işçi olarak buraya gelmiş. Jacques hayatı boyunca burada yaşamış; babası St. Antoine le Lac'daki fırının sahibi ve Jacques birkaç yıl içinde babası emekli olduğunda fırını tamamen devralacak.

"Sizce bugün kayak yapma imkanı olacak mı?" diye sordum.

Jacques omuz silkiyor.

"Belki, sabahları. Ama öğleden sonra..." Elini uzatıyor ve Fransızların bir şeyin şu ya da bu yöne gidebileceğini belirtmek için kullandıkları sallanma hareketini yapıyor. "Yoğun kar geliyor. La Dame'ın üzerindeki bulutların rengini görüyor musun?"

La Dame, La Dame Blanche anlamına geliyor - tüm vadinin üzerinde yükselen ve dağ evinin üzerine neredeyse kalıcı bir gölge düşüren büyük tepe. Şimdi tepeye baktığımda ne demek istediğini anlıyorum. Orada toplanan bulutlar çirkin ve karanlık.

"Ama mesele sadece bu değil," diyor Jacques. "Rüzgâr da var. Çığ kontrol ekiplerindeki adamlar için işi zorlaştırıyor. Küçük düşüşleri başlatmak için dışarı çıkamıyorlar, anlıyor musunuz?"

Başımı sallıyorum. Bunu tek günlerde, büyük yağışlardan sonra, kritik kütleye ulaşmadan önce üst yamaçlarda biriken karı güvenli bir şekilde serbest bırakmak için küçük patlayıcılar yerleştirerek yaptıklarını gördüm. Bunu tam olarak nasıl yaptıklarından emin değilim.

helikopterleri kullanıyor, diğer zamanlarda ise daha çok bir tür silah gibi görünüyor. Her iki durumda da rüzgârın bunu çok tehlikeli ve öngörülemez hale getirdiğini tahmin edebiliyorum.

"Düşme tehlikesi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Tedirginliğimi gizlemeye çalışarak soruyorum. Jacques yine omuz silkiyor.

"Ciddi olanlar mı? Pek olası değil. Ancak bu öğleden sonra pistlerin kapalı olacağı kesin ve ben olsam pist dışında kayak yapmayı planlamazdım."

"Ben pist dışında kayak yapmam," diyorum kısaca. Artık kaymıyorum.

Jacques buna yanıt vermez, sadece düşünceli bir şekilde yamaçlara bakar ve ardından bir duman halkası üfler. "Pekala, gitmeliyim. Sonra görüşürüz, Erin."

Ve yumuşak yağın karın içinden fünikülere doğru gıcırdayarak ilerliyor. Gidişini izlerken rüyamdan kalan ürpertiyle midemin bulandığını hissediyorum ve sonra mutfağın sıcaklığına geri dönüyorum.

İçeride ekmekleri masaya diziyordum ki omzumun arkasından gelen uyku sersemi, boğuk bir ses beni sıçrattı.

"Pastaneci Mösyö Bun'un oğlu mu?"

Danny, tezgâha yaslanmış, sabahın parlak ışıklarına gözlerini kısarak bakıyor.

"Tanrım." Elimini göğsüme koydum. "Beni korkuttun. Evet, Jacques'tı. Daha fazla kar yağacağını söyledi."

"Benimle dalga geçiyorsun." Danny eliyle kirli sakalını ovuşturuyor. "Orada daha fazla stül kalmayacak. Hiç kayak yapabilecek miyiz?"

"Sanırım öyle. Bu sabah tahmin ediyor. Öğleden sonra muhtemelen pistlerin kapatılacağını söylüyor - çığ riski."

Danny, Météo France tarafından yayınlanan renkli ölçeğe atıfta bulunarak, "Şimdiden turuncu oldu," diyor. Turuncu, çığ oluşma riski açısından üçüncü seviye olan "önemli risk" anlamına geliyor ve pist dışında kayak yapmanın tavsiye edilmediği ve bazı dik yamaçların muhtemelen kapatılacağı anlamına geliyor. Kırmızı dördüncü seviyedir ve tüm tesisin kapanmaya başladığı zamandır. Siyah seviye 1've'dir ve yerleşim yerleri ve yollar için risk anlamına gelir. Siyah, *son yemeğinizin iyi bir yemek olduğundan emin olun* gibidir, ancak kontrol ekipleri ellerinden gelirse bu noktaya gelmesine izin vermezler.

Danny tekrar konuştuğunda kahve fincanlarının olduğu tepsiyi

topluyorum, sesi sıradan.

"Will kim?"

Soru beni t keztecek kadar sarsıcı oldu ve fincanlardan ikisi tepside kayarak Roor'un üzerinde paramparça oldu. Danny ve ben kırıkları topladı ımızda, cevap verecek kadar kendime gelmi tim.

"Ne demek istiyorsun? Burada Will adında kimse yok."

"Dün gece r yanda Will adında biri hakkında ba ırıyordun. Seni duvarın arkasından duydum. Beni uyandırdı."

Sikeyim.

"Huh, garip." Sesimi hafif ve biraz da  aşkın tutuyorum. "Bunun için  zg n m. Kabus sanırım."

Ve o daha sorusuna devam edemeden odadan  ıkıyorum. Tepsiyi hafifçe titreyen ellerimle yemek odasına taşıyorum ve kahvaltılıkları büyük ahşap masaya dizmeye ba lıyorum. Son konserve kavanozlarını yerleştirirken merdivenlerde topuk sesleri duyuyorum ve başımı kaldırıp Eva'nın lobiye geldiğini görüyorum. Kızgın görünüyordu.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba, internete ne oldu?" diye soruyor  ns zs z. Kalbim sıkı ıyor. Kahretsin. Bunun geçici bir şey olduğunu ummu tum.

"Tanrım, çok  zg n m. Hala kapalı mı?" "Evet ve cep telefonları da berbat çekiyor."

" ok özür dilerim, karla ilgili bir şey. Ara sıra olur. Sanırım karda bir kablo koptu ya da bir tekrarlayıcı bozuldu ya da başka bir şey oldu. Çok şiddetli ya ı lardan sonra nadir değildir ve son zamanlarda bunu yeterince ya adık."

Elimi, bazı yerlerinde karın camın yarısına kadar yükseldiği pencereye doğru sallıyorum.

"Bilim kısmına ihtiyacım yok, bilmek istediğim şey ne zaman geri döneceği?"

Sesi keskin ve özür dilemeyecek kadar sinirli. "Zıpla" demeye ve "Ne kadar y kse e?" cevabını almaya alı kın birinin sesi. Bu beni kendi başına rahatsız etmiyor - bazı açılardan, tüm hafta boyunca size gülümseyip sonra geri bildirim formlarında size boktan bir yazı vermek yerine beklentileri konusunda net olan insanları tercih ederim. Ama bu durumda yardım edemem ve içimden bir ses Eva'nın bu durumdan ho lanmayaca ını söylüyor.

"Bilmiyorum," diyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. "Özür dilerim. Genelde birkaç gün içinde çalışır hale getirirler ama bundan daha kesin bir şey söyleyemem."

"Siktir." Sinirli ve bunu saklamaya çalışmıyor, ancak yüzündeki ifade bundan daha fazlası, burada orantısız bir stres ve üzüntü seviyesi var.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Keşke daha somut bir şeyler yapabilseydim. İşle ilgili bir sorun mu?"

"İş mi?" Başını kaldırıp bakıyor ve sonra başını sallayıp acı bir kahkaha atıyor. "Tanrım hayır. İşle ilgili tüm sorunlarım tek bir kelimeyle özetlenebilir: *Topher*. Hayır, burası evim. Bu-" İç geçiriyor ve sonra elini ipeksi beyaz-sarı saç perdesinde gezdiriyor. "Muhtemelen çok önemli bir şeymiş gibi gelmiyor ama ben yokken her sabah kızım Radisson'a Skype'tan mesaj atarım. Bu bizim küçük ritüelimiz, anlıyor musun? Çok fazla seyahat etmek zorundayım ve her zaman istediğim kadar orada olamıyorum. Ama her zaman yaptığım tek şey kahvaltıda ona günaydın demek ve bugün bunu yapamadığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Eşime telefonla ulaşmayı başardım ama bilirsiniz, küçük çocuklar telefonda pek anlamazlar. Daha on sekiz aylık. Bir yüz görmeye ihtiyacı var."

"Bunu anlayabiliyorum," diyorum usulca. "Ondan uzakta olmak gerçekten zor olmalı."

"Teşekkürler," diyor Eva kısaca. Gözlerini kırpıştırıyor ve dumanı tüten çaydanlığa bir fincan koyuyormuş gibi yaparak arkasını dönüyor. Sanırım sadece insan olduğunu gösterdiği için kendine kızıyor, ama bu onu biraz daha sevmeme neden oluyor. Görünüşe göre o buz gibi yüzün altında bir insan var.

Sonra bir poşet çay alır, kaynar su dolu bardağa koyar ve tek kelime etmeden odasına geri döner.

Yaklaşık yarım saat sonra Topher, Rik ve Carl bir sonraki konuklar oluyor ve üçünü görünce kalbim biraz rahatlıyor. Daha doğrusu Topher'ı görünce. Gözleri kan çanağına dönmüş ve akşamdan kalma görünüyor ama burada, gruba karşı sorumluluğum bu kadar.

Odaya girdiklerinde Carl Topher'a, "Demek dışarıda kalan tek kirli sen değildin," diyor. "Inigo sabahın on birinde sürünerek odamıza geri geldi."

"Tanrım," diyor Topher. Gözlerini devirir. "Yine mi o? Eva daha iyi bilmeli."

Eva mı? İsmi bende küçük bir tepki yaratıyor ama nedenini tam olarak söyleyemiyorum. Sonuçta bu beni ilgilendirmez. Belki de ailesiyle konuşamamaktan duyduğu bariz sıkıntının hemen ardından geliyordur. Topher haklı mı, yoksa sadece sorun mu yaratıyor?

"Hashtag puma," diyor Carl sırtarak. Hazırladığım kahvaltı tabağına doğru yürüyor, sıcak bir kruvasan alıyor ve Danny'nin altın rengi ev yapımı kayısı reçelinin bulunduğu cam kavanozun içine daldırıyor. Sonra kırıntıların arasından sırtarak kocaman bir ısırık alıyor.

"Hashtag mi?" Rik küçümseyerek söylüyor. Siyah bir merinos polo yaka giyiyor ve üst düzey bir erkek triko kataloğundan koparılmış bir sayfa gibi görünüyor. "Cougar mı? 2005'te bir öğrenci yurdunda mı uyandım?" Sonra ağzının kenarlarındaki deriyi kırıştıran kasıtlı olarak çekici bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Bir espresso alabilir miyim, lütfen, Erin. Eğer sorun olmazsa."

Carl odanın diğer tarafından hissedebileceğim bir güçle ona bakıyor.

Bu, daha genç, daha yakışıklı ve daha iyi görünümlü bir adamın kendisinden daha düşük kalitedeki meslektaşıyla dalga geçmesi olarak algılanmalıydı. Ancak Rik'in sorununun Carl'ın kelime seçimiyle değil, daha çok sohbet konusunu seçmesiyle ilgili olduğu izlenimini edindim. Tuhaf, Rik'i gittikçe daha çok sevmeye başlıyorum. Eva'yla -ve aslında Miranda'yla- ilişkisinde Carl'ın ve Topher'ın alaycı erkekler kulübü tavrından çok farklı bir şeyler var. Çok daha sevimlidir.

"Ee, bugün kayak mı yapıyorsun?" Ses merdiven boşluğunun tepesinden geliyor ve Miranda'nın spiralden aşağı indiğini görmek için yukarı bakıyorum. Koyu renk saçlarını topuz yapmış ve iş için hazır görünüyor. Rik'in espressosunu dağıtırken bana takılıyor ve "Günaydın Erin, benimki badem sütlü cortado lütfen. Hava nasıl?"

"Öğleden sonra daha fazla kar yağacak," diyorum. "Aslında, bazı insanlar çığ derecesinin yükselmesini beklediklerini söylüyorlar, bu da daha fazla kapanma anlamına geliyor. Eğer kayak yapmak istiyorsanız, tavsiyem bu sabah yapmanız."

"Eva memnun olmayacak," diyor Carl. "Bu sabah sunumlarla dolu."

"Eva'nın bunu kabul etmesi gerekecek," diyor Topher ekşiyerek. Ağzına iki beyaz hap atıyor ve paslanmaz çelik su şişesinden bir yudum alarak yutuyor, sonra da burnunun kenarına masaj yapıyor. "Bunca yolu bütün hafta bir yönetim kurulu odasında oturup onun yatırımcı beklentileri hakkında atıp tutmasını dinlemek için gelmedim. Bu öğleden sonra o küçük kağıt parçalarını itip kakabilir."

Miranda yumuşak bir sesle, "Eminim yeniden planlanmasına aldırmayacaktır," dedi. "Herkesin biraz stres atması iyi olacak. Ben kesinlikle kayaklarımı giymek için sabırsızlanıyorum."

Bir kayakçıya benziyor. Zayıf ama güçlü. Topher sörfçü gibi görünüyor ve "Buralarda pist nasıl Irene?" dediğinde şaşırmadım. İyi toz var mı?"

Bir süre sonra beni kastettiğini anlıyorum, aynı anda Miranda da Topher'a doğru "Onun adı *Erin*" diye tıslıyor.

Gülümsüyorum, umursamadığımı ifade etmeye çalışıyorum. Irene, Eileen, Emma, hepsi aynı. Stal olduğunuzda, gerçek bir insan değilsinizdir. Topher muhtemelen yüksek kaliteli yapay zekaya sahip bir robota da aynı kibar ilgisizlikle davranırdı.

"Kar şu anda harika olmalı," diyor Rik. "Bize iyi pist dışı rotalar gösterebilir misin, Erin?"

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum ve ne diyeceğimi düşünürken, o anda elinde kocaman bir tabak pastırmalı ekmekle dışarı çıkan Danny beni cevap vermekten kurtarıyor.

"Erin sınırların dışına çıkamayacak kadar korkaktır," diyor sırtarak. "Ama istersen sana bazı havalı küçük rotalar gösterebilirim. Ama bugün değil."

"Neden bugün değil?" Topher kaşlarını çatarak söylüyor.

"Çığ riski çok yüksek," diyorum soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak. "Ama hafta içinde bazı kontrollü patlamalar yapma şansları olduğunda daha iyi olacaktır."

Doğrusu daha iyi olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok ama kimse kötümserleri sevmez ve oraya çıkıp bir süre birikintileri temizlemeleri gerekiyor.

"O zaman bu bir plan," diyor Topher hızlıca. Bir pastırmalı ekmek alır ve bir ısırık alır.

"Plan nedir?"

Ses oturma odasından geliyor ve hepimiz dönüp Eva'nın orada durduğunu görüyoruz. Elinde kocaman bir tomar mektup ve bir dizüstü bilgisayar var ve gitmeye hazır görünüyor.

Rik hızlıca, "Erin bugün sadece sabah kayak yapılabileceğini söylüyor," diyor, "biz de finans sunumunu şimdi aradan çıkaralım, sonra da geri kalan çalışmaları öğleden sonraya bırakırız diye düşündük." Oldukça hızlı konuşuyor ve Topher'ı aynı şeyi daha az diplomasi kullanarak söylemekten alıkoymaya çalıştığı izlenimine kapılıyorum.

Eva kapı aralığında duraksıyor. Bu konuda nasıl hissedeceğine, yaygara çıkarıp çıkarmayacağına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Sonra saatine bakıyor ve omuz silkiyor.

"Tamam. Saat neredeyse sekiz buçuk. Sunuma başlayalım mı? Yarım saatten fazla sürmez, o yüzden hemen çıkarsak ilk asansörden fazla uzaklaşmış olmayız."

"Bana kalırsa ne kadar erken olursa o kadar iyi," diyor Topher. "Kahvaltıyı çalışma odasına götürebiliriz. Diğerleri hangi cehennemde?"

"Ben buradayım." Kapı aralığından gelen bir ses ve Tiger'ın odaya girdiğini görmek için karşıya bakıyoruz. "Özür dilerim, sizi tuttum mu?" Solgun ve buruşuk görünüyor, kısa ombreli saçları sanki bu sabah hiç taramamış gibi her yöne dağılmış.

"Evet," diyor Topher, Miranda'nın "Hayır, kayıp olan tek kişi sen değilsin," demesiyle aynı anda.

"Biraz süt sağmaya hazır mısın, Kaplan?" Topher soruyor. Danny'nin alaycı bir homurtu çıkardığı mutfak tarafından bir ses duyuyorum ve kendi yüz ifademi gizlemek için espresso makinesinin üzerinde meşgul oluyorum.

"Pardon?" Kaplan diyor. Sanki sabah ışığı canını yakıyormuş gibi gözlerini ovuşturuyor. "Anlayamadım."

"Tahtanıza binmeye hazır mısınız?"

"Evet, elbette."

Eva açıkça, "Topher'dan daha kötü görünüyorsun," diyor ve Tiger, Topher'a kararsız bir bakış atarak gülüyor.

"İyi uyuyamadım. Bütün gece korkunç bir uykusuzluk çektim."

"Yükseklik yüzünden," diyor Eva. "Bazı insanları bu şekilde etkiliyor. İlk birkaç gece için hep uyku hapı alırım."

Tiger'ın cevabını duymuyorum çünkü Topher beni bir tarafa çekiyor. "Tüm kiralık kayaklar burada mı?"

"Hepsi soyunma odasında sizi bekliyor," diyorum. Kayak mağazası köyün aşağısında, bu yüzden kayakçılar için malzemeleri alıyoruz. Gerçi buradaki çoğu insan kendi kayak takımını getirmiş. Sadece Liz, Ani ve Carl ekipman kiralamış. "Gitmeden önce size dağ evine dönmek için en iyi rotayı göstereyim. Gerçekten harika bir koşu ama haritaya bakınca biraz mantıksız geliyor. Aslında iki pist arasında biraz kesişmeniz gerekiyor."

"Bu güvenli mi?" Carl'ın sesi telaşlı geliyordu. "Az önce sınırların dışına çıkmanın çok tehlikeli olduğunu söylemiştin."

"Hayır," diye onu rahatlatmak için acele ettim. "Tamamen güvenli, çok iyi yürünen bir yol. Bu anlamda pist dışı değil. Ancak teleferik haritasında bir rota olarak gösterilmiyor, bu yüzden ağaçların arasından sıyrılmayı bilmiyorsanız, Blanche-Neige'den aşağıya doğru St. Antoine le Lac'a inersiniz ve funikülerle geri dönmek zorunda kalırsınız."

"Yeni başlayanlar için güvenli mi?" Carl hâlâ endişeli görünüyor.

"Kesik mi? Kesinlikle. Yeşil piste eşdeğer. Hiç kayak yaptın mı?"

"Evet, ama yıllardır değil." Omzunun üzerinden bakıyor. Topher ve diğerleri toplantıya başlamak üzere çalışma odasına geçtiler ve biz yalnız kaldık. "Kesinlikle entre nous," diyor acı bir şekilde, sesini alçaltarak, "kayak tatiline gitmektense lanet olası gözlerimi kokteyl çubuklarıyla dürtmeyi tercih ederdim. Ama Snoop gibi bir şirkette çalışınca böyle oluyor işte. Topher bir snowboard delisi, Eva ise neredeyse profesyonel bir kayakçı ve onların dediği oluyor. Geri kalanımız bunu kabullenmek zorunda."

Sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi başımı sallıyorum ama aslında Snoop'un iç işleyişine dair bu içgörü tuhaf bir şekilde büyüleyici. On beş hissedar olabilir, ancak günlük hayatta Topher ve Eva'nın oldukça otokratik bir şekilde kararları verdiği görülüyor.

Güç dengesinin bir kez olsun ellerinden çıkmış olması durumu daha da ilginç kılıyor. İçlerinden biri bu satın alma konusunda istediğini elde edemeyecek. Asıl soru, hangisi?

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

"Tamam," diyor Rik. PowerPoint slaydını tıklar ve ışıkları açar. "İşte bu kadar. Sanırım artık herkes gidip kayak takımlarını giyebilir."

Gözlerimi ovuşturuyorum, ani parlaklığın kafatasımın arkasını yaktığını hissediyorum. Baş ağrım tekrar başladı. Taytımı düzleştirerek ayağa kalkıyorum. Etrafımda herkes ayağa kalkarken pufların hışırtısı ve koltuk yaylarının gürültüsü var.

"Bir saniye," diye araya giriyor Topher. Sesi yumuşaktır. "Hissedarlar bir saniye geride kalabilir mi?"

Midemdeki bir şeyin düştüğünü hissediyorum. Bir onay mırıltısı var. Ani, Inigo, Carl, Miranda ve Tiger ayağa kalkıp dışarı çıkmaya başladılar.

Birkaç saniye içinde sadece Topher, Eva, Rik, Elliot ve ben kaldık.

Aman Tanrım. Nefesimin hızlandığını hissediyorum. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım... soracaklar ve ben de sormak zorunda kalacağım-

"Bakın," diyor Eva, "sanırım Rik'in lgures'ının soğuk, sert gerçekliği hiçbirimizin gözünden kaçmadı. Bu oldukça yalın bir tablo. Genel giderlerimiz-"

Topher, sanki Rik'in az önce bize gösterdiği kâr ve zarar tabloları tamamen alakasızmış gibi, "Tüm bunların üzerinden tekrar geçmek istemiyorum," diyor. "Hepimiz bir hesap tablosunu okuyabiliriz ve Rik de meramını gayet iyi anlattı. Yola çıkmadan önce, nerede durduğumuzu bilmemiz için gösterge niteliğinde bir oylama yapmanın gerçekten yararlı olacağını düşünüyorum."

Nefesim hızlanıyor. Gözlerimin arkasındaki baş ağrısı, görüşümün kenarları yıpranmaya başlayana kadar yoğunlaşıyor.

"Ama Topher," diyor Eva, "henüz tam bilgiye sahip olmadığımızı gayet iyi biliyorsun; bu haftanın amacı da bu zaten, her şeyi tartmak-"

"İşte bu yüzden *gösterge* dedim," diye araya giriyor Topher, sesine bir parça saldırganlık karışıyor. "Bu bağlayıcı değil Eva. Bu sadece ne durumda olduğumuzu görmek için bir el gösterisi. Halihazırda bir anlaşılmaya yakın olmamız mümkün."

Eva hiçbir şey söylemiyor. Bana bakıyor ve ne düşündüğünü biliyorum ve Topher'ı bundan nasıl kurtaracağını bulamadığını da biliyorum. Aklına bir şey koyduğunda katır gibi oluyor. İtiyor, itiyor, itiyor.

Elliot da elbette hiçbir şey söylemiyor ama hepimiz onun sessizliğinin ne anlama geldiğini biliyoruz - Topher'a destek. Her zaman olduğu gibi. Elliot kod dışında hiçbir şeyi umursamıyor. Diğer her şey için Topher'a sığınıyor.

"Rik?" Eva söylüyor. Sesi kırılgan.

"Neden olmasın?" Rik söylüyor. Kabul etmesi beni şaşırtıyor.

Topher hafifçe yumuşatıcı bir ses tonuyla, "Yani," diyor. "Daha önce olduğu gibi, *bağlayıcı olmayan* bir

Eller havaya, kimler satın alma işleminden

yana?" "Ben," diyor Rik.

"Ve ben," diye ekliyor Eva. Uzun bir sessizlik oluyor ve onlar beklerken gerginliği hissedebiliyorum. Topher tekrar konuştuğunda, sesinde kremasını almış bir kedi gibi memnuniyet var.

"Harika, peki kim karşı?"

"Ben." Elliot'ın derin monoton sesi kelimeyi nokta gibi gösteriyor.

"Ve tabii ki ben," diyor Topher. Bir duraklama daha olur ve sonra sanki olduğundan daha rahat görünmeye çalışıyormuş gibi şöyle der. "Ve... senin oyun ne Liz?"

Yutkunuyorum. Boğazıma sert bir şey takılıyor ve bu sabah kalktığımdan beri konuşmadığımı fark ediyorum. Kahvaltıda kimse benimle konuşmadı. Toplantıda kimse fikrimi sormadı. Konuşurken sesime güvenebilir miyim bilmiyorum.

"Liz?" Eva söylüyor. Bana baskı yapmamaya çalıştığını anlayabiliyorum ama aynı zamanda ses tonundaki gerginlik de açıkça belli oluyor.

"I-" Sesimde bir çatlak var, kullanılmamaktan gıcırdıyor. Tekrar yutkunuyorum, beni boğuyormuş gibi hissettiren engeli boşuna zorluyorum. "Bilmiyorum."

"Haydi Liz," diyor Rik, her ne kadar neşeli ve destekleyici görünmeye çalışsa da ses tonunda sabırsızlık da var. "Nasıl hissettiğin konusunda bir fikrin olmalı. On iki milyon istiyor musun, evet mi hayır mı? Bu zor bir soru değil."

"*Ya da,*" diyor Topher ve keskinliği bana Rinch'i hatırlatıyor, "kontrolü elimizde tutup halka açılırsak potansiyel olarak çok daha değerli hisseler mi istiyorsunuz?"

"Eğer kontrolü elimizde tutar ve *ödeme* gücümüzü korumayı başarırırsak," diye karşılık veriyor Rik.

"Tanrı aşkına, Rik-" diye çıkışıyor Topher ve göğsümdeki paniğin yavaş ama amansız bir kimyasal reaksiyon gibi patlamaya başladığını hissediyorum. Kaçamadan Eva ayağa kalkıyor, ellerini uzatıyor ve kendini fiziksel olarak onların arasına koyuyor.

"Beyler, beyler, hadi ama. Halka arz konusunu incelemek için bolca vaktimiz var, şimdi zamanı değil. Liz, şu anda bize bir işaret veremeyeceğini mi anlamalıyım?"

Kendimi konuşmaya zorlayamıyorum, sadece başımı evet ya da hayır anlamına gelebilecek bir şekilde sallıyorum. Eva gülümsüyor ve elimi tutmak için odayı geçiyor. Güven verici bir şekilde sıkıyor, parfümünün kokusu küçük odada uyuşturucu ve baş döndürücü bir etki yaratıyor.

"Sorun değil, tamam, bu durumda hepimizin odalarımıza çıkıp hazırlanmamızı ve Rik'in gündeme getirdiği konuları öğle yemeğinden sonra daha ayrıntılı olarak ele almamızı öneriyorum. Anlaştık mı?"

Başlarını sallayanlar ve onaylayanlar olur ve ardından Topher, Elliot ve Rik dışarı çıkar.

Ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor ve Eva beni durdurduğunda onları takip etmek üzereyim.

"Liz, bir saniye bekle. İyi misin?"

Bir dakika konuşamıyorum, sonra idare ediyorum.

"Özür dilerim Eva, bunu dün gece konuştuğumuzu biliyorum ve söz veriyorum, bunu yapacağım, sadece-"

"Elbette," diyor Eva ve elini koluma koyuyor. Sanırım güven vermek için ama kapıya yönelmemi engelleyecek bir etki yaratıyor. "Tamamen anlıyorum."

"Sadece-" Kapıdan dışarı bakıp Topher'ın duyup duymadığını kontrol ediyorum. Ama gitmişti, Tanrı'ya şükür. "Sadece, ortaya çıkıp bunu

söylemek zor, anlıyor musun?"

"Bunu anlıyorum. Aranızda çok fazla sadakat var. Ve ne dediğinizi anlıyorum; kararınız ne kadar makul olursa olsun, bunu bir ihanet olarak görecektir."

"Ben-" Yutkunuyorum. Gerçek şu ki korkuyorum ama bunu Eva'ya söylemek istemiyorum. Kulağa saçma bir şekilde dramatik geliyor. "Ben sadece-"

Eva bana endişeyle bakıyor ve ben nedenini biliyorum. Anlaşmamıza uyup uymayacağımı merak ediyor. Ama ben artık kararımı verdim. Dün gece üzerime çöken o kaderci huzuru tekrar el yordamıyla arıyorum. Nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalışıyorum - o kesinliği, o sakın kararlılığı. Kalbim biraz duruldu. Kararımı verdiğimde Topher kadar kararlı olabilirim.

"Endişelenmene gerek yok," diyorum ve sesim daha güçlü çıkıyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sadece elimi taşın altına koymam gerekiyor."

Eva'nın yüzü düzeliyor ve kolumu sempatik bir şekilde okşuyor, bu işte birlikte olduğumuzu göstermek için biraz sıkıyor.

"Bak, çok kızacak," diyor. "Durum böyle değilmiş gibi davranamam. Ve bundan zevk aldığımı da söyleyemem. Ama bunu atlatacaktır. Anlayacaktır."

Mesele şu ki, yapmayacak. Kayak kıyafetlerimizi giymek ve eşyalarımızı toplamak için küçük odadan çıkarken fark ettiğim şey bu. Kesinlikle anlamayacak. Yapmak üzere olduğum şeyi büyük bir ihanetten başka bir şey olarak görmesinin imkânı yok. Ama başka seçeneğim yok. Kendime sürekli bunu söylemek zorundayım. Başka seçeneğim yok. Bu işin sonunu görmek zorundayım.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snooscribers: 10

"Pekâlâ," diye sesleniyorum dağ evinin önünde duran, elleri kolları bağlı küçük gruba. "İzin verin size araziye biraz anlatayım. Önümüzde sola doğru giden yol, föniküler demiryolundan çıktığınız yoldur. Adımlarınızı tepeye doğru geri takip edebilirsiniz, bu da sizi fönikülere ve St. Antoine'a inen uzun mavi yola geri götürecektir."

"Blanche-Neige, değil mi?" Topher araya giriyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bu doğru. Gerçekten güzel bir pist. *Ancak*, oraya geri dönmek için yokuş yukarı oldukça fazla yan yol kat etmek gerekecek, bu yüzden kayakla çıkmak istediğinizi varsayarsak, yokuş aşağı inen tek yol ormanın içinden geçen bu patika." Dağ evinin yanından dolanan ve arkamızdaki çamların arasında kaybolan küçük bir patikayı gösteriyorum. "Bu yol yeşil pistin dibine, Atchoum'a ve oradan da Reine telekabinine çıkıyor."

"Telecabin?" Inigo soruyor ve Amerikalıların farklı terimler kullandığını hatırlıyorum. "Ah, pardon, ona ne diyorsunuz. Kabarcık asansörü. Tam bir telekabin var mı?

yeni başlayanlar burada mı?"

"B-ben!" Liz gergin bir şekilde seslenir. "Daha önce sadece bir kez kaydım. Kuru yamaçta. Pek iyi değildim."

"Tamam, endişelenmeyin, yol ilk birkaç metre biraz dik ama sonra düzleşiyor ve gerçekten tek yapmanız gereken kayaklarınızı öne doğru çevirmek ve tüm yol boyunca kaymak. İsterseniz ilk bölümü karla kaplayabilirsiniz, ancak bunu tavsiye etmem, Sıçan için biraz hız istiyorsunuz. İlk önce deneyimli kayakçıların, sonra da snowboardcuların gitmesini öneririm.

Sıçan bölümünde sorun çıkarsa, ben de biraz daha az dayanıklı olanlarla birlikte arkadan geleceğim. Sıçan bölümünden sonra patika yeşil pistle birleşiyor ve teleferiğe doğru çok yumuşak bir iniş var."

Topher sırtarak Eva'ya "Bizi çek," diyor, Eva gözlerini devirip arkasından bir sırık uzatıyor. Onlara doğru yönü gösteriyorum ve ağaçların arasındaki küçük dar patika boyunca kaymalarını izliyorum. Sıçan'a vardıklarında Eva güzel bir paten hareketine başlıyor, Topher'ı da arkasından sürüklüyor ve ben de onu izliyorum, kırmızı kayak ceketini ağaçların arasından süzülüyor. Onu neredeyse bir olimpiyat sporcusu olarak tanımlayan her kimse haklı; çok iyi bir kayakçı. Benden daha iyi ve ben de beceriksiz değilim. Topher, başlangıçtaki dik inişin üstesinden gelme şeklinden, bir tahtada kolay değil, açıkça onun elementinde.

Sırada Rik var, Eva'nın Rair'inden yoksun olsa da deneyimli bir kayakçı olduğu açık. Ardından Miranda, tavsiyeme uyarak ilk dik bölümü karla kaplıyor, Fare'de durma noktasına geliyor ve mahcup bir şekilde ilerlemek zorunda kalıyor. Mükemmelden ziyade yetkin olduğunu tahmin ediyorum, muhtemelen temel bilgileri biliyor ama gerçekten iyi olmak için biraz fazla temkinli. Ardından masmavi gözlerini daha da mavi gösteren çimen yeşili ceketıyla Inigo geliyor. Zarif bir ekonomiyle aşağı iniyor ve Miranda'yı geçiyor, hızını yeniden kazanmasına yardımcı olmak için nazikçe elini sırtının küçük kısmına koyuyor. Belli ki çocukluğundan beri kayak yapıyor, bu rahat zarafetten şaşmamak gerek. Sonra çok iyi bir snowboardcu olduğu ortaya çıkan Tiger. Topher'ın Eva'dan çektiği avantaja sahip değil ama kolaymış gibi gösteriyor.

Carl, kiraz pembesi yüzünde "*Boş ver, kuzu diye koyun diye de asılabilirler*" diyen acımasız *bir* kararlılık ifadesiyle ateş ediyor. Kayaklarından birini neredeyse bir anda yumuşak bir bankete sıkıştırmayı başarıyor ve kulağa acı veren bir *çıtırtı* ile düşüyor, ancak kendini şikayet etmeden yukarı çekiyor, kendini tekrar pozisyonuna alıyor ve bu sefer olaysız bir şekilde başarıyor. Sırada Ani var. Üzerinde parlak mavi bir ceket ve yeni çıkmış gibi görünen beyaz salopetler var ve düğün çiçeği saçları kapüşonunun etrafından dışarı taşmış. Sevimli bir bebek ile çocuk televizyonu sunucusu arasında bir etki yaratıyor. Bana alaycı bir gülümseme veriyor.

"Belki de yeni başlayan biri olarak elimi kaldırmalıyım," diyor özür dileyerek. "Gerçekten çok iyi değilim!"

"Merak etme," diyorum cesaretle. "Bu kısımda yanlış gidebilecek hiçbir şey yok ve yoğun bir kar yığınının avantajı, en azından düştüğünüzde yumuşak olmasıdır."

Bana sırtıyor, sırtlarıyla itiyor, patika uzaklaştıkça küçük bir alarm sesi çıkıyor ve neredeyse şaşkınlıktan geriye doğru devriliyor, sırtlarıyla birlikte dönüyor. Ama bir şekilde dengesini yeniden kazanıyor ve gülerek ağaçların arasından diğerlerinin görüş alanının hemen dışında beklediği yere doğru ilerliyor.

Sonunda sadece Liz ve ben kaldık. Ani'nin oyun coşkusunun aksine, o sıcak, stresli ve aşırı giyinmiş görünüyor - böylesine güzel bir gün için çok fazla kat kat giyinmiş ve şimdiden gözle görülür şekilde terliyor. Deneyimsiz kayakçıların kıyafetlerini kontrol etmediğim için kendime kızıyorum, ama muhtemelen onun için az giyinmektense fazla giyinmek daha iyi ve her halükarda ona biraz yağ almasını söylemek için çok geç. Tam ona moral vermek üzereydim ki aklıma bir şey geldi.

"Bekle, Elliot nerede?"

"Oh," Liz utanmış görünüyor. "Topher sana söylemedi mi? O pek... katılmıyor."

"Oh." Nedense şaşırdım. Snoop'un katılmanın pek de isteğe bağlı olmadığı şirketlerden biri olduğu fikrine kapılmıştım. Carl kesinlikle bu izlenimi verdi. Liz yüz ifademi okumuş olmalı.

"Biliyorum... Odasında olmayı tercih eden tek kişi o değil, ama bir şekilde bundan kurtulabilen tek kişi o. Ama Topher'ın en iyi arkadaşı olunca böyle oluyor sanırım."

"Birbirlerini uzun zamandır mı tanıyorlar?"

Liz, "Yatılı okulda birlikteydiler," diyor. Konuşmanın yardımcı olduğunu fark ediyorum. Sıkışmış beklenti ifadesi kayboldu. "Rik'le birlikte."

"Tanrım, eski erkeklerin ağından bahsediyoruz," diyorum kendimi tutamadan ve sonra kızarıyorum. Burada, salopetlerimin içinde, sadece kayakçı Erin değil, kayak evi sahibi Erin olduğumu hatırlamak daha zor. Ama Liz bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Hatta bana çok küçük bir gülümseme bile verdi.

"Biliyorum, değil mi?" diyor. Sonra sanki tarif edilemeyecek kadar cüretkâr davranmış gibi kızarıyor.

Onun hafifçe eğilmemesinden cesaret alarak gitme zamanının geldiğine karar verdim.

"Tamam, diğerlerine yetişsek iyi olur. Hazır mısın? Ben önde gideceğim, bu yüzden endişelenme, asla kontrolden çıkmayacaksın. Eğer yaparsan, yavaşça bana doğru kayarsın."

"Ben hala..." Yüzü yine sıkışmış görünüyor, dar patıkaya dehşete benzer bir şeyle bakıyor. "Çok *dik* görünüyor."

Tanrım, o gerçekten doğal bir kayakçı değil. Kararımı verdim. "Bak ne diyeceğim, bana sopalarını ver."

Onları bir çocuk gibi itaatkâr bir şekilde uzatıyor ve ben de bir kolumun altına sıkıştırıp kendi kolumu arkamdan uzatıyorum.

"Şimdi bunları tut, tamam mı? Anladın mı? Her ele bir tane."

Başını sallıyor ve ben de inişimizi yavaşlatmak için uyluk kaslarımı kullanarak bizi çok nazıkçe itiyorum.

Liz'in ağırlığı arkamda, sırtlarıma baskı yaparken, bu küçük kolay iş her zamankinden çok daha zor, ama Sıçan'a varıyoruz ve Eva'nın örneğini takip ediyorum, Liz'i arkamdan çekerek, nefes nefese kalışını dinleyerek kayıyorum.

Sonunda ağaçlardan çıktık ve yokuştan aşağı süzülerek diğerlerinin bizi beklediği, turnikelerin hemen dışında, *LA REINE TC* yazan boyalı ahşap bir tabelanın altında duran balon asansörüne geldik.

"Bu teleferik kolay," diyorum Liz'e, güven verici bir şekilde, nefesimin altında. "Endişelenecek bir şey yok, kayaklarınızı alıp yürüyeceksiniz."

"Oh... vay be." Yüz ifadesi biraz düzeliyor ve sonra bulutların toplandığı dağın tepesine bakıyor. "Durum nasıl?"

"İki istasyon var. Eğer ilk istasyonda inerseniz, çok kolay. Dağın yarısındasınız ve ya yeşil pisti seçebilirsiniz, Atchoum, asansörün altına geri dönün ya da mavi, St. Asansörde kalırsanız dağın zirvesine kadar çıkabilirsiniz. Hava güneşli olduğunda muhteşem manzaralar var ama..." Kolumu çoktan yaklaşımakta olan bulutlara doğru sallıyorum. "Her neyse, en üst istasyondan iki pist seçeneğiniz var, solda asansörün yolunu takip eden siyah bir pist olan La Sorcière veya Blanche-Neige'in en üst kısmı. Bu bir mavidir, ancak kötü koşullarda biraz daha kırmızı gibi hissedilebilir. Eğer çok deneyimli değilseniz, size şunları tavsiye ederim

İlk istasyona bağlı kal, kayaklarını hissedene kadar. Öğle yemeğinden sonra ikinci istasyonu da deneyebilirsiniz."

"Tamam," diyor Liz ve dağa bakıyor, ama şüphesini buradan hissedebiliyorum. "Bütün gün bizimle olacak mısın?"

"Sadece ilk birkaç koşu için. Size dağ evine dönüş yolunu göstereyim, sonra da korkarım gidip Danny'ye öğle yemeğinde yardım etmem gerekiyor."

Liz bu konuda hiçbir şey söylemiyor ama kayak sopalarını ölüm korkusuyla sıkıca kavrayışından, terk edilmekten pek hoşlanmadığı anlaşılıyor.

"Bir olacak," diyorum ona, aslında hissettiğimden daha emin bir şekilde. "Tek acemi sen değilsin, Ani de pek iyi değil, Carl da öyle. Miranda bile çok kararlı görünmüyor."

Liz hiçbir şey söylemiyor. Sadece bağlarını çözdü ve kayaklarını çekti. Ama yüzündeki ifade hiç de mutlu değildi.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Neredeyse öğlen oldu. Bütün sabah kayak yaptık. Rüzgar artıyor. Erin uzun zaman önce dağ evine geri döndü ve beni Topher, Eva ve diğer adrenalin bağımlılarıyla yalnız bıraktı. Yeşil pisti, Atchoum'u, balonun dibine iki kez geri döndük ve St Antoine'a doğru uzun bir mavi iniş yaptık, sonra funikülerden yukarı çıktık. Sürekli gergin olduğum için bacaklarım jöle gibi hissediyor. Yüzüm soğuktan yanıyor ve koltuk altlarım kat kat giydiğim kıyafetlerimin içinde terden ıslanıyor. Nefesim hızla geliyor, atkım ıslaklıkla buğulanıyor ve aynı anda hem donuyorum hem de çok sıcaklıyorum.

Nefes nefese Reine asansörünün dibinde toplandık ve Ani'nin "Yaşasın! Öğle yemeği!" diye fısıldadığında sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum.

Ve sonra Topher, yapacağını *bildiğim* gibi, "Hadi, öğleden sonra için ara vermeden önce bir tane daha zamanı. La Dame'ın tepesine çıkalım. Kabarcık asansöründe ikinci durak. Siz amcıklardan hanginiz benimle geliyor?"

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

"Hepimiz çok yorulmadan dursak daha iyi olmaz mı?" Miranda öyle diyor. Bunu yapmak istemediğini söyleyebilirim ama aynı zamanda partiyi bozan kişi de olmak istemiyor. "Yani, daha ilk gün ve kayak yapmak için bütün bir haftamız var."

"Katılıyorum," diyor Ani. Kayak gözlüklerini kaldırıyor. Gözlüğün altından yüzü soğuk ve eforun karışımıyla kırmızı ve lekeli görünüyor. Yorgun görünüyor. "Ayrıca, bunun benim için çok büyük bir koşu olduğunu düşünüyorum."

"Bu lanet olası bir mavi," diyor Topher küçümseyerek. "Hadi ama! Eğlenceli olacak. Üstten soyulan bir siyah var, La Sorcière, ve mavi sadece

Daha önce yaptığımız koşunun en üst kısmı, Blanche-Neige. İki gruba ayrılabiliriz ve hangisini isterseniz onu alabilirsiniz. Bebekler için mavi, büyük oğlanlar ve kızlar için siyah."

"Topher," diyor Eva, başını sallayarak, ama kızgınlığı rol yapıyor. İnanılmaz uzunluktaki kayaklarının üzerinde uzun ve ince boyuyla tam da kendine göre görünüyor. Parlak kırmızı bir kayak ceketini giyiyor -beyaz karda kan lekesi gibi görünen kırmızı ipek- ve bu görüntü içimi tuhaf bir şekilde acıtıyor, çünkü asistanlığını yaptığım dönemde ona bu ceketini aldığımı hatırlıyorum. Kredi kartıyla Harrods'a gönderilmiş ve ceketini almam için talimat verilmişti. O kadar net hatırlıyorum ki, sanki dünmüş gibi.

Birden aklıma mavi koşuya adını veren peri masalı geldi -Blanche Neige-Kar Beyazı. Kar kadar beyaz bir ten, kan kadar kırmızı dudaklar, abanoz kadar siyah saçlar. Saçlar yanlıştır. Eva'nın saçları da neredeyse kar kadar beyaz. Ama bugün siyah bir berenin içine sıkıştırılmış, bu da karşılaştırmayı neredeyse ürkütücü bir şekilde doğru kılıyor.

"Hadi ama..." diye kandırıyor Topher. "Buradan dağ evine geri dönemeyiz zaten, her yer yokuş yukarı, o yüzden bir saat boyunca yan yollardan gitmek istemiyorsan orta istasyona gidebiliriz. Biraz daha uzak olması pek bir şey fark ettirmez... değil mi?" Gözlüklerini kaldırır ve cazibesinin tüm gücünü Ani'ye yöneltir. "Ani? Bu yaşlı adama son bir dilek hakkı verir misin?"

Ani küçük bir iç çeker. Sonra ıslak kar gibi çöküyor.

"Oh... tamam. Sanırım sadece bir kez yaşıyorsun. Aşağıya tek parça halinde inmemi sağlayacaksın, değil mi Inigo?"

Gülümseyiyor ve başını sallıyor.

"Miranda?" Topher, tüm ikna edici gücüyle ona gülümseyerek, "Miranda," diyor. Bunu yaptığında, bulunduğu yere nasıl geldiğini anlamak zor değil. Topher'da hayır demenin çok ama çok zor olduğu bir şey var. "Miraaaanda... ?"

"Peki," diyor Miranda huysuzca. "Zaten yukarı çıkmamız gerekiyorsa, sanırım pek bir şey fark etmeyecek."

Ve sonra Topher bana

döndü. "Liz?"

O zaman işte burada. Neden hep bu kişi ben oluyorum - herkesin eğlencesinin bağlı olduğu kişi, bir şeyler yapması gereken kişi

Karar. Bakışları altında küçüldüğümü hissedebiliyorum ama başka seçeneğim yok. "Peki," diyorum ama sesim bana bile gergin ve gergin geliyor.

"Tamam!" Eva hızlıca söylüyor. "Pekâlâ, tepede yeniden toplanalım ve kaybolan olursa, dağ evine giden kestirme yolda buluşalım - patikanın nereye ayrıldığını herkes hatırlıyor mu? Erin'in bize gösterdiği şu büyük çam, hani şu Ruorescent dolgulu olan."

Kafa sallayanlar ve onaylayanlar var.

Ve sonra gerçekleşiyor. İnsanlar bağlamalarını çıkarıyor ve ağır kayak botlarıyla, sırtıkları ve kayakları tutarak turnike bariyerini iterek ilerliyor. Hiç kuyruk yok. Hava bunun için çok kötü. Tüm aklı başında Fransızlar kafelerde toplanmış vin chaud ve raclette yiyor ve en azından bu teleferikle dağa çıkan tek insanlar biziz. Balon yaklaştıkça kalbimin o mide bulandırıcı atlama ritmini yaptığını hissediyorum ve benim karakterime uymayan bir atılganlıkla Ani'yi iterek ilerliyorum. Geride kalmaya tahammül edemiyorum.

Balon pistin son kısmından aşağıya doğru süzülüyor, asansör terminalinin sığınağına girdiğinde dramatik bir şekilde yavaşlıyor ve pleksiglas kapılar geri kayarken küçük grubumuz öne doğru fırlayıp içeri girmeye başlıyor. Her balonun içinde dört koltuk var ve Topher, Rik ve Miranda içeri tırmanırken nefesimin altında sayarak izliyorum - ve sonra bu benim şansım. Asansör neredeyse kapının kapanmaya başlayacağı bariyere varmak üzereydi, ama ben devam ediyorum, botlarım kauçuk döşemelere takırdayarak kapılara doğru hantalca ilerliyorum. Kayaklarımı kabaca dışarıdaki güvercin deliklerine itiyorum, bağlamaları Topher'ın snowboard'una dolanıyor - kapılar kapanıyor.

"Haydi, Liz!" Miranda cesaretlendirici bir şekilde bağırıyor ve ben boşluktan tırmanarak geçip oturuyorum, kapılar kayarak kapanırken ve baloncuk dağa doğru fırlarken nefes nefese kalıyorum. Evet, başardım. Başardım. İlk engeli aştım.

Miranda'nın yanına sıkışıyorum, hantal ceketimi dar aralığa sıkıştırıyorum ve o gülüyor.

"Liz, kaç kat giyiyorsun? Michelin Adam gibi görünüyorsun." Topher sırttı.

"Şansımı zorlama, Miranda. Zirveye ulaştığımızda son gülen Liz olabilir."

Pencereye doğru başını sallıyor ve ben de haklı olduğunu anlıyorum. Asansör tırmandıkça havanın soğuduğunu hissedebiliyorsunuz. Kabarcığın içindeki yoğuşma boncuk boncuk olmaya başlıyor ve sonra donuyor, asansör tırmandıkça ve tırmandıkça, kapıların davetkâr bir şekilde kayarak açıldığı ama kimsenin kıpırdamadığı orta istasyonun yanından geçerken güzel buz kulelerine yayılıyor.

Sonra tekrar dışarı, yukarı, ağaç sınırını geçip yukarı, yukarı, bulutların içine. Küçük balonun rüzgârla şiştiğini, tellerinin üzerinde sallandığını hissedebiliyorum ve tepede bizi neyin beklediğine dair ani bir korku duyuyorum. Tanrım, bunu *gerçekten* yapacak mıyım? Bunu gerçekten yapabilir miyim? Birden yapabileceğimden emin olamıyorum. Midem bulanıyor ve sinirlerim geriliyor. Yapmak üzere olduğum şeyden hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Ama bunu yapmak zorundayım. *Yapmak zorundayım.*

Ve sonra kapılar geri kayıyor ve asansör terminalinin göreceli sığınağında bile tüm katmanlarımı delip geçecek kadar derin bir soğuğa doğru tökezliyoruz.

Kayaklarımızı takıyoruz ve bembeyaz bir vahşi doğaya doğru kayıyoruz.

Çok şiddetli kar yağıyor. Rüzgar sert ve hırçın, karı gözlerimize ve burunlarımıza sürüyor, herkesin gözlüklerini indirip atkılarını çıkarmaya çalışmasına neden oluyor. Bu ve dağı kaplamak için alçalan bulut arasında görüş mesafesi broşürlerde vaat edilen kilometreler değil, metrelerce.

Buradan iki koşu geçmesi gerektiğini biliyorum. Solda Topher'ın yapmak istediği siyah koşu var, La Sorcière. Sağda ise mavi pistin üst kısmı, Blanche-Neige. Kabarcık teleferiğinin ikinci istasyonunda buluşuyorlar, ancak Blanche-Neige zaman alıyor, dağın etrafında yumuşak döngülerle kıvrılıyor. La Sorcière ise daha doğrudan bir rota izleyerek balonlu teleferiğin altından dağın aşağısına doğru zikzaklar çiziyor. *Doğrudan* demek yetersiz kalır. Birkaç dakika önce teleferikle pistin üzerinden geçtik ve kırk fit yukarıdan bakıldığında bile bir tepenin kenarı gibi dik bir buz tabakası gibi görünüyordu.

Eldivenlerimle gözlüklerimdeki buzu temizlerken yalpalayarak ilerliyorum. Önümde karla kaplı bir işaret var, bir zamanlar iki ok olabilirdi ama şimdi belirsiz beyaz bir yumrudan başka bir şey değil. Solda, girişi kesen bir tür tenis ağı var. Bunu gördüğümde, ona doğru kayıyorum.

"Yardım edin!" diye bağıyorum. Diğerlerinin yapabileceği hiçbir şey

yok ve ağa doğru sekiyorum, ağın yayının beni tam ortamdan yakaladığını hissediyorum. Ben bir ray için

Bir an, sırtıklarım sallanıyor ve sonra bir kayak şakırtısı içinde yere doğru narin bir şekilde sallanıyorum.

Rik gülerek kayarak geliyor ve kalkmama yardım ediyor.

"Şanslıymışsın," diye bağılıyor kulağıma rüzgârın uğultusu arasında, ağın üzerine yapıştırılmış karla kaplı *pist fermée* işaretini göstererek. "Bu La Sorcière. Pisti kapatmamış olsalardı ilk siyah kayağını yapıyor olabilirdin! Ya da daha kötüsü." Haklıydı. Ağın ötesinde, neredeyse dikey olarak alçalan dik bir pist var. Dağın etrafında kıvrılıyor ve kıvrımın kenarının ötesinde... hiçbir şey yok. Kenardan hızla fırlamış olsaydım, kimsenin yapabileceği bir şey olmazdı. Kimse beni durdurmaya fırsat bulamadan binlerce metre aşağıdaki vadiye düşüp ölebilirdim. O düşüşün düşüncesi bile yapmak üzere olduğum şey yüzünden midem sinirden bulanıyor.

Cevap veremeyecek kadar nefes nefese kalmıştım ama beni ayağa kaldırmasına izin verdim ve sonra mavi pistin tepesinde küçük bir kümede duran diğerlerine geri dönmeme rehberlik ettim.

"La Sorcière'i kapatmışlar," diye sesleniyor Rik, acı acı başını sallayan Topher'a. "Gördüm. Siktiğimin korkakları."

"Bekleyelim mi?" Miranda'nın bağırdığını duyuyorum. Sesi fırtınanın uğultusu altında zar zor duyuluyor. "Hava buz gibi!"

"Bence gitmeliyiz," diyor Rik. "Ani ve Carl olmadan gidemeyiz, onlar pek deneyimli değiller."

"Diğerleri onlara bakıcılık yapıyor," diye homurdanıyor Topher ama Rik başını sallıyor.

"Ya ayrı ayrı gelip takip etmeye çalışırlarsa? Bakın." Dağın aşağısında, bulutların arasından bir kabarcığın yükseldiği yeri işaret ediyor, içinde tek bir lgure ya da belki birbirine yakın oturan iki tane. Bu mesafeden seçmek imkansız. Bizim gruptan biri bile olmayabilir. O kadar aşağıda ki lgure saçma bir şekilde küçük görünüyor.

Titriyorum. Kalbim küt küt atıyor. Bunu yapamam. Ama yapmak zorundayım. Bu son şansım olabilir. Bir şey söylemeliyim. Şimdi söylemeliyim. *Şimdi*.

"Bunu yapamam," diye zorluyorum. Topher sanki konuştuğuma şaşırmış gibi bana bakıyor.

"Ne dedin sen?"

"Bunu yapamam," diyorum daha yüksek sesle. Çok hızlı nefes alıyorum ve sesim zorlukla kontrol altına alınmış bir korkuyla yüksek ve cızırtılı. Nabzım dakikada bir mil hızla atıyor. "Yapamam. Yapamam işte. Aşağı kaymayacağım. *Yapamam*, Topher."

"Peki, dibe nasıl inmeyi planlıyorsun?" diyor Topher alaycı bir tavırla. "Kızakla mı?"

"Hey, hey." Rik telefonuna bakmaya çalışıyordu ama şimdi kafasını kaldırdı. "Burada neler oluyor?"

"Yapamıyorum," diyorum umutsuzca, sanki bu cümleyi tekrarlamaya devam edersem her şey yerli yerine oturacaktı gibi. Belki yine de olur. Belki her şey yoluna girecek. "Yapamam. Bunun içinde kayamam. Öleceğim, biliyorum. Bana bunu yaptıramazsın."

"Liz, 1 olacak." Rik elini koluna koydu. "Seninle ilgileneceğim, söz veriyorum. Bak, istersen aşağıya kadar kar küreyebilirsin. Ben sana rehberlik ederim, sopalarımı tutabilirsin."

"Ben. Yapamam. Yapamam. Yapamam," diye inatla tekrarlıyorum. Bu mantrayı tekrarlamaya devam edersem, her şey yoluna girecek. Beni onlarla kaymaya *zorlayamazlar*. Topher'ı *tanırım*. Sabırlı bir adam değildir. Çok yakında beni ikna etmeye çalışmaktan bıkacak ve vazgeçecek.

"Siktir," diyor Topher sinirli bir şekilde. Gözlüğündeki karı siliyor ve Rik'e bakıyor. "Ne olmuş yani?"

"Liz-" Rik başlıyor ve o sert şeyin boğazımda yükseldiğini, toplantıda olduğu gibi beni boğduğunu hissediyorum. İçinde tek bir 1gure bulunan balon terminale ulaşıyor. Sanırım hasta olacağım. Ya şimdi ya da asla.

"Bunu yapamam!" Çığlık atıyorum ve aniden, hiçbir yerde yokken ağlamaya başlıyorum. Gürültü beni şaşırtıyor - büyük çirkin hıçkırıklar, beni parçalıyor. Donmuş eldivenlerimle gözlerimi ovmak için gözlüklerimi kaldırıyorum ve rüzgar o kadar soğuk ki gözyaşlarımın burnumdan aşağı aktığını, ucuna ulaştıklarında donduğunu hissedebiliyorum. Donmuş damlaları kaydırarak uzaklaştırıyorum, cildimde çatırdadığını hissediyorum. "Yapamıyorum lan!"

"Tamam, tamam!" Rik aceleyle. "Liz, panik yapma, bir tane olacak. Bak, bunu halledeceğiz."

Arkamızdan bir ses geliyor ve döndüğümüzde yamaçtan aşağı bize doğru kayan bir 1gure görüyoruz. Bu Inigo'ydu, yeşil ceket gözlükleri takılı ve atkısı sıyrılmış olsa bile seçilebiliyordu. Arkasında, Tiger piste çıkmış

asansörün hemen dışındaki bankta. Karın üzerinde oturmuş, snowboard bağlarını bağlıyor.

"Geri dönüyorum," diyorum hıçkırıklarımı bastırarak. Dağın aşağısını, Inigo'nun bindiği boş balon asansörün vadiye geri döndüğü yeri gösteriyorum. "Asansör görevlisiyle konuşacağım, beni tekrar içeri almasını sağlayacağım. Bunu yapamayacağımı, her şeyin bir hata olduğunu anlatacağım."

"Liz, bu çok saçma," diye patlıyor Topher.

"Sorun nedir?" Inigo'nun sesi eşarbının arkasından güçlükle seçilebiliyor.

"Sorun Liz," diyor Topher  fkeyle. "Bir tür varoluşsal kriz yaşıyor."

Ama değilim. Şimdi sakinim. Dağın yukarısında, içinde 1gure daha olan başka bir balon asansör var. Bunu yapabilirim. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve kimse beni durduramaz. Yokuş yukarı yan adımlarla çıkmaya başlıyorum.

"Liz," diye sesleniyor Rik, "emin misin?"

"Evet," diye bağıriyorum, ama artık r zg rdan beni duyabildiklerinden bile emin değilim. "Kesinlikle eminim. Sizinle dağ evinde buluşuruz."

Terminal binasına adımımı attığımda ve asansörün kapıları açıldığında içimi bir huzur kaplıyor. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Saat neredeyse bir buçuk. En geç bire kadar döneceklerini söylemişlerdi ve Danny dakikalar geçtikçe ve risottosu tıklandıkça mutfaktan küfürler savuruyor.

Kırk bir-on beşte gök gürültüsü gibi bir suratla kafasını kapıdan uzatıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Gizli veganlardan daha çok nefret ettiğim tek bir şey var, o da otuzbirciler," diye homurdanıyor ve arkasından sallanan kapıyı tıkırdatarak gözden kayboluyor.

Ve sonra, aniden, fayansların üzerinde kayak botlarının takırtısı duyuluyor ve kayak girişinden gelen sesleri duymak için aceleyle lobiye giriyorum, sert bir Roor boyunca yığılan, koridor boyunca sıralanan ısıtmalı kayak dolaplarını çınlayarak açan insanların eşsiz sesleri.

"Eva?" diye sesleniyor biri sinirli bir şekilde. "Eva, hangi cehennemdesin?" Cevap yok.

Sonra lobinin yalıtımlı kapısı açılır ve Topher kayak kıyafetleri ve kalın çoraplarıyla içeri girer, sinirli görünmektedir.

Beni gördüğünde kısaca "Ah, sensin," diyor. "Eva hangi cehennemde?"

"Eva mı?" Dilimin ucunda onun kabalığıyla ilgili bir cevap dolaşıyor, ama ben

geri yutmak. "Üzgünüm Topher, hiçbir fikrim yok." Merdivenlerin yarısında durdu.

"Yani o burada değil mi?"

"Hayır, ilk dönen sensin."

Orada öylece durur, yüzündeki ifade kızgınlıkla endişe arasında gidip gelir. Sonra omzunun üzerinden sesleniyor.

"Miranda, o burada değil."

"Şaka yapıyorsun." Kapıdan ilk çıkan Miranda oldu. Yüzü, her zaman aşırı soğuğu takip eden acı verici Rush ile parlak pembedir. "Huh. Şey... Sanırım bu en azından kışımızın sebepsiz yere donmadığı anlamına geliyor. Ama sence ne olmuş olabilir?"

"Belki de teleferik o binmeden kapanmıştır ve o da funikülere binmek için St. Antoine'a geri kaymıştır?" Topher söylüyor ama Carl dışarı çıkmış ve başını sallıyor.

"O benden önce bindi, dostum. O asansördeydi, yemin ederim."

"Ve onu gördüm," diyor Ani. Terli ve şaşkın bir halde lobide toplanırlar, ceketlerinden eriyen kar damlamaktadır. "Size söyledim, Carl ve ben asansörle yukarı çıkıyorduk ve onu aşağı kayarken *gördüm*."

"Sorun nedir?" Rik sırası geldiğinde, siyah salopetinin üzerindeki karı silkeleyerek, "Ne oldu?" diye soruyor. Miranda ona dönüyor ve şimdi yüzü kesinlikle endişeli.

"Eva burada değil."

"O burada değil mi?" Rik'in ifadesi bomboş. "Ama- ama bu mümkün değil. Olabileceği başka bir yer yok."

Hepsi birden konuşmaya başlar, farklı teoriler ortaya atarlar, bunların çoğu tatil köyünün coğrafyasına göre tamamen imkânsızdır.

"Durun, durun" diyorum ve şaşırtıcı bir şekilde hepsi sessizliğe gömülüyor. Bir şekilde liderlik istiyorlar ve buna en yakın şey benim. "En baştan başlayalım. En son ne zaman bir grup olarak bir araya geldiniz?"

"Reine teleferiğinin dibinde," diyor Ani hemen. "Orada öğle yemeği için mola mı verelim yoksa son bir tur mu yapalım diye tartıştık. Topher, telesiyeden dağ evine kadar yokuş yukarı olduğunu, bu yüzden *bir* koşu yapmamız gerektiğini belirtti ve en üst istasyona çıkıp yeteneğe bağlı olarak La Sorcière veya Blanche-Neige yapmaya karar verdik."

Buna verdiğim cevabı geri alıyorum. La Sorcière çok kötü bir pist. Hayatım boyunca kayak yaptım ve bu havada bunu yapmamın *imkanı* yok. Blanche-Neige bile

Bu görünürlük deneyimsiz kayakçılar için şaka değil. Topher'ın bir tür pislik olduğu ilk kez aklıma gelmiyor.

"Ama oraya vardığımızda Liz bir tür sinir krizi geçirdi," diyor Topher acı acı.

Rik başını kayak kapısına doğru sallayarak sertçe, "Toph," diyor ve ben Topher'ın omzunun üzerinden bakınca Liz'in yorgun bir şekilde bot odasının karşısına doğru ilerlediğini görüyorum. Üstü başı kar içindeydi ve diğerlerinden bile daha bitkin görünüyordu.

"Zirveye vardığımızda hava oldukça kötüydü ve Liz asansörle aşağı inmeye karar verdi," diyor Miranda yumuşak bir sesle, ama Topher'ın isyankâr yüzüne bakınca bu kararın gerektirdiği tartışmayı tahmin edebiliyorum. Bir yanım Liz'in zihin gücüne, koşuyu denemek için kendisine zorbalık yapılmasına izin vermemesine hayret ediyor. Ama korku insanları inanılmaz derecede dirençli yapabiliyor.

"Geri kalanımız yukarıda diğerlerini bekledik," diyor Topher. "Ama Eva hiç gelmedi."

"Ama gördü," diye araya girdi Ani. "Carl ve ben onu gördük, değil mi?" Carl'ı dürtüyor, o da başını sallıyor.

"Evet, buna hiç şüphe yok dostum. Bizden birkaç asansör önce balona bindiğini gördük."

"Birkaç tane mi?" Topher diyor ki. "Nasıl yani? Hiç sıra yoktu."

Carl kızarır.

"Bakın, lafı dolandırmanın bir anlamı yok. Bilmeniz gerekiyorsa, balona binmekte zorlandım. Ani ve benim Eva'dan sonra binmemiz gerekiyordu ama ayağım bağlama tellerine takıldı. Düştüm, asansörün kapıları kapandı ve Eva yukarı çıkarken kayaklarım hala rafta sıkışmıştı. Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü ve sonra Ani ve ben bir sonraki asansöre bindik."

"Kafası karışmış ve ilk istasyonda inmiş olabilir mi?" Miranda kaşlarını çatarak soruyor ama Ani başını sallıyor.

"Hayır, ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum. Baloncuğa yaklaşırken onu gördüm. Tam o siyah pistin üzerinden geçiyor - Topher'ın yapmak istediği gerçekten dik olan pist."

"La Sorcière," diye araya giriyorum ve Ani başını sallıyor.

"İşte bu. Ve aşağı inen bir kayakçı gördüm. Sırtta bir an durdu ve elini kaldırarak bana el salladı. Ve Eva olduğunu fark ettim."

"O mesafeden nasıl anlayabilirsin?" Rik kuşkuyla bakıyor. "Herhangi biri olabilirdi."

"Kırmızı ceketini tanıdım. Gerçekten ayırt edici bir ceket. Burada başka kimsede böyle bir ceket yok ve o asansördeki tek insanlar bizdik."

Çemberin etrafına bakıyorum ve o haklı. Topher hardal ve haki giymiş, Rik ve Carl'ın ikisi de siyah. Miranda mor bir tulum giymiş. Inigo'nun yeşil bir ceket ve siyah salopetleri var. Tiger, seksenli yılların kot bombardıman ceket ve kargo pantolonuna benzeyen ama aslında oldukça pahalı bir snowboard ekipmanı olduğundan şüphelendiğim bir tür salaş sörfçü şıklığı giyiyor. Liz, kendisine büyük gelen ve sanki bir arkadaşından ödünç alınmış gibi görünen soluk lacivert bir all-in-one giyiyor. Ani de daha önce fark ettiğim parlak deniz mavisi ceket ve beyaz salopeti giyiyor. Hiçbirinin Eva ile karıştırılması mümkün değil.

"Tepeye vardığımızda kayaklarım beni bekliyordu," diyor Carl. "Onları asansörden almış ve sonra da kaymış olmalı."

"En tepede olmadığını fark etmedin mi?" Ben soruyorum ve Rik başını sallıyor, pişman görünüyor.

"Hayır, görüş mesafesi gerçekten çok zayıftı ve... bakın, eğer bilmeniz gerekiyorsa, tepede biraz... şey, argy bargy vardı."

Argy bargy? Bu da ne demek oluyor? Tam soracaktım ki Miranda araya girdi.

"Bunu açıkça söyleyebilirsin, Rik. Asansör görevlisi bize çığ uyarısının kırmızıya çıktığını ve tüm dağı kapattıklarını söylemek için dışarı çıktı, ancak grubun yarısı uyarıyı görmezden geldi ve ağları çıkaramadan kasıtlı olarak kaymaya başladı."

"Çok özür dilerim." Inigo en azından utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Tamamen bir yanlış anlaşılımdı. Ya şimdi ya hiç dediğini sandım, o yüzden ben de ittim."

"Yani bekleyin, bazılarınız eve kayakla döndü," diyorum yavaşça, "bazılarınız da balonu geri mi indirdi?"

Çemberin etrafındaki herkes başını sallar.

Topher, "Doğal olarak dağ evine giden kestirme yoldaki büyük çamlıkta biraz durduk ve birilerinin yetişip yetişmediğini görmek istedik ama insanların baloncuk içinde aşağıya indiğini görünce teleferiğin altına doğru kaymaya başladık," diyor. "Böylece orada yirmi dakika daha bekledik, ancak tesisten sorumlu piçler o asansörü de kapattılar. O noktada Eva'nın dağ evine geri dönmeyi beceremediği sonucuna vardık, ancak artık dağ evinden aşağıya doğru iniyorduk ve çalışan bir teleferik yoktu, St Antoine'a kadar kaymaktan ve funikülerle yukarı çıkmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

"Tamam... tamam..." diyorum, anlamlandırmaya çalışarak. "Yani onu en son gördüklerinden kesinlikle emin olan biri La Sorcière'de kayak mı yapıyordu?"

Ani başını sallar, onay için Carl'a döner, o da "İşte bu kadar" der. "Ama La Sorcière kapalıydı," diye patlıyor Topher. "Bütün lanet olası sorun."

Bütün sorun, meslektaşınızın ve kurucu ortağınızın aşırı hava koşullarında kayıp olması sanırım, ama bunu söylemiyorum. La Sorcière'i düşünüyorum, hain, buzlu yamaçlarını ve gevşek tozun alttaki buz tabakasında nasıl biriktiğini, her dönüşü acı verici bir patinaj ile mini bir çığ arasında bir zar atışı haline getirdiğini düşünüyorum. Arada sürüklenen karla gizlenen acımasız mogullarını ve kötü görüş koşullarında dizleri titreten dönüşleri değerlendirmek bir yana, kar örtüsünün altındaki buzlu tümsekleri görmenin bile imkansızlığını düşünüyorum.

En çok da pistin kenarındaki dik düşüşü düşünüyorum. Yer yer pistin kenarından sadece metrelerce uzakta bir uçurum uzanıyor; bu gibi koşullarda, kenardan hiçliğe doğru yelken açabilirsiniz. İşte *bu* yüzden La Sorcière'i tatil köyündeki tüm pistler arasında ilk sırada kapattılar. Riskten kaçındıkları ya da sağlık ve güvenlik delisi oldukları ya da deneyimli kayakçılara güvenmedikleri için değil. Ama kıvrımlar ve dönüşler düşük görüşte bir ölüm tuzağı olduğu için. Ama sonra kendime düşüşün en kötü bölümünün pistin hemen başında olduğunu ve Ani'nin onu daha aşağıda kayarken gördüğünü hatırlatıyorum. Bu küçük bir teselli, ama şu anda alabileceğim her türlü teselliye alacağım.

"Cep telefonunu deneyen oldu mu?" Ben söylüyorum. Inigo başını sallıyor. "Birkaç kez. Telefon çekmiyor."

Danny o sırada mutfaktan çıktı, çok kızgın görünüyordu. *Benim lanet risotto'm ne olacak?* Konukların başlarının üzerinden bana bakıyor ve ben de aceleyle yanına gidiyorum.

Ona alçak sesle "Eva kayıp," diyorum ve yüz ifadesi anında kızgınlıktan endişeye dönüşüyor.

"Ne, gerçekten kayıp mı? Sadece firar etmediniz mi?"

"Bilmiyorum; söylemesi zor. Hepsi tam bir geri zekâlı gibi davrandı. Ayrıldılar, kimse kimin hangi partide olduğunu takip etmedi ve Eva tek başına La Sorcière'e kayak yapmaya gitmiş gibi görünüyor."

"Yalnız mı?" Danny'nin çenesi düşer. "Ama kırmızı çığ uyarısı var. Pist görevlileri neden pisti kapatmadı?"

"Görünüşe göre öyle yapmışlar. Ağın altına falan saklanmış olmalı ya da bir şekilde kaybolmuş ve yanlış koşuya geçmiş." Yine de bunun nasıl olabileceğini tam olarak düşünemiyorum. Blanche-Neige ve La Sorcière arasında bariz bir bağlantı yok. Siyah pistin sorunlarından biri de bu. Bir tarafı dik bir uçurum, diğer tarafı ise dik bir düşüşle çevrilidir. Aşağıya indiğinizde çıkış yolu yok, her şey kıvrımlar ve dönüşlerden ibaret. "Bilmiyorum. Ama Ani, Carl'la birlikte Eva'yı aşağı kayarken gördüklerinden oldukça emin. Eva'nın iyi olduğunu biliyorum ama böyle bir havada bu çok tehlikeli."

Danny'nin yüzü şimdi gerçekten ciddi. "O zamandan beri onu kimse görmedi mi?" Başımı sallıyorum.

"Sence PGHM'yi aramalı mıyız?" diye sordum. Bu, yüksek sıradağlarda görev yapan dağ polisinin uzmanlık dalı; jandarma ve dağ kurtarmanın bir kombinasyonu.

"Bilmiyorum," diyor Danny. Bandanasını alnına doğru itiyor ve kaşlarının arasındaki çatıklığı endişeyle ovuşturarak düşünmeye çalışıyor. "Kaybolmuş ve yanlış yola girmiş olması imkânsız değil. Asansörler kapalıyken geri dönmesi biraz zaman alır. Sanırım paniğe kapılmadan önce birkaç saat beklememizi söyleyeceklerdir. Önce kayak kartını deneyelim mi? Belki bize kartının herhangi bir teleferikte kullanılıp kullanılmadığını söyleyebilirler?"

Onu öpmek istiyorum. Bu sadece iyi bir fikir değil, harika bir fikir. Ama lobideki telefona gidip asansör kartının arkasındaki numarayı çevirdiğimde

sadece meşgul bir hattın ısrarlı bip-bip sinyali.

Lobide toplanmış, kayak kıyafetleri içinde ateşli görünen ve giderek endişelenen küçük gruba geri dönüyorum.

"Sanırım en iyisi asansör geçiş kartını kontrol etmek ve Eva'nın kartını herhangi bir yerde kullanıp kullanmadığını öğrenmek. Telefon etmeyi denedim ama hat meşgul, o yüzden burada oyalanmaktansa fönikülere atlayıp yetkililerle yüz yüze konuşacağım."

"Ben giderim," der Topher hemen.

"Fransızca biliyor musun?"

Soruyu sormadan önce cevabı biliyorum ve başını sallarken yüzü üzüntüye dönüşüyor.

"Neden yardım etmek istediğini çok iyi anlıyorum," diyorum nazik olmaya çalışarak, "ama bence Fransızca bilen birinin gitmesi daha iyi olur. Eğer geçiş kartını kullanmadıysa, muhtemelen polise kayıp ihbarında bulunmamız gerekecek ve bunun için de kesinlikle Ruanca bilen birine ihtiyacımız olacak. Hepiniz kuru giysilerinizi giyin ve biraz yiyecek alın, ben çok yakında döneceğim. Bu arada, onun numarasını denemeye devam edin."

Hepsi ayık bir şekilde başını sallar.

"Elliot'a söylesem iyi olur," diye mırıldanıyor Topher ve ben şaşkınlıkla Elliot'ın grubun kayak yapmayan tek üyesi olduğunu hatırlıyorum. Hâlâ odasına kapanmış, muhtemelen kodlama güncellemesi üzerinde çalışıyor ya da orada tek başına her ne yapıyorsa.

Hepsi sessizce birbirleriyle konuşarak dağılıyor ve ben de dolaptan montumu alıp planı açıklamak üzere Danny'nin yanına dönüyorum.

"Yani tek başına servis yapmak zorunda

kalacaksın, sorun olur mu?" Başını sallıyor.

"Evet, tabii ki."

Tabak hazırlamaya başlamak için mutfığa girdi.

Ceketimi giyip ön kapıyı açtım.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Olay olduğunda üst kattaki odamda kayak kıyafetlerimi değiştiriyordum. İlk başta sadece bir ses, sonra yerin sarsılmaya başladığını hissediyorum, deprem gibi.

Pencereden dışarı bakıyorum. Vadiden bize doğru gelen bir kar duvarına benzeyen bir şey görüyorum. Ama bir duvar değil - bu katı bir şey anlamına gelir. Bu başka bir şey. Hava, buz ve toprağın bir araya geldiği kaynayan bir kütle.

Çığlık atıyorum. Aptalca olsa da yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kollarımı başımın üzerine koyarak dizlerimin üzerine çöküyorum, sanki bu acınası hareket beni koruyabilirmiş gibi.

Ayağa kalkmaya cesaret edemedim, bacaklarım titreyerek uzun süre orada kalıyorum.

Bizi ıskaladı mı? Durdu mu?

Uzaklardan başka sesler, bağırışlar, çığlıklar, ağlamalar duyabiliyorum. Bir şekilde bacaklarımı çalıştırmaya zorluyorum ve tökezleyerek koridora çıkıyorum.

"Yüce İsa!" Topher bağırıyor. Merdivenlere doğru koşuyor. "Az önce ne oldu öyle?"

"Erin!" Aşağıdan bir ses duyuyorum. Tanımadığım bir sesteki gelen korku dolu bir feryat bu ve sonra fark ediyorum ki bu şef Danny, arkadaşını çağırıyor.

"Erin!"

Koridor dehşete düşmüş insanlarla dolu. Duman alarmı çalıyor, panik çığlıkları var.

Lobide şef, üzerine yığılmış karın ağırlığı altında çatlamış ve eğilmiş olan ön kapıyla uğraşıyor.

"Açma şu lanet kapıyı!" Topher bağırıyor. "Bütün karı içeri alacaksın!"
Danny ona döner. Yüzü öfke doluydu.

"Lanet olası arkadaşım dışarıda," diye tükürüyor alarının çılgılığı üzerine. "Eğer beni durdurmak istiyorsan, dostum, gel ve dene."

Tekrar iter. Kapı bir protesto çılgılığıyla açılır ve bir kar ve buz kütlesi sıçrayarak lobiye girer. Kapı hâlâ bir metre derinliğinde kapalı, ama Danny bankın üzerine tırmanıyor ve enkazın içine gömülüyor. Onu son gördüğümde bacakları fırtınanın içinde sendeliyordu.

"Aman Tanrım," diyor Miranda. Boğuluyormuş gibi Rik'e tutunuyor. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Ya Eva hâlâ dışarıdaysa?"

Cevap yok. Kimsenin aklından geçeni söylemeye cesaret edebileceğini sanmıyorum; yani Eva hâlâ dışarıdaysa, ölmüştür. Ölmüş olmalı.

Ve belki Erin de.

"Bina güvenli mi?" Rik ani bir pratiklikle soruyor. "Eğer çökmek üzereyse burada kalmak istemeyiz."

"Gidip şu alarmı kapatayım," diyor Kaplan ve mutfığa doğru gözden kayboluyor. Bir sandalyeyi fayansların üzerinde sürüklediğini duyuyorum ve sonra alarm duruyor. Ani, şok edici bir sessizlik oluyor.

"Tamam," diyor Topher. Sesi titriyor ama kontrolü ele almak onun için o kadar doğal ki rolüne bürünüyor. "Kontrol etmeliyiz. Binayı kontrol etmeliyiz."

"Mutfak tarafı o kadar da kötü değil," diyor Tiger lobiye geri dönerken. "Pencereden dışarı baktım. Çalışma odasında birkaç cam kırılmış ama kar çok yüksek değil. Zarar gören oturma odası tarafı ve havuzun uzantısı olacak."

"Yukarı çıkmalıyız," diyor Topher. "Genel bir bakış atalım."

Kaplan başını sallıyor ve hepimiz üst kattaki pencerelerden birine bakmak için yukarı çıkıyoruz.

Gördüklerimiz dizlerimin bağına çözüyor. *Son derece* şanslıydık.

Dağ evinin arka tarafında yer alan ve yüzme havuzuna ev sahipliği yapan tek katlı uzun bina ezilmiş ve yok olmuştur. Çatı boş bir yumurta kabuğu gibi çökmüş. Kirişler ve kalaslar, eklentiye yutmuş olan devasa kar yığınının dışarı çıkmış durumda. Ama dağ evinin kendisi hâlâ ayakta. Kuzey tarafına yığılmış bir yığın kar, sopa ve moloz var, ancak yapı 1 metre dayanmış. Sadece birkaç metre daha yıkılsaydı, Perce-Neige de yüzme havuzu binası gibi kibrit çöpüne dönecekti. Diğer binaların hiçbirini göremiyorum.

dağ evleri. Fünikülere giden yol devrilmiş ağaçlar ve buruşuk karlarla kaplıdır. Füniküler kar fırtınasında gözden kayboluyor. Erin hiçbir yerde görünmüyor.

Sonra binanın yan tarafında bir hareket fark ediyorum. Bu Erin'di. Danny'ye tutunmuş, engibeli, molozlarla kaplı yüzeyde topallayarak ilerliyorlar, eskiden fünikülere giden yola serpiştirilmiş sert kar yığınlarının üzerinde tökezliyorlar.

Binanın gölgesinin altında gözden kayboluyorlar. Alt kattan, kiremitlere sürtünen eğik ön kapının gıcırtısını ve Erin'in sürüklenmenin üzerinden aşağıya, evin içine doğru sıkışırken acı dolu hıçkırıklarını duyuyorum.

"Kırıldı mı?" Danny'nin nefes nefese söylediğini duyuyorum. Sanki talimat verilmiş gibi hepimiz sarmal merdivenlerden inerek Erin'in etrafında endişeli bir daire oluşturuyoruz.

"O iyi mi?" Miranda kaşlarını çatarak sorar.

"Ne düşünüyorsun?" Danny tersler. Erin konuşamıyor gibi görünüyor ama elini kaldırıyor. Ne demek istediğinden emin değilim ama işareti Danny'ye bir şey ifade ediyor ve Danny öfkeyle başını sallayarak mutfığa doğru ilerliyor.

"Sana biraz buz getireceğim," diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Bakalım şişliği indirebilecek miyiz?"

Tiger arkasından, "Çantamda biraz arnika var," diye sesleniyor. Danny'nin cevabını duyamıyorum. Kulağa pek de iltifat gibi gelmiyor.

Rik sessizce, "Arnica'nın bunu keseceğini sanmıyorum, Tig," diyor.

Erin lobideki kürsüye yığılmış. Yüzü gri. Şoka girmiş gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Kaplan onun yanına çömeliyor ve elini koluna koyuyor. Erin ona bakıyor. Şaşkınca göz kırpmıyor. Neden burada olduğundan emin değilmiş gibi görünüyor.

"Erin? İyi misin?"

Erin, "Bilmiyorum," demeyi başarıyor. Sesi titriyor. "F-fünikülere doğru yürüyordum ve bir gürültü duydum ve sonra sanki dağ gelip asansörü *yutmuş gibiydi.*"

"Yani füniküler gitti mi?"

Tiger'ın sesinde dehşet var ama sesi sadece odada yankılandığını görebildiğim şoku yansıtıyor.

"Gitmedi," diyor Danny, elinde bir torba donmuş bezelye ile geri dönerken. Gruba kaşlarını çatarak bakıyor. "Ama... evet, gömülmüş. Büyük bir cam parçası içeride kalmış. *Kahretsin*. Orada insanlar olabilirdi."

"999'u aramalı mıyız?" Ani söylüyor ve Topher başıyla onaylıyor. "On yedi," diyor Erin yorgun bir sesle.

"Ne?"

"On yedi," diye yineliyor Danny. "Bu polis için Fransız numarası. Ama bence bir-bir-ikiyi denemelisiniz. Bu uluslararası numara, İngilizce konuşanlar olacaktır."

Ani telefonunu çıkarır ve kaşlarını çatar.

"Telefonum çekmiyor."

Danny kısaca, "Verici muhtemelen çalışmıyor," diyor. Bezelyeleri çok nazıkçe Erin'in ayak bileğine bastırıyor. Yüzü garip bir sarımsı beyaza bürünmüş ve gözleri kapanmış. "Masanın üzerindeki telefonu dene."

Ani başını sallar ve merdivenlerin yanındaki masanın üzerinde duran sabit telefona gider, ama ahizeyi kaldırdığında yüzü düşer.

"Çevir sesi yok."

"Siktir." Carl ilk kez konuşur. Geniş yüzü kıpkırmızıdır. Kızgın görünüyor. "Lanet olsun, ihtiyacımız olan tek şey bu. Çığ hattı kopardı sanırım. Telefonu çeken var mı? Herhangi bir şey?"

Anlık bir sarsıntı oluyor. Herkes telefonuna sarılıyor. Ben de benimkini çıkardım. Çekim çubukları gri renkte.

"Hiçbir şey," diyor Topher. Diğerleri başlarını sallıyor.

"Hayır, bekle." Bu Inigo, sesi heyecandan çatlıyor. "Az önce bir bar aldım! Bir barım var!"

Arıyor ve bekliyor, sessizlik için elini kaldırıyor. Hepimiz kıpırdamadan dinliyoruz.

"Alo?" diyor. Ve sonra "Alo? Alo? Alo? Kahretsin, beni duyamazlar!"

"Yukarı çıkın," diyor Miranda sertçe. "Ekstra yükseklikle daha iyi sinyal alabilirsin."

Inigo itaatkâr bir şekilde spiral merdiveni tırmanır ve koridorun sonunda, vadiye bakan uzun pencerenin önünde durur, sanki görüş mesafesi bir şekilde daha iyi bir resepsiyona dönüşebilirmiş gibi.

"Alo?" dediğini duyabiliyoruz, ardından "Evet," ve "Tamam," ve "Chalet Blanche-Neige," ve ardından durumumuzla ilgili bazı bilgiler. Uzun duraksamalar oluyor ve birçok kez "Tekrar edebilir misiniz? Özür dilerim, sinyal çok zayıf, ayrılıyorsunuz. Alo? Alo? Alo?"

Sonunda aşağıya iniyor ve ciddi görünüyor.

"Sonunda sinyal alamadım ama polis operatörüyle konuştum ve sanırım bağlantım kesilmeden önce onlara tüm ayrıntıları anlatmayı başardım."

"Onlara Eva'dan bahsettin mi?" Topher araya giriyor ve Inigo başını sallıyor.

"Evet, onlara çığdan hemen önce arkadaşımızı kaybettiğimizi ve hala dağda olup olmadığını bilmediğimizi söyledim."

"Biri bizi kurtarmaya mı geliyor?"

"Bilmiyorum," diyor Inigo ve bir an için patronunun istediği sonucu alamamış bir asistan gibi görünüyor. "Çok büyük bir baskı altında olduklarını söylediler, asansörlerde ve stüdyoda mahsur kalan insanlar varmış. Emin değilim-" Topher'ın yüz ifadesi karşısında sesi biraz titrer. "Yiyecek ve barınacak yeri olan insanların şu anda öncelikleri olduğundan emin değilim. Numaram onlarda var. Daha fazla bilgi için mümkün olan en kısa sürede iletişime geçeceklerini söylediler."

"Yani mahsur mu kaldık?" Topher patlıyor. "Lanet füniküler çöktü, Eva kayıp ve biz de yaralı bir kadınla birlikte bu Allah'ın belası dağ evinde mahsur kaldık-" Erin'i gösteriyor. "En büyük öncelikleri biz olmalıyız!"

Inigo hiçbir şey söylemiyor, sadece çaresizce omuz silkiyor.

"Birimiz aşağı kayabilir mi?" Rik söyler ama Inigo başını sallar.

"Hayır, bu konuda çok nettiler. Olduğumuz yerde kalmalıyız. Daha fazla düşme olabilir."

"Burada öylece kalamayız," diyor Topher öfkeyle.

Danny, Erin'le ilgilendiği yerden başını kaldırarak, "O pistte kaymayacaksın dostum," diyor.

"Bilmeni isterim ki," diyor Topher, "ben bir boardcuyum, hem de çok iyi bir boardcuyum." "Shaun White da olabilirsin dostum, yine de oraya gidemezsin.

Sen görmedin, bir kaya tarlasına benziyordu. Hiç pist kalmadı."

"Yani sıkıştık mı?" Topher'ın ses tonunda öfkeli bir inançsızlık var. "Eva dışarıda binlerce ton karın altında kalabilecekken onlar hiçbir şey yapmıyor mu?"

Kimse cevap vermiyor. Kimse hepimiz için apaçık olan gerçeği söylemek istemiyor - eğer durum buysa, onun ya da herhangi birimizin yapabileceği hiçbir şey yok.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snooscribers: 10

Mutfakta oturmuş titriyorum. Danny ilk yardım çantasını almaya gitti ve doğrusu birkaç dakikalığına yalnız kaldığım için minnettarım. Kendimi toparlamam için bana zaman veriyor.

O ses -üç yıldır rüyalarımın giren o korkunç, sağır edici yumuşak kükreme- bir an için bunun TSSB gibi bir tür Rashback olduğunu düşündüm. Sonra omzumun üzerinden baktım ve gerçektir. Vadiyi kaplayan beyaz bir duvar.

Ve garip olan şey, bana doğru gelirken huzurdan başka bir şey hissetmememdi. Adalet gibi hissettim. İntikam gibi hissettirdi. Tamamen doğru hissettirdi.

Bir an için kollarımı açıp beni yutmasına izin vermeyi düşündüm. Ama yutmadı. Beni yutmadı. Beni geri tükürdü. Buna.

"Hepsini öldüreceğim." Sallanan kapı geri çarptı ve elinde ilk yardım kutusuyla içeri giren Danny'ydi. "Siktiğimin otuzbircileri, her biri. Sen ölebilirdin, o ise hava aracının ne zaman geleceğini düşünmekle meşgul. Şu anda dışarıda özel bir helikoptere ulaşmaya çalıştığını biliyor musun?"

"Geçse bile bir şey yapmayacaklar," diyorum. Danny'nin mutfağın köşesine kurduğu derme çatma ayak dayama yerindeki pozisyonumu değiştiriyorum, bacağımı hareket ettirirken bir aşağı bir yukarı vuran acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Yapamazlar.

-Bu havada olmaz. Şuna bir bakın."

Rüzgârın tam bir kar fırtınasına dönüştüğü pencereye bir el sallıyorum.

Danny kaba bir tavırla, "Şu bezelyeleri ayak bileğinden çıkar," dedi, "zaten buzları çözülmüş."

Vıcık vıcık bezelye torbasını kaldırıp zonklayan bileğime bir buz torbası geçirirken bacağımı uysalca uzatıyorum. Acıyor ama garip bir şekilde acıyı hoş karşılıyorum. Beni sabitliyor, burada olduğumu, hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Danny eski bir FM radyo buldu ve o yemek pişirirken ben de sessizce oturup kurtarma girişimleriyle ilgili anlatılanları dinliyorum. Tüylerimi diken diken eden bir gerçek var ki o da ne kadar şanslı olduğumuz - hepimiz. Çığ nedeniyle en az sekiz bina tamamen yıkıldı. Bunlardan dördü, asansörler o gün erken saatlerde kapatıldığı için boş olduğu tespit edilen teleferik istasyonlarıydı. İkisi, çığ düştüğü sırada kapalı olduğu düşünülen kafelerdi. Kalan üçü ise dağ evleriydi. St. Antoine le Lac yakınlarında çok daha aşağıda bulunan bir tanesi tahliye edilmiştir. Hafif yaralıları var, ölen yok. Diğer ikisi hakkında kimse bir şey bilmiyor. Sorumluluk ve tatil köyü yetkililerinin daha önce harekete geçip geçmemesi gerektiğine dair soruların ortasında, haber spikeri bu kadar çok pist ve liftin kapalı olmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu tekrar tekrar vurguluyor. Fünikülerde bile sadece dört kişi vardı ve onlar da parçalanmış, camlı tünelden güvenli bir şekilde tahliye edildi, ancak spiker şimdiden uğursuz bir şekilde "onarımların değerlendirilmesinin günler alacağını" söyledi. Onarımları tamamlamak bile değil, değerlendirmek.

Bu göz önüne alındığında, parçalanmış bir yüzme havuzu oldukça hafif atlatılmış gibi görünüyor. Eva için olmasaydı, şükrediyor olurduk. Ama onun hâlâ kayıp olduğu bilgisi karanlık, yayılan bir zehir gibi her şeyi kemiriyor. Gözlerimi kapattığımda onu görebiliyorum - karanlığa gömülmüş, geçen her anla birlikte daha da üşüyen, birilerinin gelip gelmeyeceğini merak eden. Eğer şanslıysa, sıkı sıkıya yağın kar onu çabucak öldürecektir. Eğer değilse...

Bu düşünce beni aniden korkudan güçsüz hissettirdi.

"Ne kadar yiyeceğimiz var?" Düşüncelerimden uzaklaşmaya çalışarak Danny'ye soruyorum, o da başını umursamazca sallıyor.

"Çok. Bunun için endişelenmeyin. Aşağıdaki Tony Stark birkaç gün taze süt içmek zorunda kalabilir ama depoda bir kuşatmaya yetecek kadar var."

Eva'nın herkesi beklemekten sıkılmış, saatler önce St. Antoine'a inmiş ve şu anda kesinlikle tek başına, sadece bizimle iletişim kuramıyor olma ihtimali her zaman var. Ancak saatler ilerledikçe bu ihtimal gittikçe azalıyor. Sabit hat ve internet hala kesik ve çığ düşmesinden bu yana cep telefonu çekimi daha da kötüleşti. Geriye kalan direkler muhtemelen yüzlerce ağırlıktaki karın altında ezilmiş ama Inigo'nun telefonu arada sırada birkaç düzensiz çubuk almaya devam ediyor. Evden sadece bir mesaj almış ve iyi olduğunu söyleyerek cevap vermeyi başarmıştı. Tüm bunlar başladığında Eva'nın iyi olduğunu söylemek için mesaj atması gerekmez miydi? Bir *şekilde* haber ulaştırmanın bir yolunu bulamaz mıydı?

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Elektrikler kesildiğinde saat öğleden sonra 3:11'di. Odamda oturmuş, alt kattan gelen sesleri bastırmaya çalışıyordum ki oda aniden karanlığa gömüldü. Acaba bir ampul mü patladı diye düşünerek telefonumu arıyorum. Sonra koridorun yukarısından ve aşağısından gelen kızgınlık çığlıklarını duyuyorum. Sadece ben değilim.

"Az önce elektriğin mi gitti?"

Topher'ın sesi, yatak odamın hemen dışında. Bir an için benimle konuştuğunu sanıyorum, ama sonra derin bir gümbürtü duyuyorum: Elliot.

"Siktir," diyor Topher cevap olarak. "İhtiyacımız olan tek şey bu."

Kapıyı açtığımda grubun geri kalanı sahanlıkta toplanmış, cep telefonu fenerlerinin ışığında ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Sonunda Erin ve Danny'ye danışmak için aşağıya iniyoruz. Topher sinirli bir şekilde mutfak kapısını çalarken ben geride duruyorum. Nefesini tutmuş, hiçbir yerin sonu olmadığı için homurdanıyordu.

"Ne?" Danny cevap verir. Yüz ifadesi kavgacıdır.

"Merhaba," diyor Topher, ses tonunu aniden değiştirerek. Şimdi cazibesini ortaya koyuyor. Aptal değil. Bu insanları kendi tarafına çekmesi gerektiğini biliyor. Etki etkileyici. Sanki bir düğme yırtılmış gibi. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama elektriklerimiz kesildi."

Danny kısaca, "Sen ve ben, dostum," diyor.

"Peki, yapabileceğimiz bir şey var mı?" Topher soruyor. Stresli olduğunu söyleyebilirim çünkü aksanı inanılmaz derecede paralı bir hal almış.

"Pek sayılmaz. Yedek jeneratör havuz evindeydi." Danny mutfak penceresinden görünen enkaza elini sallıyor. Topher küfrediyor. Cazibesi azalıyor.

"Yani öylece bekleyip donarak ölecek miyiz?"

"Donmak yok," diyor Danny. "Bir sürü odunumuz var. Oturma odasının 1re'sine bir kütük koyarak başlayabilirsiniz."

Topher bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor. Sonra daha iyi düşünmüş gibi görünüyor ve tekrar kapatıyor. Dönüyor ve yavaşça karanlık oturma odasına doğru yürüyor. Hepimiz onu takip ediyoruz.

Salonda, Miranda mumları yakarken Topher kendini kanepeye atar. Rik ocağı açar, közleri karıştırır ve üstüne iki kütük daha koyar.

"Harika," diyor Carl. "Harika. İhtiyacımız olan tek şey bu. Onlar bizi bulana kadar buz küpü olacağız."

Miranda kısa bir süre sonra, sesi kırılmış ve sinirli bir şekilde, "Bir olacağız," diyor. "Endişelenmemiz gereken Eva."

Eva'yı. Tüm bu kargaşa içinde onu unutmayı neredeyse başarmıştım. Midem suçluluk ve endişeyle karışık bir şekilde çatırdıyor.

Kimse kafasında dönüp duran soruları sormazken uzun, korkunç bir duraklama olur. Ona ne oldu? Çığa mı kapılmıştı? Öldü mü?

"İyi olsaydı telefon etmez miydi?" Ani sonunda sessizliği bozarak konuştu. Her zamanki güvensizliği daha da belirginleşti. "Çok fazla sinyal olmadığını biliyorum, ama sadece... mesela... bir mesaj, hatta?"

Miranda, "Geçemeyebilirdi," diyor ama kendi argümanı ile ikna olmaktan çok kendini ikna etmeye çalıştığını söyleyebilirim.

Elliot odanın köşesinde durmuş, kararmakta olan kara bakmaktadır ve sonra derin, ani sesiyle Topher'a bir şeyler söyler ve gider. Topher koltuktan kalkıyor ve tek kelime etmeden onu takip ediyor.

Kaşlarımı çatarak gidişlerini izliyorum, oluklardaki mumların ışığında gölgelerinin sıçrayışını ve Ricker'ı seyrediyorum. Nereye gidiyorlar? İçinde bir şey var

Topher'ın yüz ifadesinden hoşlanmadım. Ani bir amaç duygusu. Ve bu bana bir huzursuzluk veriyor.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

"Bu çok kötü, Erin." Danny karanlık mutfağın arka tarafındaki tenekeleri karıştırıyor. Ben onu izlerken doğruldu ve ellerini kırılmış saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu çok, çok kötü."

"Her şey yoluna girecek," diyorum ama gerçek şu ki yalan söylüyorum ve bunu biliyorum. Ayak bileğim normal boyutunun iki katına çıktı ve hala ağırlığımı düzgün bir şekilde taşıyamıyor. Aydınlatmamız yok ve tek ısınma kaynağımız odun sobası. Danny akşam yemeği için dondurulmuş köriyi bile mikrodalgada pişiremiyor. Ve Eva-ama şimdi bunu düşünemem. Onun beyaz, soğuk yüzünün görüntüsünü kendimden uzaklaştırıyor, zihnimde bu tür görüntüleri buz gibi tuttuğum kapının ardına kilitliyorum. Onun iyi olduğu, köye indiği ve sadece telefonla ulaşamadığı ihtimaline tutunmak zorundayım. Tanrı biliyor ya, telefon yeterince kötü çekiyor.

Danny, "Bildiğimiz kadarıyla ayağın kırılmış olabilir," diyor ama ben hissetmediğim bir güvenle başımı sallıyorum.

"Kırık olduğunu sanmıyorum. Sadece kötü bir şekilde burkulduğunu düşünüyorum."

"Sen nereden bileceksin ki?" Danny sorar ve sonra bir elini kaldırır. "Boş ver, doktor olduğunu unutmuşum. Söyle bana, asgari ücret karşılığında sosyetik serserilerin arkasını temizleyerek ne yapıyorsun?"

Buna sekiz farklı cevap verebilirim. Ona doktor olmadığımı, tıp fakültesi terk olduğumu hatırlatabilirim. Beni St. Antoine'a getiren şeyle ilgili gerçeği söyleyebilirim. Ona yeşil çubuk hakkında bir ders verebilirim.

kırıklar. Ama bunları söylememe gerek yok çünkü teneke kutulara bakmaya geri döndü.

"Odun sobasında çorba ya da başka bir şey ısıtabilirim," diyor, cep telefonunun yardımıyla bir etiketi okumaya çalışırken kaşları çatılıyor. "Tanrım, ne oyma ama."

Kapı çalınca ikimiz de sığıyoruz ve birbirimize bakıyoruz, sonra Danny kapıya gidiyor. Gelen yine Topher'dı, ama bizden sihirli bir şekilde ışıkları 1 katına çıkarmamızı isterken takındığı nankör ifadede çok farklı bir ifade takınmıştı. Emin değilim. Onu anlayacak kadar iyi tanımıyorum. Kızgın ya da endişeli olabilir.

"Evet?" Danny aniden "Evet" dedi ama ben ayağa kalktım ve topallayarak yanından geçtim. Danny'nin ön tarafla pek ilgilenmemesinin bir nedeni var. Ne nezaketi ne de sabrı var. Ama gerçek şu ki, durum ne kadar kötü olursa olsun, Topher ve Snoop hâlâ bizim misafirlerimiz ve hâlâ şirketi temsil ediyormuşuz gibi davranmamız gerekiyor.

"Topher," diyorum ve sonra Elliot'ın onun arkasında gezindiğini görüyorum. "Elliot, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Elliot Eva'yı bulduğunu düşünüyor," diyor Topher önsöze gerek duymadan.

"Ne?" Bu beklediğim son şeydi. Sorular zihnimde karmakarışık. Nerede? *Nasıl?* "O iyi mi?"

"Bilmiyoruz." Topher beni ve Danny'yi iterek bir dizüstü bilgisayar açıyor ve paslanmaz çelik mutfak tezgahının üzerine koyuyor. Şifreyi girerken yüzlerden oluşan çemberi doğaüstü bir parıltıyla aydınlatıyor. Karışık bir kod ekranı geliyor. Bana hiçbir şey ifade etmiyor.

"Kesin konuşmak gerekirse," diyor Elliot'ın derin monoton sesi, "telefonunun yerini biliyoruz."

"Telefonu mu?"

"Satın almayı kabul etmek istemememin nedenlerinden biri," diye başlıyor Topher, "Elliot'ın Snoop'tan para kazanmaya yardımcı olacak büyük bir güncelleme üzerinde çalışıyor olmasıydı. Buna beta aşamasında geosnooping adını verdik ama muhtemelen nihai adı bu olmayacak. Bildiğiniz gibi, Snoop şu anda ne kadar anonim olmasını isterseniz o kadar anonim - birinin nerede olduğunu söyleyemezsiniz, tek yapmanız gereken prole'lerinde ne beyan ettikleridir."

"Doğru," diyorum yavaşça.

"Ancak Elliot, insanların 1 metre yarıçapındaki diğer Snooper'ları görmelerini sağlayacak bir güncelleme üzerinde çalışıyor. Tam olarak nerede olduklarını bilmeyeceksiniz ama size yakın olduklarını bileceksiniz."

"Tamam, anladım."

"Henüz yayına girmedi. Ancak kullanıma sunma hazırlıklarının bir parçası olarak Snoop'un uygulamaya konumunuza erişim izni vermek için ihtiyaç duyduğu izinleri değiştirdik. Temel olarak Snoop, siz görüntülemeyi seçseniz de seçmeseniz de bu bilgileri biliyor

-Bu, gelir yaratmak için paydaşlarla paylaştığımız veri prolle'nın bir parçası." "Doğru..." diyorum tekrar, sadece gelmesini sağlamaya çalışarak.

Umurumda değil

Snoop'un iç işleyişini öğrendim ve sanırım bunun nereye gittiğini biliyorum. "Bu bilgiyi Eva'nın yerini bulmak için kullandığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Elliot arka uca girmeyi ve Eva'nın telefonunun GPS koordinatlarını almayı başardı."

"Burada," diyor Elliot, kırmızı bir bez parçasının arama çubuğuna girdiği koordinatların yerini gösterdiği bir GPS haritası çıkararak.

İğneyi görür görmez kalbim mideme iniyor ve korkudan buz kestiğimi hissediyorum.

"Tam olarak nerede?" Topher söylüyor ama sesi artık çok uzaklardan geliyor. Danny birden elini ağzına götürüyor ve benim zaten bildiğim bir şeyi söylediğini anlıyorum.

Elliot'un haritalarında pistler işaretlenmiş, ancak yükseklikler işaretlenmemiş ve tesisin özel pist haritasının basitleştirilmiş üç boyutlu görüntüsü olmadan, tepelerin ve vadilerin coğrafyasını bir araya getirmek çok kolay değil. Eva'nın küçük noktası La Sorcière pistine çok yakın görünüyor. Aslında o kadar yakın ki neredeyse pistin *üzerinde* olabilir.

Ama öyle değil. Çünkü benim gibi o pistte defalarca kaydıysanız La Sorcière'in yan tarafında dik bir iniş olduğunu biliyorum. Yüzlerce, belki de binlerce metre derin, ulaşılmaz bir vadiye düşen bir damla. Her nasılsa, kör edici karda Eva tam da benim ilk başta korktuğum şeyi yapmış olmalı - uçurumun kenarından kaymış.

"Eğer bu koordinatları arama ve kurtarmaya verebilirsek-" diyor Topher, sadece büyük bir uluslararası şirketin CEO'sunun sahip olabileceği türden

bir rahatlıkla

ama ben araya girdim. "Özür dilerim

Topher, çok özür dilerim-" "Ne demek istiyorsun?"

"Bu-" Yutkunuyorum, haberi çok acımasız olmayan bir şekilde ifade etmeye çalışıyorum. "Bu nokta, pistin kenarında."

"Eva mükemmel bir kayakçıdır," diyor Topher güvenle. "Pist dışında, bu havada bile-"

"Hayır, anlamıyorsunuz. Biraz gevşek kardan bahsetmiyorum. Pistin *dışında* kaymış demek istiyorum. Kenardan. La Sorcière-" Yutkunuyorum. Bunu kibarca söylemenin bir yolu yok. "La Sorcière'in o bölümü dik bir inişin yanından geçiyor. Hem de çok dik."

Topher bana boş boş bakıyor, ona ne anlatmaya çalıştığımı anlayamıyor ya da anlamak istemiyor.

"Ne demek istiyorsun?" dedi sonunda.

"Topher, eğer Eva gerçekten o noktanın gösterdiği yerdeyse, ölmüştür."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bu sertlikten pişmanlık duyuyorum ama söylendiler ve geri alınamazlar.

Topher'ın yüzü bembeyaz olur. Sonra Elliot'a döner. "Bu konumlandırma ne kadar doğru?"

Elliot, "GPS genellikle yaklaşık on beş metreye kadar doğrudur," diyor. Öyle görünüyor ki... Tanrım, bilmiyorum. Neredeyse tedirgin değil mi? Bu mümkün olabilir mi? Kesinlikle olamaz. Kimse bu kadar duygusuz olamaz. Öyle olsalar bile, en azından bir tür endişe taklidi yapmaya çalışmazlar mıydı? "Ama parazitli sinyaller falan alabilirsiniz. Dağların bunu nasıl etkileyeceğinden tam olarak emin değilim. Birkaç metre ötede olması imkansız değil."

"Ne yani, on metre mi? Pistte olabilir," diyor Topher umutsuzca, ama hepimiz haritanın ölçeğine bakarak bunun mümkün olmadığını görebiliyoruz. Kırk metre bile onu piste geri getirmez. "Ya da kayak yaparken telefonunu düşürmüş olabilir."

"Eğer düşürmüş olsaydı, sanırım kaçıyor olurdu," diyorum sessizce.

"Onu kenara atabilirdi, Tanrı aşkına!" Topher ağlıyor.

Kimse buna yanıt vermiyor. Elbette bu doğru, ama *neden* diye sorulduğunda kimse bunu söylemeye cesaret edemiyor, hatta Elliot bile.

Topher'ın sözlerinin esasen doğru olduğunu kabul etmek. Tek bulduğumuz Eva'nın telefonu. Eva olmadan şu anda bulunduğu yere nasıl gelmiş olabileceğini çözmek çok zor.

"Siktir," diyor Topher. El yordamıyla yaralı ayağımı desteklemek için kullandığım ayaklıklara doğru ilerliyor ve sanki bacakları artık onu taşıyamayacakmış gibi oturuyor. "*Siktir.*"

"Eğer Eva öldüyse," diyor Elliot Ratly, "bu Snoop için ne anlama geliyor? Eva'nın kocası artık hissedar mı? Satın alma konusunda oy hakkı olacak mı?"

"Siktir!" Topher olanlara inanamıyormuş gibi vahşi gözlerle bakıyor. "Arnaud? Bilmiyorum! Tanrım, Elliot, nasıl-"

Kendinden geçiyor... Beyninin çalıştığını görebiliyorum. Şu anda bile, kederinin altında, Eva'nın arkadaşı olduğu kadar, hatta ondan daha fazla Snoop'un kurucusu.

"Sanırım şimdi hatırlıyorum, onu kurduğumuz zamanı. Bununla ilgili bir şey vardı. Şirketin, asıl hissedarların rızası olmadan onların kontrolünden çıkmasını engellemesi gerekiyordu. Hissedarların hisselerini satamayacağından ya da başkasına veremeyeceğinden eminim; sadece Eva ve bana satabilirler. Yani-"

Durdu. Yutkunuyor.

"Bana."

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 0

Eva öldü.

Haberin nasıl yayıldığını bilmiyorum, ama fısıltılar bir kez başladı mı, pencereden süzülen buz gibi olurlar. Çok geçmeden herkes öğreniyor. Oturma odasında Miranda ve Tiger acil fısıldaşmalarda bulunuyorlar.

"Biliyorum," diye tısladığını duyuyorum Miranda'nın. "Ama tekrar çevrimiçi olduğumuzda *bir* tür duyuru yapmak zorundayız, Kaplan. Bu kadar büyük bir haberi saklamamızın imkânı yok ve eğer sizarsa uzun vadede daha kötü olur."

"Buna inanamıyorum." Ani gelip kanepede yanıma oturdu. Sobanın ve mumların loş ışığında bile yüzü şişmiş ve lekeli. "Duydun mu?"

Başımı sallıyorum. Sesime güvenmiyorum. Her şeye rağmen, tüm olanlara ve Snoop'tan ayrıldığımdan beri geçen onca yıla rağmen, duygularım hala çok ham.

"Buna inanamıyorum!" Ani umutsuzca tekrarlar. "Tanrım, bu korkunç. Zavallı, zavallı Eva. Rik bir ceset bile bulamayabileceklerini söylüyor. Tanrım, zavallı *Arnaud*. Ve onun haberi bile yok. Radisson'a nasıl söyleyecek? O yaştaki bir çocuğa annesinin eve hiç gelmeyeceğini nasıl açıklarsın?"

Radisson. Bu isim bana bıçak gibi saplandı. Birlikte çalıştığımız yıllardan bu yana Eva'nın bir çocuğu olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Bilmiyorum," diyorum kısık sesle.

Carl odanın diğer ucundan suratı asık bir şekilde, "Bunun satın alma için ne anlama geldiğini kim bilebilir ki?" diyor ve Ani de ona doğru dönüyor.

"Carl! Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Biliyorum." Carl ellerini kaldırır. "Bakın, burada bencil davranmıyorum, milyon dolarlık ödemeler almayacağım, değil mi? Paradan bahsetmiyorum, şirketin güvenliğinden bahsediyorum. Ben hala Snoop'un baş hukukçusuyum ve bu konuyu düşünmek zorundayım. Snoop, Eva kaza geçirdi diye ortadan kaybolmaz. Tüm çalışanlarımız yok olmaz. Onlara ve şirkete karşı bir görevim var. Bir müşteriyi kaçıran ben olsaydım da aynı şeyi söylerdim. Yani, hâlâ konuşabildiğimi varsayıyorum."

"Carl haklı." Rik beklenmedik bir şekilde arkamızdan geliyor, gölgelerin arasından beliriyor ve elini meslektaşının omzuna koyuyor. Mum ışığında yüzü tedirgin görünüyor. "Her ne kadar kaba bir şekilde ifade etse de. Eva'nın ölümü bir trajedi - buna hiç şüphe yok - ama mümkün olan en soğuk şekilde, bunun Snoop ile çok az ilgisi var. Şirket hepimizden tamamen ayrı bir varlık, Eva ve Topher'dan bile. Satın alma teklifi hâlâ masada. Zaman hala işliyor. Hala bir cevap bulmak zorundayız. Eva'nın ölümü bunu değiştirmez."

"Şey... bu bir şeyi değiştiriyor, değil mi dostum?" Carl öyle diyor. Sesinde pek de hoşlanmadığım bir şey var. Bir tür acımasızlık. Rik şaşkın görünüyor.

"Pardon, ne demek istediğinizi anlamadım? Eva'nın hisselerini mi kastediyorsunuz? Sanırım kocasına gidecekler."

"Ama yapmayacaklar," diyor Carl Ratly.

"Ne? Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Eva'nın vasiyeti olmasa bile, Arnaud her şeyi almaya devam edecek ve şimdi kesinlikle satın almayı kabul etmek isteyecektir, değil mi?"

"Hissedarlar anlaşması," diyor Carl. Rik hâlâ boş boş bakınca, açıklıyor. "Şirket kurulduğunda, orijinal evraklarda kimsenin hisselerini dışarıdan birine devredemeyeceğine dair bir madde vardı. Sen de bir hissedarsın dostum, bunu bilmiyor muydun?"

"Ne?" Rik daha güçlü bir şekilde söylüyor. "Hayır, bunu bilmiyordum! Neden biri bunun iyi bir fikir olduğunu düşünsün ki?"

"Bu oldukça yaygın," diyor Carl omuz silkerek. "Aslında bunun iyi bir uygulama olduğunu söyleyebilirim. Şirketin ahmakların ve serserilerin eline geçmesini engeller. Asıl kurucuların rızaları olmadan şirketten çıkarılamayacağı anlamına gelir."

bir şey. Topher ve Eva böyle bir şey olmasın diye bu şekilde ayarladılar.

-Bilirsiniz, eğer birisi boşanırsa ve mal varlığının yarısından vazgeçmek zorunda kalırsa, onun kaçık eski eşinin oy hakkına sahip olmasını istemezsiniz."

"Ne diyorsun lan sen?" Rik diyor ki. Korkmuş görünüyor. "Eva'nın hisseleri ölünce yok mu olacak?"

"Hayır, hâlâ varlar. Ama Arnaud onları Topher'a satmak zorunda." "*Topher'a* mı? Neden geri kalanımıza değil?"

Carl kısaca, "Çünkü bu anlaşma senin ve Elliot'ın gemiye gelişinizden önceye dayanıyor," diyor. "Sadece ikisi varken böyle bir anlaşma yapmışlar. Daha fazla hisse çıkardıklarında hiç güncellenmemiş."

"Yani... Topher Arnaud'u satın almak zorunda mı kalacak?" Miranda söylüyor. Kaşları çatılmış bir halde Rik'in yanına oturur. "Şey hariç..." Belirgin bir şekilde durur ve Rik'le bakışırlar.

"Ama yapamaz," diyor Rik açık açık. "Yeterli likiditesi yok. Bunun büyük bir sır olduğunu sanmıyorum, değil mi? Peki bu ne anlama geliyor?"

"Maliyeti karşılayacak bir sigorta poliçesi var. En azından olmalı, ödemeleri sürdürdüklerini varsayarsak. Bağımsız olarak değer biçilmesi gerekecek ve sanırım Arnaud değerlendirme uzmanları ne çıkarırsa onu alacak. Satın alma işlemini nasıl dikkate alacakları konusunda bir fikrim yok. Sanırım buna sigortacılar karar verecek."

"Yani bekle, ne diyorsun..." Rik şaşkına dönmüş görünüyor. "Bana ne söylüyorsun-"

"Topher'ın oy oranı az önce yüzde altmışa yükseldi. Evet, yaklaşık olarak bu kadar," diyor Carl.

Odada ölüm sessizliği vardır.

Miranda kederli görünüyor.

Rik döner ve kapıdan çıkar.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Eva'nın ölüm haberi göle atılan bir çakıl taşı gibiydi. Hayır, çakıl taşı değil, bir kaya. Önce o korkunç, kemikleri titreten darbe, sonra da o ilk felaketten yayılan ve sonra geri tepen, etkileşen, büyüten ve birbirini olumsuzlayan tepki dalgaları.

Danny ve ben sessiz, mum ışığıyla aydınlatılmış yemek odasında konuklara çorba dağıtırken, Eva'nın kayboluşunu kendi bireysel yöntemleriyle anlamlandırmaya çalışan onları izlemekten kendimi alamıyorum.

Bazıları derin bir inkâr içinde. Örneğin Inigo GPS kanıtlarına inanmayı reddediyor. "Hâlâ St. Antoine'da olabilir," diye tekrarlayıp duruyor. "GPS her zaman yanılıyor ve zaten telefonu bir yerde olsa bile bu neyi kanıtlar ki?"

Bazıları bu trajedi karşısında dilsiz kalmış gibi görünüyor. Kaplan neredeyse hiç yemek yemiyor. Başını el değmemiş çorbasının üzerine eğmiş öylece oturuyor, sanki diğerleri orada değilmiş gibi grubun gürültüsünün üzerinden akıp gitmesine izin veriyor.

Bazıları sersemlemiş görünüyor. Ani ne olup bittiğinin ancak yarı yarıya farkında görünüyor; ekmeğini ufalıyor ve kimseye bir şey söylemiyor. Liz bembeyaz ve şok olmuş görünüyor ve zar zor konuşuyor.

Ama bazıları hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Örneğin Elliot, sanki trajedi hiç yaşanmamış gibi poker suratıyla ve büyük bir iştahla çorbasını kaşıklıyor. Tepkisizliği neredeyse rahatsız edici, ancak Ani "Elliot, *umurunda değil* mi?" diye patladığında gerçekten şaşırılmış görünüyor.

"Tabii ki umurumda," diyor. "Hala yemek yemem gerekiyor."

Bakışlarımın dönüp dolaşıp geldiği kişi Topher. Topher, bir ortak kaybetti ve bir şirket kazandı.

Snoop artık tamamen Topher'ın kontrolünde olduğu için, bu oldukça açık görünüyor ve daha önce mutfaktaki tüm vahşi gözlü kederine rağmen, artık milyar dolarlık bir şirketin çoğunluk hissedarı olduğu haberiyle o kadar da sarsılmış görünmüyor. Aslında, sanki Eva'nın yokluğunun bıraktığı boşluğu doldurmak için kişiliği genişlemiş gibi, bu durumu kabullenmiş, neredeyse bundan besleniyor gibi görünüyor. Çorba kâselerini temizleyip kadehleri yeniden doldururken -en azından şarabın pişirilmeye ya da soğutulmaya ihtiyacı yok- kadehini eline alıyor ve çılgınca gülerek deviriyor. Çok içiyor, sessiz Kaplan'ı Eva'yla şirketi ilk kurdukları zamanki maceralarıyla eğlendirirken kadehleri ardı ardına deviriyor. Mesele şu ki, bunu görebiliyorum - bu adamı CEO yapmalarının nedenini görebiliyorum. Kalabalık bir pazarda çılgınca, olasılık dışı bir fikri alıp milyar dolarlık bir teklif haline getirebileceğini düşünmesine yol açan güveni görüyorum. Daha önce asla tam olarak anlayamadığım bir şey -birinin bunu yapacak cürete *nasıl* sahip olabileceği, hem de otuzuncu yaş gününden önce- birdenbire apaçık ortada.

Diğer yandan Rik küçülmüş gibi görünüyor. Şaşkın görünüyor, yumruk-sarhoş, her şeyini kaybetmiş bir adam gibi, ki bir anlamda öyle olduğunu düşünüyorum. Topher yönetimdeyken, o milyar dolarlık satın alma eriyip gidiyor ve ona ne kalıyor? Kurucusunun satmaya çalıştığı şirketteki hisseleri mi? Güvenmediği bir liderin altında bir pozisyon mu? En iyi arkadaşı olsun ya da olmasın, İngiltere'ye döndüklerinde görevinde daha fazla kalabileceğini sanmıyorum. Topher bana Rik ve Eva'nın yapmaya çalıştığı türden bir darbeyi affedecek ya da unutacak bir adam gibi gelmiyor.

Daha da etkileyici olan, rüzgarın hangi yönden estiğini gördüklerinde kolayca sadakatlerini değiştirebilecek olan Carl ve Miranda'nın bunun yerine Rik'in etrafında toplanmış olmalarıdır. Eva dümende olmadan Snoop'un sonunun geldiğine gerçekten inanıyorlar mı? Her iki durumda da Topher'ın yanında yer almadıkları çok açık. Bunun yerine, şahlarını koruyan satranç taşları gibi Rik'in iki yanında oturuyorlar.

Ama maç bitmiş gibi hissediyorum. Vezirlerini kaybettiler. Bir kez daha masada bir boşluk, boş bir yer var. Bu kez Topher'ın değil, Eva'nın boş sandalyesi olanları sürekli hatırlatıyor, kimsenin bir saniye bile unutmamasına izin vermiyor.

Elektrik kesintisine ve dışarıdaki sıcaklık düşüşüne rağmen dağ evi hala nispeten sıcak. Isı yalıtımı ve üçlü camları sayesinde günün erken saatlerinden gelen ısı yatak odalarını hala katlanılabilir kılmaya yeterken, alt kattaki iki odun sobası da oturma odası ve yemek odasını sıcak tutuyor.

Yine de yatmadan önce fazladan battaniye ve yorgan dağıtıyor, dirseğimin altına sıkıştırdığım bir fenerle kapı kapı dolaşıyor, acil durumlar için sakladığımız yedek yatakları ve sıcak çikolata termoslarını kucaklıyorum.

Sondan ikinci kapıyı çalmak üzereydim ki, elinde bir yığın battaniyeyle arkamdan gelen Danny, sesinde bir uyarı notuyla, "Erin, dostum-" dedi.

Ve durdum. Eva'nın kapısı.

Ve bir şekilde bu basit şey mideme inen bir darbe gibi beni yakalıyor, burada olanların gerçekliğini hatırlatıyor. Bir çığ. Bir *ölüm*. Perce-Neige bu ikiz felaketten sonra toparlanabilecek mi? İnsanların Pazar gazetelerinde böyle bir haber okuduktan sonra tatil rezervasyonu yapmaya yöneldiklerini hayal etmek zor, ancak St. Antoine çığ şeklinde bir trajedi yaşayan ilk dağ beldesi değil. Bu olay neredeyse her yıl yaşanmaktadır, hatta sezonun başlarında yolun hemen yukarısında benzer bir düşüş daha yaşanmıştır.

"Dostum?" Danny "Dostum," deyince olduğum yerde kalakaldığımı, düşüncelerin içinde kaybolduğumu fark ediyorum. "Özür dilerim," diyorum aptalca. "Takip edemedim-"

"Sen iyi misin?" Danny huzursuzca sorar. "Oturmalısın, bileğinin üzerinde yürümenden memnun değilim."

"Ben 1ne," diyorum kısaca. Gerçek şu ki ayak bileğim ağrıyor. Hem de çok. Danny muhtemelen haklı ve üzerine ağırlık koymamalıyım. Ama stal kamarasının karanlığında tek başıma ve sessiz oturmaya, zonklamasını hissetmeye, olanları ve olacakları düşünmeye dayanamıyorum. Çalışsam daha iyi; bitmek bilmeyen görevler bir şekilde düşüncelerimi uzak tutuyor. Ayrıca, daha pratik olarak, konuklarla etkileşim Danny'nin güçlü yanı değil. Çığın ardından yaptığı patavatsızlık için onu affettiler, en azından umarım affetmişlerdir, ama rollerimiz artık tam olarak yerine oturdu. Bu koşullarda bile kibar ve iyi bir ev sahibi olmak için buradayız. Belki de *özellikle* bu koşullarda. Sanki her şey parçalanıyor gibi-

Tutunacak tek şeyimiz de atanmış rollerimiz. Danny ve ben yetkiyi elimizde tutmalıyız. Eğer bu yetkiyi elimizde tutmazsak, Topher'ın yönetimi ele geçirmesine izin verirsek, durumun nasıl gelişebileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Sadece bir kapı kaldı. Topher'ınki. Kapıyı çalmadan önce kucağımdaki battaniyeleri biraz daha yukarı kaldırıyorum.

Sarhoş, bunu kapı açıldığında anladım. Soğuğa rağmen beline kadar açık bir bornoz giymiş ve elinde bir şişe var. Ve yalnız değil. Tepedeki ışık sönük olduğu için içeride kimin olduğunu göremiyorum ama içimde, birkaç dakika önce kapıyı çaldığımda açmayan küçük Ani'nin olabileceğine dair korkunç bir his var. Ona Eva'yla ilgili sıkıntısının cevabının Topher'ın yatağında olmadığını söylemek istiyorum ama yapamam. Bu beni ilgilendirmez. Benimle aynı yaşta, o bir misafir, arkadaş değil ve oldukça büyük bir hata yaptığını düşünsem bile ona ne yapması gerektiğini söylemeye hakkım yok.

"Ellen," diye mırıldanıyor. "Neden merhaba. Bu geç saatte seni odama getiren nedir?"

İnsanları yatırmak için biraz geç oldu."

"Fazladan battaniye," diyorum en neşeli gülümsememle. "Gece hava sıcaklığı düşerse diye. Benim gözetimimdeyken donarak ölmenize izin veremem." "Size bir sır vereceğim..." Topher konldüsyonel bir şekilde eğiliyor, cüppesinin açıklığı koyu sarı göğüs kıllarını gösteriyor. "En iyi hayatta kalma kiti çıplak bir

kadın."

Oh, Is.

Gülümsememin zayıfladığını hissedebiliyorum.

"Korkarım hizmetimiz bunu kapsamıyor."

"O kısmı zaten hallettim," diyor ama elimdeki battaniyelere uzanıyor, uzanırken de hafifçe sallanıyor.

Tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki, birdenbire "Seni tanımıyor muyum?" dedi.

"Hiç sanmıyorum," diyorum usulca.

"Hayır, biliyorum... Sizi daha önce bir yerde görmüştüm. Buraya gelmeden önce Londra'da garsonluk mu yapıyordun?"

"Maalesef hayır."

"Tanıyorum," diye ısrar ediyor. "Seni *tanıyorum*. İlk geldiğimden beri bunu

düşünüyorum."

"Dostum, seni tanımadığını söyledi ve sen de sinirlendin," diye araya giriyor Danny, omzumu iterek önümde duruyor. Topher da bir adım öne çıktı, yüz ifadesi benim "*Kahretsin*" diye düşünmemden daha kısa bir sürede çirkinleşti.

Danny 1. parmaklarını birleştiriyor, boynundaki tendonlar kordon gibi öne çıkıyor ve iki adam bir dakika boyunca göğüs göğüse öylece duruyor. Kalbimin güm güm attığını hissediyorum. Danny Topher'a vuramaz. 1 kırmızı alacak.

Ama Topher ne zaman ince buzun üzerinde olduğunu biliyor ve geri adım atan o oluyor, gülüşü de samimiyetin doğru tarafında.

"Benim hatam. *Dostum.*"

Sonra kapıyı kapattı ve Danny ile ben ayakta birbirimize bakarak buzlar kırılmadan önce bunun daha ne kadar sürebileceğini merak ettik.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Uyandığımda hava *soğuktu*. İlk fark ettiğim şey bu. Ağız kuruluğu ve bütün gece evdeki yatak odamdan birkaç derece daha sıcak bir odada uyumuş olma hissiyle uyandığım dünle keskin bir tezat oluşturuyor.

Uzanıp yatağımın başucundaki sudan bir yudum alıyorum. Sanki buzdolabındaymış gibi soğutulmuş.

Erin'in bıraktığı ekstra yorganların altında hâlâ nispeten rahatım ama giyinmek için sabırsızlanıyorum. Sonunda uzanıp yatağın ucundaki ücretsiz havlu bornozu alıyorum ve giymeden önce ısınmak için onu yorganın altına sürüklüyorum. Çocukluğumda yatak odamda da aynı şeyi yaptığımı, giyinmek için okul üniformamı yorganın altına çektiğimi hatırlıyorum. Oda kötü bir şekilde dönüştürülmüş bir çatı katındaydı ve kışın neredeyse açık havada uyumak gibiydi. Sabah uyanıp nefes aldığımda havada asılı duran beyaz bir bulut olurdu. Geceleri nem eğimli tavanda yoğunlaşır ve sonra donardı, böylece üzerimdeki duvarda küçük buz kanallarına uyanırdım. Bu o kadar kötü değil. Öncelikle lüks bir dağ evindeyim, Crawley'de Viktorya döneminden kalma bir terasta değil. Ama sıcaklığa gelince, hala acı verecek kadar soğuk.

Telefonumu elime alıp ekrana bakıyorum. Saat 7:19. Şarjı yüzde 15'e düşmüş ama bir şey dikkatimi dağıttığı için bunu düşünecek vaktim bile olmuyor.

Bir haberim var.

Gecenin bir vakti telefonum internete bağlanmayı başardı. Sinyal artık yok, çubuklar gri renkte sıfıra indi, ancak o bildirim hala orada, en azından bir an için bir bağlantı olduğunu kanıtıyor.

İkinci sürpriz ise Snoop'tan gelmiş olması. Snoop'tan hiç bildirim almam. Yalnızca akışınıza yeni bir abone gelirse bildirim alırsınız ve ben hiç almadım.

Sadece... şimdi var. Gecenin bir vakti biri beni gözetledi. Nasıl olduğundan bile emin değilim, çünkü hiçbir şey dinlemiyordum. Bunun mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Belki de Wi-Fi bağlandığında bir şekilde yayınıma bıraktığım yerden yeniden başlatmıştır, sadece bir dakikalığına?

Bunun farkına varmak bana tuhaf bir his veriyor. Kim olduğunu bilmenin bir yolu yok.

-Sizi kimin gözetlediğini sadece gerçek zamanlı olarak görebilirsiniz; oturum açtıklarında bağlantı kesilir, sadece numara kalır. Sonra bu konuyu aklımdan çıkarıyorum. Büyük olasılıkla bu bir bot ya da sunucu hatasıydı ya da birisi gerçekten takip etmek istediği birinin kimliğini yanlış yazmıştı.

Alt kattaki odalar sessiz ama oldukça sıcak ve lobideki odun sobasının yanında dünden kalma olduğunu tahmin ettiğim bir yığın kruvasan ve ocağın üzerinde duran iki büyük termos Rask var.

Bir kruvasan alıyorum ve onu yerken ellerimi ısıtmak için oturma odasına geçiyorum. Yalnız olduğumu varsayıyorum. Ama sonra bir şey gözüme çarpıyor ve Elliot'ı görmek için dönüyorum, bir koltukta oturmuş, dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş. Bu manzara beni iki nedenden dolayı şaşırtıyor: Birincisi, dizüstü bilgisayarı açık ve fişe takılı görünüyor. İkincisi, Elliot yemek dışında odasından neredeyse hiç çıkmaz. Hatta ben Snoop'ta çalışırken yemek için bile odasından çıkmazdı. Her gün aynı şeyi, siyah kahve ve üç Pret peynirli ve pastırmalı kruvasanı getirmesi için iş deneyimi yapan kişiyi çağırırdı. Bütün gün kruvasan servis etmeyi bırakıp kahvaltı menüsüne aldıklarında çok rahatsız olmuş olmalı. Kendimi ne yaptığını merak ederken buldum. Öğle yemeğini mi değiştirdi? Nedense bunu hayal edemiyorum. Belki de iş deneyimi olan kişiyi sabah 10:00'da göndermeye başlamıştır.

Normalde Elliot'la konuşmam. Onunla sohbet etmek çok zor, belki de bu benim hatam değildir. Eva bir keresinde bana kadınları yatmak istedikleri ve ilgisini çekmeyenler olarak ikiye ayırdığını söylemişti. Ben kesinlikle ikinci kategorideyim. Ama şimdi cesaretimi topluyorum.

"Merhaba, Elliot."

"Merhaba Liz." Sıçrayarak söylüyor, ama bunun coşkusunun bir ölçüsü olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Herkesi böyle selamlıyor, hatta muhtemelen en sevdiği insan olan Topher'ı bile.

"Dizüstü bilgisayarın nasıl oluyor da çalışıyor?"

"Her zaman bir pil takımı taşıyım." Bilgisayarının güç girişine takılı, tuğla büyüklüğünde, tıknaz bir şey olan pili havaya kaldırıyor. Tabii ya. Elliot hiçbir şeyi şansa bırakmaz.

"Ama internetiniz yok, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ediyor. "Ama kodlama için buna ihtiyacım yok." "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Geosnoop güncellemesi." Normalde solgun olan yüzü heyecandan biraz kızarıyor ve coğrafi izleme, reklam ortakları, bilgi depolama, GDPR ve tüm bu unsurları yasalar ve mevcut Snoop arayüzüyle uyumlu hale getirmenin teknik zorlukları hakkında tam olarak anlayamadığım uzun bir açıklamaya başlıyor. Gerçekte hissettiğimden daha ilgiliymiş gibi davranarak başımı sallıyorum. Gerçekten önemseydiğim tek şey, bu teknolojiyi 1. Eva için kullanmış olması. Bir şekilde bu dayanılmaz derecede dokunaklı görünüyor - arama ve kurtarmayı cesedine götüren şeyin kendi uygulaması olabileceği.

"Anlıyorum," diyorum sonunda, Elliot durduğunda. "Kulağa çok... heyecan verici geliyor." Sesimi inandırıcı kılmaya çalışıyorum ama Elliot pek de umursuyor gibi görünmüyor. Zaten duygularını pek belli ettiği de söylenemez.

"Şimdi sakıncası yoksa çalışmam gerekiyor," diyor aniden, çok rahatsız edici bir doğrudanlıkla.

"Özür dilerim," dedim. "Belki sohbet etmeye gelmişsinizdir diye düşündüm."

"Aşağı indim çünkü odamda yazı yazmak için çok soğuk," diyor ve sonra kulaklıklarını takıyor ve parmakları bir kez daha klavyenin üzerinde takırdamaya başlıyor.

Teşekkür etmeliyim. Olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama değilim. Kabalığa varacak kadar açık sözlü olabilir ama şu anda bunda güven verici bir şey var. Elliot ile çözülmesi gereken gizli şifreler, gizli anlamlar, beklenti ağırlığı yok. Bir şeyi bilmenizi istiyorsa, söyler. Bir şeyin olmasını istiyorsa, size söyler. Topher ve Eva'nın nerede durduğunuzu asla tam olarak bilemediğiniz duman ve ayna dünyasının aksine, tam da şu anda, bu konuda rahatlatıcı bir şey var. Bazen Snoop'un ilk günlerinde bana annemle babamı hatırlatırlardı - ziyaretçilerin önünde her şeyin tatlı ve hafif olması ve sonra şirketten ayrıldıklarında çığlıklar ve tehditler. En azından Elliot "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" dediğinde gerçekten bir cevap istediğini biliyorsunuz.

Babam bunu söylediğinde, verebileceğiniz tek bir cevap vardı: *Hayır, baba*. Ve sonra darbe inmeden önce mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yoldan çekilmek.

Kruvasanın kenarını kemiriyor, odun sobasının ışığına bakıyordum ki arkamdan gelen bir ses beni sıçrattı. Kruvasan bir kırıntı yağmuruyla Roor'a düşüyor. Onu yerden aldım. Sonra dönüp Rik ve Miranda'nın odaya girdiğini görüyorum. Rik uyumamış gibi görünüyordu.

"Nasılsın?" diyor aniden, yanıma otururken. Şaşırdım, ne cevap vereceğimi bilemedim. Bu, Rik ile Elliot arasındaki farkın mükemmel bir örneği. Eğer Elliot sorsaydı ne demek istediğini anlardım - sadece Elliot muhtemelen hiç sormazdı, çünkü sorunun imkânsızlığını anlardı. Ama Rik sorduğunda, çözülmesi gereken bir bilmeceye dönüşüyor. Ne demek istiyor? Eva'nın ölümü hakkında ne hissettiğimi mi öğrenmek istiyor? Bunu basit bir cevapla nasıl özetleyebilirim? Yoksa insanların yaptığı gibi anlamsız bir şekilde soruyor ve sadece *bir* cevap mı istiyor?

"Ben... Ben iyiyim," diyorum temkinli bir şekilde. "Düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Rik bana şaşkınlıkla baktı. "Sen benden daha büyük bir insansın." Elliot'a bakıyor ve sonra sesini alçaltıyor ama Elliot hâlâ büyük gürültü önleyici kulaklıklarını takıyor ve bir şey duyabildiğinden şüpheliyim. "Burnunun dibinde böyle bir paranın sallanması ve sonra da elinden alınması..."

Birden sorusunun gerçek anlamı anlaşıldı. Topher hakkında konuşmak istiyor. Bu güç değişiminin satın alma için ne anlama geldiği hakkında.

"Ben... ben bunu gerçekten düşünmemiştim," diyorum ve bu bir bakıma doğru. Topher şirketi kontrol ederken neler olacağını merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama nedense para bana hiç o kadar gerçek gelmedi. Onu hak ettiğimi hiç hissetmedim. Sanki elimden bir şey alınmış gibi hissetmedim - sadece garip bir rüya görmüş ve sonra gerçeğe uyanmış gibiydim. Ama bu, çığ, Eva'nın ölümü, bunlar da gerçek gibi gelmiyor. Daha çok bir rüyadan uyanıp kendini aynı derecede gerçeküstü bir kabusun içinde bulmak gibi.

"Ama plan yapmamış mıydınız? Paraya güvenmediniz mi?"

"Pek sayılmaz," diyorum yavaşça. "Dürüst olmak gerekirse, bunun her halükarda gerçekleşeceği fikrini pek kabullenememişim."

"Tanrım." Rik diyor. Sinirlenmiş görünüyor. Sanırım yanlış bir şey söyledim ama nasıl bilmiyorum. Bir panik duygusu yerleşiyor. Babamla hep aynı duyguyu yaşadım. Yanlış bir şey yapacağımı ya da söyleyeceğimi. Hıncını annemden çıkaracaktı. "Rahibe Teresa rolünü keser misin Liz? Her şeyimizi kaybettik. Bunu anlamıyor musun?"

"Yine de her şeyimizi kaybetmedik, değil mi? Hâlâ hisselerimiz var."

"Hisseler!" Rik kısa, havlayan bir kahkaha atar. "Liz, dün verdiğim P ve L rakamlarını dinledin mi? Topher'ın gidişatına bakılırsa Snoop yılsonuna kadar dayanırsa şanslıyız ve Eva yatırımcılara güven vermezse durum daha da kötüleşecek."

"Ama güncelleme," diyorum, her ne kadar şu anda güvence için çırpındığımı bilsem de. "Elliot'ın coğrafi casusluk olayı... Bunun bütün amacı Snoop'u daha profesyonel hale getirmek değil mi?"

"Gelir açısından bakıldığında, bu bilgilere zaten sahibiz, geçen yıl izinler değiştiğinden beri bu bilgilere sahibiz. Elliot'ın bunu uygulamaya nasıl entegre ettiği kullanıcı deneyiminde bir fark yaratabilir, ancak kullanıcı memnuniyeti hiçbir zaman bizim sorunumuz olmadı, sorun her zaman bundan para kazanmak oldu. Yatırımcı perspektifinden bakıldığında, geosnoop güncellemesini yayınlamak bir fark yaratmayacak - tüm katma değer zaten orada. Ve her neyse"- omzunun üzerinden hala yazmaya devam eden Elliot'a bakıyor-"Bu güncellemeyle ilgili endişelerim var. İnsanların Snoop'un kendileri hakkında ne kadar bilgi topladığının farkında olduğunu sanmıyorum. Bence

Bu güncelleme izleme seviyesini görünür hale getirdiğinde, elimizde bir tepki olabilir."

Elinde bir fincan kahve ile lobiden gelen Miranda, "Snoop'un en önemli özelliklerinden biri her zaman hafif dokunuşu olmuştur," diyor. Bir yudum alıyor ve yüzünü buruşturuyor. Sanırım tepki verdiği şey ieeğin tadı. Gerçi güncelleme ihtimali de olabilir. "İnsanlar istedikleri kadar anonim olabilmeyi seviyor, ünlülerin geri gelmesini sağlayan şeylerden biri de bu. Kaç kişinin izinlerdeki değişikliği fark ettiğinden ve bunun ne anlama geldiğini gerçekten anladığından emin değilim, çünkü kullanıcı tarafında hiçbir şey değişmedi. Ancak bu güncelleme bunu çok açık hale getirecek. Kullanıcılar Snoop'un hareketleri hakkında tam olarak ne kadar şey bildiğini görecekler. O sırada Topher ve Elliot'a tüm bunların büyük bir halkla ilişkiler riski taşıdığını söyledim, ancak ikisi de işin havalı teknik tarafına odaklandılar-"

Durur ve tekrar Elliot'a bakar. Elliot hâlâ başını eğmiş, kulaklığını takmış bir şeyler dinlemektedir.

"Her neyse, boş verin. Muhtemelen bu tartışmayı yapmanın ne yeri ne de zamanı. Çok... erken." Benim ve Rik'in yanına oturdu ve bir yudum daha kahve içtikten sonra bardağı kenara koydu. "*Nasılsın?*" diye soruyor bana. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Herkes bu soruyu soruyor gibi görünüyor, oysa asıl bilmek istedikleri "*Ne düşünüyorsun?*".

Beklenmedik bir şekilde ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarını kapatan ve kulaklıklarıni çıkaran Elliot beni cevap vermekten kurtardı. Gergin görünüyor. Bu alışılmadık bir durum. Duygularını kolay kolay göstermez.

"Tamam mı, Elliot?" Miranda parlak bir şekilde söylüyor. Elliot'ın konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak ettiğini söyleyebilirim.

"İstersen Erin lobiye kahve koydu," diye ekliyor ama Erin bunu duymazdan geliyor.

"Toph'un nerede olduğunu biliyor musun? Onunla konuşmam gerek."

"Hâlâ odasında sanırım," diyor Rik. Kaşlarını atıyor. Kafasında konuşmamızın üzerinden geçtiğini, suçlayıcı bir şey söyleyip söylemediğini ve Elliot'ın Topher'a ne aktarmak üzere olabileceğini anlamaya çalıştığını hayal edebiliyorum. Elliot kararlı bir şekilde merdivenlere yönelirken, "Ama bekle," diye ekliyor. "Ben olsam oraya çıkmazdım, sanırım onun... misafirleri var-"

Ama artık çok geç. Elliot ya duymamıştır ya da umurunda değildir. Rik'in uyarısına cevap vermez. Ondan son duyduğumuz, yatak odalarına doğru sarmal merdivenleri gümbür gümbür çıkan ağır ayak sesleridir.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snooscribers: 10

"Oh, hey, Erin."

Ani gülümseyerek yemek odasına girdiğinde bir termos kahve daha koyuyorum. Çok uyumamış gibi görünüyordu. *Umarım ne yaptığını biliyordur*, demek istiyorum ona ama bilmiyorum.

"Günaydın, Ani. Sana kahve getireyim mi? Espresso makinesi çalışmıyor ama Danny odun sobasının üzerine bir su ısıtıcısı koymayı başardı, böylece sıcak Fransız presimiz var.

"Ooh, evet lütfen," diyor Ani. "Topher'a bir fincan götürebilir misin?" "Elbette."

"Ah, yani... ayak bileğin nasıl?" diye ekliyor, misafir ve sunucu moduna bu kadar kolay geçtiği için hışımla. "Sen değilsen ben kaldırıabilirim."

Durdu. Buradaki düzenimizin tuhaflığı herkesi şaşkına çevirdi. Bizler hayatta kalan dostlar mıyız, yoksa hala tatilci ve staI mıyız? Ben de bilmiyorum ama normal protokollere sadık kalırsak herkes için daha kolay olacağını biliyorum. Birinin sorumlu olması gerekiyor ve dürüst olmak gerekirse o kişinin Topher değil de ben olmasını tercih ederim.

"Çok daha iyi, teşekkürler," diye yalan söylüyorum. "Merdivenleri çıkabilirim, sorun değil."

"Ama buna gerek yok," diyor Ani kararını vererek. "Ben hallederim."

"Emin misin?"

"Evet, kesinlikle. Elliot için de bir tane alacağım. Orada donuyor olmalı."

Üç fincan dolusu doldurur ve onları dikkatlice sarmal merdivenlerden yatak odalarına taşır.

Saat 10:00'da herkes uyandı ve Danny ile ben tüm konukları toplantı için lobiye çağırmaya karar verdik. Gerçek bir haber yok ve hava hala bir helikopterin dar dağ yamacımıza inmesi için çok öngörülemez, ancak yerel radyo raporları, kayıplar için arama ve kurtarmanın devam ettiğini ve EDF'nin uzaktaki mezralara elektriği geri getirmeye çalıştığını söylüyor. Görünüşe bakılırsa elektriksiz kalan sadece biz değiliz. Aslında bazılarında çok daha iyi durumdayız. Ancak herkesi ilerleme kaydedildiği konusunda rahatlatmak ve föniküler onarılan ya da bizi dışarı çıkarmak için bir helikopter gelene kadar yetecek kadar yiyecek ve suyumuz olduğunu vurgulamak iyi bir fikir gibi geliyor.

Ayrıca odadaki fili de tartışmalıyız-Eva'nın ölümü. Söylentiler grup içinde yayılmış ve herkes Elliot'ın vardığı sonuçları öğrenmiş gibi görünse de ne Danny ne de ben bu konuyu resmi olarak kabul ettik. Yaşananların gerçekliğiyle yüzleşemediğim için konuyu erteliyordum ama artık bir duyuru yapmamızın, yetkililerle temasa geçip onları olanlardan haberdar etmek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımızı açıkça belirtmemizin ama aynı zamanda boş umutlara son vermemizin, her an ufuktan topallayarak geleceğine dair fantezileri ortadan kaldırmamızın zamanı geldi.

Danny lobideki gongu çalıyor, kulakları sağır eden kreşendo kırışları cınlatıyor ve sonunda herkes toplandığında bir kaşığı kahve fincanına vurup sessizliği bekliyorum.

"Herkes merhaba. Sizi odalarınızdan bu şekilde çıkardığım için özür dilerim ama Danny ve ben size durumumuz hakkında bilgi vermek istedik. Danny sabahı en yakın iki dağ evimize doğru yürüyüş yaparak geçirdi, ne yazık ki -ya da belki de şans eseri, sakinleri için- boş görünüyorlar. Biri çok ağır hasar görmüş ama çığ sırasında orada kimse varmış gibi görünmüyor. Diğeri düşme yolunun dışındaydı, bu yüzden tek, ama yine evde kimse yok. İki yönlü telsizi ya da uydu telefonu olan birini bulmayı umuyorduk ama şimdilik pek iyi görünmüyor. Bu seviyede bir dağ evi daha var, ancak yaklaşık üç mil uzakta, bu yüzden Danny onu kontrol etmek için yola çıkmadan önce havanın düzelmesini bekleyecek."

"Arama ve kurtarma ekipleriyle temas kurmayı başardınız mı?" Rik diyor ki.

"Hem evet hem hayır," diyorum. "Bildiğiniz gibi, Inigo dün irtibat kurdu ve onlara durumumuzu anlattı, ancak o zamandan beri iletişim kuramadık ve bir uydu telefonuna erişim olmadan, güç geri gelene kadar bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum. Elektrik kesintisi kalan cep telefonu sinyallerini de yok etmiş gibi görünüyor. Ama asıl önemli olan burada olduğumuzu bilmeleri. Inigo'nun söylediklerinden listelerinde olduğumuzu biliyoruz, sadece onlar daha kritik kurtarmalar üzerinde çalışırken sabırlı olmamız gerekiyor."

"Eva'dan haberleri var mı?" Soru Tiger'dan geliyor, sesi her zamankinden daha boğuk, sanki güçlü bir duyguyu bastırıyormuş gibi ve ben cevap vermeye çalışırken odaya bir sessizlik çöküyor.

"Inigo onlara kızın kayıp olduğunu söylemiş, evet. Ama son durumu bilmiyorlar.

Ancak-"

Duruyorum ve yutkunuyorum. Bunun zor olacağını biliyordum, ama bu gülünç derecede zor. Liz'in sıkıntıyla parlayan gözlerinin odanın diğer tarafından bana baktığını görüyorum, Topher'ın kederli yüzü; Ani, Tiger'ın sorusunun neden olduğu ani gözyaşlarını saklamak için eliyle gözlerini gölgeliyor. Nefes alıyorum, kendimi bir sandalyenin kolunda sabitliyorum, bileğimdeki ağırlığı almaya çalışıyorum, doğru kelimeleri bulmak için kendime alan açıyorum. Onlara söylemek istediğim şey, Elliot'ın bilgilerini arama kurtarma ekibine ulaştırabilsek bile bunun bir faydası olmayacağı. Eva çoktan öldü ve şimdi de muhtemelen binlerce ton karın altında. Kimsenin onu canlı kurtarma şansı yok; hatta cesedini bulabileceklerine dair bir kesinlik bile yok. Bazı yüksek geçitler yazın bile asla erimez. Eğer Eva sarp vadilerden birinin dibine gömülürse, işte o zaman iş biter. Bu kurtarma işlemini yapmak için dünyada yeterli kaynak ve para yok.

"İçinde bulunduğu pozisyon-" Duruyorum, tekrar yutkunuyorum, ama daha devam edecek bir kelime bulamadan Carl araya giriyor.

"Onun kesinlikle orada olduğunu nereden bileceğiz?" İfadesi hiddetliydi. "Yani bütün bu yerde telefonlar bok gibi çekiyor. Elliot bu koordinatların doğru olduğunu nasıl söyleyebilir?"

Etrafta Elliot'ı arıyorum. Nerede o?

"Anladığım kadarıyla GPS telefonun çekmesine bağlı değil," diye geveliyorum, hala umutsuzca onun yüzünü arıyor, araya girip açıklamasını istiyorum

Snoop'un coğrafi konum bilgisini nasıl aldığına dair teknik detaylar. Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. "Yani tabii ki konumlandırmayı aktarmak zorundasınız, bir tür bilgi alışverişi olmadan bunu yapamazsınız, ancak GPS koordinatlarının kendileri doğruluk için mobil kulelere dayanmıyor, bunlar... uydu, sanırım? Bu doğru mu, Elliot?" Ama onu göremiyorum. "Elliot nerede?"

Diğer insanlar da şimdi etraflarına bakıp kendilerine aynı soruyu soruyorlar.

"Onu son gördüğümde odasındaydı," diyor Ani kaşlarını çatarak. "Bir şey üzerinde çalışıyordu. Muhtemelen kulaklıklarını takmıştır, gong sesini duymamıştır. Gidip onu getireyim."

Dönüp sarmal merdivenlerden yukarı doğru hafifçe koşuyor ve biz de onun ayak seslerinin koridorda Elliot'ın odasına doğru uzaklaştığını ve kapısının tıkırdadığını duyuyoruz.

Cevap yok. Kapıyı bir kez daha, daha yüksek sesle çalıyor ve sonra tahtanın arasından "Elliot?" diye sesleniyor.

Bir duraklama oluyor. Dikkatle kapıyı açtığını, Elliot'ın omzuna dokunmak için ileri atıldığını hayal ediyorum... ama zihnimdeki resim bir çığlıkla parçalara ayrılıyor. Ve sadece küçük bir şaşkınlık çığlığı da değil. Bu tam bir panik çığlığı.

Yaralı bileğimle merdivenleri ilk çıkan ben değilim. Topher, Rik, Danny ve Miranda önümdeler ve Liz ile Carl da yarı yolda beni iterek geçiyorlar. Birinci kata ulaştığımda Ani'nin hıçkırarak "Tanrım, öldü, öldü!" çığlıklarını ve Topher'ın kaba, sabırsız, "Histerik olmayı bırak." sözlerini duyabiliyorum.

Nihayet koridorun sonuna varıp Elliot'ın odasına girdiğimde, iki şey dışında her şey tamamen normal görünüyor.

Elliot pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine yığılmış yatıyor. Yan yatırılmış bir fincandan dökülmüş siyah bir sıvı havuzunun içinde yüzüstü yatıyor.

Masasının yanında, Roor'un üzerindeki bir havlunun üzerinde bilgisayarı durmaktadır ve paramparça olmuştur.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Elliot öldü. Bunu ona dokunmadan bile anlayabilirsiniz. Yere yığılışında, bir kolunun gevşek duruşunda, dökülen sıvının yüzünde ve gözlerinde birikmesinde doğal olmayan bir şeyler var.

Ama mesele sadece bu değil. Bilgisayarının başına gelenler bunu açıkça ortaya koyuyor. Elliot o bilgisayara kimsenin dokunmasına izin vermeden öldü.

Enkaz haline geldi demek doğru olmaz. *Yok* edildi. Klavye yerinden sökülmüş ve cihazın iç işleyişi ortaya çıkmış. Ekran çatlamış ve LCD'nin üzerinde koyu bir leke yayılmış. Ve son olarak, sabit disk yerinden çıkarılmış, kırılarak açılmış ve tanınmayacak şekilde eğilip bükülmüş.

"Ne-" Topher'ın yüzü bembeyaz ve sade. Onu hiç görmediğim kadar korkmuş görünüyordu. "Ne oldu? Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, bana bir şey söylemek istedi ve ben izin vermedim, aman Tanrım..."

Odadan sendeleyerek çıkıyor. Hasta gibi görünüyor.

Ani bu keşif karşısında tamamen şaşkına dönmüş gibidir. Tiger kolundan tutup onu götürene kadar öylece ağzı açık, gözyaşları yüzünden sessizce akarak durur.

Konuşan Erin.

"Herkes dışarı."

"Ne?" Carl aptalca söylüyor. Kafasına çok fazla darbe almış bir boksör gibi görünüyor.

"Dışarı. Odadan çıkın. Burası bir suç mahalli."

Elliot'ın yanına gider, boynuna iki parmak koyar, Elliot'ın göz kapaklarını geriye çeker ve sonra başını Danny'ye doğru hafifçe sallar.

"Peki, ne bekliyorsunuz?" Danny odanın geri kalanına sesleniyor. Sesi neredeyse kızgındı. "Ne dediğini duymadınız mı? Çık dışarı."

Dışarı çıkıyoruz. Erin cebinden bir statik anahtar çıkarıyor ve kapıyı arkamızdan kilitliyor. Yüzü dışarıdan sakın görünüyor, ama sanırım altında panik yatıyor.

"Inigo," diyor, "bunu sana söylememe gerek olmadığını biliyorum ama lütfen telefonunun çekip çekmediğini kontrol etmeye devam et. Polise hemen ulaşmamız kesinlikle şart."

"Evet, elbette." Inigo da en az Carl kadar şaşkın görünüyor. "Şimdi gidip kontrol edeceğim. Aşağıda bırakmıştım."

"Ne yapabiliriz ki?" Miranda boş boş Erin'e bakıyor. "Ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey," diyor Erin. Yüzü artık asıktır. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Deneyin

arama kurtarma gelene kadar bir arada tutmak için."

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Mutfakta Danny, sanki ağırlığı arkamızda bıraktıklarımızın gerçekliğini kapatabilirmiş gibi sırtı kapıya dönük duruyor ve dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

"Siktir," diyor. Ve ben cevap olarak söyleyecek bir şey bulamıyorum. Çünkü söylenecek başka ne var ki? Bu... bu kötü. Kötünün de ötesinde. Ve ben buna bir anlam veremiyorum.

"Danny, neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok, dostum. İntihar mı etti?"

"Belki." Bu insanlar hakkında ne kadar az şey bildiğimizi fark ettim. Sonuçta, Elliot herhangi bir baskı altında olabilirdi ve Danny ile ben bunu asla bilemezdik. Ama mesele de bu, bilmiyoruz. Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok.

Reş'in kemik üzerindeki baskısıyla zorla bir arada tutabilecekmişim gibi ellerimi başıma koyuyorum. Tanrım, sanki her şey parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

"Yaralanmamıştı," diyorum, konuşurken anlamaya çalışıyorum. "Yani, herhangi bir fiziksel yara göremedim, kimse ona saldırmış gibi görünmüyordu. Bu da demek oluyor ki... sanırım bir şey almış olmalı. Sence de öyle değil mi?"

"İlaçlar mı? Enjekte edilebilir mi? Haplar mı?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. *Bilmiyorum*. Lanet olsun. Danny, ne yapacağız?"

Gerçeklik

İçinde bulunduğumuz çıkmazın -tabiri caizse- farkına varıyoruz. Burada sıkışıp kaldık - benim durumumda, burkulmuş ayak bileğimle, çok az tanıdığımız bir grup insanla bir dağ evinde sıkışıp kaldık ve onlardan ikisi son

yirmi dört saat içinde öldü.

Eva-Eva'nın ölümü trajik bir kazaydı. En sakın yerlerde bile meydana gelebilen o korkunç yıldırım çarpmalarından biri. Ama Elliot'ın ölümünün cinayet ya da intihardan başka bir şey olması mümkün değil. Bir beyin anevrizması, ağır bir felç, bir kalp krizi, bunlardan herhangi biri onu anında öldürebilir. Ama parçalanmış bilgisayarı açıklamıyorlar.

"*Kesin olarak* öldü mü?" Danny soruyor.

"Kesinlikle." Bunu düşündükçe içimdeki ürperti bastıramıyorum.

"Emin misin?" Danny boşa kürek çekiyor ve sanırım bunun farkında ama yine de sormaktan kendini alamıyor. "Kesinlikle emin misin, dostum?"

"Danny, tıp fakültesini diplomasız bırakmış olabilirim ama bir tanesini tanıyacak kadar ceset gördüm. Sana söz veriyorum, ölmüştü. Gözbebekleri büyümüş, nabızı yok, her şey var." Sandalyenin altındaki sidik birikintisinden bahsetmiyorum. Danny'nin bunu bilmesine gerek yok.

"Ama nasıl?" Danny öyle diyor. Hasta olabilirmiş gibi görünüyor. "Eğer olan buysa, biri ona nasıl ulaştı? İç çamaşırında bir şey mi var?"

"Belki, bilmiyorum."

"Gidip kontrol edelim mi?"

"*Bilmiyorum*," diyorum tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. Başım dönüyor, doğru hareket tarzını bulmaya çalışıyorum. "Polis isteyecektir - yani, olay yerini rahatsız etmemeliyiz. Ama belki ne olduğunu bilseydik-"

Elimdeki anahtara bakıyorum ve kararımı veriyorum.

"Gidip kontrol edeceğiz. Hiçbir şeye dokunmayacağız, sadece bakacağız."

Danny başıyla onaylıyor ve birlikte servis merdivenlerinden sessizce 1. Roor'a çıkıyoruz, diğerlerinin nereye gittiğimizi görmesine izin vermemeye çalışıyoruz.

Birlikte hareket etme kararımızı tartışmıyoruz ama ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Eğer Elliot intihar etmediyse, o zaman bu gruptan biri katil demektir. Ve bu gerçekten çok korkutucu bir fikir. Alt kattaki o şık, paralı hipsterlardan biri *gerçekten* birini öldürmüş olabilir mi? Nazik Tiger'ın ince ellerini Elliot'ın boynuna doladığını ya da Topher'ın boş bir viski şişesiyle ona vurduğunu hayal etmeye çalışıyorum ve birden midem bulanıyor.

Kapı anahtarı Elliot'ın kilitli kapısında gıcırıyor ve sonra dönüyor, Danny ve ben parmak uçlarımızda odanın içine giriyoruz. Çok soğuktu ve dökülmüş içki kokuyordu.

Başka, daha keskin bir şey: hastane günlerimden tanıdığım o idrar kokusu.

Danny, Elliot'ın cesedine daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyormuş gibi kapının yanında, geride duruyor. Belli ki iş bana düşüyor. Yutkunuyorum. Çok ama çok dikkatli bir şekilde, hiçbir şeyi rahatsız etmemeye çalışarak masaya doğru ilerliyorum. Elliot hâlâ aynı çökmüş, doğal olmayan pozisyonda yatıyor, yüzü soğuk siyah sıvı birikintisinin içinde. Yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için onu hafifçe hareket ettirdim, ama sahneyi daha fazla rahatsız etmekten kaçınmak istiyorum. Bu yüzden ona ya da başka bir şeye dokunmadan eğildim ve boş, düşmüş bardağın içine bakmaya çalıştım. Hareket ettirmeden kült bir şey; açığı tamamen yanlış. Masanın diğer tarafına geçiyorum ve birden onu görebiliyorum.

Kahretsin. Danny haklıydı.

Yardım edebileceğinden daha fazla yaklaşmayan Danny'ye, "Fincanda bir şey var," diyorum. "Beyaz bir şey."

"Şeker?"

"Hayır, kesinlikle değil. Bu...

kireçli." "Siktir."

Doğruluyorum ve Danny ile birbirimize bakıp bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyoruz. Siyah gözleri çok ama çok endişeliydi.

"Sanırım bu intihar ihtimalini ortadan kaldırıyor," diyorum büyük bir isteksizlikle. Sesimi alçak tutuyorum. Danny dışında kimsenin burada olduğumu bilmesini istemiyorum.

"Sence?" Danny çaresizce bir alternatif arıyor gibi görünüyor. Onu suçlayamam. "Ya hapları içmekte gerçekten kötüyse, birinin onları ezebileceğini düşünmüyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Onu yemek yerken görmedin Danny." Akşam yemeğinde Elliot'ı düşünüyorum, geyik etini konsantre bir vahşilikle kaşıklıyor, zar zor çiğnerken büyük yudumlar yutuyor. "Ama mesele sadece haplar değil. Bilgisayara bak."

"Ne demek istiyorsun? Kendisi de parçalayabilirdi, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve dağ evinin kalın, bembeyaz banyo havlularından birinin üzerine serilmiş enkazı gösteriyorum.

"Birisi onu yok etmeden önce bir havluya sarmış. Bu da duyulmak istemedikleri anlamına geliyor. Eğer Elliot kendi dizüstü bilgisayarını

Hayal kırıklığına uğrasaydı, gürültüyü azaltmak için uğraşmazdı. Ve eğer bir şeyi gizlemeye çalışsaydı, sabit disk yeniden biçimlendirirdi.

-Tüm verileri yeniden yazmak varken neden parçalama riskini göze alasınız ki? Hayır, bu giriş yapamayan biri tarafından yapıldı. Duyulmayı göze alamayan biri."

İkimiz de ayakta durmuş, parçalanmış ekranı ve kırılmış sabit disk parçalarını düşünüyoruz. Danny hiçbir şey söylemiyor. Söyleyebileceği bir şey olduğundan emin değilim.

Sonra aklıma başka bir şey geldi.

"Sence bunlar *onun* hapları mıydı? İlaç kullanıyor muydu?"

"Diğerlerine sormamız gerekecek." Danny bu olasılıktan bir sümüklüböcek lavmanı kadar zevk alıyor gibi görünüyor. "Tanrım. Bu konuşmayı nasıl yapacağız?"

Bunları nasıl tartışacağız? *Hey, çocuklar, dinleyin, meslektaşlarınızdan birinin katil olma ihtimali çok yüksek.*

Ama neden? Neden biri Elliot'ı öldürmek istesin ki? Hisselerini mi? Topher'a verdiği desteği? Eva öldüğüne göre, birileri Topher'ın desteğini baltalamaya çalışıyor olabilir mi?

Yine de bunların hiçbiri Elliot'ın bilgisayarının yok edilmesini açıklamıyor. Sürekli dönüp dolaşıp geldiğim şey bilgisayar. O acımasız, akıllı, sinsi yok etme eylemi. Bu bir kaza olamaz. Ve bir saniye bile Elliot'ın yaptığına inanmıyorum.

Bu eylemin tek bir makul nedeni var: Bilgisayarın kendisinde bir şey saklamak. Elliot'ın bildiği bir şey. Onu öldürten bir şey.

Elliot'ın cesedini bulduğumuzda Topher'ın acı dolu feryadını düşünüyorum: *Tanrım, Tanrım, bana bir şey söylemek istiyordu.*

Yutkunuyorum.

"Danny, ya Eva'nın ölümü bir kaza değilse?"

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Hepimiz oturma odasındaki odun sobasının etrafında toplanmış oturuyoruz. Ama sorun hepimiz *değiliz*.

Şimdi on olduk.

Şimdi dokuz

olduk. Şimdi sekiz

olduk.

Kelimeler kafamın içinde zikrediyor, bir tür korkunç geri sayım, birer birer sıfıra yaklaşıyor.

Birden kusacağımı sandım.

"O... muydu," diye konuşuyor Kaplan. Sesi çatlak ve pürüzlü, sanki ağlıyormuş gibi. "Bu... intihar mıydı?"

"Hayır!" Topher'ın cevabı bir silah sesi kadar hızlı gelir. Ayağa kalkar. Adım atmaya başlar. "Lanet olsun, hayır. Elliot? Asla."

"Ne olmuş yani?" Rik de ayağa kalkıyor ve Topher'a yumruk atacakmış gibi yaklaşıyor. "Ne diyorsun sen?"

Topher ona bakıyor. Sanırım Rik'in sorusunu gerçekten anlamıyor.

"Kafanı kullan, Toph. Eğer bu intihar değilse" -Rik'in sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlik var. Sesi... tehlikeli geliyor-"O zaman *cinayet*. Bunu mu söylüyorsun, Topher? Öyle mi?"

Topher'ın ağzı açık kalır. Sonra aniden oturur. Sanki Rik ona gerçekten yumruk atmış gibi bitkin görünüyordu.

"Tanrım. Haklısın. Aman Tanrım." Yüzü kül rengi. "Elliot," diyor kırık bir sesle. Ve sonra ağlamaya başlar.

Onu izlemek korkunç. Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyoruz. Rik, yüzü dehşet içinde olan Miranda'ya bakar. Carl ellerini havaya kaldırarak *bana bakma, dostum* dercesine reddetme hareketi yapıyor. Inigo'nun ifadesi saf panik.

Tiger öne çıkar. Topher'ın yanına oturur. Elini onun koluna koyar.

"Topher," diyor. Sesi nazikti. "Hepimiz onun kaybını hissediyoruz, ama senin için hesaplanamaz olmalı, hepimizden daha fazla. Eva'nın ölümünün üstüne-"

Durdu. Tiger bile bunu *olacak, olacak diye* çeviremez.

"Neden?" Topher'ın ağzı kare şeklinde ve çirkin, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Eskiden tanıdığım kibar, kibar sofistike adamdan o kadar uzak görünüyor ki; buna katlanabileceğimden emin değilim. "Neden biri ona bunu yapsın ki? Neden Elliot'a zarar versinler ki?"

Bu, tabii ki, 4.000 dolarlık bir soru.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz. Kimse ne söyleyeceğinden emin değil.

"Gel hadi," Tiger Topher'ı nazikçe elinden tutar. Onu odadan dışarı çıkarır. "Hadi gidip yüzüne su sıçratalım."

Onlar ayrılırken, serbest bırakılan gerginliğin iç çekişi odada dalga dalga yayılır. "Tanrım," diyor Carl.

"Ama o haklı," diyor Rik. "Neden biri Elliot'a zarar versin *ki*? Yani, Eva, tamam. Ama Elliot? Bu hiç mantıklı değil. Topher'ın bunu duymak istemediğini biliyorum ama belki de intihar etmiştir, hepimiz için yüzleşmesi ne kadar rahatsız edici olsa da? Eva'nın ortadan kaybolması ve üstüne bir de çığm yarattığı şok... O oldukça-" Duruyor. Sanırım anlam vermeden nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışıyor. "Oldukça tuhaf bir kişiliği vardı."

Miranda yorgun bir ifadeyle, "Bence bu biraz fazla abartılı oldu, Rik," diyor. "Evet, tuhaflıkları vardı -hepimizin var. Ama bundan yola çıkarak-"

"Hayır," diyor Rik savunmaya geçerek, "kastettiğim bu değildi. Tanrım, ondan *hoşlanıyordum*. Okulda beraberdik, Tanrı aşkına. Sadece diyorum ki -bak, onu okumak çok zordu. Durgun sular derin akar falan. Altında çok şey yatıyor olabilir."

"Birinin Eva'ya zarar vermek istemesini anlayabilirim de ne demek?" Carl aniden söyledi.

Rik irkilir. Bir değil, iki kez yanlış bir adım attığının farkındadır.

"Ben de öyle demek istemedim. Lanet olsun, lanet olası dükkânın her yerine ayağımı sokuyorum."

"Yani ne demek istedin?" Bu Inigo. Sesi acı, neredeyse suçlayıcı. Söze karışması o kadar alışılmadık ki hepimiz dönüp ona bakıyoruz.

Rik Rushes.

"Demek istediğim," diyor dikkatle. Artık kelimeleri seçtiğini söyleyebilirim. "Tek demek istediğim Eva'nın ölümü... bu durum beni değiştirdi."

"Ne *stuff*?"

Rik hecelelemek istemiyor. İstemediğini görebiliyorum.

Onun yerine Carl söylüyor.

"Eva'nın ölümü Snoop'un kontrolünü Topher'a verdi, kastettiğin bu değil mi dostum?"

Rik cevap vermeye cesaret edemez, ama küçük, sıkı bir baş sallama hareketi yapar.

Söyledikleri çemberin içine işlerken bir anlık uzun ve şok edici bir sessizlik oldu.

Rik ilk iki noktayı birleştirdi ama kimse daha ileri gitmek istemiyor. Oluşmakta olan modeli şimdiden görebiliyorlar.

Buradaki birkaç kişinin Eva'nın ölümü için güçlü bir mali nedeni vardı. Özellikle Topher ve Elliot. Ayrıca kendi özel sebeplerinden dolayı satın almaya karşı çıkan herkes.

Bu da demek

oluyor ki...

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissediyorum. Birdenbire buna devam edemeyeceğimi, burada oturup beni boğmakla tehdit eden düşünceleri düşünemeyeceğimi anlıyorum. Dışarı çıkmalıyım, uzaklaşmalıyım.

Ayağa kalktım ve odadan çıktım.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Danny ve ben hâlâ Elliot'ın odasının önünde duruyorduk ki koşan ayakların sesini duydum ve Liz'in koridorda aceleyle ilerlediğini görmek için döndüm. Bir an için bize doğru koştuğunu düşündüm ve her ne olduysa kendimi hazırlayarak gerildim, ama koridorun yarısında durdu, yatak odasının kapısını açtı ve arkasından çarptı. Anahtarın içeriden kilide sürtündüğünü duyuyorum ve sonra hiçbir şey olmuyor.

"Tanrım," diyor Danny. Şaşırmış görünüyor. "Onu ne yiyor?"

"Sormana gerek var mı?" Fısıldıyorum. Buradaki kapılar kalın, ama odanız sessizse aralarından duyabiliyorsunuz.

"Sence duymuş mudur?" Danny de sesini alçaltır. "Bilirsin işte. Daha önce söylediklerimizi." Tekrarlamıyor ama Liz bize doğru hızla gelmeden hemen önce söylediğim sözler hâlâ aramızdaki havada asılı duruyor. *Belki de Eva'nın ölümü bir kaza değildi.*

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Hadi buradan gidelim. Burada konuşamayız ve bunu iyice düşünmem gerek."

Koridorda ilerleyip Danny ve benim özel odalarımızın bulunduğu binanın stal kısmına doğru ilerlerken, aklımdaki olasılıklar hızla akıp gidiyor. Ama ancak küçük odama güvenli bir şekilde girdiğimizde, kapı arkamızdan kapandığında bunları dile getirebileceğimi hissediyorum.

"Az önce söylediğim şey-"

"Eva'nın ölümü mü?" Danny sıkıntılı ama şüpheli görünüyor. "Evet, bunu nasıl anladın? Elliot, tabii. Orada bir tür hanky-panky var. Ama Eva? Eva mı?"

kar fırtınasında kayak yaparken uçurumdan düştü. Bu bir trajedi ama kimsenin suçu olduğunu düşünmüyorum."

"Dinle," diyorum. İki kapının arkasında olmamıza rağmen çok alçak sesle konuşuyorum. Nedense bu şüphelerimi açığa çıkarmam gerekiyormuş gibi geliyor, hatta şu anda sessiz kalmak tehlikeli olabilirmiş gibi. Çünkü eğer haklıysam, onu öldüren Elliot'ın sessizliği idi. "Dinle, burada önemli olan şeyi gözden geçiriyoruz. Elliot'ı kim öldürdüyse-"

"Eğer öldürüldüyse," diye araya giriyor Danny.

"Eğer öldürüldüyse," diye yankılanıyorum sabırsızca, sözlerini sinir bozucu Ries gibi fırçalıyorum. "Ama mesele şu ki, *eğer* öldürüldüyse, onu öldürenler sadece ondan kurtulmakla kalmadılar, bilgisayarından da kurtuldular. Bunu neden yapsınlar ki? Bir sabit disk yok etmek gerçekten zor bir iştir, biraz zaman alır ve birinin yokluklarını fark etmesi ya da yaptıklarını duyması riskini almış olmalılar."

"Yani... diyorsunuz ki... bilgisayarındaki bir şey yüzünden mi öldürüldü?"

"Evet. Bildiği bir şey yüzünden öldürüldü, ama bu bilgisayar verilerinden çıkardığı bir şey olmalı."

"Snoop hakkında bir şey mi?"

"Belki. Sayılır. Zamanlamaya bak. Elliot bu coğrafi konum güncellemesini kodluyor, her ne diyorlarsa. Sonra elindeki bilginin onu Eva'ya götürebileceğini fark ediyor. O kadarını biliyoruz. Ama ya bundan yola çıkarak iz sürmeye başladıysa? Ya ölmeden önce onun hareketlerine baktıysa? Ya bu hareketlerde ürkütücü bir şeyler varsa, örneğin belki de kenardan ateş etmemiş, biriyle sohbet etmek için durmuş ve itilmişse?"

"Lanet olsun." Danny'nin suratı asıldı. "Yani... o gruptan biri Eva'dan kurtuldu ve sonra da izlerini kaybettirmek için Elliot'u mu öldürdü?"

"Buna inanmak istemiyorum ama... başka ne mantıklı olabilir ki?" Bu sözleri söylerken bile kendimi hasta hissediyorum. "Başka bir olasılık daha var ama o daha iyi mi bilmiyorum."

"Hangisi?"

"Eva'nın öldüğü gün başka yerde olduğunu kanıtlayamayan tek kişi Elliot. Burada olması gerekiyordu, kodu üzerinde çalışıyordu, ama bunu doğrulayacak hiçbir şey yok. Onun ölümüyle bir ilgisi olması imkansız değil. Belki... belki de bu bilgiyle daha fazla yaşayamadı."

"Suçluluk duygusuyla mı kendini öldürdüğünü söylüyorsun?" "Bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum."

"Tamam, ama Topher'a yardım etmek için Eva'yı öldürdüğünü ve sonra vicdan azabı çektiğini varsaysak bile, neden bilgisayarını yok etsin ki? Eğer öldüyse, neden kanıtları önemsesin ki?"

Yutkunuyorum. İşte bu yüzden bu olasılık diğerlerinden daha rahatlatıcı değil.

"Çünkü orada her ne varsa, bir başkasını daha suçluyor. Korumaya çalıştığı birini."

"Alevli Nora." Danny'nin derin ve gerçekçi sesinden çıkan bu sözler kulağa komik gelmeli. Aslında, hiç de öyle değil. Aslında sanırım hasta olmak istiyorum.

"Yani haklı olduğumu mu düşünüyorsun?"
"Sanırım..."

Danny'nin beyninin öfkeyle işlediğini, mantığımda delikler bulmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu görebiliyorum. Sinirli bir şekilde bandanasını çekip yüzünü ovalıyor. "Lanet olsun. Bilmiyorum. Olabileceğini düşünüyorum ve bu da beni korkutmaya yetiyor. Ne yapacağız peki? Birine söylemeliyiz, değil mi?"

"Kime söyleyebiliriz? Söylesek bile ne yapabilirler?" Bir elimi pencereye doğru sallıyorum, şiddetli rüzgâr camdan geçen karı bir kum fırtınası şiddetiyle savuruyor. Bırakın helikopteri, kimse böyle bir havada dışarı çıkamaz. Denemek için deli olmak lazım.

"S.KTİR!" Danny bağıyor, ayağa kalkıyor ve ellerini kısa saçlarında gezdiriyor, sanki kafasından bir fikir çıkarabilirmiş gibi.

"Şşt!" Çılgınca söylüyorum. "Sessiz ol! Diğerleri duyacak."

"Ama onlara söylemek zorundayız!" diyor. "Değil mi? Yani başka ne yapabiliriz ki, sessiz kalalım ve katil bir hıyarın onları teker teker öldürmesine izin mi verelim?"

"Onlara söyleyemeyiz!" Sesim artık çığlık atan bir fısıltıya dönüşmüştü.
"Delirdin mi sen?"

Bu işten kim sorumluyorsa ona peşlerinde olabileceğimizi söyleyin."

"Onlara söylemeden *edemeyiz!*" Danny kollarımı tutuyor ve bir an için eski bir filmde histerik bir kadınla uğraşan bir aktör gibi beni sarsacağını

düşünüyorum ve içinde bulunduğumuz çıkmaza rağmen çaresizce gülme isteği duyuyorum, ama gülmüyor; sadece yüzüme bakıyor, kara gözleri çok geniş ve hissettiğim kadar korkmuş.

Ama her nasılsa kendi korkumun bana geri yansıdığını görmek, Danny'nin de benim kadar dehşete düştüğünü ve bu işte birlikte olduğumuzu fark etmek beni sabitliyor. Derin, ürpertici bir nefes alıyorum ve Danny sessizce, "Erin, ben de en az senin kadar altıma sıcıyorum. Ama oraya gidip normal davranabileceğimi sanmıyorum, o hipster serserilerden birinin gerçek bir katil olabileceğini bile bile. Bana bak-" Titreyen elini uzatıyor. "Kanlı bir yaprak gibi titriyorum. Bunu her kim yaptıysa, bir şeyler bildiğimizi anlayacak ve bildiklerimizi kimseye söylemediyse, sonumuz Elliot'la aynı olacak. Kendimizi güvende tutmanın en iyi yolu bunu bir sır olarak saklamamaktır."

Sözleri beni susturuyor. Bunda bir tür korkunç mantık var.

"Ayrıca," diye ekliyor, "diğerlerine kendilerini koruma şansı borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Ya fark etmedikleri bir şey biliyorlarsa? Ya bir sonraki tekmeye kahve içen insanlar onlarsa?"

Yutkunuyorum. Ama sözlerinin arkasında inkar edilemez bir gerçek var. Böyle söyleyince, dağ evindeki yedi masum insanı uyarmamayı haklı çıkarmak zor, bu katili uyarmak anlamına gelse bile.

Katil. Ağzımda söylenmeden asılı duran bu kelime gerçek dışı hissettiriyor. Bu gerçekten oluyor mu? Bunu gerçekten yapacak mıyız?

"Tamam," diyorum sonunda. Pencereden dışarıya, fırtınaya bakıyorum, toplantının yaklaştığını düşündükçe içimde bir batma hissi çalkalanmaya başlıyor. "Tamam... belki de haklısın. Peki ne yapacağız? Onlara nasıl söyleyeceğiz? Onlara *ne* söyleyeceğiz?"

"Onlara gerçeği söyleyeceğiz," diyor Danny. Yüz ifadesi artık sert ve acımasız. "Eva'nın ölümünün bir kaza olmayabileceğini ve Elliot'ın Topher'a söylemek üzere olduğu şey yüzünden öldürülmüş olabileceğini düşündüğümüzü söylüyoruz. Onlara her zaman ikili gruplar halinde kalmalarını, içkilerini kendilerinin hazırlamalarını, senin ve benim servis ettiğimiz yiyeceklerden başka bir şey yememelerini söylüyoruz. Şüphelenilmesi mümkün olmayan tek insanlar biziz. Buraya gelmeden önce hiçbirini tanımıyorduk. O dağda değildik. O grupla hiçbir bağlantımız yok."

Başımı sallıyorum. Sadece... ve bunu Danny'ye söylemeye dilim varmıyor, şimdi olmaz... sorun şu ki, benim durumumda bu tam olarak doğru değil.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Odamda başımı ellerimin arasına almış, olan bitenin gerçekliğini görmezden gelmeye çalışıyordum ki fuayedeki gongun vurulma sesini duydum.

Başım yukarı kalktı.

Kapımı temkinli bir şekilde açtım. Erin'in sesi merdiven boşluğundan yankılanarak geliyor. "-Hepiniz gelip bir saniyeliğine lobide toplanabilirsiniz. Bu uzun sürmeyecek.

sonra da öğle yemeği servis edeceğiz."

Diğerleriyle yüzleşmeye hazır değilim. Ama aşağıda her ne oluyorsa bilmem gerek. Belki polis temas kurmuştur. Belki de hava yoluyla çıkarılmak üzereyizdir.

Derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum. Odamın kapısını açıyorum ve aşağıya iniyorum.

Diğerleri fuayede odun sobasının etrafında toplanmış bekliyorlar. Hava artık hissedilir derecede soğumuştur. Çünkü merkezi ısıtmadan arta kalan sıcaklık dağıldı ve şimdi sadece alt kattaki iki soba evin yavaş yavaş donmasını engelliyor.

Erin döner merdivenin birkaç basamak yukarısında duruyor. Yüzü bembeyaz ve yara izi her zamankinden daha şok edici görünüyor, solgun tenine vuran bir kesik. Danny bir teğmen gibi onun omzunda. Yerdeki Roor'a ulaşmak için onları geçmek zorundayım. Antredeki ahşabın üzerinde su birikintileri var, yığılmış kar eğik ön kapıdan içeri sızıyor ve cilayı bozuyor.

Hepimiz onların önünde toplanıp beklentiyle yukarıya baktığımızda, Erin boğazını temizliyor.

"Pekâlâ, herkes burada mı?" Kafaları sayıyor ve ürpererek bu sabah Elliot'ın kayıp olduğunun anlaşılmasıyla sona eren başarısız toplantımızı düşündüğünü fark ediyorum. Kan tadı alıyorum ve yine tırnak etlerimi çiğnediğimi fark ediyorum. *İğrenç küçük kız*. Rinch. Ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Öğle yemeğini oturma odasında servis edeceğiz, eğer sorun olmazsa yemek odası

oldukça soğuk hissetmeye başladım. Salata - bunun pek uygun olmadığını biliyorum ama elektrik olmadan Danny'nin pişirebileceği şeyler çok sınırlı ve buzdolabı da çalıştığına göre taze sebzeleri bitirmemiz gerekiyor."

Topher'dan hafif bir homurtu geliyor ama Miranda ona ters ters bakıyor ve diğer herkes başını sallıyor. Şikayet edecek durumda olmadığımızı biliyoruz.

"Ama... sizi buraya çağırmamızın asıl nedeni-" Erin durdu. Biraz hasta görünüyor. Sanki gerçekten söylemek istemediği bir şeyi söylemek için kendini zorluyor. Birden, söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemediğimi fark ettim. "Danny ve ben, biz..."

Omzunun üzerinden Danny'ye bakar. Danny de ona bakıyor. Bunun cesaretlendirme mi yoksa sabırsızlık mı olduğundan emin değilim ama Erin'i teşvik ediyor gibi görünüyor.

"Elliot'ın ölüm şekliyle ilgili bazı endişelerimiz var," diye aceleyle söze girdi. Onun zehirlendiğinden oldukça eminiz."

Odanın dört bir yanından küçük soluklar gelir. Hepsinin aklından geçen buydu ama kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymanın dehşet verici bir yanı vardı.

"İç çamaşırında ezilmiş hap izleri var," diyor Erin, "kasten aşırı doz almış olsa da, sabote edilmiş bilgisayar bunu en azından mümkün kılıyor-"

Danny bir şeyler mırıldanıyor. Sesi benim duyamayacağım kadar kısık ama Erin iç geçiriyor.

1. ellerini iki yanında sıkıyor.

"Belki de Elliot'ın öldürülmüş olması *muhtemel*. Bu da geriye doğru Eva'nın da öldürüldüğü ve Elliot'ın bildikleri yüzünden öldürüldüğü ihtimalini doğruyor."

Odada bir tepki dalgası daha oluştu ama bu pek de sürpriz sayılmaz. O sadece buradaki çoğu insanın zaten şüphelenmeye başladığı şeyi dile getiriyor. Bu daha çok bir tür korku gibi: bunlar artık paranoyak korkular değil, potansiyel bir gerçeklik.

"Danny ve ben bu duyuruyu uzun uzun tartıştık," diye devam ediyor Erin, "ünkü sonuçta bu sadece bir spekülasyon, elimizde hiçbir kanıt yok. Eva'nın ölümünün bir kaza, Elliot'inkininki ise intihar ya da ařırđ dozdan ölmüş olması hâlâ mümkün. Ancak, gerçek şu ki iki ölüm meydana geldi ve bu... şey, *endişe verici* gerçekten bunu karşılamıyor. Her ne kadar bunun geride kaldığını umsak da-

Durdu. Kullanacağı kelimenin *abartılı* olduğunu ama daha iyi düşündüğünü fark ediyorum.

"Bunun ařırđ ihtiyatlı olduğunu umuyor olsak da," diye yeniden ifade ediyor, "yine de buradaki herkesi nlem almaya çağırıyoruz. Sizi tehlikeye atabilecek bir şey biliyorsanız, mümkün olduğunca çabuk gelip bana ve Danny'ye söyleyin. Her zaman çiftler ya da gruplar halinde kalın. Buna uyumak da dahil. İeceklerinizi kendiniz hazırlayın ve ortalıkta bırakmayın. Sadece Danny veya benden yiyecek kabul edin. Paranoyak olmaya gerek yok ama-

Carl araya girer. Kısa kakhahası bir köpeğin havlamasına benziyor. "Paranoyak olmaya gerek yok mu? Kız arkadaşın mı var?"

"Tüm bunların farkındayım-" Erin başlıyor, ama adam yine sözünü kesiyor.

"Etrafta cinayete meyilli bir manyağın dolaştığını ve cevabın da kendi ikimizi yapmak olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Sana yle bir şey söylemiyorum," diyor Erin. Sesi çok düz. "Ben sadece olanlarla ilgili gerçekleri söylüyorum. ıkardığım sonuçlara katılıp katılmayacağınız ve tavsiyelerime uyup uymayacağınız size kalmış."

"Bu tam bir saçmalık," diyor Carl fkeyle. "Seni dava etmeliyim. Bir psikopatla teneke kutu gibi küçük bir bok çukurunda kalmak için binlerce pound
-"

"Hey," diye araya girer Danny. Carl'ın yüzüne yakın olmak için öne doğru adım atar. "Bu kadar yeter dostum. Havaalanından psikopat bir herif getirdiysen bundan Erin ve ben sorumlu değiliz."

"Snoop çalışanlarını bununla mı suçluyorsun?" Carl artık neredeyse bağırıyor. O ve Danny karşı karşıya geliyorlar. "nk bu, *dostum*, iftira ve seninle mahkemede görüşeceğiz."

"Snoop çalışanlarını hiçbir şeyle suçlamıyorum," diye hırlıyor Danny, "Yüzlerce bayrama ev sahipliği yaptığımızı söylüyorum ve siz dönene kadar

kalk-"

"Hey," Erin bir adım öne çıkıyor. İkisiyle de konuşuyor ama Danny'nin kolunu tutuyor. Nazikçe sallıyor. "Hey. Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Carl," Tiger elini Carl'ın omzuna koyar. "Hadi ama, Erin haklı. Kızgın olman tamamen anlaşılabilir bir durum ama bu enerjiyi daha olumlu bir yere yönlendirmen gerekiyor. Erin ve Danny burada hatalı değiller. Yardım etmeye çalışıyorlar. Hadi ama. Derin nefes al."

Carl odanın diğer tarafına doğru yürürken hâlâ mırıldanıyor. Kollarını kavuşturmuş, kanepeye yığılıyor ama Tiger'ın haklı olduğunu bildiğini görebiliyorum.

"Inigo," diyor Erin şimdi, "cep telefonunun çekmesi konusunda şansın *yaver* gitti mi?" Inigo başını sallıyor.

"Hiçbir şey, üzgünüm. Şu anda şarjım yüzde on ikiye düştü, bu yüzden kontrol etmek için ara sıra açmaya çalışıyorum."

"Başka kimse var mı?" Erin söylüyor. Sesinde çaresizliğin bir sınırı var. Odadaki herkes başını sallıyor. Zaten çoğu kişinin şarjı bitmiş olmalı. Yüzde 4'e geldiğinde telefonumu kapattım.

"Peki onlarla konuştuğunda ne söylediler?" Erin Inigo'ya dönerek soruyor. Kaşlarını çatıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, herhangi bir zaman çizelgesi verdiler mi? Bize nasıl ulaşmayı önerdiklerine dair bir işaret? O zamanlar olayın tüm boyutlarını bilmediklerini biliyorum ama kayıp birileri olduğunu biliyorlardı, değil mi? Öncelikler listesinde oldukça üst sıralarda olacağımızı düşünürdüm."

"I..." Inigo sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Evet, yani onlara Eva'nın kayıp olduğunu ve fönükülerin tepesindeki dağ evimizde mahsur kaldığımızı söyledim. Ve dedim ki... Onlara ayak bileğinden bahsettim. Sadece erzaklarla ilgili birkaç soru sordular ve sonra mümkün olduğunca çabuk bize geleceklerini söylediler."

"Bu kadar mıydı? Hiç zamanlama yok mu?"

"Hayır..." Inigo kararsız görünüyor. "Yani, resepsiyon gerçekten kötüydü. Hatırlamaya çalışıyorum ama bundan bahsedildiğini sanmıyorum."

"Tamam," diyor Erin. Sesinde, sakın kibarlığının tam olarak maskeleyemediği bir hayal kırıklığı var. "Bu anlaşılabilir bir şey. Pekala, biz sadece oturup bekleyeceğiz."

Tahmin et. Tamam, bu kadar millet. Oturma odasına geçerseniz, Danny ve ben çok kısa bir süre sonra öğle yemeği getireceğiz."

Herkes dağılmaya başlar. Carl hâlâ öfkeyle mırıldanıyor. Tiger onunla yatıştırıcı bir şekilde konuşmaktadır. Miranda ve Rik lobiyi en son terk edenler. Ben tam onların önündeyim. Biz yavaşça salona doğru ilerlerken onların alçak sesle konuşmalarını duyabiliyorum. "Sanırım Inigo gerçekten polisi aradı?" Rik konuşuyor. Sesi

Mırıltının biraz üstünde.

"Ne demek istiyorsun?" Miranda şaşırmış görünüyor.

"Şey... Yani... Erin hiçbir şey duymadığımız için oldukça endişeli görünüyordu. Onu anlayabiliyorum. Buraya birilerini getireceklerini düşünmüştünüz, değil mi? Sadece bir izci olsa bile."

"Ama onu duyduk Rik, onları çağırdığını duyduk."

"Konuşmanın sonunu duyduk, evet. Ama aramayı gerçekten onun yaptığını nereden biliyoruz? Yani hiçbirimiz telefon çekmezken onun çekmesi biraz şüpheli. Tüm bunlar neyle ilgiliydi?"

Miranda buna cevap vermiyor. Ama hepimiz oturma odasında toplandığımızda, Inigo'dan en uzaktaki koltuğa oturduğunu ve onunla göz göze gelmediğini fark ediyorum.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

"Saçmalık." Mutfakta durmuş, Danny'nin büyük salata kaselerine son rötuşları yapmasını izliyorum. Teneke kutular ve kavanozlarla harika bir iş çıkarmış ama ekmeğin bayatlığını ve marulun daha iyi günler gördüğü gerçeğini maskeleyenin hiçbir yolu yok. Elektriksiz geçen yirmi dört saat, soğutulmuş yiyeceklerin tazeliğine zarar vermeye başlıyor.

"Ne demek taşak?" Danny başını kaldırıp bakmıyor. Olgunlaşmış, dilimlenmiş armutlar ve hafif olgunlaşmış Bleu d'Auvergne peynirinden oluşan büyük bir tabağın üzerinde ezilmiş cevizleri ufalıyor.

"Ben sadece... pek iyi gitmedi gibi hissediyorum?" Danny sosun tadına bakıyor ve sonra omuz silkiyor.

"Bilmiyorum. Onlara duymak istemedikleri bir şey söylüyordun. Ne yapmalarını bekliyordun, alkışlamalarını mı?"

Omuz silkiyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim.

Sonunda Danny hazır ve ikimiz de birer kase alıp dışarı taşıyoruz. Danny'nin peşinden boş lobiye doğru topallayarak ilerlerken, kalın koyun postu halının üzerinde bugünden kalan kruvasan kırıntılarının dağıldığını görüyorum. Hoover için elektrik olmadan yapabileceğim pek bir şey yok, ama şu anki ruh halimde, Danny ve ben umutsuzca tekerlekleri açık tutmaya çalışırken, her şeyin kenarlarından yıprandığını, parçalandığını gösteren bir işaret gibi geliyor.

Oturma odasındaki sessizlik sağır edici. Artık gruptaki gerilimi maskeleyecek dostane bir müzik fonu yok, sadece odun sobasının yumuşak uğultusu ve pencereye vuran karın pıtırıtısı var. Rik ve Miranda

birlikte oturuyorlar, kolları birbirine değiyor. Çift olmadıklarına dair tüm iddiaları bir kenara bırakmış gibiler ve ben yaklaştıkça ellerinin Miranda'nın kucağında birbirine dolandığını görüyorum.

Tiger hâlâ Carl'la alçak sesle konuşuyor, sanki onu sakinleştirebilecekmış gibi.

Liz garip bir şekilde koltuğunun kenarında oturuyor. Parmakları ağzında, tırnaklarını kemiriyor ama ben odaya girdiğimde parmaklarını çıkarıyor ve ellerini sinirli bir şekilde birbirine vurarak parmak eklemlerini kırıyor. Bu küçük tıkırtı sesi sessiz odada çok yüksek duyuluyor ve Liz ile Topher'ın arasında oturan Ani bu ses karşısında istemsizce yüzünü buruşturuyor.

Yalnızca Inigo tek başına ve ona son kase salatayı uzattığımda tek eliyle sallayarak geri çeviriyor.

"Teşekkürler, ama aç değilim."

"Yemek yemelisin, Inigo," diyorum ama yüzündeki ifade beni iştahından daha çok endişelendiriyor. İhtiyacımız olan son şey birinin depresyona girmesi.

"Aç değilim." Bunu daha güçlü bir şekilde söylüyor ve ben de ellerimi kaldırıyorum.

"Tamam, tamam. Kimseyi zorlamaya çalışmıyorum. Burada bırakacağım, tamam mı? Eğer istemiyorsan, baskı yok."

Mutfağa geri dönmek için dönüyordum ki sesini duydum, çok kısıktı.

"Herkes beni suçluyormuş gibi hissediyorum."

"Seni mi suçluyorum?" Şaşkınlıkla söyledim. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" "Çünkü daha önce söylediklerin yüzünden, yani seninle iletişime geçmemek

Polis. Onları duydum." Sesi fısıltıya dönüşüyor ve ne dediğini anlamak için daha da yaklaşmak zorunda kalıyorum. "Rik ve Miranda'yı duydum, şöyle diyorlardı-" Duruyor, kahramanca yutkunuyor ve gözlerinde yaşlar olduğunu görüyorum. "Sanırım benim uydurduğumu düşünüyorlar. Polisle konuşmadığımı ya da konuştuysam bile durumun aciliyetini yeterince vurgulamadığımı. Ama neden?" Başını kaldırıyor, olağanüstü mavi gözleri yaşlarla doluyor. "Bunu neden yapayım ki? Tabii ki -Tabii eğer ben k-k-"

Ama bunu söyleyemez. *Onu öldürmediğim sürece.*

"Onu sevdim," diyor, sesi son hecede çatlıyor. "Hiçbirinin anlamadığı şey bu. Onu *sevdim*."

Hay aksi. İlk sabahki söylentileri hatırlıyorum, Inigo'nun yatağa geç

gelişini, Topher'ın "Yine mi o?" deyişini. *Eva daha iyi bilmeliydi.*

"Onu sevdim!" Inigo tekrarlıyor ve ben ona çenesini kapatmasını söylemeyi çok ama çok istiyorum. Çünkü bu itirafın onu temize çıkaracağına inanıyor gibi görünüyor. Ama tam tersi oluyor. Çünkü birini öldürmek için oldukça güçlü bir nedene ihtiyacınız var - ve bu nedenlerden biri de para - hepimiz bu işin altında bu nedenin olduğunu varsayıyoruz. Ve Inigo'nun Eva'yı öldürmek için finansal bir nedeni yok. Bildiğimiz kadarıyla sadece Topher ve Elliot bu kampa giriyor. Ama insanları öldürmeye teşvik eden bir diğer şey de aşktır. Ve Inigo bu kategorideki tek aday olarak kendini öne sürdü.

"Eminim öyledir," diyorum sessizce ve sonra ayağa kalkıp odadan çıkarken onu izliyorum, meslektaşlarının önünde daha fazla kendini tutamıyor.

Mutfakta sandalyeme gömülüyorum, ağrıyan ayağımı Danny'nin derme çatma ayakkıllarına dayıyorum ve servis kapısından içeri girmesini bekliyorum.

"Inigo ile olanlar neydi?" diye soruyor, ben de açıklıyorum.

"Lanet olsun." Elini saçlarının arasında gezdirir. "Ne aptal bir pislik. Eva'nın Inigo'yla yatması ve Topher'ın Ani'yle birlikte olması... "Ben de" diye bir şey duymadılar mı? Artık çalışanlarınızla yatamazsınız. Bu doğru değil."

"Yine de bu ona bir neden veriyor, değil mi?" İsteksizce söyledim ve Danny omuz silkti.

"Bilmiyorum. Demek istediğim, gerekirse hepsine bir neden verebiliriz. Miranda Inigo'ya deliler gibi aşık olabilir. Rik kadın bir patrona sahip olmaktan nefret eden öfkeli bir incel olabilir. Kim bilir. Gerekirse hepsine karşı saçma sapan şeyler bulabilirim. Bana sorarsanız, bakmamız gereken mazeretler. Bazılarını eleyebiliriz."

"Elliot'ın ölümü için değil. Bu herhangi biri olabilir. Hepimiz buradaydık, herkes oturma odasına girip çıkıyordu."

"Ani ona yardımcı oldu. Hepimiz onun Topher'a aşık olduğunu biliyoruz." "Ona *bir* bardak *içki* götürdü, ama öldürenle aynı bardak olup olmadığını bilmiyoruz.

Onu. Zehirlemek üzere olduğunuz biriyle birlikte olduğunuzu dünyaya duyurmak için oldukça aptal olmanız gerekir."

Danny biraz zayıf bir sesle, "Çifte mavili olabilir," diyor ama ben onun sadece şeytanın avukatlığını yaptığını söyleyebilirim. "Ama tamam, Elliot için mazeret bulmak zor olacak,

Bunu görebiliyorum. Peki ya Eva? Eğer Elliot'ın Eva'ya olanlar hakkında bir şeyler bildiği için öldürüldüğünü kabul ediyorsak..."

"Şey..." Geçmişini düşünmeye çalışıyorum, Eva'nın kayboluşunu tartışırken herkesin nerede olduklarına dair söylediklerini hatırlıyorum. "Ani ve Carl Eva'yı La Sorcière'in yarısında sağ salım görmüşler. Yani eğer biri onu öldürdüyse, Ani ve Carl'dan önce dağa çıkmış olmalı. Ve Eva'yı pistin yarısında yakalayabilecek kadar iyi bir kayakçı olmalı. Değil mi?"

"Doğru..." diye yineliyor Danny, biraz kuşkuyla. "Gerçi... iş oraya gelirse, Carl onu gördüğünü hiç söylemedi. Sadece Ani'nin ağzından duydum."

"Tamam, ama onu gördü, görmüş olmalı. Bu Elliot'ın GPS bilgileri ortaya çıkmadan önceydi. Ani'nin Eva'nın La Sorcière'e gittiğini başka türlü bilmesine imkân yoktu, değil mi? Yalan söylüyor olsaydı, Eva'nın Blanche-Neige'den aşağı indiğini söylerdi, ki bu sizin de tahmin edeceğiniz şey, ve eğer birisini atlatmaya çalışıyorsa, herkesin söyleyeceği şey."

"Tamam, bunu kabul edebilirim. Yani Ani ve Carl temize çıktılar, bunu mu demek istiyorsun?" "Evet ve Liz, çünkü o çoktan balon asansörle aşağı inmişti. O ayrıldı

Eva zirveye ulaşmadan önce. Eva'dan önce koşunun zirvesinde olan insanlara bakıyoruz - bu da Topher, Rik, Tiger, Inigo ve Miranda anlamına geliyor."

"Miranda değil," diyor Danny beklenmedik bir şekilde ve kaşlarımı çatıyorum. "Neden olmasın?"

"Ani'nin görüşünü kabul edersek, Eva La Sorcière'in yaklaşık yarısında öldürüldü. Bu da o pistte kayabilecek kadar iyi birini aradığımız anlamına geliyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. O haklı. Bu da demek oluyor ki... Aslında bu durumda oldukça küçük bir grup insan var. Tiger. Inigo. *Belki* Rik, gerçi bundan emin değilim. O iyi, ama sadece iyi olmana gerek yok, gerçekten çok iyi olman gerekir. Ve Topher.

Topher'a dönüp duruyoruz. Bu pek şaşırtıcı değil çünkü Topher buradaki herkes arasında en güçlü nedene sahip. Ve şimdi fırsatı da var.

"Zirvede ayrıldılar, değil mi?" diyorum yüksek sesle düşünerek. "Pist görevlileri Blanche-Neige'i kapattığında. Bazıları baloncuğun içine geri döndü,

ve bazıları yine de kaymış. Balonu aşağı indirenlerin bununla bir ilgisi olamaz. Kimdi o?"

"Söylediklerini hiç sanmıyorum." Danny şimdi kaşlarını çatıyor. "Topher ve Inigo'nun kaydığını biliyorum ama diğerlerinden emin değilim. Sormamı ister misin?"

Biraz isteksizce başımı sallıyorum. Oraya kendim gitmeliyim, gerçekten. Danny'nin gruba karşı tavrı giderek daha da sertleşiyor. Az önce Carl'la tartışmaya çok yaklaşmıştı ki bu düşünülemez bile. İhtiyacımız olan son şey, bu keder ve gerilim barut fıçısına eklenen bir kavga. Ama bileğim ağrıyor. Hem de çok. Ve şu anda ona ağırlık veremiyorum.

Kapı Danny'nin arkasından kapandığında, cebimdeki ibuprofen blisterine bakıyorum ve son dozumu aldığımdan beri geçen saatleri sayıyorum. Üç. Gerçekten bir saat daha beklemeliyim. Bunun yerine, Danny geri gelmeden önce hızlıca folyoyu açıp iki hap daha yutuyorum.

Bir yudum soğuk çay içerken kapı açıldı.

Danny, "Topher, Inigo, Tiger ve Rik Blanche-Neige'de kayak yaptı," diyor. "Geri kalanı baloncuğa indi ve zaten aşağıda bekleyen Liz ile buluştu."

"Tamam. Şey... eğer birisi geri çekilseydi, muhtemelen pistin tepesine kadar yanlamasına gidebilir ve La Sorcière'den kayabilirdi. Ama hızlı olmaları gerekirdi. Çok hızlı. Eva hızlı bir kayakçıydı ve Ani onu gördüğünde pistin yarısına gelmişti bile. Bu da birine, o aşağıya inmeden önce onu yakalaması için fazla zaman tanımaz."

"Tabii... tabii..." Danny diyor ki. Yavaş konuşuyor; neredeyse olasılıkları düşündüğünü görebiliyorum. "Ya düştüyse? Ya onu yakaladıysa, kendini ya da başka bir yerini yaraladıysa, bağlarını çözmesine yardım ediyormuş gibi yapıyorlarsa ve bunun yerine..."

Başımı sallıyorum. Söylediklerinde büyük bir olasılık var. Eğer bu planlı değil de fırsatçıysa... ama sonra aklıma bir itiraz geliyor ve bu büyük bir itiraz.

"Koşunun alt kısmında hiç düşüş yok," diyorum. "Birinin onu uçuruma itmiş olması mümkün değil."

"Hayır, ama bir şekilde etkisiz hale getirildiyse onu öldürüp cesedini ağaçların arasına bırakabilirler. Elliot dağların onu nasıl öldürdüğünden emin olmadığını söylemişti."

GPS sinyalinu etkiliyor. Belki de onun vadide olmadığını keşfettiğı şey budur. Birisi onu pistte öldürdü."

"Belki..." Ama Danny'nin yorumu aklıma bir şey getirdi. "Ama bir saniye, tüm bunlarla ilgili bir sorun daha var."

"Ne? Gayet iyi gittiğimizi sanıyordum."

"Bir şey dışında her şey birbirine bağı. Eva'nın La Sorcière'de kayak yaptığını kim nereden *biliyordu*? Sanki birisi onu yakalamak umuduyla kasten peşinden gitmiş gibi konuşuyoruz. Ama kimse onu ayrılırken görmemiş. Kimse onun o pistte kaydığını bilmiyordu."

"Kahretsin, haklısın." Danny yine kaşlarını çatıyor, kara kaşları birbirine dolanıyor. "Onun peşine düşeceklerini nereden biliyorlardı?"

"Tek kişi..." Düşünüyorum, ikiyle ikiyi bir araya getiriyorum. "Onun o koşuda olduğunu *bilen* tek kişi Ani'ydi. Ya gördüklerini birine anlattıysa?"

"Eğer birine söylerse..." diyor Danny yavaşça, ama cümlesini bitirdiğinde söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Eğer birine söylediyse, çok büyük bir tehlike içinde olabilir. Kime söylediğini bulmalıyız. Ve çabuk."

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

"Lanet olsun."

Topher benim odamda. *Topher* benim odamda. Benimle kapı arasında bir ileri bir geri volta atıyor. Delirmiş gibi görünüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Odam her zaman benim sığınağım olmuştur - kapıyı kapatıp diğer herkesi dışarıda bırakabildiğim tek yer - bira kokusu, annemin hıçkırıkları, babamın böğüren sesi. *Odana git, Elizabeth*. Bunu bir ceza olarak söylemişti. Ama bu bir kaçıştı.

Şimdi odam işgal edildi ve kaçış yolum kesildi.

"Lanet olsun Liz, bu bir kabus. Hepsi bana bakıyor. Hepsi ben olduğumu sanıyor!"

"Topher-"

Tiger'ın bu durumda ne yapacağını düşünmeye çalışıyorum. Elini onun koluna koyar mıydı? Ona sarılır mıydı? İkincisi beni biraz hasta hissettiriyor ama kolu deneyebilirim.

Beceriksizce elimi uzatıyorum ama Topher volta atıyor. Sanki ben bir taksi çağırıyormuşum ve o da yolcusu olan bir şoförmüş gibi elimin yanından geçip gidiyor. Gördüğünden bile emin değilim. Tırnak etlerimi çiğneyecek oluyorum, sonra kendimi durdurmak için elimi cebime sokuyorum.

"Tanrım, sanırım deliriyorum. Tanrım, Eva. Eva!"

Topher durdu ve yatağıma yığıldı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve beni dehşete düşürerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

En azından artık hareketsiz. Tiger'ın Carl'ı nasıl sakinleştirdiğini hatırlamaya çalışarak elimi uzattım. Omzuna bıraktım.

Ama sonra sanki hastalanmak üzereymiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve ben de elinden kaptım.

"Topher," diye fısıldıyorum. "İzin ver-" İlham aramak için odaya bakıyorum. Gözüm yatağımın yanındaki boş su bardağına takılıyor. "Sana bir bardak su getireyim."

Parmak uçlarımda koridora çıkarken beni duyup duymadığından emin değilim. Kapıyı kapattım, ona yaslandım, zor nefes alıyorum.

Tanrım, bu benim iyi olduğum bir şey değil.

Birleştirme, not alma ve her şeyin birbirini tamamladığından emin olma konusunda iyiyimdir. Yarım kalmış işleri toparlamakta ve her şeyi düzgün tutmakta iyiyimdir. Görev odaklı, zaman bilincine sahip ve detay odaklı biriyim. Ve kendimi görünmez kılmakta çok ama çok iyiyimdir.

Kısacası, mükemmel bir asistandım. Ama bu iş için biçilmiş kaftan değilim.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Danny ve ben öğle yemeğinden itibaren bulaşık yıkıyor olmalıydık - bulaşık makinesi olmadığı için şaka değil. Artık tek sıcak su odun sobasında kaydattığımız çaydanlıklardan geliyor ve sadece yemek servisi için yeterince temiz tabak çanak bulundurmak bile tam zamanlı bir görev haline geliyor. Öğle yemeğinden kalan yağlı tabak çanaklar süzgeç tahtasının üzerinde yığılı duruyor ve çatal bıçak takımı ısınısını hızla kaybeden ılık suda bekletiliyor. Ancak misafirleri doyurmak ne kadar önemliyse, onları hayatta tutmak daha da önemli ve ikimiz de diğerini tek başına bırakmak istemiyoruz, bu yüzden Ani ile konuşmayı teklif ettiğimde kimin gidip kimin kalacağı konusunda bir tartışma yaşanmıyor. İkimizin de onunla mücadele edeceğimize şüphe yok. Şüpheli olan tek şey nerede ve nasıl olacağı.

"Şimdi," diyor Danny usulca. "Eğer katille konuştuysa, Eva'nın nerede olduğunu söylediyse, bunu anlamaları an meselesi. Anladıklarında da..."

Arkamdan geliyor. Yutkunuyorum. Haklı olduğunu biliyorum.

"Ama ya diğerlerinden biriyle birlikteyse?" diye sordum. "Onunla yalnız konuşmak için bahanemiz ne olacak?"

Danny başını sallıyor.

"Hayır, onunla herkesin önünde konuşacağız. Masaya yatırmak daha iyi olur. Herkes gerçeği bilirse harika olur. Hepimizi öldüremezler."

Neredeyse neşeyle söylüyor ve bir yanım gülmek istiyor, histerik bir şekilde. Nasıl oldu da bu hale geldi, cinayeti tartışıyoruz.

bir tür salon oyunu mu? Ama o haklı. Ani'nin söyleyeceklerini gizli tutmanın bir anlamı yok. Gerçeği ne kadar çok kişi bilirse o kadar iyi.

Onu bulmak için fazla uzağa gitmemize gerek yok. Mutfaktan çıkıp soğuk yemek odasına doğru ilerliyoruz ve işte orada, lobide odun sobasının önünde oturmuş, Carl, Rik ve Miranda ile kâğıt oynuyor, kocaman gözlüklerini alnına dayamış eline bakıyor.

Carl üç papazı ortaya koyarken kendini beğenmiş bir ifadeyle "Üç papaz" diyor.

"Merhaba," diyor Danny, biraz kaba bir şekilde, grubun önünde konumlanarak. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diyor Miranda iç çekerek ve kartlarını diziyo. "Carl zaten kışımızı tekmeliyor, o yüzden lütfen gel ve bizi bir yenilgiden daha kurtar." Bir elini uzun siyah saçlarında gezdiriyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. Nasıl hissettiğini biliyorum. Sıcak su yok, duş yok demek ve ben ve Danny de dahil olmak üzere herkes biraz gevşek ve kirli görünüyor. "Bir haber var mı?"

Yüzündeki umut bana anlık bir suçluluk duygusu veriyor, çünkü kasıtlı girişimizin neye benzediğini fark ediyorum. Başımı salladım.

"Hayır, çok üzgünüm. Hala bir şey yok."

"Lanet olsun," diyor Rik. "Hâlâ mı? Bu biraz... endişe verici olmaya başlamadı mı?" "İtiraf etmeliyim ki şimdiye kadar burada olmalarını umuyordum."

İki kat yüksekliğindeki lobiyi kaplayan uzun pencerelerden dışarı bakıyorum. Öğleden sonra olmasına rağmen hava kar fırtınasından o kadar karanlık ki alacakaranlık gibi görünüyor ve bırakın uzaktaki sıradağları, aşağıdaki St. Antoine le Lac'ın ışıklarını bile göremiyorum. Ama sonra aklıma rahatsız edici bir düşünce geliyor, belki Le Lac'ta da elektrik yoktur. Danny'nin telsizinin pilleri bitmiş ve aşağıda neler olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Hayal ettiğimizden çok daha kötü olabilir.

"Çığ düşeli yirmi dört saatten fazla oldu," diye bastırıyor Rik. "Şimdiye kadar *birilerinin* iletişime geçmiş olması gerekmez miydi?"

"Bilmiyorum," diyorum.

Endişesi beni giderek huzursuz ediyor. Belki de haklıdır. Belki de yanlış bir şey *var*.

"Çok gergin olduklarını tahmin ediyorum."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, dostum?" Carl meslektaşına bakarak sertçe konuştu. "Anlatmak istediğin bir şey varsa, söyle."

Rik Miranda'yla bakıştıktan sonra neredeyse isteksizce, "Bakın, bu bir suçlama değil, lütfen öyle düşünmeyin. Ama sadece diyorum ki... Inigo'dan başka kimsenin polisle konuşamamış olması büyük *talih*sizlik."

"Ne demek istiyorsun?" Carl şaşırmış bir halde, "Ne demek istiyorsun?" der.

"Sadece söylüyorum... neler olup bittiğini doğrulamak iyi olurdu. Konuşmanın sadece onun tarafını duyduk. Ve herhangi bir sinyal almayı başaran tek kişinin o olması biraz... garip görünüyor."

"Onları aramadığını mı söylüyorsun?" Carl'ın kaşları traşlı saç çizgisine kadar kalkıyor.

Rik hiçbir şey söylemiyor, ama evet ya da hayır anlamına gelebilecek, ama bu olasılığın kabulü olarak işlev gören küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Siktir," diyor Carl. Bir tür dua gibi nefes alıp veriyor. "Faaaark."

Danny bana şaşkın ve endişeli bir bakış fırlattı ve ben de ona Inigo'yla olan konuşmamdan ve Rik'in şüphelerinden hiç bahsetmediğimi fark ettim, belki de bunların doğru olduğuna hiç inanmadığım için. Şimdi kendimi korkutucu derecede saf hissediyorum. Ya Rik haklıysa? Ya *kimse* gelmiyorsa?

"Bizimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Miranda bizi tekrar Asıl görevimiz ve zihnimi bir çabayla elimdeki göreve geri çekiyorum. "Ah.

Evet. Aslında konuşmak istediğimiz kişi Ani'ydi. soru."

"Ah?" Ani elini kaldırıp bakıyor. "Evet! Yani, tabii, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Biraz yalnız kalmak ister misin?" Carl yarı ayağa kalkar gibi yapar ama Danny başını sallar.

"Kal. Tüm kartlarımızı masanın üzerinde tutmak daha iyi, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Carl bir an düşünür, sonra Danny'nin söylediklerinde bir hikmet görür ve kısa bir baş hareketiyle tekrar oturur.

"Ani," diyorum, gereksiz bir telaşa yol açmadan ama ne demek istediğimi olabildiğince açık bir şekilde nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalışarak. "Asansörle yukarı çıkarken Eva'yı La Sorcière'de kayak yaparken gördün, doğru mu?"

"Evet," diyor Ani. "Kesinlikle. Gerçi bunu zaten söylemiştim...?" "Evet, ama sormak istediğim şey, o zaman kimseye *söyledin* mi?"

"Oh..." Kaşlarını çatıyor, düşünmeye çalışıyor. "Hatırlamıyorum. Carl'a bir şey söylemiş olabilirim. "*Hey, işte Eva.*" gibi. Hatırlıyor musun, Carl?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," diyor Carl Ratly. "Bir şey söylediğini sanmıyorum ama ne yalan söyleyeyim, ben de yemin edemem."

"Oh!" Ani aniden söylüyor. Pembeye bürünmüş ve sizden istediğiniz cevabı bulduğu için memnun olan bir çocuğa benziyor. Rahatsız edici bir değişimle, Ani'nin onu test ettiğimizi, hikayesini kontrol ettiğimizi düşündüğünü ve bize doğrulama yapabildiği için memnun olduğunu fark ediyorum. "Bekle, birine söyledim. Asansörle yukarı çıktık ve Topher yukarı çıkmaktan bahsediyordu, Inigo da Eva'yı beklemekten dolayı 'Ama çıkamayız' dedi, ben de 'Tanrım, hayır, sana söylemedi mi? O çoktan gitti. Onu siyah pistten aşağı kayarken gördüm. Topher'ın beni duyup duymadığından emin değilim ama Inigo *kesinlikle duydu*. Beni destekleyebilir."

Beni destekleyebilir.

Geniş, parlayan gözlerle bana bakıyor ve duyduğu güven boğazıma bir yumru oturmasına neden oluyor.

Ama Carl... Carl ona bir tür dehşetle bakıyor ve Danny ile benim çoktan çözdüğümüz noktaları birleştirdiğini biliyorum.

"Seni desteklemenin canı cehenneme," diyor aniden. "Anlamıyor musun?"

"Neyi alayım?" Ani diyor. Şaşırmış görünüyor, sanki onun altın yıldızını elinden almışsınız gibi. Carl'ın neden onun adına sevinmediğini, hikayesinin kontrol edilmesinden mutlu olmadığını anlayamıyor.

"Inigo *biliyordu*," diyor Carl. "Nerede kayak yaptığını biliyordu. Eva. Ona onu nasıl bulacağını söylemişsin."

"Aman Tanrım," diyor Ani ve yüzündeki renk çekiliyor, yarı saydam teni bembeyaz kalıyor, damarlarının mavisi şakaklarından görünüyor. "Aman Tanrım, diyorsun ki- diyorsun ki-"

"Diyorum ki, birisi o pistten aşağı indi ve Eva'yı öldürdü. Asıl soru, onun kayak yaptığını kim biliyordu?"

"Inigo olmaz!" Ani diyor ve sesi bir ıstırap çığlığı gibi. "Inigo değil, hayır, o-o ve Eva-"

Sanki çok şey söylemiş gibi elini ağzına götürerek durur.

"Eva onunla yatıyordu," diyor Carl acımasızca. "Hadi canım, bunu hepimiz biliyoruz. O kadar ileri gitmek için Sherlock Holmes olmana gerek yok. Ama biriyle yatmak mazeret sayılmaz, bunu biliyorsun."

"Hayır!" Ani ayağa kalkar. Yüzüne yeniden renk gelmiş, pembe ve öfkeli görünüyor. "*Hayır*. Buna izin vermeyeceğim! Eva'nın ölümü bir kazaydı. Ve Elliot, hayır! Böyle düşünemem. Yapamam!"

Kartları elinden bırakır ve sendeleyerek odadan çıkar.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Yatak odamın kapısının önünde durmuş, sırtımı tahtaya dayamıştım ki biri merdivenlerden yukarı çıktı. İlk başta kim olduğunu göremedim. Işıklar kapalı olduğu için koridor çok karanlık. Ama yaklaştıkça onun Ani olduğunu görüyorum. Sanki ağlıyormuş gibi görünüyordu.

İlk içgüdüm odama geri dönmekti ama yapamadım. Topher içeride. Kapana kısıldım. Bana doğru yürüyor. Onunla etkileşime geçmek zorundayım.

"İyi misin?" Dedim.

"Korkunç şeyler söylüyorlar," diye yutkunuyor. "Inigo hakkında. Buna inanmıyorum Liz, inanmayacağım!"

"Ne tür şeyler?" Midemin çukurunda soğuk bir his var. "Onun-" Tekrar yutkunuyor ve kendini zorluyor. "Eva'yı öldürdüğünü. "Eva'yı öldürdüğünü. polisi aramadı."

"Polisi aramadı mı? Kimsenin gelmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Ama o yaptı!" Ani feryat ediyor. "Onu gördük! Böyle bir şey söylemeleri ve ona kendini savunma şansı vermemeleri tamamen haksızlık. Tanrı aşkına, iki yıl boyunca onunla yan yana çalıştım. Onu tanıyorum!" Beni iterek geçti ve kapısına vurdu.

Carl, Ani'yi merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Diğerleri de onu takip ediyor. Rik'i, elinde meşale tutan Danny'yi, Miranda'yı ve son olarak da hâlâ topallayan Erin'i görüyorum.

"Ani, bekle," diyor Carl. Tam bunu söylediği sırada yatak odamın kapısı öyle aniden açılıyor ki neredeyse geriye doğru düşüyorum, çünkü ağırlığım hâlâ tahtaya dayanıyor.

Topher beni iterek koridora geçti. Yüzü hâlâ az önceki gibi lekeli ama artık ağlamıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor aniden.

"Inigo!" Ani hâlâ kapısına vuruyor. Cevap yok. "Nerede o?" "Aman Tanrım," diyor Rik. Önce Miranda'ya, sonra da Erin'e bakar. "Sence _."

"Hayır, hayır," der Danny çabucak. "Başka bir cesedimiz olmayacak. Benim gözetimimde olmaz." Ani'nin yanından dirsek atarak geçer, cebinden bir anahtar çıkarır ve kapıyı açar. Sonra el fenerini odanın içine tuttu.

İçeride kimse yok.

Omzunun üzerinden Carl'ın dağınık bir şekilde etrafa saçılmış eşyalarını ve Inigo'nun kamp yatağını görebiliyorum, örtüler düzgünce düzeltilmiş ve sıkıştırılmış.

Yastığın ortasında katlanmış bir kağıt parçası var.

Kimse ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor, ama sonra Erin topallayarak Danny'nin yanından odaya giriyor ve onu alıyor.

"Bu bir not," diyor, fener ışığında tarayarak. Sonra yüzü kararıyor. "Ah... lanet olsun."

İlk kez bizim önümüzde küfrettiğini duydum. Danny birkaç kez kendini kaybetti ama Erin her zaman tamamen profesyoneldi. Şimdi yüzü bembeyaz oldu. Danny'ye baktı ve ağzından çözemediğim bir şey çıktı.

"Ne yazıyor?" Topher otoriter bir şekilde söylüyor. Sesindeki hafif hıçkırık dışında, birkaç dakika önce odamda hıçkıra hıçkıra ağladığını asla bilemezsiniz. "Bilmeye hakkım var, ben hala bu şirketin CEO'suyum."

Notu Erin'in dudaklarından çeker. Erin direnmez. Yüksek sesle okuyor.

"Sevgili herkes, korkunç bir hata yaptım. "Onu bir yere koymaya çalıştım. Doğru. Lütfen peşimden gelme. Inigo."

"Siktir," diyor Miranda, Erin'i yankılayarak. "Aptal." Kapının girişinde duruyor. Şimdi dönüp koridorun sonundaki uzun pencereden dışarı bakıyor, Inigo'nun sinyal almaya çalışmak için durduğu pencereden. Artık neredeyse tamamen karanlık. Kar sanki içeri girmeye çalışıyormuş gibi cama vuruyor. Bu manzara karşısında istemsiz bir ürpertiye engel olamıyorum. "Yani, şuraya baksana. Kendini öldürecek."

"Bu aslında ne anlama geliyor?" Erin soruyor. Şaşkın görünüyor. "Nottan bahsediyorum. Polisi aramadığını ama şimdi onları almaya gittiğini mi söylüyor? Yoksa Eva'nın peşinden mi gitti?"

"Kim bilir," diyor Carl kabaca. "Aptal küçük serseri. Gerçekten gitti mi?"

"Güzel soru," diyor Danny. "Kontrol edeceğim." Dönüyor ve feneri de yanına alarak koridorda hızla yürüyor. O gözden kaybolurken gölgeler etrafımızı sarıyor. Döner merdivendeki takırtısını ve ardından kayak dolaplarının bulunduğu binanın servis bölümüne açılan kapının gürültüsünü duyuyoruz. Geri döndüğünde daha yavaş yürüyor ve yüzü sabit. Grubumuza yaklaşırken "Evet, gitmiş" diyor. "Kayakları gitmiş. Ceket de öyle."

"*Kahretsin*," der Carl öfkeyle. "Lanet olası küçük aptal. Ne zaman gitti? Onu en son kim gördü?"

Grubun her yerinden omuz silkmeler geliyor.

Miranda, "Onu öğle yemeğinde gördüm," diye gönüllü oluyor ve birkaç kişi daha başını sallıyor.

"Onu öğle yemeğinde de gördüm," diyor Erin ağır bir sesle. "O... o yemek yemedi. İyi durumda değildi. Odasına gittiğini sanıyorum ama kayak dolaplarına da gitmiş olabilir. Yemekten sonra onu gören oldu mu?"

Herkes başını sallar. Sonra Erin kaşlarını çatar.

"Peki ya Tiger?"

Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve diğerlerinin yüzüne yansıyan korkuyu görebiliyorum. Tiger nerede?

Danny hiçbir şey söylemeden odasına doğru yola koyuldu. Hepimiz endişeli bir koyun sürüsü gibi onu takip ediyoruz.

Kapıyı çalıyor. Bir şey yok. Gerilimin yükseldiğini hissedebiliyorum.

Danny kabaca, "Hadi oradan," der ve stal anahtarını kilide sokar. Kapı hızla açılıyor ve herkes içeriye doluşuyor, görmek için itişip kakışıyor. Ben en arkadayım, görüşüm Topher'ın geniş omuzları tarafından engelleniyor. Ani'nin endişeli "Tiger?" sesini duyuyorum.

Sonra uyuklu bir sesin "Hey, ne oldu?" dediğini duyuyorum.

Rahatlama ve kızgınlık karışımı duyulabilir bir nefes verme var.

"Tanrım, Tiger!" Bu Miranda. Aksanında genellikle üst sınıf bir çekiklik vardır. Şimdi sesi keskin ve sinirli. "Bize bunu yapma! Duymadın mı Erin'in

Konuşma mı? Bir arada kalın!"

"Kapımı kilitledim," diyor Tiger. Normalde rahatsız edici olmayan sesi normalden biraz daha az sakin geliyor. "Sorun nedir?"

"Inigo gitti," diyor Miranda. Ve sonra, hayretler içinde kalıyorum, cılalı yüzünde bir şeyler çatlar gibi oluyor ve ağlamaya başlıyor.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Hepimiz iğrenç, iğrenç bir günün yorgunluğuyla erkenden yatağa giriyoruz. Bazı insanlar eşleşiyor, herkesin kiminle olduğunu bildiğinden emin oluyor. Miranda ve Rik artık rol yapmıyor. Miranda'nın Tiger'ın odasının önünde geçirdiği sinir krizinden sonra birbirlerinden ayrılamaz oldular.

Şimdi, Rik açıkça "Bu gece Miranda'nın odasında uyuyacağım" diyor ve en ufak bir şaşkınlık bile yaşanmıyor.

Belki de daha şaşırtıcı olan, Tiger ve Ani'nin eşleşmesi ve Carl ve Topher'ın geriye kalan iki bekar erkek olarak kalmasıdır. Ani ve Topher'ın da birlikte gideceğini düşünmüştüm... ama Elliot'ın ölümünden bu yana aralarında bir şeyler değişti. Çözemediğim şey, bu ayrılığı kimin başlattığı. Elliot, Topher'a bir şey söylemeye çalışırken öldü, Topher'ın ona asla söyleme şansı vermediği bir şey. Topher'ın bu şüpheleri dile getirmesini istememesinin bir nedeni olabileceğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Ama öte yandan, Elliot'ın Topher'la konuşmasını engelleyen şey Topher'ın Ani'yle yatakta olmasıydı. Topher'ın, mantıksız da olsa, bir düzeyde bu gerçeğe içermesi şaşırtıcı olmazdı. Ve Ani, inkar edilemez bir şekilde, bu işbirliğini üstlenen kişiydi. Ya da en azından *bir* yardımcı, kendime hatırlatırım. Gerçi bunu yapmasını isteyen Topher'dı, mutfakta bana söylediğine göre. Doğruyu söylediğini varsayıyorum. Tanrım. Kendi kendime konuşup duruyorum.

Hepimizin gözden kaçırdığı soruyu Miranda soruyor.

"Liz ne olacak?"

Hepimiz bir kez daha herkesin Liz'i unuttuğunu fark ettiğimizde garip bir sessizlik oluyor. Tüm gözler ona dönüyor ve o da sanki bakışlarımızdan korunmak istercesine kollarını kendi etrafında sararak içine kapanıyor.

"Benimle ve Tiger'la paylaşmak ister misin?" Ani parlak bir sesle, ama Liz başını sallar.

"Hayır, teşekkürler, tek başıma olacağım."

"Liz, hayır," diyor Miranda biraz endişeyle, "bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Erin haklı, birlikte kalmalıyız."

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Liz. Yüzünde inatçı, neredeyse mulish bir şey var. "Odayı paylaşmaktan hoşlanmıyorum. Kapıyı kilitleyeceğim."

"Danny açık açık, "Erin'le ikimizde daimi anahtarlar var. Her yere girebiliriz. Şimdi, gecenin bir vakti gelip size çarpacağımızı söylemiyorum, ama bu kapılar tam olarak Fort Knox değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Kapı kolunun altına bir sandalye koyacağım," diyor Liz. Kollarını kavuşturuyor ve ben de Danny'yle bakışıp omuz silkiyorum. Tavsiyemizi dinlemesini *sağlayamayız*.

"Pekâlâ," dedi Danny sonunda. "Senin cenazen."

Ancak kelimeler söylendikten sonra kulağa nasıl geldiğini fark eder.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Ayrı odalarımıza doğru yavaşça ilerlerken ne düşündüklerini biliyorum. Deli olduğumu düşünüyorlar. Belki de haklılar. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitlerken, bunun korkunç ve tehlikeli bir fikir olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Ya bu birilerine fikir verirse?

Ama onlara Tiger ve Ani ile aynı odayı paylaşma düşüncesinin beni ne kadar korkuttuğunu anlatamam. Gün boyunca, geçmişten gelen bu yüzlerle itişip kakışmak yeterince kötüydü, neredeyse hiç tanımadığım insanlarla bir kâbusun içine sıkıştırıldım.

Sığınağıma ihtiyacım var. Kapıyı arkamdan kapatabilmeliyim. Geceyi Tiger's Roor'da bir şiltenin üzerinde geçirme, onun yumuşak nefes alışını ve Ani'nin uykusunda yer değiştirmesini dinleme fikri beni ürpertiyor.

Bir sandalyeyi kapının kolunun altına itiyorum, sonra tamamen giyinmiş olarak yatağa giriyorum. Üzerimi değiştiremeyecek kadar soğuk. Orada uzanmış, gözlerim kapalı, kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum, kendime bilinçsizliğe dalmanın güvenli olduğunu söylemeye çalışıyorum, o sırada kapıdan bir ses geliyor. Başımı kaldırdım. Bir anda kalbim dakikada 150 kez atmaya başladı.

"Kim o?" Sesim adrenalinden titriyor.

Kalın ahşabın arasından fısıltıyı zar zor duyabiliyorum. "Benim, Ani."

"Bekle." Bacaklarımı yataktan sarkıtıp kapıya doğru ilerliyorum ve sandalyeyi çekiyorum. Sonra dikkatlice açıyorum.

Ani dışarıda duruyor. Neredeyse dizlerine kadar inen kalın pembe bir kazak giymiş. Karanlıkta gözleri kocaman.

"Ani, ne yapıyorsun? Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Uyuyamadım, biliyor musun? Senin için endişelenip durdum ve sanırım Erin haklı. Birbirimizden ayrılmamalıyız. Lütfen benimle ve Tiger'la içeri gel."

"Hayır, dürüst olmak gerekirse, ben yalnızım," diyorum. Ani karanlık koridorda öylece duruyor, parmaklarını birbirine geçirmiş. Bana hiç hoşlanmadığım bir şekilde bakıyor. Gözleri çok geniş ve çok endişeli. "Ben *iyiyim*," diyorum daha güçlü bir şekilde. "Git, Kaplan nerede olduğunu merak edecek."

"Kaplan çoktan uyudu," diyor titrek bir kahkahayla. "Bir ışık gibi söndü ve horluyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, o çok zen. Ben de bir şeyler düşünüp durdum, aklımda bir şeyler evirip çevirdim."

"Sanırım bir hap aldı," diyorum. "Kahvaltıda bundan bahsediyordu. Ama- ne demek istiyorsun, stuI hakkında düşünmek?"

"Ah... hiçbir şey." Yine o titrek kahkahasını atıyor ama gözlerinde bir şey var. Yalvaran ve endişeli. Ani bir endişeye kapılıyorum.

"Ani, kimseye söylemediğin bir şey mi biliyorsun?"

Başını sallıyor, ama bu kararlı bir sallama değil, daha çok endişeli bir sallama. *Bilmiyorum.*

"Beni dinle," diyorum. Sesim acil bir fısıltı gibi. Bu kadar zorlayıcı olmak bana göre değil ama çok endişeliyim. "Erin'in ne dediğini duydun, eğer bir şey biliyorsan, birine *söyle*. Sır saklamak yapabileceğin en tehlikeli şeydir. Bir şey gördün mü? Elliot Topher'ın odasına geldiğinde mi? Inigo hakkında bir şey?"

"Hayır, yapmadım-" diyor sesinde bir tutuklukla. "Sadece yanlış bir şey varmış gibi hissediyorum... gördüğüm bir şey... Bir türlü anlam veremiyorum."

Aman Tanrım. Midem huzursuzluktan çalkalanıyor. Ani'nin hatırlayamadığı şeyin çok ama çok önemli olabileceğine dair korkunç bir his var içimde. Katilin kimliğine dair bir ipucu olabilir. Onları ele veren tek şey olabilir.

"Ani, *anlat* bana," diye yalvardım. "Bunu kendine saklama."

Gözlerimiz kilitleniyor ve orada bir şey görüyorum. Onun *bildiği* bir şey. Ve aniden çok ama çok korktum.

"*Ani, lütfen,*" diyorum. Yalvarıyorum, yalvardığımı biliyorum ve artık umurumda değil. Ama o sadece başını sallıyor, gözleri benim hissettiğim kadar geniş ve korkmuş.

"Yapamam," diye fısıldıyor. "Yapmalıyım... *Düşünmeliyim...*"

Sonra gölgelerin içinde kayboluyor, beni koridorda bırakıyor, Tiger'ın kapısının arkasından usulca kapanışını önseziyle izliyorum. Emin olmak için bekliyorum, sonra anahtarı kilide sokarken çıkan tıkırtıyı duyuyorum ve odama dönüyorum. Yapabileceğim başka bir şey yok.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

"Kahretsin." Danny odama sürüklediği bir şiltenin üzerinde yatıyor, ellerini yüzüne kapatmış. "Lanet cenaze hakkında neden öyle söyledim ki? Ne kadar patavatsızım! Arkadaşları daha yeni *öldü* ve muhtemelen bu konuda dalga geçtiğimi düşünüyorlar." "Dürüst olmak gerekirse, Danny, bence bu herkesin endişeleneceği son şey.

hakkında."

O kadar yorgunum ki gözlerim kaşınıyor ve eminim Danny de aynı şeyi hissediyordur ama uykuya dalmamın mümkün olmadığını da biliyorum. Her şey çok yanlış. Danny'nin varlığı, her ne kadar rahatlatıcı olsa da, çok garip. Oda çok soğuk. Durum çok vahim. Uykuya dalarsam, karları kazmakla ilgili tekrarlayan rüyamı göreceğimden, Danny'yi uyandıracağımdan ve cevaplayamayacağım sorular soracağından endişeleniyorum.

En çok da inanılmaz derecede korkuyorum.

Ayağımın tekrar ağrması da yardımcı olmuyor. Hem de *çok*. Bir şeylerin kırılmış olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum.

Danny sessizliğin içinde "Biri gelmeliydi," diyor ve ben neden bahsettiğini anlıyorum.

"Inigo'nun telefon etmediğini *bilmiyoruz*."

"O zaman büyük bir hata yapmakla ne demek istedi?"

"Bilmiyorum ama hiç mantıklı değil Danny. Neden telefon etmesin ki? Bunun tek nedeni Eva'yı öldürmüş olması olabilir ve eğer durum buysa, onsuz daha güvendeyiz, değil mi?"

"Belki de yapmıştır. Belki de polisten önce davranıyordur. Bilmiyoruz, değil mi?"

Danny'nin sözleri beni durdurdu ve ne cevap vereceğimi dürüstçe düşünemedim. Gerçek şu ki Inigo'nun bir katil olduğunu düşünmüyorum. Nazik, çaresiz ve Eva için gerçekten üzgün görünüyordu. Ama sonra aklıma çocuklarını, eşlerini ya da tamamen yabancı birini öldüren "mükemmel iyi adamlar" hakkında okuduğum tüm gazete haberleri geliyor. Ve Danny'nin anlatmaya çalıştığı şeyi kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum - bu insanlar bize yabancı. Bu durumun yarattığı tuhaf yakınlık her ne ise, hayali. Inigo'yu da diğerleri gibi üç günden az bir süredir tanıyoruz.

Uzun bir sessizlik daha oluyor ve bir süre Danny'nin uykuya daldığını düşünüyorum, ama sonra derin bir iç çekiyor.

"Kahretsin, ne yapacağız Erin?"

"*Bilmiyorum.*" Bu üç kelime Eva'nın kayboluşundan bu yana biriktirdiğim tüm çaresizliği kapsıyor. Bu hayal edilemeyecek kadar korkunç. Önce Eva, sonra Elliot, şimdi de Inigo. Misafirlerimiz kötü bir korku filmi gibi birer birer ortadan kayboluyor. "Eğer Inigo gerçekten yardım almaya gittiyse-"

Danny, "Buna inanmıyorum," dedi, bir ciddiyetle. "Eğer iddia ettiği gibi polisi aradıysa, o zaman gidip onları getirmesine gerek yok. Ve eğer onları aramadıysa, neden birdenbire gidip parlak zırhlı şövalye oldu? Bu hiç mantıklı değil. Polise gitmedi. Kaçtı ve bunu örtbas etmenin yolu da bu."

Sözleri midemi bulandırıyor ama söylediklerinin mantığını inkar etmek mümkün değil. Gerçek şu ki, Inigo'nun ortadan kaybolup kaybolmaması içinde bulunduğumuz durumu değiştirmiyor. Burada sıkışıp kaldık ve Inigo'nun yardım almayı başarıp başaramayacağını ya da deneyip denemeyeceğini bilmemizin hiçbir yolu yok. Dünyadaki tüm karmaşık analizler bunu değiştiremez. Tek yapabileceğimiz oturup beklemek. Sonra birden aklıma bir fikir geldi. "Bekle, yapabileceğimiz bir şey var."

"Ne?"

"Gidebilirsin. Haut Montagne'a yürüyebilirsin. Alarmı çalıştır." Uzun bir sessizlik olur. Sonra Danny Ratly, "Hayır," dedi.

"Tehlikeli olduğunu biliyorum ama ank'ımla gidemem-"

"Tehlikenin canı cehenneme," diye araya giriyor Danny. "Lanet olası tehlike umurumda değil. Ama haklısın, gidemezsin ve seni burada bir grup psikopatla bırakmayacağım."

"Burada kimsenin psikopat olduğunu bilmiyoruz - eğer Inigo'nun söyledikleri doğruysa-"

"Seni terk etmiyorum," diyor Danny ve ses tonundaki bir şey bunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyor: bu onun konuyla ilgili son sözü olacak. Yatakta hızla dönerken yorganın hışırtısını duyuyorum. "İşte bu kadar. Şimdi uyu bakalım."

Ama bunu yapmadan önce çok uzun bir zaman var.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Yatağa geri dönüyorum. O kadar gerginim ki uyuyabileceğimden emin değilim, ama sonunda uykuya daldığımda, tam bir yorgunluğun derin, rüyasız uykusuna dalıyorum. Uyandığımda hava çok soğuktı ve giysilerim buruşmuş ve terli olmasına rağmen onları hiç çıkarmadığım için minnettarım. Kalkmak çok acı verici olabilirdi. Kıyafetlerim üzerimdeyken bile, yataktan çıkmayı göze alamayacak kadar soğuk ve gözlerimi kapatıp öylece uzanıyorum. Telefonumun şarjı tamamen bitmişti, bu yüzden saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

İşte o zaman çığlık sessizliği yırtar. Uzun, gürültülü ve devam eden bir çığlık.

Kalbim küt küt atarak dimdik oturuyorum ve sonra bacaklarımı yataktan dışarı sallayıp ayağa kalkıyorum. Hareket çok hızlıydı. Kanın başımdan çekildiğini hissediyorum ve sonra karıncalanarak geri dönüyor. Kalbim hâlâ adrenalinle çarpıyor.

Koridorda kapıların vurulduğunu duyabiliyorum. Panik içinde sesler yükseliyor. Birinin "Tiger'ın odasından geliyor" diye bağırdığını duyuyorum.

Gözlüklerimi el yordamıyla bulup burnuma takarken ellerim titriyor. Hava o kadar soğuk ki kapının kilidini açarken nefesim bembeyaz çıkıyor.

Koridorda Rik, Miranda, Topher ve Carl Tiger'ın kapısının etrafında toplanmışlardır. Miranda bere şapka ve eldiven giymiştir.

"Açın kapıyı!" Topher bağılıyor. "Sorun nedir? Ani? Tiger? Kapıyı aç!"

Çığlıklar yerini alçak bir hıçkırığa bıraktı. Sesi kimin çıkardığını söylemek mümkün değil.

Koşan ayak sesleri duyuyorum ve sonra şef Danny koşu pantolonu ve buruşuk bir sweatshirt ile koridorun köşesinden patinaj yaparak geliyor.

"Ne oluyor lan? Bu bağırış çağırış da ne?"

"Çığlık sesleri duyduk," diyor Rik sertçe. "Tiger ve Ani'nin odasından. Kapıyı açmalarını sağlayamıyoruz."

"Kenara çekil," der Danny, geçiş anahtarını almak için cebine uzanırken. Eli boş çıkar. "Kahretsin, diğer pantolonumda unutmuş olmalıyım. Hey!" Kapıya vurur. "Açın kapıyı! Kapıyı açmazsan sana yardım edemeyiz!"

Bir klik sesi duyulur. Kapı açılır.

Önümde bir sürü insan olduğu için kim olduğunu göremiyorum. Ama sonra Miranda'nın irkilmiş sesini duyuyorum, "Kaplan! Sorun nedir!"

Kaplan o kadar çok hıçkırıyor ki kelimeleri güçlkle çıkarıyor. "Ani, Tanrım, lütfen bana yardım et. Bu Ani. Sanırım öldü."

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Koridorda topallayarak yürümem acı verici derecede uzun sürüyor. Ayak bileğim bir gecede şişti ve üzerine ağırlık koymak canımı acıtıyor. Köşeyi döndüğümde sesler panik dolu bir gürültüye dönüşüyor.

"Neler oluyor?" Soruyorum ama kimse dinlemiyor, Tiger ve Ani'nin kapısının etrafında toplanıyorlar. Tiger koridorda çömelmiş, kollarını başına sarmış, histerik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Liz onun başında dikilmiş dehşet içinde bakıyor ve arada bir elini sanki Rames'e dönüşecekmiş gibi Tiger'ın saçlarına hafifçe koyuyor.

"Neler oluyor?" Tekrar söyledim ve bu sefer Danny, yüzü gri bir şekilde Tiger'ın odasından çıktı.

"Lanet olsun," diyor. "Ani ellerinde."

"Onu *aldılar* mı? Kim aldı? Ne demek istiyorsun?" İçimde yükselen korkuyu hissedebiliyorum.

"Yani, öldüğünden oldukça eminim."

Aman Tanrım. Diğerlerini geçip odaya girerken dehşet içimi kemiriyor. Ani, Roor'un üzerindeki bir şiltede yatıyordu. Yüzüstü yatıyor ama onu ters çevirmek için omzundan çektiğimde bir manken gibi tek parça oluyor, eklemleri ölüm katılığıyla kilitlenmiş. Bunu anlamak için soğuk, mumlu yüzünü hissetmeme gerek yok.

O çok, çok ölü.

Birdenbire bacaklarım beni tutmaz oldu ve sendeleyerek Tiger'ın hala sıcak ve buruşuk olan yatağına gittim. Oda bir görünüp bir kayboluyor ve ben başımı dizlerimin arasına koyup kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Bu Inigo olamaz," diyor Danny kısık sesle. Başımı sallayarak onaylıyorum. O kadarını anladım. Tanrım, kendimizi içinde bulduğumuz bu kâbus da neyin nesi?

"Ve sonra altı yaşındaydık," diyor kapı aralığından küçük bir ses ve ben Liz'i görmek için başımı kaldırıyorum, yüzü Ani'nin yüzükoyun yatan formuna bakarken beyaz bir korku maskesine dönüşmüş.

"Ne?" Danny söylüyor. Sanki onu doğru duymamış gibi şaşkın görünüyor. "Hiçbir şey," der Liz. Titrek, sarsak bir kahkaha atar. Sesi sanki histerinin eşiğinde. Nasıl hissettiğini biliyorum. Ve sonra dönüp kayboluyor. Kapısının çarptığını ve kilidin yerine oturduğunu duyuyorum. Onu suçlamıyorum. Benim de güçlü bir parçam aynısını yapmak istiyor. Ama yapamam. Yapmak zorundayım.

Ayağa kalkıyorum, cesedin yanına gidiyorum ve yavaşça tekrar çeviriyorum, bu sefer kendimi Ani'nin ölü yüzüne bakmaya zorluyorum.

Neredeyse uykusunda ölmüş gibi görünüyor. *Neredeyse*. Tam olarak değil. Dilini ısırılmış olmalı, dudağında küçük bir kan lekesi var. Ve yüzünde, birkaç küçük kırmızı nokta. Ne olduklarını biliyorum, daha doğrusu ne anlama geldiklerini biliyorum ama beynimin tıbbi terimi bulabilmesi için birkaç dakika hafızamı yoklaması gerekiyor. *Peteşi*. Birinci sınıf tıp öğrencileri cinayetle pek karşılaşmaz ama ben bunu tanıyacak kadar ders kitabı fotoğrafı gördüm.

Boynunda hiçbir iz yok ve dudaklarındaki küçük kan lekeleri dışında görebildiğim başka bir yara da yok. Onu bulduğum pozisyona, yüzükoyun, nazıkçe geri indirmek için eğildiğimde, yastığı da geri aldığını görüyorum. Kafamın içinde bir çizgi şarkı söylüyor: *Dudaklar kan kadar kırmızı, ten kar kadar beyaz*.

Danny'ye sessizce, "Sanırım boğulmuş," diyorum. "Bunu her kim yaptıysa Yüzünü yastığa bastırmışlar ya da yüzüne bir şey tutmuşlar ve sonra ters çevirmişler. Görebildiğim kadarıyla fazla morarma ve savunma izi yok; muhtemelen uyuyordu."

"Aman Tanrım." Danny'nin yüzü dehşet içinde buruşur. Yirmi on beş yaşından onlarca yıl daha yaşlı bir adam gibi görünüyordu. "Ama bana söylemiyorsun, değil mi Kaplan?"

Başımı sallıyorum ama ona katılmıyorum değilim, sadece ne diyeceğimi bilemiyorum. O nazık, zen benzeri Tiger'ın bunu yapmış olabileceğine inanamıyorum. Ama öte yandan kapı kilitliydi. Ve Tiger uyanmadan biri

gerçekten içeri girip Ani'yi uykusunda boğmuş olabilir mi? Düşünüyorum da

Yoga ile şekillenmiş vücudu, o ince, güçlü elleri. Dünya kendi ekseninde eğilip kayıyor gibi görünüyor.

Koridorda diğerleri solgun ve endişeli bir şekilde bekliyor. Kaplan hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak sustu ve hâlâ duvara yaslanmış durumda, Miranda'nın kolu onu koruyor. Liz hâlâ odasında kilitli. Carl ve Rik kapının iki yanında nöbetçi gibi asık suratlarla durmaktadır. Topher volta atmaktadır ve şeytanlar tarafından ele geçirilmiş bir adam gibi görünmektedir. Yüzünde beni korkutan bir ifade var.

"Ne. Ne. Siktir," diye tükürüyor Danny ve ben odadan çıkıp kapıyı arkamızdan kapatırken.

"Hey, dostum," diye ellerini kaldırıyor Danny ama ben onu susturuyorum. Bu insanların beşi korkmuş ve yas tutuyor. Biri... Ama bunu düşünemiyorum. Bu çok gerçeküstü, çok korkunç.

"Oturma odasına gelin," dedim. "Sanırım hepimizin bir içkiye ihtiyacı var."

Saat daha sabahın dokuzu bile değil, ama aşağıda hepimize viski dolduruyorum ve herkes mırıldanmadan içiyor, kanepede yatan, titreyen, neredeyse katatonik şok diyebileceğim bir durumda olan Tiger hariç.

"Ee," diyor Rik bardağını yere bırakırken. "Ne oldu?" "Bir saniye," diyor Miranda. "Liz nerede?"

Bir panik dalgası ve ardından gelen bir mantık dalgası hissediyorum. Hepimiz koridorda dururken Liz'i birinin öldürmüş olmasına imkân yoktu.

"Sanırım odasında," diyorum. "Gidip onu getireyim."

"Yalnız değilsin," diye homurdanıyor Danny ve ben Liz'in kapısını çalmak için acı içinde, topallayarak ilerlerken bir bekçi köpeği gibi beni yukarı kadar takip ediyor.

"Kim o?" Tahtaların arasından duyuyorum. Sesi benim hissettiğim kadar korkmuş geliyor.

"Benim, Erin," diyorum. "Ve Danny. Liz hakkında konuşmamız gerekiyor. Olanlar hakkında. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Dışarı gelebilir misin?"

Bir kazıma sesi duyulur ve kapı yavaşça açılır, Liz orada bembeyaz yüzlü ve boş gözlerle durmaktadır. Korkmuş görünüyordu, sanki

Dünyada aşağı inip diğer misafirleriyle yüzleşmekten daha az tercih edeceği bir şey yok ve onu suçlayamam. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama bunu yapmak zorundayız.

Aşağıya indiğimizde Miranda 1re'yi hazırlamış ve Rik herkese bir tur daha cömert viskiler doldurmuştu. Bu karışıma daha fazla alkol eklemenin tavsiye edilebilirliği hakkında bir şeyler söylemek istiyorum, ancak ilk etapta bir içki öneren ben olduğum için, itiraz etme hakkım olduğunu düşünmüyorum.

"Ee, ne oldu?" Rik Liz'e bir bardak uzatırken tekrar soruyor. Sesi saldırganlık gibi gelse de aslında korku olduğunu düşünüyorum. "Sakın bana uykusunda öldüğünü söyleme."

"Yapmadı," diyorum çok sessiz bir şekilde, ama hepsi anında sessizliğe gömülüyor. "Peteşiyal kanama denen bir şey geçirdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Başını sallayan Carl dışında çemberin her yerinden baş sallamaları geliyor. "Küçük kırmızı noktalar, değil mi? Evet, *CSI* izliyorum. Vur beni."

"Aynen öyle. Derideki kan damarlarının kırıldığı küçük kırmızı noktalar. Bu genellikle birinin boğulma ya da asılma sonucu öldüğü anlamına gelir. Bu vakada, boynunun etrafında herhangi bir iz olmadığına göre, Ani'nin muhtemelen uykusunda boğulduğunu düşünüyorum."

"Aman Tanrım." Miranda'dan uzun bir inilti. Ellerini yüzüne kapattı.

"Bir şey biliyordu." Bu Liz. Çok alçak sesle konuşuyor ve ne dediğini duyabilmek için diğerlerini susturmam gerekiyor. "Dün gece odama geldi, beni yalnız uyumamam için ikna etmeye çalıştı. Neden hala uyanık olduğunu sorduğumda, aklında bir şey olduğunu, gördüğü bir şey olduğunu söyledi -bana anlatması için yalvardım-" Sesi çatlayarak kesiliyor. Bu neredeyse ondan duyduğum en uzun konuşmaydı ve odadaki tüm gözler ona çevrilirken küçülüyormuş gibi görünüyordu.

"Oh, lanet olsun." Danny'nin sesi öfkeliydi ve duygularını kontrol edemiyormuş gibi ayağa kalktı. "Erin ne dedi lan? Bir şey biliyorsan *birine söyle*."

"Biliyorum!" Liz, sesi hıçkırıklara benziyor, dedi. "Bir şeyler söylemesi için ona yalvardım, gerçekten yalvardım ama emin olmadığını söyledi-"

"Tiger." Miranda şimdi Tiger'ı hafifçe sallıyor. "Kaplan, Ani bir şey söyledi mi?"

dün gece uyumadan önce sana söyledi mi?"

"Uyuyordum." Tiger'ın sesi kırık ve çok kısık. Ne dediğini anlamak zor, kelimeler çatlak ve kırık. "Çok özür dilerim... uyuyakalmışım... uyku hapı almışım..."

"Bekle, uyku hapı mı alıyorsun?" Ben de öyle dedim. Danny'ye bakıyorum, o da kaşlarını kaldırıyor ve biliyorum ki o da benim gibi Elliot'ın içeçeğindeki ezilmiş hapları düşünüyor. Tiger kocaman bir hıçkırık attı.

"Normalde değil ama buraya geldiğimden beri uyuyamadım. İlk gün başladı. Eva yükseklikten olduğunu söyledi. Bana haplarından verdi."

"Bu doğru," diyor Miranda. Çemberin etrafına bakıyor, destek arıyor. "O ilk sabah kahvaltıdan sonraydı, konuşmayı hatırlıyorum. Rik, onu duydun, değil mi?"

"Özür dilerim," diyor Rik omuz silkerek. Sesi savunmacıdır. "Haklı olduğunuza eminim ama hatırlamıyorum."

"Herkes oradaydı," diye ısrar ediyor Miranda. "Toplantı odasına girmeden hemen önceydi. Eva, Tiger'a 'Uyumamış gibi görünüyorsun' dedi, Tiger da 'Aslında uyumadım' dedi. Eva da dedi ki, rakım yüzünden. Hatırlat da sana uyku haplarımdan vereyim. Carl da oradaydı, Liz de. Ve Topher."

"Ben de hatırlamıyorum. Sanırım sunumu düşünmekle çok meşguldüm," diyor Topher, oldukça kaba bir şekilde. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Sanki Miranda'nın üzerine bir şey yıkmaya çalıştığını düşünüyormuş gibi ü z g ü n görünüyor. Ama Miranda'nın bunu neden zorladığını biliyorum. Tiger'ın Ani'nin ölümünün bir numaralı şüphelisi olduğunu biliyor. Ani boğulduğunda Tiger odadaydı ve o da uyudu. Uyku hapı aldığını bilmiyorsanız bu pek mümkün değil. Miranda herkesin bu gerçeği bildiğini göstermeye çalışıyor. Herhangi biri Tiger'ın uyuşturulmuş halinden faydalanarak Tiger uyurken içeri sızıp Ani'yi öldürebilirdi. Bir bakıma onu takdir ediyorum; korkunç kanıtlar karşısında meslektaşının yanında duruyor.

Ama hâlâ kilitli kapı meselesi var. "Ani'nin odasına ilk kim girdi?" diye sordum.

"Yaptım," diyor Topher. Şömine rafına yaslanmış duruyor, şimdi kollarını kavuşturuyor. "Ama kilitliydi. Sen de gördün." Danny'ye başını sallıyor, o da omuz silkıyor.

doğrulama ile.

"Kapıyı denedim, evet. Kilitliydi."

"Peki biri içeri nasıl girdi?" Topher soruyor. "Stal anahtarı mı? O şeylerden kaç tane var?"

"Sadece iki tane," diyorum. Benimkini kaldırıyorum. "Benimki bütün gece yanımdaydı. Bundan eminim. Danny?"

Ama Danny kaşlarını çatmış, ceplerini yokluyor.

"Benimkinin burada olduğunu sanıyordum. Bunlar dün giydiğim kıyafetlerdi. Düşündüm ki... Bekle."

Ve kimsenin kendisine eşlik etmesini beklemeden ayağa fırlar ve odadan çıkar.

"Danny!" Arkasından bağıyorum ama o geri sesleniyor. "Hemen geliyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Mantıksız olduğunu bilsem de kalbim rahatsız edici bir şekilde hızlı atıyor. Herkes burada. Şu anda onlara bakıyorum. Ama bu *Sineklerin Tanrısı* gibi hissettirmeye başlıyor.

Danny geri döndüğünde yüzü çok ciddiye ve bana attığı bakış, söylemek üzere olduğu şeyden hoşlanmadığını gösteriyor.

"Bunu ballandıra ballandıra anlatmanın bir anlamı yok," diyor. "Anahtarım gitti."

Birisi yarı yarıya kesmiş."

"Siktir." Rık'ın sesi, sessizliğin ardından silah sesi gibi geliyor. "*Siktir*. Birinin artık buradaki her odaya girebildiğini mi söylüyorsun? Hiçbirimiz kapılarımızı kilitleyemiyor muyuz?"

Danny suratını asarak, "Boyutları bu kadar," diyor.

"Sen," diye tükürdü Topher, "lanet olası sorumsuz bir otuzbircisin, bize karşı özen yükümlülüğün vardı ve-"

Danny ayağa kalkar, kendini Topher'la aynı seviyeye getirir, neredeyse onunla aynı hizaya gelir.

"Benimle bu tonda konuşma, dostum."

"Bu senin için çok uygun, değil mi? Önceden herhangi biri odalardan birine girmeyi başarırsa sen ve Erin baş şüpheliydiniz, şimdi ise sen-"

Danny, "Ben hiçbir şey uydurmadım," diye karşılık verir. "Ve sakın beni ve Erin'i bu işe karıştıрма. Biz hiçbir şey yapmadık ve siz ortaya çıkıp birbirinize çarpmaya başlayana kadar hiç sorun yaşamadık. Hiçbirinizi Adam'dan tanımıyoruz. Yani çalışanlarınızdan birinin anahtarımı çalmış olması-"

"Bu da başka bir şey," diyor Topher öfkeyle. "Erin tam olarak kim *bu* arada, çünkü bana sorarsan bir dağ evi kızı için biraz abartılı görünüyor. Petrilcal lanet her neyse - bu da kayak evi eğitiminin bir parçası mı?"

Kahretsin. Bunun olacağını biliyordum. İçimi çektim ve sağlam bacağımı destekleyerek ben de ayağa kalktım. "Hayır. Hayır değil. Gerçek şu ki..."

Danny'ye bakıyorum, ne alabileceğimi merak ediyorum. uzakta. "Gerçek şu ki, buraya gelmeden önce tıp fakültesine gittim. Okulu bıraktım ama petişileri bu sayede biliyorum."

"Ama hepsi bu değil, değil mi?" diye dürtüyor Topher. "Buraya geldiğimden beri beni rahatsız ediyor. Seni *tanıyorum*. Tanıdığımı biliyorum."

Siktir. *Sikeyim*.

Artık lafı dolandırmanın bir anlamı yok.

"Evet, muhtemelen beni tanıyorsunuz. Soyadım FitzClarence. Arkadaşlarımın hepsi bana Erin der ama bu benim göbek adım."

"Biliyordum lan!" Topher'ın sesi bir zafer çılgılığıdır. "Seni tanıdığımı *biliyordum*. Dorothea FitzClarence. Kardeşin Alex'le aynı okuldaydım, o-"

Sözünü kesiyor ve ben de isteksizce başımı sallıyorum, çünkü yapabileceğim başka bir şey yok. "*Ne?*" Danny söylüyor. Şaşırmış görünüyor. "Erin, bu saçmalık da ne?"

Dorothea-ne yaptın?"

"Sizi Cardale Markisi'nin en küçük kızı Leydi Dorothea de Plessis FitzClarence ile tanıştırayım," dedi Topher büyük bir kinle.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Çatık kaşlı yüzlerden oluşan çembere baktığımda kafası karışan tek kişinin ben olmadığımı görüyorum. Erin şaşkın görünüyor. Topher memnun görünüyor. Ama diğer herkes benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor. Az önce ne oldu? Bunun Ani'nin ölümüyle ne ilgisi var?

1. çıkış için zaman yok. Danny o kadar ani döner ki bir sandalyeyi devirir. Sandalye takırdayarak düşer ve bir viski bardağı kırılır.

"Danny," diyor Erin umutsuzca.

"Seni lanet yalancı," diye omzunun üzerinden ateş ediyor. Sonra da odadan çıkar. Erin, Topher'a öfkeli bir bakış atar.

"Çok teşekkürler," der ve sonra Danny'nin peşinden topallayarak gider.

"Ha," diyor Topher, bir koltuğa oturarak. Yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Yüzünde memnuniyet ifadesi.

"Topher," diyor Miranda şaşkınlıkla. "Bütün bunlar da neyin nesiydi? Tanrı aşkına, Ani *öldü*. Bunu unuttun mu?"

"Hayır," diyor Topher savunmacı bir tavırla, ama bence gerçek şu ki, sadece bir iki dakikalığına. "Hayır, hiç de değil. Bunu ima etmen çok incitici Miranda. Ama o züppe şefin suçlamalarından bıkmıştım. Bir şeyler saklayan tek insanlar biz değiliz."

"Kendi adına konuş, dostum!" Carl sığıyor. "Ben hiçbir şey saklamıyorum! Erin'in söylediğinden biraz daha havalı olmasının ne alakası var?"

"Çünkü bu oyunda onun da payı var," diye tıslıyor Topher öfkeyle. "İkisinin de bu kadar yüksek ve kudretli davranmasından bıktım."

"Alex FitzClarence'ı hatırlıyorum," diyor Rik yavaşça. "Bizden birkaç yaş küçüktü. O... o birkaç yıl önce ölmemiş miydi?"

"Bu o," diyor Topher. "Aslında gerçekten iyi bir adamdı. Demek istediğim bu değildi - demek istediğim sadece Erin'in bu işe söylediğinden biraz daha fazla bulaşmış olduğuydu. Ve Alex'e ne oldu-" Durur. Birden ifadesi değişir ve Rik'in kolunu öyle sert kavrar ki Rik biraz irkilir. Sanki kendisine çok cömert bir Noel hediyesi verilmiş gibi görünüyor. "Bir *saniye* bekle. Alex bir çığda öldü. En iyi arkadaşıyla birlikte."

"Ne diyorsun sen?" Rik temkinli görünüyor.

"Mezunlar bülteninde okuduğumu hatırlıyorum. Alex FitzClarence en yakın arkadaşı Will Hamilton ile birlikte Alplerde çığ altında kalarak ölmüştü. Hayatta kalan tek kişi Will'in kız arkadaşı *Erin FitzClarence'miş*."

"Topher." Miranda da en az Rik kadar telaşlı görünüyor. "Topher, nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Küçük Erin'imizin ilk kez ölümcül bir kayak kazasına karışmadığını söylüyorum."

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 10

"Danny!" Cevap yok ama içeride olduğunu biliyorum. "Danny, lütfen, özür dilerim. Lütfen açıklamama izin ver." Kapısına belki yirminci ya da otuzuncu kez vuruyorum ama artık pek umudum yok. Kapıyı açmak istemediği çok açık.

Ancak o zaman yapar.

"Bu iyi olsa iyi olur" diyor ve yüz ifadesi beni korkutuyor, o kadar kızgın ki.

"Danny, özür dilerim," diyorum tekrar, umutsuzca.

"Açıklayacağını söylemiştin." Kollarını kavuşturdu, öfkesini zorlukla kontrol altına aldı. "Öyleyse devam et. Açıkla. Bana neden yalan söylediğini açıkla."

"Sana yalan söylemedim-"

Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı.

"Hey!" diye bağıryorum ve içgüdüsel olarak ayağımı boşluğa itiyorum, kötü ayak bileğim olduğunu unutarak. Kapı çatırdıyor ve ben acı dolu bir çığlık atıyorum. Danny ellerini ağzına götürdü.

"Kahretsin, Erin, özür dilerim - çok çok özür dilerim - bu 1ne!" diye bağıryor, diğerlerinin muhtemelen panik içinde ayağa fırladığını ve en kötü senaryoya uyum sağladığını biliyor. "Erin'in 1ne'i, ayak bileğini incitti."

"Ben 1ne," diye mırıldanıyorum, gözlerime dolmaya başlayan ani acı gözyaşlarını kırıştırarak ve bize inandıklarından mı, yoksa statik kapıdan hiçbir şey duymadıklarından mı bilinmez, kimse koşarak gelmiyor.

Her iki durumda da aramızdaki çıkmazda bir şeyler kırıldı, çünkü Danny kapıyı daha geniş açıyor ve başını yatağına doğru sallıyor.

"İçeri gelsen iyi olur. Ağırlığını al."

Uysalca topallayarak içeri girdim ve oturdum.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Yani?" Danny sonunda söyledi. Vücudundaki her kas düşmanlık çığlıkları atıyor, ama en azından bana açıklama şansı verildi.

"Haklısın," diyorum. "Sana yalan söylememiş olsam bile, tam olarak doğruyu söylemedim."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diyor Danny ve nazik, buruşuk yüzündeki öfke azalıyor olsa da, geriye kalan daha kötü -şaşkın bir acı.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

-"Senin ve benim aynı tarafta olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleydik, öyleyiz," diyorum umutsuzca. "Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Sana söylediğim her şey -benim hakkımda, üniversiteyi bırakmam hakkında- hepsi doğru. Sadece sana nedenini söylemedim."

"Neden o zaman?" Danny söylüyor. Kollarını kavuşturup küçük çekmeceli sandığına yaslanıyor ve vücut diliyle bunun o kadar kolay olmayacağını bana bildiriyor. Kendimi içinden çıkarmam gereken bir çukur var.

Yutkunuyorum. Kazadan sonraki kâbus dolu günler ve haftalardan beri bu konuda kimseyle konuşmadım. Ama Danny'ye gerçeği borçluyum.

"Babamın bir marki olduğu doğru," diyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse Danny, kulağa olduğundan çok daha büyük geliyor. O bir şatoda yaşamıyor. Benim ailem de pek iyi sayılmaz. Alex yatılı okula gitti ama ben yerel bir okula gittim çünkü ailem iki ayrı okul ücretini karşılayamadı; benim de senden bir farkım yok."

Bunun üzerine bana, "*Sen neymişsin be!*" der gibi bir bakış attı ve ben de haklı olduğunu bilerek irkildim. Danny, Portsmouth'un kenar mahallelerinden birinde, yıllarca geçimini sağlamak için mücadele eden bekar bir annenin tek çocuğu olarak büyümüş. Kimseden yardım almadan kendi ayakları üzerinde durmayı başarmış. FitzClarence'ın serveti ne kadar azalmış olursa olsun, yetiştirilme tarzlarımız farklıydı ve gerçek bu. Aksini iddia etmek oldukça aşağılayıcı.

"Tamam, özür dilerim, sakarlık ettim. Kastettiğim bu değildi. Ben sadece

-Açıklamaya çalışıyorum.

Duruyorum. Başımı ellerimin arasına aldım. İhtiyacım olan tek şey bu. Danny yanımdaki tek kişiydi, güvenilebileceğimi hissettiğim tek kişiydi. Topher sayesinde gerçekten her şeyi mahvettim mi?

"On dokuz yaşımdayken," diye yeniden başlıyorum, bu kez daha yavaşça, "erkek arkadaşım Will ve kardeşim Alex'le, Will'in en iyi arkadaşıyla bir kayak tatiline çıktık. Pist dışında kayak yapıyorduk ve aptaldık. Bir-" Yutkunuyorum. Bu konuda nasıl konuşacağımı, olanların dehşetini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Kelimeler yeterli değil.

"Bir çığa yakalandık," diyorum sonunda, kelimeyi zorlayarak. "Çığı biz tetikledik. Hepimiz çığ çantaları takıyorduk ama Alex çantasını açmayı başaramadı. Will'inki açıldı ama onu kurtaramadı, çok derine gömülmüştü ve ben onu yeterince hızlı çıkaramadım. Hayatta kalan tek kişi bendim."

Duruyorum. Devam edemem. Dağda geçirdiğim o kabus gibi saatleri, uyuşmuş ve kanayan ellerimle yüzlerce ağırlıktaki kar ve buzun altında sıkışıp kalmış Will'e ulaşmaya çalışırken hıçkırığa hıçkırığa ağıladığımı anlatamam. Kazdım ve ağladım, ağladım ve kazdım, çantamda bulabildiğim her şeyi kullandım - teleferik kartım, su şişem, derme çatma bir kazma oluşturabilecek her şey, çünkü sırtıklarım ve kayaklarım çoktan gitmiş, yamacın yukarısında bir yerlerde benden koparılmıştı.

Artık çok geçti. Bunu biliyordum. Sanırım bunu kazmaya başlamadan önce de biliyordum ve saatler ilerledikçe ve kar kıpırtısız bir sessizlik içinde etrafta uzandıkça, bir şekilde bunu kabul edecek gücü buldum. Ama yine de kazdım. Sadece Will için değil, kendi hayatta kalmam için de. Çünkü Will'in çantasında GPS yer belirleme cihazı vardı. Ve eğer onu çalıştırmazsam, ben de onunla birlikte ölecektim.

Arama kurtarma sonunda bizi buldu. Daha doğrusu beni buldular. Geldiklerinde hipotermi geçiriyordum ve Will'in ölü bedenini kucaklıyordum. Alex bir sonraki bahara kadar kurtarılamadı.

"Geri dönemezdim," diyorum sessizce. "Bunu anlıyor musun? Eski hayatıma geri dönemezdim. Tamamen anlamsızdı. Will'i gömmek için eve gittim ve sonra dağlara geri döndüm -ilk başta Alex olmadan gitmeye dayanamadığım için, sonra da..."

Duruyorum. Gerçek şu ki, neden kaldığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, tüm arkadaşlarımdan bana acıması ve ailemin beni terk etmesiyle evde kalmaya dayanamadığımdı.

korkunç, ezici bir keder. Ve burada, Alpler'in korkunç sade güzelliği arasında kalmak, kendimi Will ve Alex'i öldüren dağlara bakmaya zorlamak bir tür kefaret gibi görünüyordu.

Danny kısık sesle, "İşte bu yüzden pist dışında kayak yapmıyorsun," diyor. Şimdi bana çok farklı bakıyor. Öfkesi gitmiş. Sadece bir tür acıma duygusu kaldı. Yüzünde bunu görmek acı veriyor ve başımı sallayarak geri dönüyorum.

"Evet, işte bu yüzden. Hâlâ kayak yapmayı seviyorum - ki bu sapıkça bir şey, biliyorum. Ailem deli olduğumu düşünüyor. Bu işi kabul ettiğimde babam bana mazoşist demişti. Ama kendimi dağlardan ayrılmaya ikna edemiyorum ve burada yıl boyunca kayak yapmadan yaşayamazsınız. Ama bir daha asla pist dışına çıkacağımı sanmıyorum."

"Siktir, Erin. Neden bana söylemedin?" Danny soruyor ama bir cevap bekliyormuş gibi söylemiyor. Sanırım ona söylemek istemediğimi değil, söylemeye dayanamadığımı biliyor. Ben de onun kurbanı olmaya dayanamadım.

Bir sessizlik oluyor ve sonra beni kollarının arasına alıyor, yüzümü onun sıcak, kaslı omzuna yaslıyorum ve gözlerimi kapatıp onun güzel, Danny kokusunu içime çekiyorum. Gözyaşlarımın kazağının yıpranmış yumuşaklığına karıştığını hissediyorum.

"Demek tam bir sosyetiksin, ha?" diyor gürleyen bir kıkırdamayla, ben de titrek bir kahkaha atıp başımı kaldırıyorum ve burnumdan akan yaşları kolumla siliyorum. "Sen aşağıya, onların arasına aitsin, buraya, hizmetçilerin odasına, halkla birlikte değil."

"Hayır, *istemiyorum*." Bunu kastettiğimden daha vurgulu söylüyorum ve Danny yine gülüyor ama ben ciddiylim. "Hayır, ciddiylim Danny, artık onlara ait değilim. Ait olduğumdan da emin değilim. Savundukları şey-"

Duruyorum, Topher'ı ve onun rahat, paralı varlığını düşünüyorum - her şeyin ona bir tabakta sunulduğu, hiçbir şey için mücadele etmek zorunda kalmadığı, bir patronun küçümsemesini asla kabullenmek zorunda kalmadığı, bir yabancıнын kirli iç çamaşırlarını toplamadığı ya da geri kalanımızın hafife aldığı sayısız aşağılayıcı, sıkıcı işlerden herhangi birini yapmadığı.

Kibirliler, fark ettiğim şey bu - belki Liz ve Carl o kadar değil ama hepsi *bir* dereceye kadar. Hisselerinin, statülerinin ve IP'lerinin büyüyle korunuyorlar. Hayatın onlara dokunamayacağını düşünüyorlar- tıpkı benim eskiden yaptığım gibi.

Ama Şimdi oldu. Şimdi hayat onları boĒazlarından yakaladı. Ve gitmelerine izin vermiyor.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

"Bunun arkasında Erin'in olduğunu mu söylüyorsun?" Miranda'nın yüzü şüphecidir. Kollarını kavuşturmuş, kısılmış kara gözlerle Topher'a bakıyor. Topher'ın ifadesi savunmacı.

"Hayır, hayır, ben öyle demedim, sadece-"

"Yine de ima ettiğin şey buydu," diyor Miranda. Bir şeyi fark ediyorum: Miranda Topher'dan hoşlanmıyor. Bunu şimdiye kadar neden fark etmediğimi bilmiyorum -belki de çok resmi ve kibar olduğu içindir. Şimdi fikrini gizleme zahmetine girmiyor.

"Sadece diyorum ki, bir kez kötü şans, iki kez ise çok *kötü* bir tesadüf. Bir insan kaç tane kayak ölümüne karışabilir ki?"

"Oh, neden lafı dolandırmayı bırakmıyoruz," diyor Miranda ısrarak. "Hepimiz neden başkalarının üzerine şüphe atmak için yanıp tutuştuğunu biliyoruz."

"Ne öneriyorsun?" Topher'ın sesi aniden tehlikeli bir hal alıyor. "Hiçbir şey *önermiyorum*," diyor Miranda. Ona doğru adım atıyor. Topuklu ayakkabıları olmasa bile neredeyse aynı boydalar. "Ben gerçekleri söylüyorum.

Bu odadaki çoğu insan Eva ölmeden önce çok para kazanmayı bekliyordu. Çok az insanın onun yolundan çekilmesini istemek için bir nedeni vardı. Siz de o birkaç kişiden biriydiniz."

Rik ve Carl tedirgin bir bakış alışverişinde bulunurlar. İkisi de Topher'ı savunmak için araya girmez.

"Bir, bu lanet olası bir iftira ve iki, *en iyi arkadaşım* hakkında konuşuyorsun," diye öfkeli bir şekilde söze başlıyor Topher ama sonra Tiger başını kaldırıp bir şey söylüyor. Neredeyse duyulamayacak bir mırıltı ama tüm

başlar ona dönüyor ve Topher cümlenin ortasında duruyor.

"Ne dedin sen?" Miranda arkasını dönüyor ve Tiger saçlarını alnından uzaklaştırarak dik durmaya çalışıyor. Yüzü kırmızı ve beyaz lekeler içindeydi.

"Bir şey söyledi," diye tekrarlıyor, sesi hâlâ gözyaşlarıyla boğuklaşıyor.

"Kim?" Rik gelir ve onun yanında diz çöker. Yüzü aceleci ve Tiger'ın kolunu tutuyor. Hareketi amaçladığından daha sert olmuş gibi görünüyor, çünkü kız biraz irkiliyor. "Kim ne dedi?"

"Dün gece, Ani. Şimdi hatırladım. Bir şey söyledi. Beni uyandırmaya çalıştı ama ben-" Yutkunuyor, hıçkırıklarını zor tutuyor. "*Onu görmediğimi* söyledi. Keşke doğru düzgün uyanabilseydim, keşke o uyku hapını almasaydım.

-" diye bağırır. İki büyük gözyaşı yüzünden aşağı yuvarlanıyor.

"Kaplan," diyor Miranda tedirginlikle. Rik'in yanına çömeliyor. "Kaplan, *emin* misin

Bu konuda mı? Daha önce uyanmadığınızı söylüyordunuz."

"Biliyorum, bunu söylediğimi biliyorum ama yanılmışım, şimdi hatırlıyorum. Beni salladığını hatırlıyorum. Kelimeleri hatırlıyorum."

Miranda Rik'e sorgulayan bir bakış fırlatıyor ve o da omuz silkerek karşılık veriyor. "Pekâlâ," diyor Topher. Sesinde bir zafer dokunuşu var.

"Vay, vay, vay.

Onu görmedim. Şimdi kimin çamur atmaya başlamak için bir sebebi var, Bayan Khan? Ne de olsa bu, odanın yarısını dışarıda bırakıyor gibi, değil mi?"

"Ne var?" diyor lobiden gelen derin bir ses.

Hepimiz etrafımıza bakıyoruz. Danny ve Erin kapı girişinde yan yana duruyorlar. Erin sanki ağlıyormuş gibi görünüyor. Tamamen barışıp barışmadıklarından emin değilim, ama görünüşe göre aralarındaki farklılıkları bir araya gelecek kadar düzeltmişler. Topher biraz sinirli görünüyor.

"Tiger iddia ediyor ki-" diye başlıyor Miranda ama Tiger öfkeli bir hıçkırıkla araya giriyor.

"Hiçbir şey *iddia etmiyorum*. Onu *duydum*, bundan eminim. Ani dün gece bana bir şey anlatmaya çalıştı - omzumu salladı ve *onu görmediğimi* söyledi. Sadece doğru düzgün uyanamadım. Ama Liz'in söyledikleriyle örtüşüyor, Ani'nin anlamaya çalıştığı bir şey vardı, emin olmadığı bir şey."

"*Onu görmedim*," diye tekrarlıyor Erin yavaşça. "Bundan emin misin, Kaplan?"

"*Evet*," diyor Kaplan, bu kez daha vurgulu bir şekilde. "Evet, az önce

kanepede uzanmış dün geceyi düşünmeye çalışıyordum, bir şey duyup duymadığımı düşünüyordum ve birden Ani'nin yanıma gelip omzumu salladığını hatırladım. Sanki bir Rashback gibiydi."

"Bu da," diyor Topher kendini beğenmiş bir şekilde, "bir kadın aradığımızı ima ediyor. Öyle mi? Tiger'ın söylediği buydu. Ani partideki kadınlardan biri hakkında bir şeyler bulmaya çalışıyormuş."

Miranda'ya ters ters bakıyor.

"Şart değil..." Danny yavaşça söylüyor. Kaşlarını çatıyor. Başını kaşıyarak düşünüyor. "Belki de katilden bahsetmiyordu. Eva'yı yamaçta gören tek kişi Ani'ydi. Bu doğru değil mi? Carl balondaki diğer tek kişiydi ve onu görmedi. Değil mi?"

"Doğru," der Carl kısaca. "Ama sen ne diyorsun?"

"Diyorum ki, ya Ani bir hata yaptığını fark ederse? Ya Eva o pistte hiç kaymadıysa?"

"Ama *yaptı*," diyor Miranda bıkkınlıkla. "Elliot'ın coğrafi hedeflemesi bunu kanıtlıyor."

"Telefonunun orada olduğunu kanıtlıyor," diyor Danny. "Ama Eva'nın o yamaçta telefonuyla birlikte olduğuna dair elimizdeki tek kanıt Ani'nin görmesiydi. Ya yanlış olduğunu anladıysa? Ya... işte, buna ne dersiniz-ya Eva kendi ölümünü uydurduysa?"

Bu son öneri çemberin etrafında küçük bir heyecan dalgasına neden olur. Yüzler aydınlanıyor. İnsanlar buna inanmak istiyor. Danny'nin önerisi bir katil gerektirmeyen bir çözümdür ve herkes bunun doğru olmasını umutsuzca ister.

Ama bir sorun var. Aslında iki sorun. Elliot'ın ya da Ani'nin ölümünü açıklamayan bir çözüm. Bir dakika bile dayanmıyor. Düşünseler bunu fark edecekler. Ama düşünmediklerini görebiliyorum.

Diğerlerinin önünde konuşmak midemi bulandırıyor ama bir şeyler söylemek zorundayım. Söylememeliyim.

"Eva o yamaçtaydı," diyorum isteksizce. "Onu ben de gördüm."

Odadaki her çift göz bana dönüyor. Sanki içime işliyorlarmış gibi hissediyorum. Yanaklarım acele ediyor. Roor'un içine batmak istiyorum.

"Ne dedin sen?" Miranda'dır, sesi neredeyse suçlayıcıdır.

"Eva'yı ben de gördüm dedim. Aşağı inerken balonlu teleferikteydin ve onu da kayak yaparken gördüm - Ani'den daha yukarıdaydı ama onu gördüm. O da La

Sorcière. Ani yanılmamış. Başka bir şeyden bahsediyor olmalı."

"Ve bundan daha önce bahsetmeyi düşünmediniz mi?" "Söylemedim, söylemedim..." İz sürüyorum.

"Başka bir şey değil. Başka *biri*," der Danny Ratly ve bir anlık sessizlik olur. Herkesin bakışları odada bir kişiden diğerine dolaşüyor. Hepimiz aynı şeyin farkına varıyoruz. Eğer Tiger haklıysa, Ani'nin bahsediyor olabileceği çok az insan var. Topher kollarını kavuşturuyor. *Senin hamlen*, diyor yüz ifadesi Miranda'ya.

"Tiger *emin* misin?" diyor Miranda. Şimdi onda bir çaresizlik notası var ses. "Ani'nin *onu* söylediğinden kesinlikle emin misin?" Tiger inatla, "Eminim," diyor.

Uzun, çok uzun bir sessizlik olur. Miranda ayağa kalkar ve odadan çıkar. Çıkarken omzunun üzerinden "Umurumda değil" diye bağırır. "Ne olduğu *umurumda* değil.

Ani söyledi. Bu odada Eva'nın ölümü için bir nedeni olan tek bir kişi var.

Bir kişi. Durum böyle değilmiş gibi davranmayı bırakın!"

Ve sonra sessizlikten ve odasına koşarken topuklarının döner merdivende çıkardığı tıkırtıdan başka bir şey yok.

O gittikten sonra son derece garip bir sessizlik olur. Topher şömine rafına yaslanmış, kızgın ve telaşlıdır. Rik ikiye bölünmüş bir adam gibi görünüyor. Tiger elini yüzüne kapatmış, çökmüş durumdadır. Erin ve Danny son derece rahatsız görünüyor. Carl sessizliği bozar.

"Evet, ama o haklı, değil mi?"

Sesi bir tür büyüü bozar gibi olur ve Topher kendini ayağa kaldırıp kapıya yönelir.

"Siktir et," diyor. "Artık bunu yapmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Rik şaşkınlıkla dönüp ona bakar. "Ne yapmıyorsun?"

"*Bu*. Burada düdüklü tenceredeki kurbağalar gibi oturmayacağım. Miranda ve Carl neye inanmak isterse istesin Eva'yı ben öldürmedim ve kesinlikle en iyi arkadaşımı ya da özel asistanımızı da ben öldürmedim. Ve bir sonraki öldürülen kişi olarak bunu kanıtlamak için beklemeyeceğim. Buradan gidiyorum. Kros yaparak St. Antoine le Lac'a gideceğim."

"Delirmişsin sen," diyor Rik hemen. "Pist paramparça olmuş, her yerde ağaçlar ve kayalar var. Ve Tanrı aşkına şu havaya bak! Donarak öleceksin."

Topher omuz silkiyor.

Kısa bir duraklama olur.

"Sen delisin!" Rik umutsuzca tekrarlar. Ve sonra, "Seninle geliyorum."

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Neredeyse öğlen oldu ve grup son bir saati Topher'ın kararını tartışarak ve bu fikrin aptalca olup olmadığı konusunda ileri geri konuşarak geçirdi. Topher ise kararlı bir şekilde eşyalarını topluyor. Şimdiye kadar bir çığ çantası, su, bir el feneri, birkaç enerji barı, bir ip aldı ve bir kürek arıyor, ancak onu nasıl kullanacağını hayal ettiğinden emin değilim. Eğer bir çığ daha olursa, çantasındaki kürek onu kurtarmayacaktır. Ama hava kararmadan önce St. Antoine'a inmeyi başaramazsa, bir tür barınağa ihtiyacı olacak, bu yüzden belki de o kadar kötü bir fikir değildir. Kar barınağından daha kötü hayatta kalma taktikleri de var.

Ancak her şeyden önce, ne kadar aptalca ya da riskli bir plan olursa olsun kaçıp gitmeye kararlı görünüyor. Miranda'nın açıklaması, insanların daha önce yüzleşmeyi reddettiği bir şeyi açığa çıkardı - Eva'nın ölümünden en çok faydalanan kişi Topher'dı. İsteddiği her şey ona verildi - Snoop'un tek kontrolü. Öte yandan Rik ve Liz, satın alma işlemi gerçekleşmezse milyonlarca sterlin kaybedecekler ve Miranda ile Carl'ın bu tatili görevlerine dokunulmadan atlatacaklarını sanmıyorum. Gerçekler ne olursa olsun, patronlarını cinayetle suçladıktan sonra Topher için çalışmaya devam edebileceklerine inanmak çok zor. Bazı şeylerden geri dönülmez.

Bu yüzden neden burada kalamayacağını düşündüğünü anlayabiliyorum - tıpkı Inigo'nun grup ona sırtını döndüğünde gitmekten başka çaresi olmadığını düşünmesi gibi. Daha da şaşırtıcı olan Rik'in de gitmeye kararlı görünmesi - ancak Topher'ın bu konuda ne hissettiğini açıkçası bilmiyorum. Rik'i caydırmaya çalıştı ama bu ikisini inkar etmek zor.

bir kişiden daha fazla şansı olacaktır. Dışansı tehlikeli ve eğer bir kişi bileğini burkarsa, cep telefonu olmadan hemen hemen ölmüş olur. En azından iki kişiyerseniz yardım çağırma şansınız var.

Saat on iki on birde, Rik ve Topher fuayede durmuş, duvarlardan birine iliştirdiğimiz tesisin büyük ölçekli haritasına bakıyor ve olası rotaları tartışıyorlardı ki Tiger spiral merdivenlerden aşağı indi. Snowboard kıyafetlerini giymiş ve kararlı görünüyor.

"Ben de seninle geliyorum," diyor, lafı dolandırmadan.

Topher kaşlarını çatır.

"Kaplan-"

"Hayır, beni durdurmaya çalışmayın. Ben de senin kadar iyi bir pansiyonerim ve Rik'ten daha iyiyim." Bunu sahte bir alçakgönüllülikle söylemiyor. "Ve olanlardan sonra burada kalamam-" Yutkunuyor, duruyor, tekrar deniyor. "Ne-ne olduktan sonra-"

Ama bitiremiyor. Büyük boy ceketinin altında, küçük 1. parmaklarının sıkıldığını görebiliyorum.

Rik ve Topher birbirlerine bakıyorlar ve ne düşündüklerinden emin değilim. Tiger hala Ani'yi öldürmek için en iyi fırsata sahip olan kişi, bu kısmı inkar edilemez. İkiisi birlikte bir odada kilitliydiiler ve içlerinden biri uyanmadı. Ama aynı zamanda Ani'nin son sözleri konusunda da oldukça haklıydı, Topher'ın şüphesini gideren sözler, ki bu bir katil için garip bir davranış gibi görünüyor. Ayrıca Rik ve Topher iki iri yarı adam, her biri muhtemelen tek başına Tiger'ın neredeyse iki katı ağırlığında. Eğer katil Tiger *olsaydı*, bırakın ikisini, birini bile alt etmesi pek mümkün görünmüyor. Öte yandan, Rik ve Topher'ın bunu kafalarında hesapladıklarını görür gibiyim, eğer *içlerinden* biri katilse, üçüncü bir şahidin olması daha iyi değil mi?

Bu mantığın gerçeküstülüğü beni tekrar etkiliyor ve kısa, histerik bir kahkaha atıp elimi ağızıma kapatıyorum.

"Ne dedin sen?" Rik kaşlarını çatarak bana dönüyor ve ben de başımı sallıyorum.

Gözlerimden yaşlar süzölüyor ama nedenini anlayamıyorum. "Yok bir şey, özür dilerim.

Beni görmezden gel."

Topher kararını vermiş olan Tiger'a kaba bir şekilde, "Tamam, gelebilirsin," der. "Rik." Yukarıdan gelen sesle hepimiz dönüyoruz ve Miranda'nın aşağı indiğini görüyoruz

spiral merdiveni de. Yüz ifadesi solgun ama kararlı. Rik'in yüzü düşer. Biliyor ki

ve şimdiden kafasını sallamaya başladı.

"Rik, bunu yapamazsın," diyor Miranda. Kırılğan sesi çatlayacak gibi. Kolunu tutuyor, parmakları ceketinin içine giriyor. "Bu inanılmaz derecede aptalca."

"Miranda, özür dilerim," diyor Rik. Derin sesi çok sessiz, bunu ikisi arasında tutmaya çalışıyor, ama geri kalanımız sadece bir metre uzaktayken bu imkansız. "Gitmek istemiyorum ama burada kalıp bu şekilde teker teker öldürülemeyiz. Sanırım Topher haklı. Polise gitmeliyiz."

"Ama onunla değil." Fısıldıyor, ama bu odadaki akustik Mükemmel. Onu duyabiliyorum, Topher'ın da duyabildiğine eminim. "Lütfen, lütfen, sana yalvarıyorum. *Onunla* gitme. Geri dönmeyeceğinden korkuyorum."

"Mir-"

"Birlikte gideceğiz. Ben kayaklarımı alayım."

"Yeterince güçlü bir kayakçı değilsin," diye fısıldıyor. "Lütfen sevgilim, inan bana, elimden gelse yapardım, ama bu çok-"

"Sensiz burada kalmayacağım!"

"Hey, peki ya diğer dağ evi?" Hepimiz dönüp Carl'ı görüyoruz, oturma odasının kapısında duruyor, elleri cebinde. Miranda kaşlarını çattı, tabii ki.

"Başka hangi dağ evi?"

"Şu şef, Danny, daha önce bir dağ evine gitmeyecek miydi? Tüm bunlar başlamadan önce."

Başımı salladım.

"Öyleydi," diyorum. "Chalet Haut Montagne. Büyük bir zincir dağ evi ve yakınlardaki iki dağ evine göre dolu olma ihtimali çok daha yüksek, ama vadinin üç ya da dört mil yukarısında bir yürüyüş mesafesinde. Bu yüzden en sona bıraktı."

"Gördün mü?" Carl muzaffer bir edayla. "Üç ya da dört mil, bu hiçbir şey değil. Bunu bir sabahta yürüyebilirsin."

"Ben buna hiçbir şey demezdim," diyorum temkinli bir şekilde. "Öncelikle, yürümeyeceksiniz, kar ayakkabısıyla yürümeniz gerekecek ve bu gerçekten farklı bir beceri. Çığla birlikte, neredeyse bir hafta boyunca temizlenmemiş kardan bahsetmiyorum bile... Kar ayakkabısıyla üç saat kadar yürüyebileceğini söyleyebilirim. Hiç yapmamış olsaydınız belki daha fazla."

"Sanırım tatil köyünden daha iyi bir bahis," diyor Carl Ratly. "Yani, ne kadar, on beş mil mi? Ve çok dik. O kayalıkta bir kayak kaybedersen boku yersin."

"Kayak kaybetmeyeceğim," diye hırlıyor Topher. "Öncelikle, ben bir boardcuyum, kayakçı değil. İkincisi, yarı yarıya yetkinim. Hem dağ evine varırsak ve orası kapalıysa ne olacak? Başladığımız yere geri döneriz. En azından tesiste bize yardım edebilecek insanlar olduğunu *biliyoruz*. Hayır, ben seçimimi yaptım ve buna sadık kalacağım."

Kızgınlığı Carl'a yansımıyor, o da sadece omuz silkiyor.

"Belki de bu bir seçim değildir."

Uzun bir şaşkın sessizlik oldu.

"Ne diyorsun sen?" Rik sonunda sorar.

"Diyorum ki, bu ya hep ya hiç durumu değil. Bak, güçlü kayakçılar, yani sen, Toph ve Tiger, köye ulaşmaya çalışın ve orada alarm verin. Geri kalanımız dağ evine ulaşmaya çalışacak. Kim başarırsa, diğerlerini kurtarmak için bir ekip göndereceğiz."

Aslında kötü bir plan değil. Topher ve Rik'in birbirlerine baktıklarını, düşündüklerini ve aynı sonuca vardıklarını görebiliyorum. Sonunda Topher başını sallıyor, sanki Carl ondan izin istiyormuş gibi, ama öyle olduğunu sanmıyorum. Topher'ın bu tür bir otoriteye sahip olduğu noktayı çoktan geçtik.

"Evet, tamam," diyor biraz somurtkan bir şekilde, kaçınılmaz olanı kabul ederek. "Miranda?" Rik soruyor ve Miranda mutsuz bir şekilde omuz silkiyor.

"Sanırım. Eğer beni yanına almayacaksan, burada oturmaktan iyidir."

"Liz?" Carl dedi ki. "Buna ne dersin?"

Liz bir an için gözlerini kırıştırır, sanki kendisine ismiyle hitap edilmesinden ürkmüş gibidir. Bir an için hiçbir şey yapmaz, tıpkı Carl'ın dikkatini çeken far ışığında donup kalmış korkmuş bir hayvan gibi.

Sonra küçücük bir gülümseme yayıyor ve titrek, kararsız bir şekilde başını sallıyor. Birkaç gündür ilk kez göğsümde bir umut kırıntısı hissediyorum. Belki her şey yoluna girecek.

Belki de gerçekten her şey yoluna girecek.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Olaylara tepki verdiğim onca günden sonra bir planımın olması iyi hissettiriyor. Odamda soluk mavi tulumumu giymeye çalışıyorum, kayak çoraplarımı ve eldivenlerimi giyiyorum. Kaskım ve gözlüklerim soyunma odasında. Dışarı çıkmaya hazır olduğumuzda onları takacağım. Pencereden dışarı bir bakış bana güneş gözlüğüne ihtiyaç olmayacağını söylüyor. Gün ortası ama neredeyse karanlık. Güneş bulutların arasından zar zor görünüyor ve rüzgâr içeri girmeye çalışan bir şey gibi uğulduyor.

Giyindiğimde, birkaç gündür ilk kez kendimi sıcak ve bitkin hissediyorum. Dağ evinin giderek artan soğğundan sonra yeniden çok sıcak hissetmek garip. Kendimi yatağa bırakıyorum ve birkaç dakikalığına nefesimi tutuyorum.

Artık neredeyse sona erdiğine göre, son birkaç gündür yaşadığım kâbusa dönüp bakabilirim. İşler nasıl bu noktaya geldi. *Nasıl mı?* Bu haftanın böyle geçmesini beklerken, bu dehşetin ortaya çıkacağını hiç tahmin etmemiştim.

Zihnimde onları işaretliyorum, ürkütücü bir okul yoklaması. Eva-ölü.

Elliot-ölü.

Inigo gitti ve Tanrı bilir ona ne oldu. St. Antoine'a ulaşabildi mi? Yoksa pistten uzakta, ıssız bir kulübede hipotermiden donmuş bir halde mi yatıyor?

Ani-ölü.

Sadece altı kişi kaldık. Ben, Rik, Miranda, Carl, Tiger ve Topher.

Topher. Her zaman bir şekilde ona geri dönüyor. Çünkü Miranda'nın söylediği doğru - insanlar her ne kadar gerçeği görmezden gelmeye çalışsa da, Topher'ın Eva'nın ölümü için çok güçlü bir nedeni var. Aslında buradaki herkes arasında en iyi nedene sahip olan o.

Bu düşünce kalbimi acıtmalı. Topher - beni kaygan, sıska mezunlar arasından işe alan ve bana ilk şansımı veren kişi. Topher, benim için ayağa kalktı, yanımda durdu, o zamandan beri boynumda bir albatros gibi asılı duran hisseleri almamı sağladı. Topher, burada olmamın sebebi.

Belki de bu sonuncusu yüzündendir ama kalbim acımıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum, hiçbir şey.

Çünkü Topher beni bu işe, hiç istemediğim ve asla istemeyeceğim bir şeye sürükledi. Topher ve Eva aralarında, beni itiyor, çekiyor, Snoop'u kontrol etme savaşlarında beni bir satranç taşı gibi manipüle ediyorlar.

Topher'ın o hisseleri bana verirken ne düşündüğünü biliyorum. Şirketin yüzde ikisini kontrol edebileceği birine devrettiğini düşünüyordu. Ben onun sigorta poliçesiydim, Eva ve Rik'in ona karşı birleşmesi ihtimaline karşı. Dengeyi kendi lehine çevirmenin bir yolu.

Topher onun ellerinde macun gibi olacağımı düşündü. Yumuşak. İşlenebilir. Uysal. Gördüğü kişi yüzünden böyle düşünüyordu - uysal ve sessiz, kötü kıyafetler giymiş, kazlara asla yuh demeyen biri.

Topher'ın dünyasında insanlar sert, cilalı kabuklardır; parlak dış görünüşleri içlerindeki yetersizlikleri ve kaygıları gizler.

Ama Topher bir hata yaptı. Bazı insanların tam tersi olduğunu anlamadı. Ama Eva... Bence Eva bunu anladı. Ve belki de sonunda onu öldüren de bu oldu.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Saat bir. Liz dışında herkes kayak takımlarını giymiş lobide toplanmıştır. Topher'ın partisinin elinde snowboardlar, kayaklar ve sopalar vardır. Miranda ve Carl'ın da birer çift kar ayakkabısı var. Ve kalbim güm güm atıyor. Çarpıyor çünkü... belki de budur. Belki de bu uzun kâbus nihayet sona ermiştir. Kesinlikle bir grup başarılı olacak?

"Liz ne yapıyor böyle?" Miranda sinirli bir şekilde söylüyor. Rik onunla birlikte köye gidemeyeceğini söylediğinden beri gergin. İki parti fikri mantıklı, bunu o da biliyor ama yine de Rik'le birlikte olmayı tercih ediyor ve bakışlarının sürekli Rik'e kaydığını görebiliyorum.

Merdivenlerin tepesinden ürkek bir ses "Buradayım," diyor ve hepimiz başımızı kaldırıp Liz'in döner merdivenin tepesinde durduğunu görüyoruz. Üzerinde ilk gün giydiği büyük boy mavi tulum var ve bir eliyle kayak sopalarını tutuyor. Bobble şapkası kafasının üstünde dengede duruyor ve gözlükleri buğulu. Sıcaktan bunalmış ve terlemiş görünüyor ama hepimiz gibi o da nihayet bir şeyler yapabildiği için rahatlamış.

Merdivenlerden inmeye başlar ve sonra bir şey olur. Bir şey -bir direk? Bir kayış mı? Tırabzanlara takılır ve tökezler. Çoraplı ayakları altından çıkıyor. Bir eli tırabzanı tutuyor ama eldiven tutmuyor ve ahşap tırabzan plastik kumaşın altından kayarak çıkıyor.

Biz çaresizce izlerken, Liz bir dizi mide bulandırıcı gümbürtüyle döner merdivenden aşağı doğru yuvarlanır. Ve sonra en dibe iniyor, uğursuz bir sessizlikle.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Nefes
alamıyorum.

Orada uzanıyorum, panik içime işliyor, nefes almaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Suda mahsur kalmış bir balık gibi küçük, garip nefesler aldığımı duyabiliyorum.

"Liz!" Bu Erin. Topallayarak geliyor. Yüzü bembeyazdı. Yanımda çömeldi. "Liz! Tanrım, iyi misin?"

Cevap veremiyorum. Bir kelime söyleyecek kadar nefes alamıyorum. Bir hareket yapıyorum, yarı başımı sallıyorum, yarı başımı sallıyorum. İyi miyim? Emin değilim.

"Lanet olsun." Carl yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Liz?" Diğerlerine döndü. "En azından yaşıyor. Konuşabiliyor musun, Liz?" Bunu çok yüksek sesle söylüyor, sanki duymakta zorlanıyormuşum gibi.

Erin, "Sanırım çok kötü soluk alıyor," diyor. Alnımı okşuyor. Kendimi geri çekme dürtüsüne direniyorum. Zaten yapabileceğimden de emin değilim. "Sorun yok, korkma. Sadece yavaş nefes almaya çalış. Seninle birlikte sayacağım. Bir, iki, üç, dört, on bir... ve içeri. Ve şimdi bir, iki, üç, dört, on bir, ve dışarı."

Erin'in yavaş ve ritmik bir şekilde saymasıyla nefes almayı başarıyorum. Sonra bir tane daha. Sonunda, titreyerek, oturdum.

"İyi misin?" Erin tekrar soruyor. "Acıyan bir şey var mı?"

"Dizim," diye idare ediyorum. Tulumumun paçasını yukarı çekiyorum ama altındaki taytımı unutmuşum. Hiçbir şey görünmüyor ama dizim sıcak hissediyor. Erin hafifçe sıktığında, bacağımda bir acı nabızı yükseliyor ve irkiliyorum.

"Lanet olsun," diyor Rik titreyerek. "Bir an için düşündüm de-"

Durdu. Hecelemesine gerek yok. Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum. Bir an için ben de öyle düşündüm. Bir an için, neredeyse on bir yaşındaydık.

Erin ayağa kalkmama yardım etti. Birden titremeye başladım.

"Yürüyebilir misin?" Erin sordu. Başımı sallıyorum ve birkaç adım topallıyorum. Arkamda Carl'ın yüzü asık.

"Karda dört mil gidemezsin, değil mi?" diyor. Bu bir soru değil.

"Yani yalnız mı gidiyoruz?" Miranda öyle diyor. Şimdi tedirgin görünme sırası Rik'te. Onun ne düşündüğünü biliyorum. Üç kişi birlikte güvende olmalı. Ama eğer katil Carl'sa, Miranda'yı bir katille karda tek başına gönderiyor demektir.

"Bilmiyorum-" der ama Erin araya girer.

"Danny gidecek."

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

"Danny gidecek."

Kelimeleri düşünmeye vakit bulamadan ağzımdan çıkıveriyor, ama onları söyler söylemez mantıklı olduklarını anlıyorum. Mesele sadece iki insanı birlikte kara göndermenin matematiği değil. Danny yolu biliyor. Carl ve Miranda bilmiyor.

"Ne?" Ses arkamdan geliyor ve arkamı döndüğümde Danny'nin orada durduğunu ve bana fena halde kızgın görüldüğünü görüyorum. "Erin, biraz konuşabilir miyiz lütfen?" diyor sertçe. "Mutfakta mı?"

Bembeyaz kesilmiş ve her an yere yığılacakmış gibi duran Liz'e bir bakış atarak onu takip ediyorum ve kapı arkamızdan kapandığında Danny kendini bırakıyor.

"Sen aklını mı kaçırdın? Bunu konuşmuştuk. Seni burada kırık bir ayak bileği ve serbest dolaşan bir psikopatla bırakmayacağım."

"Sadece seni kastetmedim," diyorum sesimi alçak tutmaya çalışarak. Şüphelerimizi bu şekilde, grubun duyabileceği şekilde dile getirmek tuhaf hissettiriyor. "Üçünüzün de gitmesi gerektiğini kastetmiştim. Bu çok açık, değil mi? Bunu daha önce düşünmediğimize inanamıyorum. Carl ve Miranda'nın nereye gittiklerine dair hiçbir fikirleri yok, haritaları olsa bile rotaları çığ yüzünden kapandı; büyük ihtimalle ormana dalıp kaybolacaklar. Dağ evinin nerede olduğunu biliyorsun. Fransızca konuşabiliyorsunuz. Ve kar ayakkabısı kullanmayı biliyorsun. Bu çok mantıklı. Yanlarında olursan oraya gidip gelme şansları daha yüksek olur. Tek başlarına yola çıkmalarından ciddi endişe duyarım."

"Huh." Danny şaşırmış görünüyor. Argümanımdaki mantığı görebiliyordu. "Ne yani... sen ve Liz kuşu burada tek başınıza mı kalıyorsunuz?"

"Bu doğru. Yani, bir düşün Danny. O burkulmuş diziyile hiçbir yere gidemez, o da benim kadar sakat. Zaten katil için hiçbir zaman gerçekçi bir aday olmadı. Kayak yapamıyor, Eva gerçekten öldüğünde balonlu asansörde sıkışıp kaldığını biliyoruz ve buradaki herkes arasında Eva'nın ölmesini istememek için en güçlü nedenlerden birine sahip. Yani, bir satın alma durumunda diğerlerine ne olacağını kim bilebilirdi - muhtemelen en azından işlerini kaybedeceklerdi. Ama Liz'in kaybedecek bir işi yoktu ve anlaşma gerçekleşirse birkaç milyon sterlin kazanacaktı. Bu oldukça güçlü bir karşı argüman."

Danny yavaşça, "Evet... Bunu görebiliyorum..." der.

"Lütfen," diyorum. Elimi koluna koyuyorum. "Danny, *lütfe*n. Miranda ve Carl'ı o dağ evine götür ve neler olduğunu polise haber ver. Başka bir ölüme daha göz yumamayız ve Carl ile Miranda'ya tek başlarına güvenmiyorum."

Danny kararını vererek, "Pekâlâ," der. "Muhtemelen haklısın. Gidip eşyalarımı alacağım. Ama biz gittiğimizde kapıyı kilitle ve benden ya da jandarmalardan başka *kimseye* kapıyı açma. Anladın mı? Topher, Rik'in onu karda bıraktığına dair acıklı bir hikayeyle sürünerek geri gelse bile umurumda değil. Tiger'ın bağları koparması umurumda değil. Onları içeri almayacaksın. Hiçbirini. Inigo'ya ne olduğunu Allah bilir ama karda dolaşp herkesin gitmesini bekliyor olabileceği fikri hoşuma gitmiyor."

Sözleri yüzüme soğuk su çarpmış gibi hissettim. Inigo. Inigo'nun artık bu resmin dışında olduğunu varsaymıştık. Ya değilse?

Karnımda bir huzursuzluk hissediyorum ama çenemi dik tutuyorum.

"Biz bir olacağız. Biri gelse bile -ki bundan şüpheliyim- biz iki kişiyiz, onlar da bir kişi. Onlar da dışarıda, karda memelerini donduruyor olacaklar."

"Evet, şey," diyor Danny karanlık bir sesle. "Sadece buna sadık kal, tamam mı? Seni tanıyorum. Biri çıkıp karda sekiz mil süründüğünü ve donduğunu söyleyecek, sen de yumuşak olduğun için kapıyı açacaksın. Yüreğin kan ağlıyor saçmalığına başlama. Kendini birinci sıraya koy."

Hiçbir şey yapmamış olmama rağmen keskin bir suçluluk duygusu hissediyorum çünkü Danny haklı. Bu tam da benim yapacağım türden bir şey. Inigo, Topher ya da tamamen yabancı biri ön kapının önünde yavaşça ölürken, içeri alınmak için yalvarırken kendimi sıcak, kuru dağ evinde otururken hayal etmeye çalışıyorum ve bunun gerçekleştiğini göremiyorum. Kırılırdım. Onları içeri alırdım. Verirdim, biliyorum.

"İne olacağız," diyorum tekrar, sesim biraz daha az inandırıcı olsa da, hatta kendime. "Git ve olabildiğince çabuk geri dön."

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Diğerleri gittikten sonra Erin ön kapıyı kilitler ve sürgüler. Elinden geldiğince sağlam bir şekilde yerine oturtuyor ama mükemmel değil. Çığ yüzünden yamulduğu için alttaki kilit tam oturmuyor ve erimiş kar boşluktan sızıyor ama üstteki kilit çalışıyor. Sonra hâlâ kar altında olan kayak girişini ve yüzme havuzuna açılan kapıyı kontrol eder.

Lobiye geri döndüğünde "Her şey sağ salım," diye rapor veriyor. Gülümsemesi parlak ve biraz da sanatsal. Şu anda sessizlikte biraz bunaltıcı bir şey var. Ağırlaşıyor ve sanki üzerimize baskı yapıyormuş gibi hissediyoruz. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam, sanırım." Tırabzana çarptığım başımın arkasını ovuyorum ve dizime yastıklı salopetlerin arasından nazıkçe dokunuyorum. Burkmuşum ama korktuğum kadar kötü değil. İlk şokun etkisi geçtiğine göre artık ağırlığımı koyabilirim. "Hâlâ biraz sallanıyor ama sanırım çoğunlukla şoktan oldu."

"Ne çift ama," diyor Erin. Bana sırtıyor, yanağındaki yara izi hareketle birlikte bükülüyor. "Ben bileğimle, sen dizinle. Bir çift topal ördek."

"Biliyorum." Gülmeye çalışıyorum ama pek doğru gelmiyor.

"Sanırım Danny'nin grubunun Haut Montagne'a gidip dönmesi yaklaşık altı saat sürer. Topher'ın grubunu kim bilebilir. Pistin ne kadar kötü durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer kolayca kayılabilir değilse, günlerce sürebilir."

Başımı sallıyorum. Kayak botlarıyla bel derinliğindeki karda tırmanmak şaka değil. Bunu biliyorum.

"Sanırım endişelenmeye başlamadan önce en az altı saatimiz var," diyor Erin. "Asıl soru, zamanı nasıl öldüreceğiz?"

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Üç oldu. Diğerleri gittikten sonra Liz ve ben ılık konserve çorbadan oluşan yetersiz bir öğle yemeği yedik - ekmek bayattı, neredeyse dayanılmaz derecede bayattı ama çorbaya batırınca çiğnenecek kadar yumuşadı - ve o zamandan beri iskambil oynuyoruz. Dağ evi tamamen, ürkütücü bir sessizlik içinde. Belki de Perce-Neige çok nadiren sessiz olduğu için, daha önce sessizliğin ne kadar ürkütücü olabileceğini hiç fark etmemiştim - her zaman konukların ayak sesleri, okul tatillerinde oynayan çocuklar, kayak takırtıları, Danny'nin mutfaktaki sesi ile doludur. Topher ve diğerleri buradayken sürekli müzik çalan birinin sesi ve daha sonra da sohbetin gevezeliği vardı. Değişim günlerinde bile Hoover'ın uğultusu ve Danny'nin radyosunun gürültüsü var.

Artık müzik yok. Telefonlarımız çoktan öldü. Televizyon ve radyo, onları çalıştıracak elektrik olmadığı için sessiz duruyor. Ocaktaki odunların çıtırtısı dışında hiç ses yok. Dışarıdaki kar pırtırtıları bile üçlü camın arkasında neredeyse sessiz.

Birkaç dakikada bir pencereden dışarı bakıp hava durumunu kontrol ediyorum. Pek iyi değil. Bunu ballandırmanın bir anlamı yok. Olabileceği kadar kötü değil. En azından rüzgar azaldı. Ama kar hala yağıyor ve bulut dağdan aşağı yuvarlanıyor, dağ evini kalın, donmuş gri bir bulanıklıkla sarıyor, böylece görüş mesafesi birkaç metreye kadar düşüyor. Danny'nin Miranda ve Carl'la birlikte olması ve nereye gittiğini bilmesi beni son derece rahatlatıyor. Yine de, Haut Montagne'a varıp varamayacağını ciddi ciddi merak etmeye başlıyorum.

Gece iyice çökmeden geri döneceğim. Belki Liz ve ben gece boyunca burada yalnız kalacağız. Bu pek de rahat bir düşünce değil.

Sanki benim tedirginliğimi yankılıyormuş gibi, Liz parmaklarını gergin bir şekilde oynatıyor -çat, çat, çat.

Gürültü, sessizlikteki silah sesleri gibi ve dişlerimi sıkıyor.

"Snoop'a nasıl bulaştın?" diye sordum. Sesimi biraz fazla yükseltiyorum, sesi örtmeye çalışıyorum. Liz sandalyesinde kayıyor. Dizleri mi ağrıyor, yoksa bu soru mu onu rahatsız ediyor anlayamıyorum.

"Sadece bir iş başvurusunda bulundum. O zamanlar sadece Topher, Eva, Elliot ve Rik'ten oluşan yeni bir şirkettiler. Ben onların ilk sekreteriydim... sanırım buna sekreterlik de diyebilirsiniz. Belki de asistan. O zamanlar böyle garip iş unvanları yoktu."

Sanki alışılmadık derecede uzun konuşma onu yormuş gibi tekrar sessizliğe gömülüyor. Tam başka bir soru soracaktım ki, beni şaşırtarak tekrar konuştu.

"Özlüyorum. Onları özlüyorum. Eğlenceliydi... bir süreliğine."

"Neden gittin?" Diye soruyorum, ama o zaman kepenkler tekrar iniyor. Yüzü boş ve okunmaz hale geliyor.

"Sebebi yok," diyor kartlarına bakarak. "Sadece bir değişiklik istedim."

Sessizlik içinde bir kart aldım ve papazı koydum. Liz onu aldı, Kaşlarını çatarak. Ayağımı soktum ama nasıl soktuğumdan pek emin değilim. Danny'nin Snoop'un iş gücünün ensest doğası, Eva'nın Inigo'yla, Topher'ın Ani'yle yatması hakkındaki sözlerini düşünüyorum. *"Ben de" diye bir şey duymadılar mı?* Liz ve Topher arasında bir şey mi oldu? Kaçtığı bir şey mi? Ama hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Şirketteki herkes içinde Liz, Topher ile en iyi anlaşılan kişi gibi görünüyor. Ve Topher, tüm hatalarına rağmen, bir çalışanına cinsel bir şey için baskı yapacak türden bir adam gibi görünmüyor. Ani'yle arasında her ne olduysa, rızaya dayalı olduğu izlenimini edindim.

Ama Ani öldü.

Kelimeler kulağıma fısıldanıyor, Liz ve benim bu dağ evinde yalnız olmadığımızı hatırlatıyor, yukarıda iki ceset var. Ve dışarıda bir yerlerde, donmuş tepelerde üçüncü bir ceset var, Eva, ve belki de dördüncü, çünkü Inigo'ya karda tökezledikten sonra ne olduğunu kim bilebilir. Sanki ölüm etrafımızı sarıyor. Sıradaki Liz ve ben olabilirmişiz gibi geliyor.

Ama hayır. Kendimi silkeliyorum. Bu çok ürkütücü.

"Sıra sende," diyor Liz ve ben yere bakıp onun hamlesini ne zaman yaptığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Çekiliş destesinden rastgele bir kart seçiyorum ve strateji hakkında gerçekten düşünmeden atıyorum.

"Okey," diyor Liz ve dört maça ve üç papazdan oluşan bir oyun ortaya koyuyor. Gülümsemeye zorladım.

"Aferin."

Liz kartları topluyor ve tekrar dağıtıyor. Elimi kaldırıyorum. İyi bir el. Üçü bir arada. Ama aklımı kartlarda tutamıyorum.

"Eva'nın ölümü..." diyorum temkinli bir şekilde ve Liz başını kaldırıp bakıyor.

Hâlâ büyük boy mavi tulumunu giyiyor ve onu gerçekten suçlayamam. Odun sobası olsa bile, dağ evi artık acı verecek kadar soğuk ve konuşurken nefesimi görebiliyorum.

"Bu... Büyük bir şok olmuş olmalı. Sanırım satın alma işlemi artık gerçekleşmeyecek? O kadar paraya sahip olmak ve sonra onu elinden almak nasıl bir duyguydu?"

Liz'in bana bunun beni ilgilendirmediğini söylemesini bekliyorum ve bu doğru, ilgilendirmiyor. Ama biz misafir ve dağ evi kızı noktasını çoktan geçtik ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Liz yavaşça, "Kendimi... tuhaf hissettim..." diyor. Işık gözlüklerinden yansıyor, bu da ifadesini okumayı her zamankinden daha da zorlaştırıyor, ama kaşlarını çatarken alnının kırıştığını görebiliyorum.

"Topher'a kızdın mı?" diye sordum. "Satışı durdurduğu için mi? Sanırım ederdim."

Ama Liz başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse parayı hiçbir zaman istemedim. Hiçbir zaman benimmiş gibi hissetmedim. Çok aptalca bir meblağdı ve ne içindi?"

"Doğru zamanda doğru yerde olmak, sanırım?" Gülümseyerek söylüyorum ama Liz gülümsememe karşılık vermiyor. Neyi inkâr ettiğinden emin olmasam da yine başını sallıyor. Yine de onu suçlayamam. Kendimizi nasıl bir yerde bulmuş olursak olalım, hepimiz, kesinlikle doğru yerde değiliz.

Yine sessizlik çöktü. Saatile bakıyorum. Dörde on dakika var. Tanrım, bu gün daha yavaş geçebilir mi? Birdenbire daha fazla oturamıyorum ve ayağa kalkıyorum.

şışmış ayak bileğime dikkatlice ağırlık veriyorum ve vadiye bakan uzun pencereye doğru ilerliyorum.

Dışarısı neredeyse tamamen karanlık, ama dağ evi de karanlık ve bu yüzden Danny ve diğerlerinin nerede olduğunu merak ederek karlara bakarken ellerimi gözlerime götürmeme gerek yok. Haut Montagne'a varabildiler mi? Peki ya Topher ve partisi? Daha önce hiçbir şey için dilemediğim kadar çok, tek bir çubuğu bile çeken bir telefonum olmasını diliyorum. Ya da iki yönlü bir telsiz. Ya da *herhangi* bir şey. Dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolu.

"Dört as," dedi Liz omzumun üzerinden, içimi çektim ve masaya geri döndüm.
kararan oda.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Saat 3:58. Bilmiyorum. Belki de yirminci okey oyunumuz. Ben saymadım. Düşünceler beynimin etrafında fareler gibi kovalıyor. Şöyle sorular: *Ne olacak? Ne zaman gelecekler? Polis buraya geldiğinde ne olacak?*

Erin ocağın üzerindeki şömine rafında duran saate bakıyor. Onun da benim gibi hissettiğini anlayabiliyorum.

"Bir tur daha," diyor, "sonra akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacağım. Şimdiye kadar orada olmalıydılar."

Eğer başarırlarsa.

Erin anlamaya başladığında kelimeler söylenmeden havada asılı kalır.

Söylediğimi gerçekten bilmek istediğimden çok, söylenmemiş şüpheleri uzaklaştırmak için.

"Topher çığ altında kaldığınızı söyledi. Nasıl bir şeydi?"

Erin yukarı baktı. Onu gafil avlamıştım ve bir an için yüzü savunmasız, korkunç derecede savunmasızdı. Ona yumruk atmışım gibi görünüyor. Bir an için ona sorduğuma pişman oldum. Sonra kendini toparladı. Konuşmadan önce son birkaç kartı dağıtıyor.

"Öyleydim. Üç yıl önce. O-" Durdu ve elindeki destenin geri kalanına baktı. "Başıma gelen en kötü şeydi."

"Özür dilerim," diyorum. Sonra aklıma bir şey geldi. "Bu hafta sonunu da sayıyor musun?"

Bunun üzerine bir kahkaha atıyor, titrek, neşesiz bir kahkaha ve başını sallıyor.

"Evet, inanılmaz derecede. Bu hafta sonunu da sayarsak. Ne kadar korkunç olduğunu anlatamam. Gürültü, şok, güçsüzlük hissi-" Sanki kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi duraksıyor. "Düşündüm ki... bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini düşündüm, anlıyor musun? Aynı dehşete tekrar yakalanmak. Ama garip bir şekilde ben... Sanırım bunun olmasını bekliyordum. Sanki dağdan bir kez kaçmışım da benim için geri gelecekmiş gibi."

Karanlığa bakıyor. Yüzü bana dönük, bu yüzden bana bakıyormuş gibi hissetmeliyim, ama öyle olmadığını, sanki ben orada değilmişim gibi benim *üzerimden* baktığını hissediyorum. Bu bana garip bir his veriyor. Sanki çoktan gitmişim gibi.

"Sen o zaman mı- sen o zaman mı-" Söyleyemiyorum. Parmaklarımla yüzüme dokunuyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet. Sonbaharda yüzümü bir şeyle kestim, muhtemelen kendi kayağımla." "Üniversiteyi bu yüzden mi bıraktın?" Ben soruyorum, o da yavaşça başını sallıyor.

"Evet. Nedenini şimdi bile tam olarak açıklayamıyorum. Sadece farklı bir insan haline geldiğimi hissettim, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Ben de başımı sallıyorum. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu konu hakkında belki de ilk kez konuşuyormuş gibi bir izlenim edindim.

"Onu kazıp çıkarmak zorunda kaldım."

Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. Duymak için zorlamam gerekiyor.

"GPS yer belirleyici taşımıyordum. Çoktan ölmüş olduğunu bile bile erkek arkadaşımın yerini tespit etmek için onu kazıp çıkarmak zorunda kaldım."

Aşağı bakar, paketi keser, ilk kartı toplama yığınına dağıtır, bu sırada mekanik bir şekilde hareket eder.

Birdenbire artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Keşke bu soruyu hiç sormamış olsaydım. Ne de olsa benim de kendi sırlarım, tartışmak istemediğim konularım var. Ya Erin de bana geçmişimi sorarsa? Ya yine Snoop konusunu açarsa? Neden ayrıldığımı? Ya sahip olmadığım arkadaşlarımı, on dört yıl boyunca bana zorbalık eden okul arkadaşlarımı, kendimi kopardığım ailemi sorarsa?

Babamın kesik kesik sesini, annemin hıçkırıklarını yeniden duyuyorum... Kan tadı alıyorum. Tırnak etlerimi çiğniyorum yine. Ellerimi tulumumun ceplerine sokuyorum.

Ancak Erin bunların hiçbirini sormuyor. Tamamen başka bir yerde, çok uzaklarda bir yerdeymiş gibi görünüyor. Konuştuğunda, sesinde garip bir kalite var. Sanki bir itiraf gibi.

"Benim hatamdı, görüyorsunuz," diyor. Kartlarını eline alıyor. Elleri biraz titriyor. "Gitmemizi ben önerdim. Pist dışı kayak. Bunu yapmak isteyen bendim. Onları ben öldürdüm." Yutkunuyor. "Bu insanı değiştirir."

Sanki anlamamı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Elini tutup ona nasıl hissettiğini bildiğimi söylemek için içimde tuhaf bir dürtü var.

Ama bu çılgınlık olurdu. O yüzden yapmıyorum. Onun yerine, kendi kartlarıma bakıyorum. Kupa üçlüyü alıp vale atıyorum.

"Sıra sende" diyorum.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 10

Geçmişimi Liz'e bu şekilde anlatmama ne sebep oldu bilmiyorum. Bu çok garip bir şeydi. O zaman hakkında hiç kimseyle konuşmadım; ne kendi ailemle ne de Will'in ailesiyle; adli tabip ve arama kurtarma ekibi bile sadece gerçekleri öğrenmek istiyordu, şaşkınlığımı ve kederimi duymak istemiyorlardı.

Şansım olmadığından değil - annem beni bir terapistle gitmeye teşvik etti ve beni *arayıp "Konuşmaya ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayım"* diyen arkadaşlarımdan sayısını unuttum. Ama ben konuşmak istemedim. O kişi olmak istemiyordum. Bir acıma nesnesi. Bir kurban.

Çünkü Topher ve diğerlerinin nasıl hissettiğini bir şekilde biliyorum. Çünkü ben de hissettim. Kimseye söylemediğim bir şey var: Çığ düştükten sonra Will ve Alex'i aramakla geçirdiğim dakikalar ve saatler boyunca aklımda olan şey dehşet ya da korku değil, bunun *benim* başıma, *bizim* başımıza gelmiş olmasına duyduğum bir tür şaşkınlıktı. Ben bu kişi değildim. Korkunç şeylerin başına geldiği kişi ben değildim. O başka insanlardı, başka ailelerdi. Ben altın gibiydim, ailemin güvencesi, yakışıklılığım ve Will'in aşkını bulmuş olmanın verdiği şansla hayatımın içinde bir tılsım gibi süzülüyordum.

Çünkü evet, bu şanstı. Hepsi. Ve ben bunu biliyordum. Ama aynı zamanda böyle *olması* gerekiyordu, çünkü *şanslı* olmam gerekiyordu.

Ve şimdi aniden şans döndü.

Ve bu olduktan sonra, suçluluk ve kederle simsiyah olmuş bir yerde yaşarken, hala o daimi altın güneşte yürüyen insanlarla birlikte olmaya dayanamadığımı fark ettim. Onların gözlerindeki acıma duygusunu görmeye dayanamıyordum.

Oturma odası neredeyse tamamen karanlık ve şöminenin üzerindeki saate doğru yürüdüğümde saatin akşamın 6:00'sine yaklaştığını görüyorum. Danny ve diğerleri yaklaşık iki saat önce Haut Montagne'da olmalıydılar. Geri dönüyor olabilirler. Polisle bağlantı kurmayı başarmış ve bir helikopter yolda olabilir.

Mümkün. Kesin değil. Mümkün.

Yolun mahvolmuş olması ve hala buzlu molozların üzerinde yürüyor olmaları ya da Haut Montagne'ın boş olması ve susmuş olması da aynı derecede olasıdır.

Tanrım, olasılıklar beni delirtecek.

Neden bilmiyorum ama Danny ve diğerleri gittikten sonra dağ evinin atmosferi Liz ve benim etrafımı sarmış gibi hissediyorum. Karın ağırlığının çatıya ve duvarlara baskı yaptığını, tonlarca ağırlığın hâlâ dağın yamacında durduğunu ve başka bir tetikleyici beklediğini hissedebiliyorum. Odaların ve koridorların içinden sızan karanlığı hissedebiliyorum.

Dayanıklılık sınırının nasıl bir his olduğunu biliyorum, çünkü daha önce bir kez geçmiştim

-Soğuk bir dağın yamacında sevgilimin cesediyle donmuş bir şekilde otururken yardımın gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Onu geçtim ve hayatta kaldım. Geri döndüm. Güvenliğe geri döndüm. Normalliğe döndüm.

Ama bazen kendimi tekrar o çizginin ötesine, artık hiçbir şeyin önemli olmadığı, her kalp atışının sizi uçuruma daha da yaklaştırdığı bir yere sürüklendiğimi hissediyorum ve tekrar uçuruma düşeceğimi ve bu sefer tırnaklarımla kazıyarak çıkamayacağımı düşünüyorum.

Gözlerimi kapattığımda yüzünü görebiliyorum, Will'in yüzünü, mermer gibi soğuk ve beyaz ve huzurlu, çok huzurlu.

"Erin." Ses çok uzaklardan geliyor. Başımı sallıyorum.

"Erin."

Gözlerimi açtım. Liz önümde duruyor, endişeli görünüyordu.

"Erin, iyi misin? Yiyecek bir şeyler alalım mı?"

Kendimi gülümsemeye zorluyorum.

"Evet, tabii. Mutfağa gelin, bakalım ne yapabiliriz."

Topallayarak önden gidiyorum, Liz de beni mutfağın soğuk ve karanlık dehlizine kadar takip ediyor, içeri girdiğimizde sanki Alaaddin'in mağarasıymış gibi merakla etrafına bakınıyor

çok sıradan bir profesyonel mutfaktan ziyade.

"Burada bir teneke cassoulet var," diyorum, loş ışıkta etiketi okumaya çalışarak. Dışarısı son derece soğuk ve dişlerim takırdamaya alışıyor. "En azından ben c-cassoulet olduğunu dışınıyorum, conlt du canard da olabilir. Söylemesi zor. Bu olur mu?"

"Elbette," diyor Liz. Hâlâ endişeliymiş gibi bana bakıyor. "İyi misin, Erin?"

"Ben 1ne, sadece D-Danny için endişeleniyorum. Bir şeyler duyacağımızı umuyorum."

Liz başını sallıyor ve onun da benim kadar endişeli olduğunu fark ediyorum, sadece o sakın, katı dış görünüşünün altında bunu daha iyi saklıyor. Kendimi onun ne dışındğn merak ederken buluyorum ve teneke (cassoulet *idi*) bir tencereye boşaltılıp oturma odasındaki odun sobasının üstünde ısınmaya başladığında, cesaretimi toplayıp ona uzun süredir dışındğm ama sormaya cesaret edemediğim soruyu soruyorum.

"Liz, sence ne oldu? Eva'ya yani."

Yüzü buruşuyor ve onun da en az benim kadar dışnlemez olana karşı kendini tuttuğunu fark ediyorum.

"Bilmiyorum. Dışnp duruyorum ama bunların hiçbirinin doğru olduğuna inanamıyorum. Gerçek gibi görünmüyor. Eva'nın sadece bir kaza geçirip geçirmediğini merak edip duruyorum ama o zaman Elliot ve Ani'ye ne olacak?"

Gerçekten.

"Sence Ani ne demek istedi?" Fasulyeleri yavaşça karıştırarak, 1re'nin sıcaklığını yüzümde ve odanın soğukluğunu sırtımda hissederek söylüyorum. "*Orada olmadığını* söylediğinde." Yoksa *onu görmemiş miydim?* şimdi hatırlayamıyorum ve bu gerçek beni rahatsız ediyor. Liz omuz silkerken su geçirmez kumaşın hışırtısını duyuyorum.

"Bilmiyorum. Kafamda tekrar tekrar dışnp duruyorum. İlk başta Eva'dan bahsediyor olabileceğini dışındm ama bu hiç mantıklı değil. O oradaydı, yamataydı, onu ben de gördüm."

"Tepeden biri yapmış olabilir mi?" şimdi tam olarak ne dediğimi hatırlamakta zorlanıyorum. Hay sikeyim. Bu önemli olabilir ve ben hatırlayamıyorum. "Merak ediyorum... Balon asansörün tepesine çıktığında. Eva'dan başka biri kayıp mıydı? Onun peşinden kayak yapan biri?"

"Ama kim?" Liz diyor ki. "Zirvede çok fazla kadın kalmamıştı. Ben çoktan balonun içine düşmüştüm. En tepede kalan iki kadın Tiger'dı" - göğüslerinin üzerinde onları işaretliyor- "bu durumda Ani'nin söylediklerini rapor etmesi çok garip görünüyor. Ve Miranda ama onun Eva'nın peşinden gitme şansı yoktu. Ani'yle birlikte balonun içine girdi."

"Belki de yapmamıştır." Kalbim aniden güm güm atmaya başladı. "Belki de Ani'nin hatırladığı buydu. Miranda asansörde *değildi*. Her şeyden sonra kafanın karışması kolay- tepede bir sürü ceset var, insanlar bir telekabine gidiyor, o dolu, diğerine gidiyorlar. Belki de Ani'nin fark ettiği şey buydu, Miranda'nın asansöre hiç binmemiş olması?"

"Ne diyorsun sen?" Liz tedirgin görünüyor. Kalın gözlüklerinin ardındaki kaşları birbirine kenetlenmiş ve karanlıkta, parmaklarını gergin bir şekilde çekiştirirken parmak eklemlerinin *çat, çat, çat* sesini duyuyorum.

"Belki de söylediğinden daha iyi bir kayakçıdır. Olduğundan daha kötüymüş gibi davranmak oldukça kolaydır. Belki de herkes teleferiğe binerken o soyunmuş ve balonun içinde aşağı inmek yerine Eva'yı La Sorcière'den aşağı kadar takip etmiştir."

Liz yavaşça, "Ben... sanırım..." dedi. Sıkıntılı görünüyor.

Bir şey fark ettiğimde güveçleri iki kaseye dolduruyordum. Eğer doğruysa, tahmin ettiğim şey doğruysa, Danny'yi bir katille birlikte göndermişim demektir. Ve kalbim sanki biri onu mengeneyle koymuş gibi sıkışıyor.

Çünkü evet, doğru, onlardan iki tane ve ondan da bir tane var. Ama Haut Montagne'a giden yol oldukça tehlikeli yerlerden geçiyor. Biri kenara yaklaşana kadar beklemek ve sonra biraz itmek ne kadar zor olabilir ki?

Bunların hiçbirine dair kanıtım yok, kendime umutsuzca hatırlatıyorum. Bu sadece bir teori.

Bu *sadece* bir teori.

Ama boğazım daraldı, midem kapandı ve midem bulandı ve aniden önümde hızla soğuyan fasulye ve et karmaşasını yemeye yüzüm kalmadı. Yapmış olabileceğim şeyin gücüyle kendimi hasta hissediyorum.

Çünkü ona gitmesini ben söyledim. Organize olma içgüdümle, başkaları için en iyisinin ne olduğunu bildiğime olan inancımla Danny'ye Miranda ve Carl'la birlikte karda yalnız kalmasını *söyledim*.

Bu doğru mu?

Başka bir arkadaşımı daha ölüme mi gönderdim?

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Erin yemeğine neredeyse hiç dokunmuyor. Yaklaşık yarım saat içinde profesyonel ve arkadaş canlısı olmaktan çıkıp bambaşka biri oldu. Bunu anlamakta güçlük çekiyorum. Ona sorduğumda Danny için endişelendiğine dair bir şeyler mırıldandı ama bunun tamamen doğru olup olmadığından emin değilim.

Kendi porsiyonumun yanı sıra onunkinin de çoğunu yiyorum. Sonra kalkıp el yordamıyla mutfığa gidip kaseleri soğuk musluğun altında yıkıyorum. Bulaşık yıkamaya çalışmanın bir anlamı yok. Böyle şeyleri geride bıraktık. Bu hayatta kalmak gibi hissettirmeye başlıyor. Ama musluğu çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor. Diğerini deniyorum. Hâlâ bir şey yok. Oturma odasına geri döndüğümde Erin kamburunu çıkarmış, 1re'ye bakıyordu. Yanına oturuyorum, dizimi nazıkçe kaldırıyorum, gerçi daha iyi hissediyorum. öyleydi.

"Bir sorunumuz var," diyorum.

Sesimi duyunca irkilmiş gibi başını kaldırıp bakıyor.

"Ne dedin? Ne dedin sen?"

"Bir sorunumuz var," diye tekrarlıyorum. "Su çalışmıyor. Sanırım borular donmuş."

"Siktir." Gözlerini kapatıyor ve sanki bir kâbustan uyanmaya çalışıyormuş gibi yüzünü ovuşturuyor, ki sanırım bir bakıma öyle. "Sabırlı olmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Danny ve diğerleri şimdiye kadar orada *olmalılar*. Tek yapmamız gereken sabaha kadar dayanmak. Tabii donarak ölmeden bunu başarabilirsek."

Sözleri tedirgin edici, çünkü kar tulumum üzerimdeyken bile dağ evinin artık neredeyse dayanılmaz derecede soğuk olduğunu fark ediyorum.

Mutfaktaki nefesim

beyaz bir buluttu. Üst kat sıfırın altında olmalı.

"Belki de... burada uyumalıyız?" diye sordum.

"Sanırım. Evet. Sanırım bu mantıklı."

"Gidip yatağımı getireyim," diyorum, kararımı vermiştim. Erin başını sallıyor. "Kanepeleri yatak yapacağım. Katlanabiliyorlar."

"Liz?" dediğinde odadan çıkmak üzereydim.

Ne söyleyeceğini merak ederek beklentiyle arkama bakıyorum.

"Evet?"

"Liz, sadece teşekkür etmek istedim. Burada benimle kaldığın için teşekkürler. Ve böyle olduğu için üzgünüm."

"Sorun yok," diyorum ama nedense kelimeleri söylemek zor geliyor.

Boğazımda bir şey var - beklenmedik türden bir yumru. "Sorun yok. Bu senin hatan değil."

Sonra o gözlerimdeki yaşları görmeden önce dönüp topallayarak lobiye giriyorum ve döner merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Liz'in ayak sesleri koridorda kaybolduğunda, iç çekerek koltuğuma yığılıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. *Özür dilerim.* Beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama buradaki herkes arasında en çok Liz için üzülüyorum. Nedenini bile tam olarak bilmiyorum - belki de en başından beri burada olmayı hiç istemediği çok açık olduğu içindir. Topher, Eva, bu hafta sonu her ikisi için de ne kadar berbat geçtiyse, bunu bir şekilde kendileri yaptılar - buraya gelmeyi seçtiler, paralarını salladılar, Snoop'un kontrolü için verdikleri savaşta insanları küçük satranç taşları gibi itip kaktılar.

Ama Liz-Liz sadece bir piyon, tıpkı benim gibi, hiç istemediği, hiç istemediği bir şeye kapılmış.

Yine de bir kez bile şikayet etmedi. Topher'ın berbat yemekler hakkında homurdanıp durduğu, Carl'ın damgalayıp kükrediği ve yasal işlem başlatmakla tehdit ettiği, Rik'in sağlık, güvenlik ve kurumsal sorumluluk hakkında atıp tuttuğu ve Miranda'nın suçlamalarda bulunduğu yerde Liz sadece yoluna devam etti, her şeye katlandı, her ne kadar kendi kendine bakan tavrının altında herkes kadar korktuğundan emin olsam da.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlarken bileğim zonkluyor ve kanepenin minderlerini kenara çekmeye başlıyorum, çerçevenin içine gizlenmiş yatağı çıkarmaya hazırım. Ama son minder kaldırdığımda, tam Liz'le benim oturduğumuz yerde, minderin altında yatan bir şey görüyorum. Işıқта parlıyor ve bir an için bunun bir broş ya da mücevher parçası olduğunu düşünüyorum ama elime aldığımda bunun bir anahtar olduğunu fark ediyorum. Çok tanıdık bir anahtar.

Bu bir stal anahtarı.

Oturduğumda kot pantolonumdan kaymış olabileceğini düşünerek otomatik olarak cebime bakıyorum ama benimki hâlâ orada, sert ve güven verici bir şekilde arkama yaslanmış.

Ama bu hiç de güven verici değil.

Çünkü anahtarım cebimdeyse, bu demektir ki... Tanrım, bu demektir ki... Bu Danny'nin anahtarı.

Danny'nin çalınan anahtarı.

Katil tarafından alınan anahtar.

Çok uzun bir süre orada öylece donmuş bir halde durdum, avucumun içindeki anahtara baktım ve beynimi zorlayarak bunu anlamaya çalıştım. Her nasılsa birisi bu anahtarı ele geçirmişti -muhtemelen Inigo'nun ortadan kaybolmasından sonra Tiger'ın odasına girebilmek için yaşanan kargaşa sırasında. Hepimiz Tiger'ın iyi olup olmadığını kontrol etmekle meşgulken birinin bunu gizlice kilitten çıkardığını hayal etmek zor değil. Onu her kim aldıysa, gece yarısı aynı odaya girmek ve Ani'yi öldürmek için kullandı. Ve ondan sonra bir noktada, muhtemelen bu sabah hepimiz köye kayak yapma planı hakkında konuşarak dikkatimizi dağıtırken, ceplerinden kayıp koltuk minderlerinin arasına düştü.

Tek soru şu: Kim aldı? Bu sabah kanepede o boşlukta kim oturuyordu? Çünkü hayatım boyunca hatırlayamayacağım.

Gözlerimi kapatıp sahneyi hayal etmeye çalışıyorum -Kaplan koltukta uzanmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, Miranda onu teselli etmeye çalışıyor, Rik viskileri dağıtıyor... Odadaki tüm karakterleri tek tek yerleştirmem, bunu çözmem gerekiyor.

Danny ve ben ayakta duruyorduk. Bunu çok net hatırlıyorum. Topher... Topher şömüne rafına yaslanmıştı. Miranda sehpanın yanındaki kürsünün üzerine diz çökmüştü. Liz, Ire'nin yanındaki koltuklardan birindeydi. Rik ve Carl... bir kanepedeydiler, ama hangisinde? Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve birden Rik'in öne doğru eğilip masanın en ucundaki viski bardağını kaldırdığını görüyorum. Diğer kanepedydi, pencerenin altındaki. Bu da demek oluyor ki... Gözlerimi açtım.

Yani Tiger anahtarı bulduğum kanepede yatıyordu, kalçası tam minderlerin birleştiği noktadaydı. Bu çok mantıklı olurdu - orada yatıp ağlarken anahtar cebinden kolayca kaymış olabilirdi. Ama... hiç mantıklı değil. Tiger, Ani'yi öldürmek için anahtara ihtiyacı olmayan tek kişi.

Zaten odadaydı. Ve eğer bir mazeret istiyorsa, kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu söyleyebilirdi.

Ama anahtar kaybolduktan sonra o koltuğu benden başka kimse işgal etmedi...

Ve Liz.

Sanki hipnotize olmuş gibi bakışlarım yukarıya, tavana doğru kayıyor, yukarıdaki Roor'da Liz odasında dolaşıyor, yorganları ve yastıkları topluyor. Roor kırıışlerinin hafif gıcirtısını ve ardından kapısının kapanma sesini duyabiliyorum.

Yorganı koridor boyunca sürüklerken şşşt, şşşt seslerini duyuyorum.

Sonra spiral merdivenlerde ayaklarının durma sesini duyuyorum, bu sefer dikkatli gidiyor; tekrar kaymak istemiyor.

Sonra oturma odasının kapısında belirdi, elleri yatak örtüleriyle doluydu, loş ışıkta yüzü okunmuyordu, baykuşı benzeyen büyük gözlüğünün ışıkları parlıyordu ve o ilk günü, bana karşıdan gelen bir arabanın ışıklarıyla felç olmuş bir baykuşı hatırlattığı o ilk günü komik bir acıyla hatırladım.

Hâlâ bir baykuşı benziyor, ama aniden benzerlik çok farklı görünüyor ve başından beri haklı olduğumu, ama çok ama çok yanıldığımı fark ettiğimde içimi bambaşıka bir ürperti kaplıyor.

Çünkü şöyle bir şey var. Baykuşları tanıdığımızı sanırız. Onlar çocuk tekerlemelerinin ve hikayelerinin yumuşak, dost canlısı, göz kırpan yaratıklarıdır. Bilge olabilirler, ama aynı zamanda yavaştırlar ve kafaları kolayca karışır.

Sorun şu ki, bunların hiçbirisi doğru değil. Baykuşlar yavaş değildir. Hızlıdırlar, şimşek hızında. Ve kafaları karışık değildir. Kendi elementlerinde -karanlıkta- hızlı ve acımasız avcılardır.

Baykuşlar yırtıcı kuşlardır. Yırtıcılar.

Daha ilk günden Liz'de gördüğüm şey buydu. Sadece kendi önyargılarım yüzünden bunu fark edemeyecek kadar körleşmişim.

Karanlıkta baykuşlar avlanan değil, avcıdır. Ve şu anda hava karanlık.

"Merhaba," diyor Liz ve gülümsüyor, o boş, Rickering lenslerinin ardında okunamayan bir gülümseme. "Sen iyi misin?"

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Kollarım yorgan ve yastıklarla dolu olarak aşağı indiğimde, Erin odanın ortasında, bir eli çekyatın iskeletinde, sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibi kıpırdamadan duruyordu.

"Merhaba," diyorum. Yatak takımını koltuğa atıyorum. Sonra, hâlâ kıpırdamayınca, "İyi misin?" diye ekliyorum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama gerçekten tuhaf görünüyor. "Çekyat sıkışmış mı?"

"Ne?" Kendini sallıyor gibi görünüyor. Sonra gülümsüyor ve kısa bir kahkaha atıyor. "Hayır, özür dilerim. Sadece düşünüyordum. Danny'yi düşünüyordum. Şimdiye kadar orada olmalılar. Bu gece onlardan haber alır mıyız diye merak ediyordum."

Şöminenin üzerindeki saate bakıyorum. Hava o kadar karanlık ki ibreler neredeyse okunmuyor ama sanırım saatin neredeyse sekiz olduğunu anlayabiliyorum.

"Sanırım haklısın. Oraya varmamız ne kadar sürer demiştiniz?"

"Üç saat kadar sürer diye düşünmüştüm. Ama Miranda ve Carl daha önce hiç kar ayakkabısıyla kaymadıkları için daha uzun sürebilir. Yine de saat biri geçe yola çıktılar. Dinlenmeleri ve mola vermeleri de hesaba katılırsa, şimdiye kadar Haut Montagne'a varmış olmaları gerekirdi. Hatta belki de dönüş yolundadırlar ama karanlıkta kar ayakkabısıyla giderler mi bilemiyorum."

Metal iskeleti çekiştiriyor. Çekyat bir çığlıkla açılıyor.

"Umarım haklısındır." Yastıklarımı yatağın üzerine koyuyorum ve Erin'in diğer kanepenin minderlerini alıp yatağı açmasına yardım ediyorum. "Suyu kaybetmek bardağı taşıran son damla gibi geliyor."

"Karı eritmemiz gerekecek," diyor Erin. Yüzü loş ışıkta bembeyaz ve gergin görünüyor ama bu pek de şaşırtıcı değil. "Çığ düşeli sadece iki gün olduğuna inanmıyorum. Sonsuzluk gibi geliyor."

"İki gün mü?" Bir an için ona inanmıyorum, sonra kafamda sayıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. İki gün ve dört saat. Sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Sanki sonsuza dek burada mahsur kalmışız gibi *geliyor*. Ve şimdi neredeyse bitti. Garip olan şu ki, gerçekte tekrar yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim. Esaret gibi hissettiren şeyin aslında bir tür pastoral huzur olabileceği aklıma yeni yeni geliyor. Perce-Neige bir suç mahalli. Ve biz de şüpheliyiz. Gerçek dünyaya döndüğümüzde, kamuoyunun tüm bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağız. Bir polis soruşturması, muhabirler, haberler olacak. Röportajlar. Manşetleri şimdi görebiliyorum: ÖLÜM DAĞ EVİ.

Her türlü şey ortaya çıkacaktır.

Şimdi durup karanlığa bakarak düşünme sırası bende. "Gidip yatağımı getireyim," diyor Erin sessizliğin içinde. "Sen de "Sobada bir kütük daha mı var?"

"Elbette," diyorum, kendime gelerek şimdi ve burada olduğumu hatırlıyorum. Bir meşale alıp lobiye geçerken onu izliyorum, merdivenlerden yukarı çıkarken ince ışın etrafta dönüyor, sert bir şey, belki bir yüzük, metale çarptıkça eli tırabzanda *tık, tık, tık* sesleri çıkarıyor.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Annemin nefes nefese kalmış, sinirli sesini tekrar duyuyorum *Liz, babamın bundan hoşlanmadığını biliyorsun...*

Tık. Kene. Tık. Karanlığın içinde kayboluyor.

Belki de polisin ve her şeyin yıkılacağı düşüncesidir, ama aniden, neden bilmiyorum, sıfıra doğru ilerleyen bir saat gibi geliyor.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Koridor boyunca stal bölümüne doğru yürürken kalbim küt küt atıyor ve kendimi yatak odama bırakıyorum. Oda tamamen karanlık, sadece el fenerinin dar ışığıyla aydınlanıyor, ama pillerin bitmesi riskini almak istemiyorum, bu yüzden onu kapatıyorum ve karanlığın içinde yatağıma uzanıyorum. *Düşünmem* gerekiyor.

Birincim anahtarın etrafında kenetlenmiş, avucuma sertçe dayanmış, sanki fiziksel bir

Bu durumun çılgınlığını hatırlatıyor ve şimdi orada oturup umutsuzca bu muammayı anlamaya çalışırken, onu o kadar sert tuttuğumu fark ediyorum ki, parmaklarımı ısıyor ve elimi açmaya zorladığımda hala hissedebildiğim çukurlar bırakıyor.

Bu ne anlama geliyor? Bu ne *anlama* geliyor?

Eğer Liz anahtarı aldıysa, katil o mu? Ama *nasıl*?

Danny'nin Tiger'ın odasına girdiği sırada koridorda yaşanan kargaşayı yeniden yaşadım. Liz de oradaydı, bundan eminim. Ama herkes odaya doğru ilerlerken onun geri çekildiğini hatırlıyorum. O zaman bunun onun doğal çekingenliğinden kaynaklandığını düşünmüştüm - herkesin ne olup bittiğini görmek için öne atılmasına kıyasla çok karakterli görünüyordu. Ama şimdi merak ediyorum. Gözetlenmeden anahtarı cebine atabilmek için mi geri çekiliyordu?

Ama *neden*, anlayamadığım şey bu. Liz, Eva'yı öldürmüş olamaz. Sebep bir yana, Ani ve Carl'la birlikte hiç fırsatı olmayan birkaç kişiden biri. Eva La Sorcière'de kayak yaparken görüldüğünde, Blanche-Neige'in dibine inen balonlu asansörde sıkışıp kalmıştı.

Ama anahtar. Elimde sert, pürüzlü ve tartışılmaz bir şekilde duran anahtar, sanki kanıtını unutmama izin vermiyormuş gibi.

Peki ya anahtar?

Elimi yüzüme sürüyorum, parlak yara dokusunu hissediyorum, yaptığım şeyi, kendimden çok emin olmamın bedelini her zaman hatırlatıyor ve aniden burada ne kadar uzun zamandır oturduğumun farkına varıyorum - ne kadar uzun olduğundan emin değilim ama uzun zamandır. Çok uzun. Şüpheli derecede uzun. Aşağı inmeliyim, yoksa Liz bir şeylerin ters gittiğini anlayacak.

Feneri tekrar yakıyorum ve bir kucak dolusu yorgan topluyorum, sonra feneri dişlerimin arasında tutarak yastık yığınının üstünde dengede duruyorum ve boştaki elimle kapıyı açıyorum.

Liz hemen dışarıda duruyor, neredeyse benimle burun buruna, fener ışığı gözlüklerinden yansıyor.

Çılgılık atıyorum ve meşale yastıklardan sekip gümbür gümbür Roor'a düşüyor ve orada sönüyor.

Kalbim göğsümde pnömatik bir matkap gibi çarpıyor.

"Tanrım," diyorum, sesim titreyerek. "Liz, beni korkuttun."

Yorganları titreyen ellerimle yere bıraktım ve el yordamıyla feneri aradım.

"Özür dilerim," diyor. Gülümsüyor gibi geliyor ama karanlıkta emin olamıyorum. Sesinde öyle bir sıçan sesi var ki, okuması çok zor. "Çok uzun sürdü. Endişelendim."

"I-" Siktir, ne diyebilirim ki? Nasıl bir bahane bulabilirim? "Sadece üstümü değiştiriyoordum."

Ne? Bunu neden söyledim ki? Daha önce giydiğim kıyafetleri giydiğimi görebilecek. Ne *aptalca* bir yalan.

Sinirden hasta hissediyorum. Berbat bir yalancıyım. Okuldayken bile asla iki yüzlü "Çok güzel görünüyorsun! Diğer kızların yaptığı gibi "Ben çöp gibi görünüyorum!" şeyini yapamam. Sadece stal modunda olduğumda rol yapabiliyorum. O zaman, gerçekte nasıl hissedersen hissedeyim, herkese karşı kibar ve güler yüzlü oluyorum - onlardan hoşlandığım için değil, onlar misafir olduğu için, ben de stal olduğum için ve bu benim işim olduğu için.

Bu düşünce beni sakinleştiriyor.

Bu benim işim. Bunu yapabilirim. Liz bir misafir ve ona karşı sempatik olmak benim işim. Sadece bu düşünceyi kanalize etmeliyim.

Feneri açıyorum ve kendimi gülümsetiyorum.
"Aşağı inelim mi? Burası gerçekten çok
soğuk." Liz başını salladı ve merdivenlere
doğru döndü.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Erin'de bir sorun **Var**. Ne olduğundan emin değilim. Danny için endişelendiğini söyledi, ama eğer durum buysa, korkularının neden bu kadar aniden ortaya çıktığını bilmiyorum. İki saat öncesine kadar oldukça neşeliydi. Sonra gerginleşti ve sinirlendi.

Belki bir saatten fazladır karanlıkta yatıyoruz ama o uyumuyor. Sadece horlamıyor da değil, göz ucuyla baktığımda gözlerinin hala açık olduğunu görebiliyorum, gözlerini kırpıştırırken Ire'nin közünden gelen ışığı yansıtıyor. Karanlığın içinde uzanmış, sessizce beni izliyor. Bir şeyler düşünüyor. Ama ne olduğunu bilmiyorum.

O ne düşünüyor?

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, mümkün olduğunca normal görünmeye çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra yatak yaylarının gıcirtısını duyuyorum. Erin temkinli bir şekilde bacaklarını yataktan dışarı sallıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Bir şeyin ortasında kalmış bir suçlu gibi sıcıyor ve elini kalbine götürüyor.

"Tanrım! Liz, beni korkuttun."

"Özür dilerim." Başka bir şey söylemiyorum. Tecrübelerime göre, sessiz kalırsanız insanlar gerilir. Konuşurlar. Sessizliği kendi konuşmalarıyla doldururlar. Bu şekilde çok şey öğrenebilirsiniz. Elbette, bir duraksamadan sonra Erin sorumu tekrarlamama gerek kalmadan cevapladı.

"Seni uyandırmak istememiştim. Uyuyamadım. Tuvalete gidiyorum." Titriyor. Dişlerinin takırdamaya başladığını duyabiliyorum. Oda şimdi çok ama çok soğuk. Ateş snmüş, kül gibi parlıyor.

"Tamam." Yorganı çeneme kadar çekerek yuvarlanıyorum. "Boruların donmuş olduğunu unutma."

"Biliyorum." Bir kütük daha koymak için ocağı açar. "Üst kattaki banyolardan birini kullanacağım. Sanırım alt kattaki iki tuvaleti de aceleye getirdik."

Hiçbir şey söylemiyorum. Paltosunu daha sıkı sarışını ve merdivenleri çıkışını izliyorum. Sonra arkamı dönüp anahtarı bulmak için cebime bakıyorum.

Gitti.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Lanet olsun. Merdivenleri parmak uçlarımda çıkarken kalbim güm güm atıyor. Tuvaletlerle ilgili yalan nereden çıktı bilmiyorum ama donmuş borular için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdiler, yukarı çıkmak için bir bahane.

Anahtarla ilgili gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Liz *mi* aldı? Sormaya cesaret edemiyorum. Belki de ben yokken o kanepeye başka biri oturmuştur. Ya da belki Liz anahtarı buldu ve aldı ama kendisinden şüphelenirler diye kimseye söylemeye korktu. Bir düzine masum açıklama olabilir. Ya da bir tane, çok lanet bir tane olabilir.

Her iki durumda da, orada karanlıkta yatıp onun yumuşak, düzenli nefes alışını bir saniye daha dinleyemezdim. Bir şeyler *yapmam* gerekiyordu. Ve sonunda bilinçaltım, tamamen unuttuğum bir şey hakkında beni dürtmek için yarışan düşüncelerimin önüne geçti.

Elliot'ın şarj bloğu. Ölmeden ve bilgisayarı yok olmadan önce dizüstü bilgisayarına güç sağlamak için kullandığı devasa harici batarya. Eğer o bataryaya ulaşabilir ve ölü telefonumu takabilirsem, belki bir parça bağlantı kurabilirim. Denemeye değer. Liz'in itiraz edebileceği bir şey de değil. Yine de, yüzleşemediğim nedenlerden dolayı ona söylemek istemiyorum.

Neden olmasın? Koridor boyunca adımlarımla eş zamanlı olarak ilerlerken beynim fısıldıyor. *Neden olmasın?*

Çünkü ona güvenmiyorum.

Neden olmasın?

Çünkü... Yutkunuyorum, ürkütücü sessizlikte çenemin kuru tıkırtısını duyuyorum. Çünkü kalbimin derinliklerinde Eva'yı onun öldürmüş olabileceğini düşünüyorum. *Nasıl* olduğunu bilmiyorum ama son iki saattir yaşadığım korku bana bu geceden önce inanmayacağım bir şeyi gösterdi: Liz'in içinde öldürmek olduğunu düşünüyorum. Mesele sadece anahtar değil, gerçi o da yeterince endişe verici. Odamın kapısını açtığımda ve onu orada dikilmiş, bana boş boş gülümserken, yüzü gümüşü lenslerin ardında gizlenmiş olarak gördüğümde hissettiğim panik - bu panikte derin, doğru ve gerçek bir şey vardı. Bana daha önce kendime itiraf etmediğim bir şeyi söylüyordu: Liz'den korkuyorum. Uysal, sessiz ve neredeyse acı verici bir şekilde çekingen olabilir ama bu uysallığın ardında çelik olduğuna inanıyorum ve evet, birini öldürebileceğini düşünüyorum. Buna Inigo'nun, hatta Topher'ın aleyhine yığılan onca kanıta rağmen asla inanmadığım bir şekilde inanıyorum.

Buradaki herkes arasında Liz'in soğukkanlılıkla adam öldürebileceğine ve bunu hepimizden gizleyebileceğine inanıyorum. Kimse ona dikkat etmiyor. Ve bir katil için bu bir tür süper güçtür.

Neredeyse Elliot'ın kapısındaım. Liz'in koridor boyunca attığı adımların aşağıdaki odadan nasıl duyulduğunu hatırlayarak şimdi olabildiğince sessiz yürüyorum. Cebimden geçiş anahtarlarını çıkarıp birini seçiyorum, yavaşça kilide sokuyorum, çeviriyorum ve Elliot'ın kapısını açıyorum, çok ama çok sessizce.

Birazcık gıcırıyor ve Liz'in duymamasını umarak nefesimi tutuyorum. Ama aşağıdan hiç ses gelmiyor. Eğer yukarı gelseydi, binanın bu ucunda olmam için hiçbir mazeretim olmazdı. Yapılacak en doğal şey, binanın diğer ucundaki tuvaleti kullanmak olurdu. Ya da o kadar yürümeye üşeniyorsam, merdivenlere daha yakın olan misafir yatak odalarından birine girmem gerekirdi. Elliot'inkine değil. Bir-

Kapıyı açtığımda koku beni çarpıyor. Eğitim hastanesinden hatırladığım bir koku.

Bu odada bir ceset var - idrar kokusunun ve dökülen içkinin uyumsuz ev kokusunun altında ölüm kokusu var. Kötü değil, oda bunun için çok soğuk, ama açık bir şekilde. Pis, hayvani bir koku.

Başka bir seçeneğiniz olsaydı, bu odayı herhangi bir şey için kullanmayı tercih etmeniz mümkün değildir.

Koku öğürmeme neden oluyor ama bu dürtüyü bastırıp odanın öbür ucuna, Elliot'ın masasının yanına gidiyorum. Ve işte orada; Roor'un üzerinde bir kül taşı gibi duruyor, tek bir kırmızı LED karanlığı deliyor. Kalbim küt küt atarak rahatlıyor. Ve neredeyse aynı anda iki şey fark ediyorum. Birincisi, şarj bloğuna bir telefon takılı, açık ve tam şarjlı. Elliot telefonunu şarjda bırakmış. *Tabii ki* bırakmıştır.

Ancak gördüğüm ikinci şey, onun bir android'i olduğu ve benimkinin bir iPhone olduğu.

Telefonum cebimde ama şarj aletini kullanamıyorum.

Kendimi tekmelemek istiyorum. İlk önce kendi şarj cihazımı toplamalıydım - bu benim için inanılmaz bir aptallıktı. Zamanım var mı? Normalde koridorun diğer ucuna koşmam, stant kapılarını çarparak geçmem ve yatağımın yanından şarj cihazımı almam bir dakikadan az sürerdi. Ama şimdi koşamıyorum. Kapıları çarparak geçemiyorum. Ses çıkarmaya bile tahammül edemiyorum.

Kararımı verdim. İlk olarak Elliot'ın telefonunu deneyeceğim. Kilit ekranından bazı acil durum numaralarını çevirebilirsiniz. 112 veya 17'nin bunlar arasında olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Telefonu elime alıyorum ve ekran canlanıyor, ama bir hayal kırıklığı ile hala çekmediğini görüyorum - sadece gri skalanın yanında bir *x işareti var*. Kimseyi arayamıyorum.

Yine de kilit ekranında bir sürü uygulama bildirimi var ve bir umutla onları aşağı kaydırıp telefonun son yirmi dört saat içinde hiç bağlanıp bağlanmadığını anlamaya çalışıyorum. Eğer küçük sinyal kırıntıları bile alıyorsa, bu yeterli olabilir. Eğer telefona girebilirim bir mesaj gönderebilirim ve bu mesaj telefon bağlanana kadar giden kutusunda bekler. Hiçbir şey yapmam gerekmez. Sadece gönderilmesini beklerim.

Ve işte orada. Altı saat öncesine ait bir WhatsApp. Ve onun altında Snoop'tan bir bildirim. *Anon101 coğrafi yakınlıkta*, her ne demekse. Geoclose mu? Snoop hesabımda hiç böyle bir bildirim almamıştım.

Gerçi şu anda bunu düşünecek vaktim yok. Asıl soru telefona nasıl gireceğim. Kilitlenmeden önce üç deneme hakkım var ve sonra geri dönüp şarj cihazımı almaktan ve kendi telefonumun açılmasını beklemekten başka çarem kalmayacak, ki bu da Liz'in nerede olduğumu merak etmesine neden olacak kadar uzun sürecek.

Kate'in bana Elliot'ın doğum tarihini söyleyip söylemediğini, söylediye yılı mı yoksa gün ve ayı mı deneyeceğimi hatırlamaya çalışıyorum ama kilit ekranını açtığımda bir şey bulamıyorum. Bu bir pin pad değil, bir başparmak tarayıcı.

Hayal kırıklığıyla midem bulanıyor, ama sonra bunun ne anlama geldiğini anlıyorum ve bundan sonra ne yapmam gerektiği kafama dank edince farklı türde bir sarsıntı, mide bulandırıcı bir korku yaşıyorum. Aman Tanrım. Bunu yapabilir miyim? Ve eğer yapabilirsem, bu beni nasıl bir insan yapar?

Masanın karşısına bakıyorum. Kendimi görmezden gelmeye çalıştığım şekle bakmaya zorluyorum, gözlerimin kaymasına izin veriyorum: Elliot. Elliot'ın bedeni.

Elini masanın üzerine uzatıyor ve yapmak üzere olduğum şeyden duyduğum derin utançla yanaklarımın önce ısınıp sonra soğuduğunu ve sonra tekrar ısındığını hissediyorum. Ama o telefonun içine girmek zorundayım.

Ayağa kalkıyorum. Telefonun fişini prizden çekiyorum ve odanın öbür ucuna, Elliot'ın yayıldığı yere doğru bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Ve sonra masasının yanında duruyorum, elini tutuyorum - o soğuk, 1rm elini.

Biraz rutubetli, gerçi bu daha çok odanın soğuk olmasından kaynaklanıyor ve kolunu manevra etmek şaşırtıcı derecede ağır, ama sertliği geçti ve çok fazla zorlanmadan kollarını açtım ve uzun, kemikli başparmağını kollarımın arasında tuttum, bir et parçası gibi soğuk ve sıkı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. "Çok, çok özür dilerim." Ve sonra ucunu kilit ekranına bastırıyorum.

Bir dakika boyunca hiçbir şey olmuyor ve hayal kırıklığına uğradığımı hissediyorum. Telefon bir şekilde anlayabilir mi? Vücut sıcaklığıyla mı çalışıyor? Bunun yaşayan bir sahip değil de ölü bir adam olduğunu biliyor mu?

Dışarı çıkmanın tek bir yolu var. Kendimi daha da hasta hissederek telefonu bıraktım ve Elliot'ın başparmağının soğuk, nemli ucunu avuçlarımın arasında ovuşturdum, kendi vücut ısını biraz olsun Elliot'ın tenine bulaştırmaya çalışarak kabaca sıktım.

Şaşırtıcı derecede sert. Benim ellerim de soğuk ve uzun bir süre boyunca tek hissedebildiğim ölü Reş'in benimkine değen kemik derinliğindeki soğuğu.

Ama ısrar ediyorum, nefesimle onu ısıtmaya çalışmak için başparmağına dokunuyorum ve sonunda sıcaklıkta hissedilebilir bir fark var gibi görünüyor. Soğukluk dağılmadan önce telefonu elime alıyorum ve nefesimi tutarak hızla ucuna bastırıyorum.

Sonra ekran Snoop uygulamasının ana ekranının sıcak pembesiyle aydınlanıyor. Ve ben Elliot'ın telefonunun içindeyim.

Snoop'u küçültüp kısa mesaj uygulamasına geçmek üzereyken duruyorum. Elliot'ın Snoop uygulamasında gerçekten garip bir şeyler var.

Kendisi 1.2 milyon kişi tarafından takip ediliyor. Sanırım bu o kadar da şaşırtıcı değil. Şirketin kurucu ortaklarından biri olduğu biliniyor ve Snoop kimliği herkese açık.

Ama garip olan sadece iki kişiyi takip ediyor olması. Bunlardan biri Topher - avatarını ve kimliğini onu takip ettiğim zamanlardan hatırlıyorum - Xtopher ve burnunun üzerinde bir kaşığı dengede tuttuğu bir fotoğraf, doğrulandığını gösteren küçük bir tik işareti var. *Xtopher'ı 3 yıl boyunca gözetledim*, diyor adının yanındaki metin. Garip olan bu değil.

İşin garip tarafı, abone olduğu diğer kişi tamamen anonim bir kullanıcı olan Anon101. Anon'un resmi yok ve beni profiline götürmek için avatarının olması gereken boş alana tıkladığımda, biyografisinde de hiçbir şey yok. "Hakkında" bölümüne yazdıkları tek satır "Defol *git*", bu da belki neden sadece bir takipçileri olduğunu açıklıyor. Hepsi bu kadar.

Ama *konumun* altında bir giriş var. Bir dizi GPS koordinatı ve parantez içinde "beta" yazan küçük bir logo.

Bu Elliot'ın ölmeden önce üzerinde çalıştığı güncelleme olmalı; Topher'la birlikte çok heyecanlandıkları, Eva'nın yerini bulmalarını sağlayan coğrafi casusluk güncellemesi. Ama Anon101 kim ve Elliot neden onları takip ediyor? Anon Eva mı? Ama hayır, bu çok saçma, bir takipçiyle olmaz. Ayrıca, Eva'yı araştırdım. Kimliğini hatırlamıyorum ama avatarını hatırlıyorum - Ray-Ban giyen bir kar leoparı.

Önceki ekrana geri tıklıyorum.

Anon101'i 2 gün boyunca gözetlemek, isimlerinin yanındaki metinde yazıyor. Elliot ölmeden hemen önce Anon101'i takip etmiş.

Şu anda karnım gurulduyor ve başparmağım menünün en üstündeki "Geosnoop (beta)" sekmesinin üzerinde geziniyor. Şimdi ana ekrandaki o bildirimi hatırlıyorum - o kadar dikkatsizce kenara kaydırduğım bildirimi. *Anon101 coğrafi olarak yakın*.

Geosnoop sekmesine basıyorum.

Bölgenizde: menünün üst kısmındaki metni okur. Ve sonra, altında, sadece iki kişilik bir liste var.

Littlemy

Anon101

Ben Littlemy'im. Bu da demek oluyor ki, Anon101 Liz olmalı.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Bir sorun var. Erin tuvalete yaptığı yolculuktan dönmedi. Gideli uzun zaman oldu, ama bundan da öte, hiçbir şey duyamıyorum. Kapı açılmıyor. Merdivenlerde ayak sesi yok. Su sesi yok. Bir şey mi oldu? Uykuya mı daldı?

Orada uzanıp dudağımı çiğneyerek ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Geçen sefer onun peşinden gittim. Üstünü değiştirmesi bu kadar uzun sürdüğünde endişelenmişim ama şimdi bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Yatak odasının kapısını açıp beni kapıyı çalmak üzereyken gördüğünde yüzünde beliren panik, bir hata yaptığımı düşünmeme neden oldu. Ve şimdi merak ediyorum, tavrı o zaman mı değişti? Belki de benden korkmuştur. Belki de benim bir sapık olduğumu düşünüyor.

İnsanların benden uzaklaşmak gibi bir huyu var. Bu yıllar içinde fark ettiğim bir şey. Okuldaki kızlarla başladı -ilk başta arkadaşça davranırlardı ve ben de karşılık vermeye çalışırdım- ve sonra asla aklımın alamayacağı nedenlerle benden soğumaya başlarlardı. Ben de daha çok çabalardım. Daha fazla çaba gösterirdim. Ama ben çabaladıkça onlar daha da soğuyor, sonunda yaptığım her şey benden daha fazla nefret etmelerine neden oluyordu.

İlkokuldayken, diğer kızlar bu konuda pek ince davranmazlardı. *Git buradan Liz, çok tuhafsın.* Bunu tekrar tekrar duydum. Büyüdükçe, *sınıfımdaki* kızlar daha nazikmiş gibi davrandılar, ama alttan alta aynı şeyleri düşünüyorlardı, *Oh, çok üzgünüm, bu koltuğu saklıyoruz ya da Annem yatıya sadece üç kız alabileceğimi söylüyor, gerçekten üzgünüm, Liz.*

Kızlar kötüydü. Erkekler daha kötüydü. En kötüsü Kevin'dı.

İsmi bile beni ürpertiyor.

Kevin'den *hoşlanmıştım*. Onun da benden hoşlanabileceğini düşündüm. Sivilceleri vardı, nefesi biraz bayattı ve pek yakışıklı sayılmazdı. Diğer çocuklar kadar ulaşılmaz görünmüyordu. Kütüphaneden erkeklerin senden hoşlanmasını nasıl sağlayacağına dair bir kitap aldım ama kafa karıştırıcı ve çelişkiliydi. *Şakalarına gülün*, yazıyordu. Ben de güldüm. Ama sonra Kevin bana deliymişim gibi bakıyor ve "Neye gülüyorsun?" diyordu.

Ona seni hatırlatacak bir şey ver. Ona ördüğüm bir çift eldiveni vermiştim. Dolabına bıraktım ama hiç giymedi. Daha sonra onları kayıp eşyalar arasında buldum.

Mühendis tesadüfi buluşmalar. Onu takip ettim. Erkekler tuvaletinden çıktığında dolaplara yaslanarak orada olduğumdan emin oldum. Otobüs durağında bekledim. Bir gün onu evine kadar takip ettim.

Kasım ayıydı ve neredeyse alacakaranlıktı. Beni fark ettiğini sanmıyordum ama fark etmişti. Bana döndüğünde neredeyse iki mil yürümüştük. "Ne istiyorsun, seni lanet olası ucube?" dedi, sesi son kelimede çatlıyor ve kırılıyordu. Ama bunu söylemedi. Yüzüme doğru geldi ve bağırdı. Bayat nefesinin kokusunu alabiliyor ve bağırırken tükürüğünün bana çarptığını hissedebiliyordum.

Hava karanlıktı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Parkın ıssız bir yerindeydik. Küçük bir parçam onu öldürmek istedi. Ama yapmadım. Onun yerine, öfkesinden korkarak ondan uzaklaştım ve sonra beni itip "Çaresiz misin nesin?" diye bağırdığında Kaçtım. Ağlıyordum ve titriyordum.

Snoop'ta işe başladığımda dersimi almıştım. Kendimi kendime sakladım. Arkadaş edinmeye çalışmadım. Kimseye güvenmedim.

Ama Erin... Erin nedense farklı görünüyordu. İlk geldiğimizde çok arkadaş canlısıydı. Kıyafet yönetmeliği hakkında tavsiye istediğimde gösterdiği sempatiyi, ilk gün beni teleferiğe kadar çekerken gösterdiği nezaketi hatırlıyorum. Benden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Şimdi o kadar emin değilim. Ya başından beri rol yapıyorsa?

Oraya çıkıp benim hakkımda ne düşündüğünü, benden korkup korkmadığını, karanlıkta orada ne *yaptığını* sormak istiyorum. Ama bu konuda ne hissedeceğini bilmiyorum. Belki onun için endişelendiğimi söyleyebilirim. Ne de olsa üç kişi öldü. İyi bir arkadaş böyle yapardı. Ona göz kulak olur. İyi olup olmadığını kontrol etmek.

Ama o bu şekilde görür müydü? Sadece iyi bir arkadaş olduğumu *anlayacak* mıydı? Yoksa bana yine o bakışı mı atacaktı - Kevin bana sırtını döndüğünde gözlerinde gördüğüm o paniklemiş, dehşete düşmüş bakış. Geçen sefer kapıyı açtığında Erin'in gözlerinde gördüğüm bakış. "*Seni ucube*" diyen bakış. "*Korkuyorum*" diyen bakış.

On dakika sonra hala tereddüt ediyorum. Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamadım. I

ne yaptığını bilmek *zorunda*.

Bacaklarımı yataktan çıkarıp ayağa kalkıyorum. Hâlâ kayak kıyafetimi giyiyorum, yani o kadar da üşümüyorum. Dizim hâlâ ağrıyor ama artık ağırlığımı koyabiliyorum. Diğer dağ evine kar ayakkabısıyla gitmediğim için gerçekten çok mutluyum. Yani, merdivenlerden asla kasten düşmezdim, bu gerçekten aptalca bir fikir olurdu. Ölebilirdim. Ama işe yaradı.

Yine de tırabzanı tutarak merdivenlerde dikkatlice ilerliyorum. Tahta çoraplarımın altında kaygan, basamakları karanlıkta görmek zor ve kesinlikle bir kez daha düşmek istemiyorum.

Merdivenlerin başında duruyorum, nefesimi tutarak dinlemeye çalışıyorum. *Nerede* bu kız? Stal kamerasında mı? Tam sola dönüp koridorun o ucunda olup olmadığına bakacaktım ki bir ses duydum. Çok hafif bir ses ama ters yönden geliyor; Miranda'nın, Elliot'ın ve benim odalarımın bulunduğu koridorun yönünden. Orada ne yapıyor olabilir ki?

Ama daha dışarı çıkamadan, aynı yönden gelen bir başka ses duyuyorum - bu sefer çok net. Tuvaletin sesi. Miranda'nın odasının kapısı açılıyor ve Erin dışarı çıkıyor. Bu sefer beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor, onun yerine sadece gülümsüyor.

"Merhaba Liz." Sesi biraz soluk soluğaydı. "Affedersin, endişelendin mi?" "Biraz." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Miranda'nın odasında ne yapıyordun?"

"Çoktan statik tuvalete koştum. Miranda'nın aldırmayacağını düşündüm ve en yakını orasıydı. Liz, uyarayım-" Karanlıkta söylemek zor ama yüzü biraz aceleye gelmiş gibi görünüyor. "Kusura bakma, bu biraz abartılı olacak ama midem biraz bozuldu. Sanırım güveç tam olarak ısıtılmamıştı. Bu yüzden biraz uzun sürdü."

"Oh!" Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Gülmeli miyim? Hayır, bu tuhaf olurdu. Yüz hatlarımı sempatik bir gülümseme olmasını umduğum şekilde düzenliyorum. Sonra da

Gülümseme gibi görüneceğinden endişelendiğim için kaşlarımı çatıyorum. "Tanrım, zavallısın."

"Muhtemelen bunu bilmek istemediğinin farkındayım, ama her ihtimale karşı seni uyarmam gerektiğini düşündüm - yani, aynı akşam yemeğini yedik _"

Aceleyle, "Oh, ben 1ne oldum," diyorum. Gerçek bu. En ufak bir sancı bile çekmedim. Ama sindirimim her zaman çok iyi olmuştur.

"Oh, güzel," diyor. Yüzünde rahatlama ifadesi var. "Her şeyin üstüne bir de gıda zehirlenmesi yaşamanızı istemezdim." Titrek bir kahkaha atıyor ve sonra "Pekala, gidelim mi?" diyor.

Bir an için neyi kastettiğinden emin olamıyorum ama sonra merdivenlere doğru başını sallıyor ve ne dediğini anlıyorum.

"Elbette," diyorum. Ama sonra bir şey beni durduruyor. "Aslında sen aşağı in. Benim de tuvalete gitmem lazım."

Başını sallıyor ve sarmal merdivenlerden aşağı doğru topallayarak inmeye başlıyor. Bir süre gidişini izledikten sonra koridorda kendi odama doğru ilerliyorum. Kapının kilidini açıp içeri süzülüyorum ve odamın köşesindeki gömme dolaba gidiyorum. Kapı aralıktı, ben de öyle bırakmıştım. Ama hayal mi görüyorum, yoksa daha önce olduğundan çok daha mı geniş?

Uzun bir süre hareketsiz durup kapıya bakıyorum. Belki on santim kadar açılmıştı. Çok fazla gibi görünüyor. Öncekinden daha geniş bir boşluk gibi görünüyor. Ama emin olamıyorum.

Kararımı verdim, kapıyı açtım ve bavulumu çıkardım, sonra da fermuarını açtım. İçinde, ipek astarın ve bir parça kartın arkasında, bavulun tabanına doğru bastırılmış kırmızı bir kayak ceketini olmalı. Gerçekten göremeyecek kadar karanlık ve el fenerimi aşağıda bırakmışım, ama parmaklarımı dar aralıktan içeri soktuğumda orada olduğunu hissedebiliyorum; tüy gibi yumuşaklığı güven verici. Rahat bir nefes alıyorum ve topuklarımın üzerine oturuyorum.

Sonra astarın fermuarını çekip çantayı dolabın içine yerleştiriyorum ve acı içinde ayağa kalkıp banyoya gidiyorum. Hazır buradayken hikayemi inandırıcı hale getirebilirim.

Ancak kayak takımımı çıkarmanın yarısına geldiğimde bir şey dikkatimi çekiyor, beni yolumda durduran bir şey.

O bavul, küçük tekerlekli kabin çantamın üstündeki yığının en *üstündeydi*.

Ben tam tersi şekilde bıraktım. Bundan kesinlikle eminim.
Birisi dolabımın içine girmiş.
Erin mi? Ya da başka biri?
Kalbim güm güm atıyor.
Yavaşça, çok yavaşça, tulumumun fermuarını çekiyorum, iyice düşünüyorum, ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.
Sonra tuvaleti aceleye getirip aşağı iniyorum ve Erin'in ne kadarını bildiğini anlamaya çalışıyorum.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snooscribers: 10

Yukarıdan Liz'in tuvalet telaşını duyuyorum ve o geri döndüğünde uyuyormuş gibi yapabilmeyi umarak yorganın altına giriyorum. Zihnim yarışıyor, ne olmuş olabileceğini anlamaya çalışıyorum.

Tanrıya şükür merdivenlerden çıktığını duydum ve Elliot'ın odasından çıkıp iki kapı aşağıdaki Miranda'nın odasına gidebildim. Eğer beni Elliot'ın odasından çıkarken bulsaydı, itiraf etmek zorunda kalacaktım. Ve gerçek şu ki, bunu yapmaktan çok korkuyorum.

Tüm bunlar ne anlama geliyor? Katil Liz mi? Ama *nasıl*? Sebebi boş verin, onun sağlam bir mazereti var. Eva öldürüldüğünde vadiden aşağı inen asansördeydi.

Ama...

Ama kimse onu asansöre binerken *görmedi*.

Herkesin tarif ettiği gibi dağdan aşağıya inen o ilk koşuyu düşünmeye çalışıyorum. Eva Reine kabarcıklı teleferiğiyle yukarı çıkıyordu. Carl aşağıya inmeye çalışırken düşmüştü ve Ani ona yardım ediyordu. Diğer herkes mavi pistin tepesinde, Blanche-Neige'de durmuş, çığlık çığlığa esen rüzgârın altında Eva, Carl ve Ani'nin gelmesini bekliyordu.

Sonra Liz'in kayak yapmayı reddetmesi ve Topher'ın zorbalıkla onu kayak yapmaya zorlaması geldi.

Daha sonra ne olduğu konusunda herkes hemfikirdi-Liz kayaklarını yırttı ve dağ evine giden balona binmek için yamaçtan yukarıya, asansöre doğru yürüdü.

Ama ya yapmasaydı? Ya teleferiğin bulunduğu küçük kulübeden geçip doğruca diğer tarafa, siyah pist La Sorcière'e doğru gitseydi. Sonra da pistin en dik yerinde durup bekleseydi. Liz'in Eva'yı karşıya nasıl çekmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Belki de siyah pistten aşağı, dik düşüşe doğru çaresizce kayıyormuş gibi yapmıştı. Belki de botunda ya da kayağında bir sorun varmış gibi yaptı. Her iki durumda da, Eva'ya seslenmiş olmalı ve sonra, Eva ona çok yaklaştığında ve gardını aldığında, onu Uçurum.

Bu en riskli kısım olabilirdi. Görülme riski değil - görüş mesafesi bunun için çok kötüydü ve teleferik binası Blanche-Neige'de duran kayakçılarla aralarında olacaktı. Ama Eva'yı uçurumdan aşağı itememe riski vardı. Eğer Eva kendini kurtarmayı başarsaydı, ya da daha kötüsü, saldırganı yakalayıp onu da uçurumdan aşağı atsaydı, her şey bitmiş olacaktı. Ama işe yaradı. Yaramış olmalıydı. Ve şimdi Liz'in yapması gereken tek şey, Eva'nın Liz'in asansörle aşağı inmesinden *sonra* güvende ve iyi görünmesini sağlayarak kendine bir mazeret bulmaktır.

O kocaman, hantal kayak takımını, Liz'in nasıl terlediğini hatırlıyorum. asansörün dibinde dolaşıyordu. Hatta onun çok fazla kat kat giyindiğini düşündüğümü ve böyle güzel bir günde nedenini merak ettiğimi hatırlıyorum. Şimdi nedenini *biliyorum*. Hiç de tecrübesizlik değildi. Planlanmıştı.

Birincisinin altına ikinci bir kayak ceketini giymek çok zor olmazdı. Bol mavi tulumun fermuarını açmak, altındaki kırmızı kayak ceketini çıkarıp üstüne giymek saniyeler sürerdi. Kaskı, gözlükleri ve koyu renkli kayak pantolonuyla, onu uzaktan gören biri Eva olduğuna kesin gözüyle bakabilirdi.

Böylece La Sorcière'e doğru yola koyuldu ve en azından bir kişinin - kabarcık asansöründe kendisinden çok yukarıda olan sadık küçük Ani'nin hikayesini destekleyebileceğinden emin olmak için durdu.

Ani'nin Tiger'a söylediği son sözleri, *onu görmediğim* için duyduğu şaşkınlığı düşünüyorum.

Hepimiz Eva'dan bahsettiğini düşündük.

Ama ya... ya Liz'den bahsediyorsa. Ani'nin yukarı çıktığı sırada dağdan aşağı inen balonun üzerinde olması gereken Liz.

Ya Ani'nin fark ettiği Şey buysa, Liz aşağı inerken onları hiç geğmediyse? Asansöre hiç binmediğini mi?

Akla yatkın. Korkunđ derecede akla yatkın. Ve bir Şey olmasaydı bđyđk ihtimalle işe yarayacaktı. Elliot'ın coğrafi gōzetleme uygulaması, partideki herkes hakkında gizlice veri topluyor.

Çđnkđ Elliot aptal değildi. Eva'nın öldđđđnđ anladđđ anda, o gđn dağdaki diğer herkesin hareketlerine bakardı. La Sorcière'de kayak yapan kişinin Eva değil, Anon101 olduğunu bilirdi. Ancak elindeki tđm bilgilere rağmen Anon101'in kim olduğundan emin olamadı.

Snoop'taki Anon'u takip etti. Ve eleme yōntemiyle olayı çōzmeye çalıştı. Ama Şüphelerini Topher'la paylaŐamadan öldürđldđ.

Bu teori neredeyse her Şeyi açıklıyor. Elliot'ın neden ōlmek zorunda kaldđđnı, tđm jeosnooping verilerinin bulunduğu bilgisayarının neden parçalandđđnı açıklıyor. Ani'nin neden öldürđldđđnđ açıklıyor.

Ađıklamadđđ tek bir Şey var. *Nedenini.*

Eva'nın ilk etapta neden öldürđldđđnđ. Çđnkđ Liz'in hala bir nedeni yok.

Yine de Danny'nin sōzlerini hatırlıyorum. *Bilemiyorum. Gerekirse hepsine bir sebep verebiliriz.*

O haklı. Mazeret anahtardır, sebep değil. Ve ben Liz'in mazeretini paramparça ettim. Bir sorun var. Eğer haklıysam, bu gerçek beni öldürđlmek için sıraya sokuyor.

Issız bir dağ evinde bir katille yalnızım ve yapabileceğim hiçbir Şey yok.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Bavulumu kim taşıdı?

Yavaşça aşağı inerken bu soru içimi bir fare gibi kemiriyor. Oturma odasına girdiğimde Erin'in yorganın altında büzülmüş olduğunu görüyorum. Gözleri kapalı, yumuşak ve ritmik bir şekilde nefes alıyor. Ama bana öyle geliyor ki - paranoyaklaşıyor muyum bilemiyorum - yatışında biraz sahte bir şeyler var. Bir insan uykusunda gerçekten bu kadar sakın görünebilir mi?

"Erin," diye fısıldıyorum usulca. Kıpırdanıyor, göz kapakları bir an için kıpırdıyor ama uyanır gibi görünmüyor.

Yanındaki çekyata oturdum ve düşünmeye çalıştım.

Bavul konusunda tamamen eminim. En azından ben öyle düşünüyorum. Ama Pazar gününden beri o dolaba bakmadım. Herhangi biri çantamın yerini değiştirmiş olabilir. Yerini değiştirmiş olsalar bile, bu içine baktıkları anlamına gelmez. Elliot, şüphelerini Topher'a iletmeden önce bilgi toplamış olabilir. Tamamen masum bir şey bile olabilir.

Erin'i öldürebilirim. Sorun bu değil. Tıpkı Ani'ye yaptığım gibi yüzüne bir yastık koyabilirim ama sorun şu: Erin'i öldürürsem herkes benim yaptığımı bilecek. Burada kilometrelerce ötede kimse yok. Kimseyi bilinmeyen bir davetsiz misafirin içeri girip onu uykusunda boğduğuna ikna etme şansım yok.

Elliot ve Ani'yi öldürdüm çünkü buna mecburdum. Hızlı hareket ettim, o an elimde ne varsa onunla çalıştım. Elliot için bu Eva'nın uyku haplarıydı, bir fincan siyah içkinin içinde ezilmişti. Elliot'ı öldürdüğümde hiçbir şeyden şüphelenmedi.

Ona bir ödöl verdi. Sanırım onun için tek olduğum şey buydu: parayı getirecek biri.

Ani için bu, burnunun ve ağzının üzerine bastırılmış kendi yastığıydı. Sessizce öldü, çırpınışları etrafını saran kalın yorgan tarafından bastırıldı. Kendimi... şey, ikisi için de suçlu hissettiğimi söylemek isterdim, ama gerçek şu ki, gerçekten hissetmedim. Elliot her şeye burnunu sokarak ve burnunu sokarak bunu kendi başına getirdi. Ani için üzüldüm. Ama yanlış zamanda yanlış yerdeydi. O gece kapımın önünde donup kaldığında gözlerinde gördüğüm şey, gördüklerinin aniden farkına varmasıydı. Neyi görmediğini. Kabarcıklı asansörün boş cam küreleri, içlerinden birinin beni içermesi gerekirken istasyona geri dönüyordu.

Bunun ne anlama geldiğini anladı. Gözlerimiz kilitlendiği ve onunki ani bir korkuyla dolduğu andan itibaren bunu hemen anlayabildim. Aceleyle odasına döndü ve kapıyı arkasından kilitledi. Muhtemelen kendini güvende hissediyordu. Bende geçiş anahtarı olduğunu bilmiyordu.

Ama Ani konusunda bile kendimi suçlu hissetmiyorum, çünkü bunların hiçbirisi benim suçum değil. *Ben* de yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Bunların hiçbirini ben istemedim. Elimde olmayan bir şeye kapıldım, Topher ve Eva'nın kendi kişisel taht oyununa kapıldım - büyük oyunculardan biri bile değildim, sadece Eva'nın zamanı geldiğinde Topher'a karşı oynayacağı bir piyondum, kendi geçmişim bana karşı kullanıldı.

Çünkü ben *iyi* bir insanım. Bunların hiçbirini istemedim. Mecbur kalmadıkça kimseyi öldürmek istemem. Eğer Erin o çantanın içine bakmadıysa, bunu düşünmediyse, ona zarar vermek istemem.

Çabuk hareket etmeme gerek yok. Bunu düşünmek için zamanım var. Yardımın sabahtan önce gelmesine imkan yok. Bir şey bilip bilmediğini ve biliyorsa bu konuda ne yapabileceğini anlamak için zaman ayırabilirim. Bir kaza olmalı ya da kaza gibi görünmeli. Merdivenlerde bir kayma daha belki? Sobada karbonmonoksit sızıntısı? Gerçi bunu nasıl tasarlayacağımdan emin değilim.

Yavaşça gözlüklerimi çıkarıp uzanıyorum ama gözlerimi kapatmıyorum. Orada yatıyorum, Erin'e bakıyorum, onu izliyorum. Uyumasını izliyorum.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Liz beni izliyor. Gözlerimi bir an bile açmaya cesaret edemiyorum, ama uykumda savrulmanın etkisiyle başımı biraz oynatıyorum, göz kapaklarımın rikkate gelmesine izin veriyorum ve onu görebiliyorum, orada yatıyor, gözlerini kırpmadan karanlığa bakıyor.

Gözlüklerini çıkardığında oldukça farklı görünüyor. Baykuşumsu, nüfuz edilemez bakışı gitmiş ve daha genç görünüyor, ama aynı zamanda boş, tereddütsüz bakışında daha da rahatsız edici bir şey var. Gözlerimi kapatıp sahte bir horlamayla tekrar yattığımda, bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyorum.

Korkudan başım dönüyor. Ne yapacağım ben?

Kendimi yavaşça nefes almaya zorlamaya çalışıyorum - bunu net bir şekilde düşünmek için. Tehlikede miyim? Ani bir tehlike mi? Bilmiyorum. Eğer haklıysam, Liz üç kişiyi öldürdü ama zevk için öldürdüğünü sanmıyorum. Eva'nın neden ölmesi gerektiği konusunda hâlâ bir fikrim yok ama Ani ve Elliot sadece Liz'in suçluluğu hakkında somut bilgilere sahip olduklarında öldürüldüler. Eğer şüphelerimi sabaha kadar gizli tutabilirsem, iyi olabilirim.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Elliot'ın telefonunu düşünüyorum, üst katta şarja takılı, Danny'ye gönderdiğim kısa mesaj giden kutusunda, bir bağlantı ipi bekliyor. "SOS, lütfen yardım gönderin. LIZ." Danny'nin anlayacağı bir mesaj, sabaha kadar başıma bir şey gelirse ipucu olabilecek bir mesaj ve Liz bir şekilde bu mesaja rastlarsa makul bir şekilde açıklayabileceğim bir mesaj arasındaki çizgide yürümeye çalışarak, titreyen parmaklarımla yazdığım bir mesaj.

Elliot'ın telefonuna erişimi olduğunu *sanmıyorum*. Ama ben bilmiyorum. Sorun da bu, hiçbir şey bilmiyorum. Tuvalete gittiğini iddia ettiğinde yukarıda bir şeyler yapıyordu. Odasında çok uzun zaman geçirdi ve etrafta volta attığını, kapıları açıp kapadığını duyabiliyordum. Tuvalete girdi ve gördüğüm kadarıyla kapıyı bile kapatmadan, tuvalete oturmak şöyle dursun, hemen acele etti.

Bir şeyler biliyor. *Bir şeylerden* şüpheleniyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim Ani'nin uykusunda öldürüldüğü ve bu yüzden kendimi bırakmaya cesaret edemiyorum.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Erin biliyor.

İlk başta emin değildim ama zaman uzadıkça sonsuz bir gece gibi gelmeye başladı, bundan eminim.

Çünkü ilk düşündüğümün aksine, uyumuyor. Uyuyormuş gibi yapıyor ama uyumuyor. Gözleri kapalı yatıyor ve arada bir, benim izlemediğimi düşündüğünde, hala uyanık olup olmadığını kontrol etmek için gözlerini küçük bir aralıkla açıyor. Kirpiklerinin arasından ay ışığının parıltısını görüyorum ve sonra gözlerini tekrar kapatıp sahte bir horlama sesi çıkarıyor.

Bu hiç adil değil. *Tanrım*, bu hiç adil değil!

Bunu hiç istemedim. Bunların hiçbirini istemedim. Sadece *yalnız* kalmak istedim.

Tek istediğim buydu. Okuldaki kızlardan tek istediğim buydu, dırdırları, alayları ve meraklı tavırlarıyla.

Üniversitede tek istediğim buydu, insanlar kulüplere katılmam ve birinci sınıfların balolarına katılmam için başımın etini yiyorlardı.

Snoop'ta tek istediğim buydu. İlk başta beni yalnız bıraktılar ve ne oldu biliyor musunuz? Birdi!

Ve sonra olmadı. Her şey çözüldü. İşte bu yüzden onlardan bu kadar nefret ediyorum.

Beni bu işe bulaştırdığı, bu hisseleri boynuma bir değirmen taşı gibi geçirdiği için Topher'dan nefret ediyorum.

Kendi haline bırakması gerekirken her şeye burnunu soktuğu için Eva'dan nefret ediyorum. *İyi misin?* ve *Yapabileceğim bir şey var mı?* ve *Bunu düzelteceğiz Liz, yemin ederim.*

Elliot'tan her şeyi kurcaladığı, burnunu soktuğu ve çok zeki olduğu için nefret ediyorum.

Sadece *onlardan* biri olduğu için Rik'ten nefret ediyorum. Çok yetkili. Çok kurnaz. Köpekbalıklarıyla yüzüyor ve *onlardan* biri olduğu için asla incinmiyor. Çünkü o bir erkek, bir özel okul çocuğu ve çok ama çok çekici.

Ve şimdi ben de Erin'den nefret ediyorum.

Orada yatarken, sahte küçük horlamaları ve yarım gülümsemesiyle, her zaman iki ve ikiye bir araya getirirken...

Ama artık çok geç. Ne yapabilirim ki? Keşke bundan daha önce emin olsaydım; Eva'nın uyku haplarından sekiz tanesi hâlâ cebimde. Bu mümkün olabilirdi.

-kolay değil, ama mümkün- onları güveçin içine koymak için. Erin bakmıyorken tabaklarımızı değiştirebilirdim. Artık çok geç. Belki de bu çoktan aklına gelmiştir. Belki de tuvalette o kadar uzun süre bekleyip o şeffaf gıda zehirlenmesi hikâyesini uydururken aslında yaptığı şey buydu. Belki de kendini hasta ediyordu.

Bir hırsızlık sahneleyebilir miyim? Belki de Inigo bizim için geri gelmiş gibi davranabilirim? İşe yarayabilir ama Inigo'nun bir tanığı varsa olmaz. Ve sorun şu ki, Inigo'nun bir tanığı varsa ve Erin benden şüphelenmiyorsa, o zaman kendimi sebepsiz yere ifşa etmiş olurum. Kendi ayağıma kurşun sıkmış olurum.

Çok ama çok dikkatli olmalıyım. Bir hatayı kabul edemem. Ama bilmek zorundayım. Onun ne bildiğini bilmeliyim.

"Erin," diye fısıldıyorum, çok sessizce. Tam bir sessizlik var, ama bu tam olarak uyuyan birinin sessizliği değil. Daha çok düşünen birinin sessizliğine benziyor.

Sonunda bir iç çekiş olur ve Erin "Evet?" der.

"Hâlâ uyanık mısın?"

"Uyuyamıyorum. Sürekli diğerlerini düşünüyorum, nerede olduklarını merak ediyorum."

Bu doğru olabilir. Ama sonra karanlıkta bana parlayan o küçük gözünü düşünüyorum. Öyle olduğunu sanmıyorum. Onu uyanık tutan şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Rol yapıyorum.

"Danny için endişeleniyor musun?"

Uzun bir duraklama daha oldu. Sanırım ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyor.

Başka birinden şüpheleniyormuş gibi davranması gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyor.

"Biraz," diyor sonunda. "Bu gece geri geleceğini umuyordum, biliyor musun?"

Başka bir şey söylemek üzereydim, ne olduğundan emin değilim, Danny'nin iyi olduğundan emin olmakla ilgili anlamsız bir şey.

Ancak o zaman, kelimelerimi formüle ederken sessizlikte, çift bip sesi duyuldu. Çok zayıftı ve üst kattan geliyordu, ama tamamen hatasızdı.

Ne olduğunu anlamadan önce bile nabzımı hızlandıran bir sestir. öyle.

Gelen bir mesajın sesi.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Liz'in duyduğunu hemen anlıyorum. Bütün vücudu gergin ve tetikte, dirseğinin üzerinde doğruldu ve dikkatle dinlemeye başladı.

Sikeyim.

"O da neydi?" diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Ne olduğunu çok iyi biliyorum. Danny, Elliot'ın mesajına cevap veriyordu. Öyle olmalı. Evde hâlâ şarjı olan tek telefon Elliot'ınki. Sinyalde bir kesiklik olmuş olmalı, Snoop'tan gelen mesajın ulaşmasına izin veren aynı kesiklik.

Ama yüzümü dikkatlice nötr tutuyorum.

"Hiçbir fikrim yok - telefon sesine benziyordu, sizce de öyle değil mi? Ama bu doğru olamaz."

Liz bana bakıyor, sanki yüzümün arkasında neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Aman Tanrım, *biliyor*. Kesinlikle biliyor. Sadece şüpheleri doğrultusunda hareket edecek kadar emin değil. Çok ama çok dikkatli olmalıyım.

"Sanki üst kattan geliyor gibiydi," diyor Liz. Gözlüklerini alır ve bir bacağını yataktan dışarı sallar.

"Evet..." diyorum yavaşça, zihnim telaş içinde. Her ne pahasına olursa olsun, Elliot'ın odasına girmesine izin veremem. Eğer o mesajı görürse başım büyük belaya girer. Zaten benden şüpheleniyor. Bu mesajı açıklamak çok zor olacak. "Evet, öyle."

Beni öldürebilir mi? Bilmiyorum. Onun dizi de benim bileğim kadar berbat. Kaçmaya çalışırken beni alt edebilir mi? Bir plan düşünmeye çalışıyorum. Onu bir şekilde dışarı çekebilir miyim? Kapıyı kilitleyebilir miyim? Ama sonra aklıma Danny'nin

Inigo'nun gelip içeri alınmak için yalvarması hakkındaki sözlerinde haklı olduğunu biliyorum. Orada durup başka bir insanın donarak ölmesini asla izleyemezdim, aramızda sadece bir cam bölmesi vardı. Yapamazdım. Liz bile.

Ama o mesajı atmasına izin veremem.

Elliot'ın kilit ekranını temizlemeden önce orada neler görebildiğimi hatırlamaya çalışırken aklım karışıyor. Bazı insanların mesajlarının tamamı görünür. Diğerlerinde ise sadece gönderenin kimliği ya da sadece *mesajın var*. Elliot hangisi? Telefonun kilidini açıp mesajlarını silmeden önce neden *kontrol etmedim*? Elbette Liz'in aklına benim yaptığım gibi Elliot'ın cesedini telefonun kilidini açmak için kullanmak gelirse, bunların hiçbir önemi kalmaz.

"Ses Miranda'nın odasından geliyor gibi," diyorum yavaşça, onu nasıl yola getirebileceğimi düşünmeye çalışarak.

"Sence?" Liz öyle diyor. Yüzü şüpheliydi. "Ben daha çok Elliot'inkine benzediğini düşünmüştüm. Bir tür süper uzun şarjlı bataryaya sahip olmak tam ona göre olurdu."

Midem yırtılıyor. Tabii ki. Tabii ki haklı. Bu insanları *tanıyor*. Ve şimdi kapana kısıldığımı fark ediyorum. Sesin Miranda'nın odasından geldiğini düşündüğümü söylediğim halde ayrılmamızı ve Elliot'ın odasını kontrol etmemi öneremem. Onun önerisine uymak zorundayım.

"Gidip kontrol edelim mi?" Şüpheli görünmeye çalışıyorum. "Bu biraz saygısızlık gibi görünüyor. Belki de önce diğer odaları kontrol etmeliyiz?"

Liz diğer bacağını yataktan dışarı sallıyor. Kararlı görünüyor.

"Bence telefon hala çekiyorken ona ulaşmamız daha önemli," diyor makul bir şekilde ve ona karşı çıkmanın bir yolunu bulamıyorum çünkü aslında haklı. O lanet mesajı göndermemiş olsaydım ben de tam olarak bunu söyleyecektim. "Gelmek istemezsen anlarım," diye ekliyor.

Tereddüt ediyorum. Bu çok cazip. Ama oraya yalnız gitmesine izin veremem. Bu daha kötü olur. Ondan önce telefona ulaşıp Danny'nin cevabını silmemin bir yolu olabilir.

"Elbette," diyorum onun yerine, sanki gerekli bir şeyi yapmak için kendimi zorluyormuşum gibi. "Elbette, haklısın, ben sadece alınganlık yapıyordum. Haberi yaymak daha önemli. Her neyse, kapı kilitli olacak. Anahtarına ihtiyacın olacak."

"Elbette," diye yineliyor ve bir an için, sadece bir an için, eli cebine doğru gidiyor, kayıp geçiş anahtarının saklanmış olması gereken yere.

Her hareketini izlemiyor olsaydım kaçıracakım tamamen istemsiz bir hareket. Eli temas etmeden önce kendini tutuyor, böylece kayak takımını ayarlıyormuş gibi görünüyor. Ama ne düşündüğünü biliyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkarken keskin, delici bir deja vu hissine kapılıyorum; bu merdivenlerden gün ışığında ya da karanlıkta kaç kez çıktık ve korkunç bir keşifle karşılaştık. Ancak bu sefer, merdivenlerin tepesinde ne olduğunu biliyorum ve açığa çıkmaktan korkan benim.

Elliot'ın kapısına yaklaşırken kalbim hızla çarpıyor ve geçiş anahtarını almak için elimi cebime attığımda elimin titrediğini fark ediyorum.

"İyi misin?" Liz söylüyor. Gözlüklerini tekrar takmıştı ve karanlıkta parlıyorlardı. "İstemiyorsan içeri gelmek zorunda değilsin."

"Ben 1ne," diyorum dişlerimi sıkarak. "Sadece üşüyorum."

Sonra anahtarı çeviriyorum ve Elliot'ın odasındaız, ölümün kokusu bir şekilde öncekinden daha da kötü, ancak mantıken bunun böyle olamayacağını biliyorum, son geldiğimden bu yana geçen birkaç saat içinde değil.

Liz öğürüyor ve elini ağzına kapatıyor ve bu hareketi bana bir bahane veriyor.

Pil bloğu masanın yan tarafında, kapıdan gizlenmiş durumda. Eğer odanın uzak tarafına konsantre olmasını sağlayabilirsem.

"Koku oldukça kötü," diyorum. "Eğer odanın yatak tarafına konsantre olmak istiyorsan, masayı alabilirim."

Başını sallıyor ve odanın diğer tarafına doğru ilerliyor. Bir şeyler duyduğumda, çekmeceleri açmakla, görüş alanımın dışında olduğunu çok iyi bildiğim bir telefonu arıyormuş gibi yapmakla meşguldüm.

Ve sonra-

"Erin."

Kafamı kaldırıp yatağa doğru bakıyorum ama orada değil. Arkamdan geldi. Ve telefonu buldu.

Kalbim o kadar yüksek sesle atmaya başlıyor ki Liz'in duyabileceğinden eminim.

Kaç, kaç, kaç, kulağımdaki bir ses bağılıyor. Ama kaçmıyorum.

Kıpırdamadan duruyorum.

Belki hala konuşarak bundan kurtulabilirim. Ne yazıyor? Ne *yazıyor*?

Keşke kilit ekranını görebilseydim ama göremiyorum. Liz telefonu elinde tutuyor ve kendisine doğru çeviriyor, böylece tek görebildiğim ekrandan gelen ışık oluyor

Gözlüklerini tekrar gözden geçiriyor.

"Bu ses..." diyor, çok yavaşça. Bana bakıyor, gözlüklerinin camları arasında kaşları çatılmış. "Bu bir kısa mesajdı. Ve sana gönderilmişti."

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Önce ekrana, sonra da Erin'in boş yüzüne bakıyorum.

Bu hiç mantıklı değil. Yoksa öyle mi?

Mesajlar: kilit ekranını ve ardından mesajın ilk satırını gösteren küçük bir önizleme bölmesini okur. *Siktir. Erin sen misin?*

Erin bana tuzağa düşmüş bir tavşan gibi bakıyor.

Elliot'ın telefonunda parmak kilidi var. Bundan sonra yapmam gereken şeyi çok kolaylaştırıyor. Uzanıp onun soğuk ve ağır elini tutuyorum.

"Hayır!" Erin bağıyor ve telefona uzanıyor ama artık çok geç. İçerideyim.

SOS, okudum, içimde öfkenin alevlenmeye başladığını hissettim, yanaklarımı ısıttı.

Lütfen yardım gönderin. LIZ.

Erin'e bakıyorum, gözlerinin içine bakıyorum, çenemin şok ihanetle açıldığını hissediyorum.

O kaltak. Tam bir kaltak.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Liz'in bunu okurken yüzünün değiştiğini görüyorum ve anında bundan nasıl kurtulacağımı açıklamanın hiçbir yolu olmadığını anlıyorum.

Yüzü bembeyaz oluyor ve çok ama çok hareketsiz kalıyor ama onu felç edenin korku olduğunu sanmıyorum. Bence... Bence başka bir şey olabilir. Bence öfke olabilir.

"Anlamıyorsun," diyorum zayıfça, ama sesim cılız çıkıyor ve bunun bir anlamı olmadığını biliyorum. O metnin muğlak olduğunu nasıl düşünebildim bilmiyorum. Liz'in yüzüne bakınca şimdi anlıyorum, bunu anlamasının tek bir yolu var.

"Biliyorsun," diyor ve sesi korkunç derecede sakın. Çığlık atmasını ve *bağırmasını* istiyorum -herhangi bir şey bu buz gibi soğuktan daha iyi olurdu.

Ama onun sözlerinde bir tür rahatlama var, çünkü artık rol yapmayı bırakabilirim. Bildiğini bildiğimi biliyor *mu şeklindeki* bu korkunç dansı bırakabilir ve gerçeğe yüzleşebilirim.

"Evet, biliyorum," diyorum sessizce. Sonra geriye doğru bir adım atıyorum ve Elliot'ın yatağına çöküp yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Kısmen ayak bileğim beni öldürdüğü ve acıdan midem bulanmaya başladığı için, kısmen de bacaklarım o kadar çok titriyor ki artık dik duramıyorum.

Orada durmuş bana bakıyor, kocaman gözlüklerinin ardındaki yüzü boş ve okunmaz. Elliot'ın telefonundan gelen ışık yüzüne ürkütücü, yukarıdan aydınlatılmış bir parlaklık veriyor. Arkasında Elliot, öldürdüğü adam, masasının üzerine yayılmış yatıyor.

Sırrını korumak için yaptıklarını korkutucu bir şekilde hatırlatıyor. Şimdi benim sahip olduğum sır. Tanrım, ben ne yaptım? Danny, neredesin?

"Tanrım, *berbat kokuyor*," diyor sonunda, yüzünü buruşturarak. Parmak eklemlerini çıtlattıyor, *çıt, çıt, çıt*, ama artık sesi sinirli değil. Sanki bir dövüşe hazırlanan biri gibi ses çıkarıyor. "Hadi buradan çıkalım. Aşağıya gel ve bunu konuşalım."

Sanki bir rüyadaymışım gibi -ya da belki bir kâbus- odadan çıkarken onu takip ediyorum. Telefonu bir mum gibi önünde tutuyor, koridoru aydınlatıyor ve merdivenlerin başına geldiğimizde "Önden buyurun" diyor.

Tereddüt ediyorum.

Onu kızdırmak istemiyorum ama aynı zamanda o kaygan, tehlikeli merdivenden arkamda o varken inmeme de imkân yok. Yapamam.

Liz tereddütümü görüyor ve neşesiz bir kahkaha atıyor.

"Tamam, seni suçlamıyorum. İlk ben gideceğim. Ama sen bir adım geride dur, tamam mı? Beni merdivenlerden aşağı itmene de izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum. Mesafemi korumak umurumda değil. Onun için bileğimi altımdan çekip almak, benim için onu sırtından tekmelemek kadar kolay olurdu.

Tanrım, bu gerçeküstü.

Merdivenlerden dikkatle inerken onu izliyorum, tırabzanı tutuyor, telefon belli belirsiz bir vasiyet gibi yol gösteriyor.

Alt katta, merdivenlerin dibinden uzaklaşıyor ve ocağa bir kütük daha atıyor, odanın ışıltısıyla aydınlanması için onu Nadir hale getiriyor ve arkası dönükken aceleyle aşağı iniyorum, sağlam bir zemine gelene kadar kalbim daha hızlı atıyor. Sonra doğruldu ve sobanın cam kapağını kapattı.

Bir katille yalnızım. Bir *katille* yalnızım. Belki bu kelimeleri kendime tekrarlarsam gerçek gibi hissetmeye başlarım?

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Bir bakıma, bunu açıklığa kavuşturmak beni rahatlattı. Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum ve satır aralarını okumaya çalışmaktan, kendimden şüphe etmekten, bir kaş çatmayı, boş bir bakışı ya da bir şey olabilecek ya da hiçbir şey olmayabilecek bir duraklamayı ayırtırmaya çalışmaktan her zaman nefret etmişimdir.

Şimdi ikimiz de nerede olduğumuzu biliyoruz. Bu da rahatlatıcı. Ama aynı zamanda bir sorun. Çünkü Erin'i sevdim. Hayır, bu yanlış. Geçmiş zaman kullanmamalıyım. Henüz değil.

Ondan hoşlanıyorum. Aslında ondan gerçekten hoşlanıyorum. Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Ama o mesajı gönderdiğinde *gerçekten* çok aptalca bir şey yaptı ve şimdi başka seçeneğim yok. Beni zorladı, gerçekten. Eğer bir şey varsa bu *onun* hatası.

Adaletsizlik duygusu yeniden kabarıyor. Bu hiç *adil* değil.

"Bunların hiçbirini istemedim, biliyorsun," diyorum ona, sandalyelerden birine çökmüş, Rames'e bakarken. Titriyor. Soğuktan mı yoksa şoktan mı emin değilim.

"Ne?"

Yukarı bakıyor ve içimde öfkenin kabardığını hissediyorum, sonra onu geri itiyorum. Beni dinliyor muydu ki?

"Bunu hiç istemediğimi söyledim." Karşısındaki koltuğa çöktüm. Sıcaklığını yüzümde hissederek 1re'ye bakıyorum. "Elimde olsa hiçbirini öldürmezdim. Burada *ben de* bir kurban sayılırım."

Gözlerini kırptırıyor ve bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor.

"Bana anlat" dedi. Ben de anlattım.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snooscribers: 10

Liz karşıma oturduğunda düşüncelere dalmış durumdayım ve onun konuştuğunu fark etmem bir anımı alıyor. Söyledikleri hiç mantıklı değil - tüm bu olanlarda asıl kurbanın *kendisi* olduğuna dair saçma sapan bir şey.

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum ve onu tokatlama, sarsma, "Sen mi?" diye bağırma isteğiyle dolup taşıyorum. *Benimle dalga mı geçiyorsun? Eva ne olacak? Elliot ne olacak? Ya bir uçağa bile zarar vermeyen lanet Ani?*

Ama benim yok.

Çünkü birdenbire burada ne yapmam gerektiğini anladım.

Onu eğlendirmek zorundayım. Danny'nin takviye kuvvetlerle buraya gelmesine kadar onu konuşturmalıyım. Mesajı gördü. Ne anlama geldiğini biliyor. Bana yardım etmek için elinden geleni yapacaktır. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama gece yarısını çoktan geçmiş olmalı. Liz'i yeterince uzun süre konuşturabilirsem, bundan kurtulabilirim. Öldürdüğü tüm insanlar için adaleti bile sağlayabilirim.

Çünkü ben hayatta kalan biriyim, Liz'in benim hakkımda bilmediği şey de bu. Topher ve Eva ile aynı geçmişten gelen yumuşak, gösterişli bir kız görüyor, yaşamak için çalışmak, hayatta kalmak için mücadele etmek zorunda kalmamış biri.

Ama bu doğru değil. Benim durumumda değil. Soyadıma rağmen, Topher ve Eva gibi ağızda gümüş kaşıkla büyümedim. Her zaman ikinci en iyi olduğumu ve kendim için savaşmam gerektiğini biliyordum. Yaşamak için başkalarının pisliğini temizlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Ama bundan da öte, benimle ilgili en önemli şey, Liz'in asla anlayamayacağı, benim yerimde durmadıkça asla anlayamayacağı bir şey: Ölümün yüzüne bir kez baktım ve onu geri çevirdim.

Tekrar yapabilirim.

"Anlat bana," diyorum. Boğazımda bir tutukluk var ve sesim sakın kalma çabasıyla titriyor, oysa hiç de öyle hissetmiyorum. Ama Liz bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Onun yerine gülümsüyor. İnanılmaz, inanılmaz bir şekilde gülümsüyor.

Ve konuşmaya başlar.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

"Snoop'ta işe başlamanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin," diyorum. Bunu söylerken Erin'e bakmamak daha kolay, bu yüzden tekrar başka bir yere, 1re'ye bakıyorum, o ilk günü hatırlıyorum - o ce kapısını açıyorum ve hepsini görüyorum, içeride uzanıyorlar, gülüyorlar, şakalaşıyorlar, çok zahmetsizce, yakıcı bir şekilde havalılar. "Sanki bambaşka bir dünyaya girmiş gibiydim. İnsanların şık, güzel ve esprili olduğu televizyondaki bir şey gibi. Farklı bir tür gibiydiler ve ben onlar gibi olmayı çok istiyordum. Okul çok korkunçtu. Bunu açıklayamam. Sınıfımdaki diğer kızlardan farklı olduğumu biliyordum, hepsinin bana güldüğünü biliyordum. Ama bir şekilde gerçek hayata geçtiğimde her şeyin farklı olacağını düşünüyordum. Belki de sadece çirkin bir ördek yavrusu olduğumu düşündüm."

Yutkunuyorum. Tüm bunları söylemek garip - üç yıldır taşıdığım sırları açığa çıkarıyorum.

"Ama Snoop'a geldiğimde bunun doğru olmadığını anladım; bir gecede sihirli bir şekilde kuğuya dönüşmeyecektim. Eva ve Topher, hatta bir bakıma Elliot ve Rik bile doğdukları günden beri farklı, özel ve güzeldiler. Ama ben değildim. Asla bir kuğu olamayacaktım. Bunu kabul etmek zorundaydım. Ama mesele şu ki, işimde iyiydim. Gerçekten iyiydim. Snoop da iyi gidiyordu. Ve bunu önemsiyordum, onları. Bu yüzden 1rm lansmandan hemen önce para toplamakta sorun yaşadığında, Topher ve Eva'ya büyükanneimin parasını teklif ettim. Bu öneriyi yaptığımda yüzlerindeki şoku hala hatırlıyorum." O toplantıda konuştuğumda Topher'ın yüz ifadesini hatırlayarak gülüyorum - sanki o ce sandalyesi konuşmuş ve mali sorunlarına bir çözüm önermiş gibi. "Bence onlar

O zaman beni hafife aldıklarını fark ettiler - ortakları getiren ve tutanakları tutan kızın, kâr-zarar tablosunu anlayabilen ve şirketin başı dertte olduğunda bunu anlayabilen gerçek bir insan olduğunu. Sanki bana ilk kez gerçekten *bakıyorlardı*. Eva bana faiziyle birlikte geri ödemeyi teklif etti ve bu iyi bir orandı. Hepsi geri ödendiğinde neredeyse yarısını geri almış olacaktım. Ama Topher-Topher beni odasına götürdü ve hisse istememi ve alana kadar da beklememi söyledi.

"Bunun bir risk olduğunu biliyordum. Rik her şeyi çok dikkatli bir şekilde anlattı; paramı uzun süre geri alamayacaktım ve eğer 1rm batarsa her şeyimi kaybedecektim. Ama Topher'ın nasıl biri olduğunu bilemezsiniz. O çok karizmatik. Size her şeyiniz olduğunuzu, sizinle ilgileneceğini, paranızın daha güvenli ellerde olamayacağını hissettiriyor. Ben de sonunda bunu seçtim. O zamanlar Topher'ın cömert olduğunu düşünüyordum. Bana göz kulak olduğunu düşünmüştüm." Rames'e bakıyorum, parlaklığın retinalarımı yaktığını hissediyorum, sanki yıllardır yanımda taşıdığım anıları yakıp yok edebilirmiş gibi. "Şimdi bildiklerimi o zaman bilmiyordum - bir anlaşmazlık durumunda nasıl sonuçlanacağını görmüş ve bir ayrılık durumunda baskı yapabileceği biri olduğumu düşünmüştü."

Duruyorum. Birdenbire bu hiç düşünmediğim kadar zor gelmeye başladı. Tüm bunları dökmek iyi geldi. Erin bazı açılardan iyi bir dinleyici ve bu biraz çıbanı deşmek gibi bir his - o gecedен beri iltihaplanan tüm zehri dışarı akıtmak. Ama aynı zamanda acıtıyor da. Acıya karşı yutkundüğümde boğazım kuruyor. Bu his bana bir fikir verdi.

"Çay yapayım mı?" Ben sorarım.

"Pardon?" Erin öyle diyor. Sesinde kuşkulu bir ton var. Onu tam olarak suçlayamıyorum - tüm bunların ortasında soru biraz gerçeküstü gelmiş olmalı.

"Çay," dedim. "Seni bilmem ama ben gerçekten susadım."

"Çay mı?" Erin yabancı dilde konuşan biri gibi yankılanıyor ve sonra titrek bir kahkaha atıyor. "Çay... aslında harika olur. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey."

Ayağa kalkıp birlikte mutfığa gidiyoruz, ben iki fincan getiriyorum, Erin de ocaktaki su ısıtıcısını ve bir paket poşet çay getiriyor.

Çaydanlığı musluğun altına koyarken, "Korkarım süt yok," diyor. "Dün bitti."

İkimiz de orada durmuş çaydanlığın dolmasını bekliyoruz, ama akan suyun sesi yok. Ve sonra hatırlıyorum. Erin'in yüzündeki ani kavrayış ifadesinden onun da hatırladığını görebiliyorum.

"Borular," diyor gereksiz yere. Başımı sallıyorum. "Kar yağmalı mı?" diye soruyorum.

"Ben... sanırım?" Erin öyle diyor ama sesindeki tereddütten dışarı çıkmak istemediğini anlıyorum. Onu tam olarak suçladığımı söyleyemem. Ben de gerçekten dışarı çıkmak istemiyorum. İkimiz de biliyoruz ki dağ evinden dışarı adım atmak diğer kişiye bizi dışarıda bırakma şansı verecek ve büyük olasılıkla donarak öleceğiz. Ama kar ön kapıya yığılmış durumda, yani bunu doğru yaparsak ikimizin de dışarı çıkmasına gerek kalmayacak.

"Eğer ön kapıyı açarsan," dedim, "ve çaydanlıkla orada durursan, ben de kapının yanındaki parçaları yontabilirim."

Başını sallıyor ve ifadesinden daha tehlikeli bir rol üstlendiğim için minnettar olduğunu görebiliyorum. Kar o kadar yüksekte yığılmış ki, dışarı çıkmak için sürüklenmenin üzerinden tırmanmanız gerekiyor, bu yüzden birinin sizi kapıdan dışarı itmesi pek olası değil, ama yine de mümkün.

"Teşekkürler," diyor ve birlikte antreden geçip Erin'in eğik ön kapının kilidini açtığı yere gidiyoruz. Sert karı bir kaşıkla kazmaya başlıyorum, topakları kırıyorum ve Erin'in uzattığı çaydanlığa koyuyorum. Sonunda ikimiz de soğuktan titriyoruz ama çaydanlık doluyor ve kapıyı kapatıp oturma odasına, Erin'in çaydanlığı odun sobasının kenarında dengelediği ve ikimizin de camın önünde ellerimizi ısıttığımız yanan ateşe dönüyoruz.

Çaydanlık tıslamaya ve iç çekmeye başlarken, "Ne diyordunuz?" diye soruyor. "Hisseler mi?" Sözleri beni şimdiki gerçekliğimize bir sarsıntıyla geri getiriyor. Cebimdeki boş uyku hapi paketini bir kez daha karıştırıyorum. Ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snooscribers: 10

Su ısıtıcısını bulmak, karı almak, çay yapmanın tüm küçük sıradan pratikleri durumumuzu bir an için zihnimin gerisine itmeme izin verdi, ama sessizlik etrafımızı sararken, korkunun ensemi bir ağırlık gibi yerleştiğini hissediyorum. Liz sessiz, yüzü boş ve okunmaz, elleri alevlere doğru uzanmış ve her nasılsa sessizliği herhangi bir konuşmadan daha korkutucu. Kendimi onun aklından neler geçtiğini anlamaya çalışırken buluyorum - bundan bir çıkış yolu mu arıyor? Yoksa sadece ne yaptığını mı düşünüyor?

Çaydanlık usulca tıslıyor. Liz orada öylece oturuyor, bir eli ateşi tutarken diğer eli cebinde çaydanlığa bakıyor ve aniden daha fazla dayanamıyorum.

"Ne diyordun?" Ağzımdan kaçırdım.

Liz yukarı baktı. Bana hiç hoşlanmadığım bir şekilde bakıyor. Cebindeki bir plastik parçasını çıtırdatıyor. Sessizlikte çıkardığı ses çok yüksek ve bir şey söylemezse çılgılık atabileceğimi düşünüyorum.

Sonra yutkunuyor ve hikâyesine kaldığı yerden devam ediyor.

"Hisseler. Evet, evet. Evet, işte buradayım, yirmi iki yaşındayım, yeni çıkan bu uygulamanın hissedarlarından biriyim ve Topher ile Eva artık işe yatırım yaptığım için bana biraz daha insan gibi davranmaya başladılar. Yani, sadece yüzde ikim var. Elliot ve Rik bile benim payımı gölgede bırakıyor. Ama ben bir hissedarım. Ve bir gece, kağıtları imzaladıktan birkaç gün sonra, Rashy Londra barında bir içki partisi vardı - nedenini hatırlayamıyorum, sanırım bir yayın şirketiyle ortaklık peşindeydiler, bir tür quid pro quo."

Durdu. Bir şey yaklaşıyor, bunu söyleyebilirim. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama sanki Liz kendini bir şeye hazırlıyor, hikayenin açıklamak istemediği bir kısmına kendini zorluyor.

"Benim gidip gitmemem konusunda tartıştılar. Rik'in şöyle dediğini hatırlıyorum: *Sence yansıtmak istediğimiz imaj bu mu?* Dinlediğimi bilmiyordu elbette. Eva'nın odasındaydılar ve ben de dahili telefondan dinliyordum. Ve Eva dedi ki, *"Tanrı aşkına Rik, bu roket bilimi değil, onu prezentabl yapabilirim. Toph sayesinde artık kâğıt üzerinde bizden biri, o yüzden öyle görünebilir.* Sonra durdu ve dedi ki, *"Ayrıca Norland onun tipini seviyor. Gençlerden hoşlanıyor.* Eva partiden önce beni evine çağırdığında ve bana bir elbise ödünç vermeyi teklif ettiğinde neler olduğunu anlamıştım, çünkü tüm paramı Snoop'a yatırdıktan sonra bütçemin kısıtlı olduğunu biliyordu. Böyle söylediğinde kulağa gayet makul, hatta nazik geliyordu ama ben gerçeği biliyordum.

"Eva'yı gördün. Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Londra'da onun kot pantolonunun içine girebilecek muhtemelen sadece üç kadın vardır. Ama bir şekilde bir şeyler bulduk ve Eva benim yüzümü yaptı, bara vardığımızda ve diğer şirketin yöneticileriyle tanıştırıldığımızda - bilmiyorum -Kendimi gerçek bir Snooper gibi hissetmeye başlamıştım. Eva beni asistanı olarak değil, *azınlık hissedarı olan Liz* olarak tanıttı ve benimle saygıyla konuştular ve akşam ilerledikçe bunun gerçekten o olduğuna, beklediğim hayatın bu olduğuna inanmaya başladım. Normalde fazla içki içmem ama o gece içtim. Çok içtim, bir sürü kokteyl içtim ve-

Duruyor. Çaydanlık tıslıyor ve fokurduyor, onu yavaşça kulpundan tutuyor ve fincanların her birine birer çay poşeti atıyor.

Bana uzattığını alıyorum ve gizlice içine bakıyorum. Şüphelerini arttırmak istemiyorum ama Elliot'ın nasıl öldüğünü düşünürsek, kontrol etmemem aptallık olurdu. Erimiş kar biraz bulanık ve çay poşetten sızmaya ve sıcak suya renk vermeye başlıyor, ama yine de bardağın dibini görebiliyorum ve orada kesinlikle hiçbir şey yok. En azından hap yok.

"Ve?" Çok nazik bir şekilde soruyorum ve sonra gözlerini kaçırdığında, "Özür dilerim.

Burnumu sokmak istemiyorum. Eğer bu çok acı vericiyse-

"Hayır," diyor telaşla. "Sorun değil, gerçekten. Bunun hakkında konuşmak garip bir şekilde yardımcı oluyor. Sadece çok uzun zamandır bunu düşünmemiştim. Hepimiz çok ama çok

Sarhoş. Ve bir şekilde -nasıl olduğunu hatırlamıyorum- Eva ile birlikte bardaki yöneticilerden biriyle gitmeye karar verdim. Sadece üçümüzdük. Topher da gelecekti, bunu hatırlıyorum çünkü o da taksideydi ama son anda vazgeçti ve şoförden onu bırakmasını istedi. Pimlico'daki bu eve vardık ve Tanrım, inanılmazdı - çok güzeldi, bu Gürcü binası, katlar yüksekliğinde, tepesinde nehre bakan bir balkonu vardı..." Sanki tam olarak göremediğim bir şeye bakıyormuş gibi gözlerini benden kaçırıyor. "Bizi yukarı çıkardı, balkona çıktık, bize şampanya verdi ve bir süre sohbet ettik, sonra Eva izin isteyip banyoya gitti."

Ayrılıyor. Ama bunun devam edemediği için olduğunu sanmıyorum. Tam olarak değil. Çünkü ne söyleyeceğini, *nasıl* söyleyeceğini bulmaya çalışıyor.

"Bana saldırmaya çalıştı," diyor sonunda açık açık. "Elleri üstümdeydi, onu itmeye çalışıyordum. Ve ben-"

Durdu, ellerini yüzüne götürdü.

"Onu ittim. Onu sertçe ittim. Onu balkondan aşağı ittim."

"Aman Tanrım," dedim. Beklediğim her neyse, bu değildi. "Liz, çok özür dilerim. I-"

Acınacak derecede yetersiz sempati girişimlerimi kekeleyerek söylerken bile, çıkarımlar kafamın içinde uğulduyor.

Bir adam öldürdü.

Ama nefsi müdafaaıydı.

Ama Liz hâlâ konuşuyor, beni görmezden geliyor, sanki anlatının bu kısmını geride bırakmak istiyormuş gibi aceleyle devam ediyor.

"Ne yaptığımı fark ettiğimde yıkıldım. Ama Eva inanılmazdı. Koşarak geldi ve ne olduğunu görünce hiçbir soru sormadı, sadece ikimizi de oradan çıkardı ve olay gazetede çıktığında trajik bir kaza olarak yazıldı. Vücudunda uyuşturucu ve alkol vardı ve insanlar; sanırım sadece düştüğünü ya da kendini aşağı attığını varsaydılar. Kimse Eva ve benim orada olduğumuzdan bahsetmedi bile. Sanırım bu, para ve nüfuzun neleri satın alabileceğini gösteriyor."

Bunun üzerine gözlerini kaçırıyor ve ardından yüzünü çayına gömüyor, böylece gözlükleri buğulanıyor.

"Ondan sonra kalamadım," diyor sessizce. "Snoop'tan ayrıldım ve bir daha asla arkama bakmadım. Tamamen farklı bir yerde, bir banka çağrı merkezinde çalışmaya başladım. Hayatımda bitmiş ve gitmiş olan korkunç bir kabus bölümü gibi oldu. Ta ki satın alma gerçekleşene kadar. Ve tüm bunların içine geri sürüklendim."

"Çok üzgünüm," diyorum tekrar ve bu doğru. *Üzgünüm*. Anlamadığı bir dünyaya sürüklenen o zavallı çocuk için üzgünüm.

Ama hala tam olarak anlamıyorum. Saldırıya uğradı. Saldırgandan kaçmaya çalışıyordu. Ve Liz mahkemenin buna inanacağına güvenmediyse bile, ki neden güvenmediğini anlayabiliyorum, Eva neden ölmek zorundaydı? Liz'in sırrını sakladı.

Ve sonra, korkunç, kör edici bir kızarıklık içinde, anladım.

Liz'e o hisseleri veren Topher'dı, böyle bir durumda Liz'in ona arka çıkacağını zımnen kabul etmişti. Her şeyini ona borçluydu.

Ama Eva-Eva Liz hakkında onu mahvedebilecek bir şey biliyordu. En azından karmaşık, halka açık bir davaya karışacaktı ve Liz hakkında bunun ona işkence olacağını bilecek kadar çok şey biliyorum. En kötü ihtimalle, kasıtsız adam öldürme suçundan hapse girebilirdi.

İfade etse de etmese de, olanları örtbas eden Eva'ydı. Bu kanıt onun elindeydi. Ve bu gerçeği bunca yıldır Liz'in kafasının üzerinde tutuyor olmalıydı.

Liz'in nasıl oy vermeyi planladığını söyleyecek cesareti bulamamasına şaşmamalı.

Akıl hocasına, onu işe alan, ona destek olan ve ilk etapta hisseleri almasını sağlayan adama ihanet etmek için oy kullanabilirdi.

Ya da hayatını elinde tutan kişiye karşı oy kullanabilirdi. Onu çürümesi için hapse gönderebilecek kişiye.

Farkına vardığında, Liz'e sempati duymaya başlar.

Zavallı genç kızı düşünüyorum - üniversiteden yeni mezun olmuş, yönünü bulamayacağı kadar garip ve tehlikeli sulara yüzüyordu. Çünkü Liz tek bir korkunç durumun değil, iki durumun kurbanıydı. Eva ona bir kâbustan kurtulması için yardım etmiş, ama kendi yarattığı başka bir kâbus yaratmıştı: Yardım ettiğini iddia ettiği kıza şantaj yapıyordu.

Tabii ki Liz mantıklı olanı yaptı. Eva'ya onunla birlikte oy kullanacağını söyledi. Ama bir dahaki sefere ne olacak? Ve ondan sonraki sefer? Liz'in vermek istemediği bir şeye ihtiyaç duyduğu her an Eva'nın bu sırrı kafasında tuttuğunu bilerek hayatını nasıl sürdürebilirdi?

Hayır. Kendini sonsuza dek güvende tutması gerekiyordu. Tüm bunları başlatan kişiden, sırrını bilen tek kişiden kurtulması gerekiyordu.

Eva'yı öldürmesi gerekiyordu.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

"Demek öyle," diyorum sonunda. Çayımı uzun bir süre dudaklarıma götürüp susuzluktan yutuyormuş gibi yapıyorum.

Erin bana bakıyor ama yüz ifadesinin ne olduğunu anlayamıyorum. Biraz korkmuş görünüyor ama bu yaşadıklarımın dolayısı duyduğu sempatik bir korku da olabilir. Bana inanıyor mu? Karar veremiyorum.

Çayını içmek istemiyor musun? Sormak istiyorum ama bunu söyleyemem. Şüphe uyandırır. Bunun yerine fincanımı tekrar dudaklarıma götürüyorum, mesajı bilinçaltı telkinle iletmeyi umarak. Memnuniyetle, işe yarıyor. Erin fincanı kaldırıyor. Yutkunurken boğazındaki kasların çalıştığını görüyorum.

"Yani başka seçeneğin yoktu," diyor belli belirsiz ve ben de yüzümü onun görmeyi bekleyeceğini düşündüğüm ifadeyle düzenlemeye çalışıyorum. Bir tür... acılı pişmanlık. Ve bu doğru.

-Pişmanım. En çok da o gece.

"Bunların hiçbirini istemedim," diyorum. "Kendimi korkunç ve dehşet verici bir şeyin içine sürüklenmiş gibi hissediyorum."

Erin başını sallıyor ama bana inanmadığını söyler gibi değil. Daha çok bizi buraya getiren şeyi kınıyor gibi. Gözlerini fincanına dikmiş bakıyor. Yüzünü çok iyi göremiyorum. Bu beni rahatsız ediyor ama sonra çayından bir yudum daha alıyor ve kendimi daha rahatlamış hissediyorum.

Şüpheli görünmemek için kendi bardağımı da dudaklarıma götürüyorum. İçindeki sıvıyı gerçekten yutmamaya dikkat ediyorum.

"Ne yaptığını anladım," diyor Erin, fincanı dizlerinin üzerine koyup elleriyle beslerken. Oturduğum yerden bardağın yarısının boş olduğunu görebiliyorum,

ve kendimi daha güvende hissetmeye başladım. "Çok zekiceydi. Eva'nınki gibi bir kayak ceketin vardı. Onunla asansörün tepesinde buluştun-"

Duraklıyor ve ben nedenini biliyorum. Ne yaptığımı söylememeye çalışıyor, sanki bu beni garip bir şekilde incitecekmiş gibi. Ama sorun değil. Olanlarla yaşamak zorundayım, bununla yüzleşmemenin bir anlamı yok.

Eva indiğinde teleferiğin tepesinde bekliyordum, tam da o gün Rik'le birlikte kontrolümü kaybedip neredeyse uçurumdan aşağı kayıyormuş gibi yaptığım bariyerin yanında. Tabii ki kontrolümü hiç kaybetmemiştim. Bu, kendime oradaki kenarı kontrol etme şansı vermek için kasıtlı bir kayıştı. Hatırladığım kadar yakın olup olmadığını, iki yıl önceki son ziyaretimden bu yana bariyerin yükseltilmiş olup olmadığını görmek istedim.

Hiçbir şey değişmemişti. Her şey mükemmeldi.

İronik olan şu ki, ben aslında çok iyi bir kayakçuyum. Ama Topher, Rik ve diğerleri Crawley'de yaşayan bir kızın kayak sopasının bir ucuyla diğer ucunu ayırt edemeyeceğine inanmaya çok istekliydiler. Gerçek şu ki, bana sorma zahmetine katlansalardı, kayak yapmayı çok seviyordum - ta on bir yaşında bir okul gezisine gittiğim ilk andan itibaren. Daha önce hiç kayak pistine ayak basmamıştım ama öğretmenimin hayranlıkla "Sen doğuştan yeteneklisin Liz!" dediğini hatırlıyorum.

Ve öyleydim. Kural olarak sportif değilimdir. Takım çalışması ya da daireler çizerek koşmayı gerektiren hiçbir şeyle aram iyi değildir. Yüzümün kızarmasından ve terlemekten, yapış yapış bir tişörtün altında her şeyimin nahoş bir şekilde sallanmasından, kızların bana pas vermem için bağırmasından hoşlanmıyordum, hayır o şekilde değil, Tanrı aşkına Liz! Ta ki kaçıp hepsinden saklanmak isteyene kadar.

Ama kayak farklıydı. Kayak tek başınadır ve stratejiktir. Ayaklarınızın üzerinde düşünmek, hayatınızı kurtarabilecek ya da sizi saatte yüz kilometre hızla dik bir yamaçtan aşağı savurabilecek anlık kararlar vermek zorundasınız.

Bayıldım.

A-Level'larım sırasında ve üniversitede iki kez tekrar gitmeyi başardım - yapabileceğim en ucuz seyahatler: Bulgaristan'a otobüsle, Sovyet döneminden kalma beton bir monolitte kalmak; Romanya'ya Ryanair'le, jambon kokan sıcak hava delikleri olan, kendin pişir kendin ye bir Airbnb'ye gitmek. Ama buna değdi. Cimriliğe, tasarrufa ve gecenin bir yarısı Alman otobanlarında ekonomi otobüsü koltuklarında kıvrıla kıvrıla

geçirilen uzun gecelere değdi.

Ben Snoop'tayken kurumsal bir kayak gezisi yapmışlar, yatırımcılara kur yapıyorlardı. Tabii ki beni davet etmediler. Ama Snoop'tan ayrıldığımdan beri, kendi paramı kazanmaya başladığımdan beri, her yıl Alplere geri dönüyorum, bazen iki kez. Ve çok çok iyi bir kayakçı oldum. Küçüklüğünden beri her yıl kayak yapan Eva kadar iyi değilim. Ama neredeyse. Ve St. Antoine'a iki kez gittim. La Sorcière'i gerçekten çok iyi biliyorum.

O teleferiğe bindiğinde ben de bariyerin yanındaydım. Ona seslendim, bir tür zor durumdaymışım gibi davrandım ve kayarak yanıma geldiğinde tam yanıma gelene kadar bekledim, eğildim, botumun bağına baktım ve sonra onu güçlü bir şekilde ittim, onu sıg güvenlik bariyerinin üzerinden geriye doğru devirdim.

Bariyer onu dizlerinin arkasından yakaladı ve bir fındık tanesi gibi yere düştü ve uçuşumun hemen kenarındaki kalın, el değmemiş kara indi, kayakları havada sallanıyordu. Bir an için işe yaramadığını düşündüm. Karın dar çıkıntısında yayılarak kalacağını, sürünerek bariyere geri döneceğini ve bana ne halt ettiğimi soracağını düşündüm.

Ama sonra bir iç çekiş gibi belli belirsiz bir ses duyuldu. Kar çıkıntısı kaymaya ve eğilmeye başladı ve tepede bir çatlak belirdi. Bir an için Eva'yı gördüm, dehşet içinde donmuş, bana bakıyordu, sanki onun kurtarıcısı olacakmışım gibi kollarını uzatmıştı - ve sonra tüm çıkıntı yol verdi ve o gitmişti.

Bir süre bekledikten sonra tulumumun fermuarını açtım ve içime giydiğim kırmızı ceketı çıkardım. Lacivert kayak takımımın üstüne onu giydim, atkımı yukarı çektim ve gözlüklerimi yüzüme yerleştirdim. Sonra kayaklarımı pistin aşağısına doğru çevirdim ve La Sorcière'de kaymaya başladım.

Tarikat olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Öyleydi. Kıvrımları ve dönüşleri, dik düşüşler, kalp durduran keskin virajlar ve bir tür kontrollü düşüşten başka bir şey yapamadığım dikey buz tabakalarıyla doluydu. Eğer pisti iyi bilmeseydim, sanırım bu beni öldürürdü. Ama hiç bu kadar iyi kaymamıştım.

Nefesimi tutmak ve bacaklarımdaki titremenin geçmesini beklemek için yarı yolda durdum ve işte o zaman Carl ve Ani'yi gördüm, balonun içinde yükseklerde seyahat ediyorlardı. Gözlüklerimin yukarı, şapkamın aşağı çekili olduğunu ve kimsenin kim olduğumu anlayamayacağını bildiğimden emin bir şekilde yukarı baktım.

ayırt edici kırmızı kayak ceketini giyiyordu. Mazeretimi kanıtlamak için kayak sopamı salladım ve Ani beni görüp el salladı.

Şansıma o da başka bir şey gördü: Roor vadisine doğru yol alan boş balon asansörler. *Beni* St. Antoine'a geri götürmesi gereken balon asansörler.

O gece odama geldiğinde gözlerindeki tanıma hissini gördüm. Kapının eşiğinde dururken kelimenin tam anlamıyla ikiyle ikiyi bir araya getirdiğini, mazeretlerini sıralarken şaşkınlığının dehşete dönüştüğünü gördüm. Birdenbire artık benimle konuşmak istemiyordu. Kaçmak istiyordu, ne yapacağımı bulmaya çalışıyordu ve elimle ağzını kapatıp onu odama sürüklemek dışında başka bir alternatif düşünemiyordum. Bu yüzden gitmesine izin verdim.

O anda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tiger'ın uykusuzluğu için şanslı yıldızlarıma ve Danny o gün erken saatlerde anahtarı kapıya bıraktığında beni cebe indirmeye iten içgüdüye şükrettim.

Gerçi bu gerçekten şans değildi, değil mi? Gerçek şu ki, ben şanslı bir insan değilim. Evet, Tiger olayı benim lehime oldu ama diğer pek çok şey aleyhime gelişti. Maymuncuk da şans değildi. *Bendim*. Saniyelik bir karar beni kurtaracakmış gibi görünüyordu.

Çünkü şanslı olmayabilirim. Ama ayaklarımın üzerinde düşünme konusunda iyiyimdir. Belki de bu yüzden kayak yapmayı bu kadar çok seviyorum. Aynı beceriler, aynı kıvrılma ve dönüşler, aynı kalp çarpıntısı heyecanı. Aptalca bir hata yaptığınızı fark ettiğinizde midenizde aynı düşüş ve sonra bundan kurtulmak için manevra yapabileceğinizi fark ettiğinizde aynı heyecan.

Yine de Ani için kötü hissettim. Elliot için hissetmediğim kadar kötü. Elliot başına gelenleri hak etmişti. Dürtmek ve kurcalamak zorunda değildi. Bu onun seçimiydi. Ani'nin seçimi ise hiçbir seçim değildi; o da tıpkı benim gibi yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Ve bu bir trajedi. Ama bu benim suçum değil. Bunu unutmamalıyım. Bunların hiçbirisi benim suçum değil.

"Ne dedin sen?" Erin bana soruyor ve ben de bazı kelimeleri yüksek sesle mırıldandığımı fark ediyorum. Tam cevap verecekken Erin'e daha dikkatli bakıyorum. Neredeyse... sarhoş görünüyordu. Bir tarafa doğru yatıyor.

"Yok bir şey, merak etme. Yorgun musun?" diye sordum. Çok umutlu görünmemeye çalışıyorum. Başını sallıyor.

"Evet, hissediyorum-" sesi bulanıklaşıyor ve gözlerini kırptığında yüz kasları ağır çekimde hareket ediyormuş gibi oluyor. "Gerçekten garip hissediyorum."

"Çok yorulmuş olmalısın," diyorum. Sakinleştirici olmaya çalışıyorum ama kalbim heyecandan daha hızlı atıyor. El değmemiş çayımı masaya bırakıp ağızındakileri siliyorum ve Erin'in bardağına bakıyorum. Neredeyse boştu. "Neden uzanmıyorsun?"

"Tuhaf hissediyorum..." diyor tekrar, ama sesi kesiliyor. Kanepeye yatay olarak uzanmasına yardım etmeme izin veriyor. Vücudu ağırlaşmıştı. Kaç tane hap içtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Üç ya da dört, belki? Sekiz tane kalmıştı ve hepsini çaydanlığın içine koydum, kaynayan suyun onları eriteceğine güveniyordum. Sıcaklığın kimyasallara zarar verip vermeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Erin'in fincanını kurcaladığım için tetikte olacağını biliyordum ve haklıydım da - çay poşetini koyup suyu boşaltırken beni bir şahin gibi izledi.

Tek şansım çaydanlıktı; hapları teker teker karın içine koyarken, beyaz karın beyaz hapları kamufle edeceğine ve sütsüz çayın güçlü, alışılmadık tadının herhangi bir tuhaf tadı maskeleyeceğine güveniyordum. Ve neredeyse inanılmaz bir şekilde, işe yaramış gibi görünüyor. Erin bütün fincanı içti. Elliot'ın fincanında öğütülmüş 1ve vardı ve bu onu öldürdü. Erin daha küçük ve hafif ve suyun yaklaşık yarısını içti, bu da yaklaşık dört hap anlamına geliyor. Suyun ısisının etken maddeyi bozmadığını varsayarsak dört hap yeterli olacaktır. Bundan emin olmam gerekecek. Sessizliğini hafife alamam. Ama önce yapmam gereken bir şey var. Oldukça acil bir şey.

Kanepeye uzanmış, ağzının kenarından salyalar akan Erin'e yan gözle bakarak oturma odasından çıkıyorum. Cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden Elliot'ın odasına koşuyorum. Kapı kilitli değil ve telefonunu tekrar açıyorum. Sonra mesajlaşma uygulamasına giriyorum ve Erin'in Danny'ye gönderdiği mesajı görüyorum. *SOS. Lütfen yardım gönderin. LIZ.*

Cevabı hala orada. *Hay sikeyim. Erin sen misin?*

Uçurum önümde ve ustalıkla ondan kaçınmak için direksiyonu kırıyorum.

Hayır, ben yazıyorum. Sana söylemiştim, bu LIZ. Erin az önce her şeyi itiraf etti ve kendini öldürmekten bahsediyor. LÜTFEN ŞİMDİ GEL.

Ve sonra gönder tuşuna basıyorum.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Kıpırdamadan yatıyor, Liz'in fincanıma bakmasını ve sonra başımda dikilip ağır ağır nefes almasını dinliyorum. Sonra kararını vermiş gibi görünüyor ve çoraplı ayaklarının lobiye doğru çekilirken çıkardığı yumuşak sesi ve merdivenleri çıkmaya başlarken çıkardığı gıcirtıyı duyuyorum.

Dayanabildiğim kadar kıpırdamadan duruyorum ve sonra dik oturuyorum, her kumaş hışırtısında, koltuk yaylarının her gıcirtısında irkiliyorum.

Kolum ve kalçam çayla sıırıslıklam oldu ama Tanrı'ya şükür Liz kanepeye yayılan nemi fark etmedi, sadece boş bardağı fark etti.

Haplar çaydanlığın içindeydi. İlk yudum çayın tadına bakar bakmaz şüphelendim.

-Garip, kimyasal bir burukluk ve şeker kaplamasından gelmiş olması gereken çok hafif bir tatlılık vardı. Liz'in bardağı dudaklarına götürdüğünü ama sadece içer gibi yaptığını gördüğümde bundan emin oldum. Ondan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ben de içiyormuş gibi yapmalıydım; Liz her arkasını döndüğünde karanlıktan yararlanarak çayı kolumdan kanepeye doğru yuvarlıyordum.

Hapların ne kadar sürede etki edeceğini bilmeme imkân yoktu ama Liz'in cehaleti üzerine de kumar oynamak zorundaydım. Tam olarak hangi konsantrasyonda aldığımı ya da ne kadar çabuk etki edeceğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu. On dakika mı? On beş dakika mı? Hangisi olursa olsun, tutarsızlığa ve sonra da bilinçsizliğe kayma performansına inanmış görünüyordum.

Şimdi her şey beni öldürmeye yetecek kadar verip vermediğine bağlı. Eğer bana ölümcül bir doz verdiğini düşünüyorsa, bir süre daha güvende olacağım - en azından geri gelip hâlâ nefes aldığımı fark edene kadar. Ama

eğer bana sadece

Beni bayıltmaya yetecek kadar, çok yakında beni bitirmek için geri gelecek. Ani gibi yüzüne yastıkla mı vuracak, yoksa merdivenlerden düşme süsü verilmiş kafasına bir darbe mi alacak? Yoksa tamamen farklı bir şey mi?

Her halükarda, sonuncu olmak istemiyorum. Kaçmalıyım ve ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Nefesimi tutarak ve yukarıdan gelebilecek herhangi bir sese kulak kabartarak, lobide olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde, merdivenlerin arkasındaki kayak dolaplarına açılan kapıya doğru ilerliyorum. Kendi kayak kıyafetlerim odamda ve onlara ulaşmaya çalışma riskini göze alamam ama botlarım ve kayaklarım aşağıda dolaplarda ve en azından beni kayak yapabilecek kadar sıcak tutacak bir kıyafet hazırlayabilmem için etrafa saçılmış yeterince yedek kıyafet olmalı. Açık havada bir gece hayatta kalmak için yeterli katmanım yok ve bu bilekle yürüyemem. St. Antoine'a inmek *zorundayım*. Ama nasıl? Kayak yapmak tek seçenek ve umarım kayak botum bileğime yeterli desteği verir.

Soyunma odasının kapısı hafif bir klik sesiyle açılıyor, içeri süzülüyorum ve kalbim küt küt atarken kapıyı son derece dikkatli bir şekilde kapatıyorum. İçerisi çok karanlık, karla neredeyse tamamen kapanmış bir pencereden ay ışığı belli belirsiz süzülüyor ama gözlerim karanlığa alışkın ve mandallara asılı ceketlerin ve kayak pantolonlarının belli belirsiz şekillerini ve bir zamanlar ısıtılmış direklerinde kuruyan botları seçebiliyorum. Aceleyle, kalbim boğazımda güm güm atarken, bir çift salopeti çekiştiriyorum. Ani'ye ait olduğunu ancak kendime baktığımda fark ediyorum. Kelimenin tam anlamıyla ölü bir kızın kıyafetlerini giydiğim düşüncesi midemi suçluluk duygusuyla bulandırıyor. Ama bu konuda duygusallaşmama izin veremem. Ani öldü, onu kurtaramam. Ama belki katilini adalete teslim edebilirim.

Birinin kayak ceketinin içinde debelenirken -Elliot'un sanırım, bedenine bakılırsa

-Olan biten her şeyi bana anlatırken Liz'in kendine acıyan sızlanışını hatırlıyorum. İşin aslı, buna *neredeyse* inanabilirdim. O balkonda ne olduğundan emin değilim ama o kısıma, korkmuş kıza, çaresizce itişine inanabilirdim. Ve Eva'nın onu tuzağa düşürdüğünü fark ettiğinde yaşadığı köşeye sıkışmış korkuya ve verdiği korkunç tepkiye de inanabilirdim.

Ama Elliot-hayır. Ve en önemlisi Ani. Zavallı küçük Ani, Liz'in görmesini istemediği bir şeyi görmekten başka bir şey yapmadığı için

uyurken öldürüldü.

Liz, Eva, adı açıklanmayan yatırımcı ve hatta belki de Elliot-Ani hakkında ne düşünürse düşünsün, hiç kimse bunu hak *etmedi*. Hak edemezdi.

Ani'yi sadece bir canavar öldürebilirdi.

Islak kayak çoraplarımı giyerken ve eldivenlerimi ararken karşımda Ani'nin yüzünü görüyorum.

Ani'nin yüzü, Liz'in hikâyesini yalanlayan kırmızı noktalarla beneklenmişti.

Çünkü Liz Ani'nin ölmesini hiç istemediğini söylüyor ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Ani savaşmış olmalı. Her nefes için savaştı, o kadar çok savaştı ki derisindeki kan damarları çatladı.

Liz orada öylece durdu ve yastığı yüzüne bastırdı, o uzun, çok uzun süre boyunca.

Birini intihar ederek öldürmek için ölmesini *istemeniz* gerekir. Bunu *çok* istemelisiniz.

Kayak botumu açabildiğim kadar açarken aklımda Ani var. Ani, ayağımı içeri sokarken, ayak bileğimdeki acı aniden, parlak ve sıcak bir şekilde ortaya çıkarken dişlerimi sıkıyorum.

Nefesim dişlerimin arasında inliyor, ayağımı botun kıvrımı etrafında zorlarken sessizlik ihtiyacına rağmen küçük acı hıçkırıkları geliyor, ayağımdaki kemiklerin protesto için tıkırdadığını ve gıcırdadığını duyuyorum, şişmiş Resh'in sert plastik kabuğa karşı sıkıştığını hissediyorum. Ama bunu yapmak zorundayım. *Yapmak zorundayım*.

Ani. Ani. Ani.

Ve sonra bir çatırtı ile ayağım yerine kayıyor. Terliyorum ve acıdan titriyorum, üst dudağımda soğuk terler var. Ama ayağım içeride. Ve mucizevi bir şekilde, ayakta durmaya çalıştığımda, acı düşündüğüm kadar kötü değil; botun üst kısmı yeterince sıkı, ağırlığının bir kısmını ayak bileğim yerine kaval kemiğime veriyorum. Botun klipslerini olabildiğince sıkıyorum ve bu desteğin eklemi vadiden aşağı inmeye yetecek kadar uzun süre sabit tutması için dua ediyorum. Eğer bir kemiğimi kırdıysam, bundan sonra tamamen sakat kalabilirim ama ölmekten iyidir.

Aceleyle diğer ayağımı botun içine sokup klipsliyorum.

Sonra merdivenlerden bir ses duyuyorum.

Kalbim duracak gibi oldu. Liz döner merdivenden iniyor.

Bir an için donup kaldım. İhtiyacım olan her şeye sahibim ama arka girişten çıkabilir miyim? Kayak kapısı yüzme havuzuyla aynı yöne bakıyor ve çığ tarafından kapatılmış olacak.

İçeriye doğru açılıyor. En azından... Öyle olduğundan oldukça eminim. Hatırlamaya çalışarak ellerimi şakaklarıma bastırıyorum. Açılıyor mu? Eğer dışa doğru açıyorsa, her halükarda mahvoldum. Ama içeri doğru açıldığına eminim. Asıl soru, çıkış yolunu kazabilecek miyim?

Sonra gözlerim kayak dolaplarının üzerindeki daracık pencereye takılıyor. Mektup kutusu şeklinde ve yeterince uzun olmasına rağmen, muhtemelen sadece on iki inç yüksekliğinde, çerçeveyi ve menteşeleri hesaba kattığınızda daha az. Ama en iyi seçeneğim bu olabilir.

Her seste irkilerek tahta bankın üzerine çıkıyorum ve oradan kayak dolaplarının üzerine eğilip pencereyi açıyorum. Dondurucu bir rüzgar yüzümü kavuruyor, ama açıklığın tıkalı olmadığını görebiliyorum; camı kapatan kar, sadece sürüklenen Rakes'in cama yapışmasıydı. Neredeyse dolapların tepesine kadar bir sürüklenme var ama bu düşüşümü hafifletecek.

Önce kayaklarımı teker teker dışarı itiyorum, yumuşak kara *çarpışlarını* dinliyorum. Sonra sırtlarımı. Ödünç aldığım eldivenleri takıyorum ve raftan rastgele bir kask alıyorum. Tanrı'ya şükür, çünkü seçip ayıracak vaktim yok. Sonra tırmanıp dolapların tepesindeki sıçana uzanıyorum. Tehlikeli bir şekilde sallanıyorlar ama sadece bir anlığına.

Sinirden midem bulanıyor. Dağ evinin bir yerinden bir şaşkınlık çılgılığı duyuyorum.

-Ve sonra "Erin?... Erin, neredesin?" diye bağırdı. Liz gittiğimi fark etmiş.

İlk önce bacaklarımı dışarı kaydırıyorum. Kötü durumdaki ayak bileğimin üzerine düşmekten çekiniyorum ama bunun alternatifi yüzüstü karın içine düşmek ve bu da hoşuma gitmiyor. Tamam, kask takıyorum ama yine de düşüp boynumu kırabilirim ya da sürüklenme yeterince derinse, dikey olarak dalıp kendimi çıkaramadan intihar edebilirim. Önce ayaklar daha güvenli.

Sıkışıyor ama idare ediyorum. Bir bot, yana doğru, önce sağlam bacağım, sonra diğeri. Kötü ayak bileğimden sarkan botun ağırlığı nefesimi kesiyor ama katlanılabilir, sadece.

Ve sonra soyunma odasının kapısı açılır.

İlk başta hiçbir şey göremiyorum çünkü elinde bir fener var -Elliot'un telefonu sanırım- ve fener yüzüme doğru parlıyor. Ama kapı aralığında bir cismin şeklini görebiliyorum ve insandan çok hayvana benzeyen bir öfke hırıltısıyla bana doğru koşmadan önce kim olduğunu anlıyorum.

Ellerinin kollarımı kavradığını, yakaladığını, tırmaladığını hissediyorum, ama tırnakları kalın, pürüzsüz kumaştan kayıyor ve tutabileceği hiçbir şey yok. Popomu dar aralıktan geçirmeye zorluyorum ve sonra vücut ağırlığım gerisini hallediyor, beni peşinden sürüklüyor - ta ki mide bulandırıcı bir sarsıntıyla yapışana kadar.

Bir anlığına ne olduğunu anlayamadım. Liz pencereyi kapattı mı? Kaskımı mı aldı? Sonra fark ettim.

Lanet olsun. Kask takılmıyor.

Boynumdan asılıyorum ve boğulmaya başlıyorum, kaskın kayışı çeneme ve boğazıma batıyor ve ipte sallanan bir balık gibi dönüyorum. Eldivenli ellerim boynumda, umutsuzca kayışın baskısını hafifletmeye çalışıyorum. Ayaklarım yumuşak karda debeleniyor, boğazımdaki baskıyı gevşetmek için yeterli basıncı elde etmeye çalışıyorum.

Ayağım bir şeye takılıyor, tekrar kaybediyor ve sonra bir kez daha takılıyor, sadece bir saniyeliğine - kayışı açmama yetecek kadar uzun bir süre.

Sonra nefes nefese ve öğürerek, bir iki dakika sonra kendi kayaklarım ve sırtıklarım olduğunu anladığım yumuşak kar ve acı veren engellerden oluşan bir yığının içine düşüyorum.

İyileşmek için zaman yok.

Liz deliğe sıkışmış olan kaskı öfkeyle çekiştiriyor, beni takip edebilmek için onu çıkarmaya çalışıyor. Bağırmasını ya da küfretmesini bekliyorum ama bağırıyor ve bu nedense daha korkunç geliyor. Hiçbir şey söylemiyor, tek duyabildiğim kaskı pencereden çıkarmak için mücadele ederken homurdanan nefesi. O kaskı çıkarmadan önce uzaklaşmalıyım.

Tökezleyerek ayağa kalkmayı başarıyorum, bunu yaparken kara batıyorum ve kayaklarımı koltuk değneği olarak kullanarak sürüklenmeden aşağıya, sert kar yığınının doğru sendeliyorum.

Orada, bir anlık envanter çıkarıyorum. Eldivenler-evet. Kayaklar-evet, ikisi de. Ve sopalarım.

Eşarp gitmiş. Kaskla birlikte çekilmiş olmalı. Ve tabii ki şapka da yok. Artık şapka takmıyorum - kask genellikle yeterince sıcak tutuyor, ama soğuk rüzgar yanaklarımı ve yüzümü ovarken buna pişman olacağımı biliyorum.

Yine de,

Yapabileceğim hiçbir şey yok. Geri dönemem. Bir şekilde St. Antoine'a gitmeliyim.

Çığ çantam da yok. Siktir.

Lanet olsun. Ne taraftan?

Yavaşça, acı çekerek, kendimi ve kayaklarımı dağ evinin yanına sürüklüyorum ve pisti inceliyorum.

Antoine'a inen uzun mavi yol tam bir enkaz - bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Danny ve ben ezilmiş funikülerden acı içinde geri dönerken pistin tepesini gördüm - çığ her şeyi aşağıya atmış - büyük kayalar, asansör direkleri, ağaç gövdeleri. Sadece kayılamaz değil, geçilemez de. Ormanın içinden geçerek yeşil pist Atchoum'a giden patika ise tamamen ulaşılmaz durumda; küçük çalılıklar çığın tüm gücünden nasibini almış ve ağaçlar ezilerek yok olmuş, yüzlerce ton karın altında kalmış.

Ama başka bir yol daha var.

Buraya Gizli Vadi deniyor, ya da en azından İngiliz kayakçılar böyle diyor. Özel bir adı olduğunu sanmıyorum - bir pist değil, sadece koşullar uygunsa, çok iyiyseniz ve zorluklardan hoşlanıyorsanız *hemen* hemen kayabileceğiniz özel bir rota. Ayrıca, "pist" zaten tamamen yanlış bir izlenim veriyor.

-Kayakçıların zarif dönüşlerle birbirlerini çaprazladığı bir Sıçan kar önlüğü imajını çağırıştırır. Bu öyle bir şey değil. Dağlardaki derin bir yarıktan oluşan iki dik kaya duvarı arasındaki uzun bir kanyondur. Alttaki pürüzlü kayaları örtmek için çok fazla kar gerekiyor ve koşullar iyi olduğunda bile, alttaki yol o kadar dar ki sadece tek bir kayakçıyı alabilir ve yer yer uzanırsanız, parmak uçlarınızla her iki tarafa da dokunabilirsiniz.

Eğer oraya inebilirsem, geçilebileceğini düşünüyorum; pürüzlü kayaların en kötüsünü örtecek kadar kar var ve ana çığın yolunun dışında.

Ancak bu bir pistten çok bir engel parkurudur; kayalar ve ağaç gövdelerinden oluşan kıvrımlı, dönüşlü bir slalomdur ve bırakın aydan başka ışık olmamasını, gün ışığında bile yeterince zordur. Ayrıca mini çığlara da çok yatkındır; yukarıdaki sırtlarda kar birikir ve uyarı vermeden kırılarak aşağıdaki kayakçıları sular altında bırakır.

Yine de en kötü kısmı bu değil. En kötü yanı, beni tereddüte düşüren yanı, bir kez oraya indiğinizde çıkış yolunun olmaması. Yarığın kenarları gittikçe yükseliyor ve orada mahsur kalan birine helikopter ya da kan arabası indirmenin hiçbir yolu yok. Kanal sizi köyün tepesindeki ağaçların arasından çıkarana kadar devam etmeniz gerekiyor.

Bu benim en iyi şansım. Ve Liz büyük ihtimalle bunu bilmiyor. Biri sana girişi göstermedikçe bunu öğrenmenin bir yolu yok.

Aynı zamanda en kötü
kabusum. Ama başka
seçeneğim yok.

Kayaklarımı bir koltuk değneği gibi tutarak geçidin başına doğru yürümeye başlıyorum.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Erin kayıp.

Neredeyse fark etmiyorum. Oturma odasına ilk girdiğimde, onun orada olacağından o kadar eminim ki kontrol etmek aklıma bile gelmiyor. Ama sonra görüş alanımın köşesinde bir şey dikkatimi çekiyor - bıraktığım gibi olmayan bir şey. Arkamı döndüğümde neyin değiştiğini görüyorum, kanepe boş.

Bir an öylece durdum, endişelenemeyecek kadar şaşkındım. Uyandı mı? Tuvalete mi gitti?

"Erin?" Bağıríyorum. Lobiye geri döndüm. Karanlık alana bakıyorum, el fenerimi merdivenlerden yukarı, mutfığa doğru tutuyorum. "Erin, neredesin?"

Çok uzağa gitmiş olamaz. O haplardan bir hafta bayılmasına yetecek kadar içmiş.

Ancak oturma odasına geri döndüğümde kanepenin üzerinde yayılan koyu lekeyi görüyorum. Dokundum ve burnumu çektim. Çay kokuyor. İşte o zaman anladım. Çayı hiç içmemişti.

Sık sık küfretmem ama bunu gördüğümde küfrediyorum ve beni nasıl kandırdığını fark ediyorum.

Koşuyorum. Önce lobideki kapıya, ama dışarıdaki kara dokunulmamış. Her halükarda o yoldan binayı terk etmedi.

Sonra mutfığa ama orada da yok.

Bir ses duyduğumda yatak odalarını kontrol etmeye hazır bir şekilde üst katın yarısındaydım. Çok zayıf ama dışarıdaki karın üzerine bir şey düşüyormuş gibi geliyor. Binanın arka tarafından geliyor, kayak girişinin olduğu yerden.

Lobiye geri dönüyorum ve kayak dolaplarının bulunduğu binanın arka tarafındaki kapıyı açıyorum. Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman alıyor ve sonra odanın uzak tarafında bir şeyin ya da birinin hareket ettiğini görüyorum. Bu Erin. Kayak dolaplarının üstüne tırmanmış ve neredeyse pencereden dışarı çıkacak.

Kendimi soyunma odasına atıyorum, dizimdeki sancıları görmezden gelerek pencerenin altına yerleştirdiği banka tırmanıyorum ve pencereden kaybolmak üzere olan kaskını tutuyorum.

Sonra neden hala orada olduğunu anladım. Kask boşluktan geçmiyor. Sıkışmış. Kasktan sarkıyor, boğazından korkunç hırıltı sesleri geliyor, tekmeliyor ve tekmeliyor ve serbest kalmak için karda yeterince yer edinmeye çalışıyor.

Ama ne yapacağımı düşünmeye vakit bulamadan ani bir sarsıntı oldu ve kaskın üzerindeki ağırlık düştü. Mandal kırılmıştı ya da kendi kendini çözmüştü, hangisi olduğundan emin değilim. Bir an karda soluk soluğa yattı, sonra sendeleyerek ayağa kalktı, kayaklarını aldı ve dağ evinin önüne ve fünüklere giden yola doğru topallayarak yürümeye başladı.

Onu *takip* etmek zorundayım, ama kask çerçeveye sıkışmış, onu engelliyor. Ancak birkaç dakika sonuçsuzca çekiştirdikten sonra bunun aptalca olduğunu fark ediyorum. Erin'in kayakları ve sopaları var. Belli ki St. Antoine'a kayarak gitmeye niyetli ve ben onu durdurmak zorundayım.

Onun peşinden kaymalıyım.

Kaskı bırakıp odaya geri dönüyorum. Tulumumu çoktan giydim. Tek ihtiyacım olan botlar, kayaklar ve eldivenler. *Çabuk*, Erin kaçmadan önce.

Beni rahatlatacak iki farkındalığım var: Birincisi, yumuşak karda izlerini gizleyemeyecek. Tam olarak hangi yöne gittiğini söyleyebileceğim.

İkincisi, ben ondan daha hızlı kayabiliyorum. Benim burkulan dizim neredeyse iyileşti, onun bileği ise daha da kötüleşiyor. Birkaç saat önce mutfaktan çayla birlikte nasıl topallayarak döndüğünü gördüm. Üzerine hiç ağırlık veremiyordu. Kırıldığından oldukça eminim ve kırık bir ayak bileğiyle agresif bir şekilde kayak yapmasının imkanı yok. Yavaş ve dikkatli gitmesi gerekecek ve kırık ayak bileğinin üzerinden tırmanması uzun zaman alacak.

Mavi pistin başında kar vardı. Çığdan sonra nasıl göründüğünü gördüm; bir moloz ve enkaz yığını. İleride temizlense bile, onun bu yolu seçmesi biraz zaman alacaktır. Ona yetişebilirim. *Eğer* hızlı davranırsam.

Kararımı verdim. Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum ve raftan kayaklarımı ve batonlarımı alıyorum. Eldivenlerim tulumumun cebinde. Ama kaskım, kaskım nerede? Dolapta yok ve birkaç saniye sonra fark ediyorum: Erin'in aldığı kask bu ve pencereye sıkışmış.

Onu kurtarmak için bir deneme daha yapıyorum ama işe yaramıyor ve zaman kaybettiğimi fark etmeden önce alternatif bir yol arıyorum. Erin çok fazla öne geçerse, bileğiyle bile olsa, onu yakalayamam.

Elliot'ın telefonunu cebime atıp kayaklarımı omzuma alıyorum ve koridordan lobiye doğru tıkr tıkr ilerliyorum; kapıyı açıp karın içine giriyorum ve geceye karışıyorum.

Dışarısı inanılmaz derecede soğuk ve fark ediyorum ki dağ evi ısıtmasız ne kadar soğuk olursa olsun, aslında bizi dış etkenlerden korumak için oldukça iyi bir iş çıkarıyordu.

Şimdi, burada, sıcaklığın ne olduğunu bilmiyorum, ama eksi yirmiden fazla olamaz. Belki daha da az. Gökyüzü açık ve ayın etrafında sadece aşırı soğuklarda görülen o garip don halesi var.

Sıcak tulumumun içinde bile titreyerek botlarımı kayak bağlamalarımaya geçiriyorum ve sonra doğrulup etrafta Erin'in izlerini arıyorum.

İşte oradalar; ay ışığıyla aydınlanmış beyaza karşı koyu renkli, derin kar yarıkları.

Ama parçalanmış mavi piste giden patıkaya doğru gitmiyorlar. Diğer yöne, ormana doğru gidiyorlar.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Başlangıcı unutmuştum. Tanrım, başlangıç. Kalın, yumuşak kardan bir duvar gibi, ağaçlarla çevrili, kayalarla süslenmiş, sadece birkaç metre genişliğinde dik bir patıkaya daralıyor. Ve ilk adımı atmak, bir uçurumun kenarından atlamak ve karın sizi tutacağına güvenmek gibidir.

İki sağlam bacakla bunu yapabilirim - muhtemelen zarif bir şekilde değil ama yapabilirim. Paslanmışım ama tekniğime oldukça hakim olacak kadar pist dışı kayak yaptım. Derin, sürükleyici karla nasıl başa çıkacağımı, ağır dönüşlerde nasıl yol alacağımı, sürüklenmelerden nasıl kaçınacağımı ve momentumu nasıl koruyacağımı biliyorum.

Bunların hepsini teoride biliyorum. Sadece pist dışında kayak yapmayalı üç yıldan fazla oldu. Ve kırık bir ayak bileğiyle bunların hiçbirini uygulamaya koyabilir miyim bilmiyorum.

Kalbim ağzımda. Ama Liz karda izlerimi görmüş olacak. Peşimden gelecektir. Bunu yapmak zorundayım.

Ağırlığının çoğunu yokuş aşağı inen bacağım taşıyacak. Kayak botlarımı bağlamalarına takıyorum ve sonra dönüp kendimi iyi ayak bileğim yamacın aşağısında olacak şekilde açıyorum. Sonra, hasta bir hisle, devrilirim.

İlk başta her şey yolunda gidiyor. Bacaklarına yorgan dolayarak yüzmeye çalışan biri gibi hissederek taze, sulu karda yana doğru kayıyorum. Ama hızla ağaçlara doğru ilerliyorum. Kötü bacağımı çevirmek zorunda kalacağım.

Garip bir paralel dönüş yapıyorum ama kalın kar yığınlarında kaymanın fizikselliğini unutmuşum. Kar kayaklarımı sürüklüyor, neredeyse beni deviriyordu ama

Asıl sorun dönüşü tamamlayıp kötü bacağımın üzerine indiğimde yaşadığım şok. Omurgamdan aşağı ve yukarı acı dolu karıncalanmalar gönderiyor ve sağlam bacağımı yamaçtan aşağı tutmaya çalışarak aceleyle geri dönüyorum.

Ama işe yaramıyor, karanlıkta beliren bir ağaçtan kaçınmak için tekrar dönmek zorunda kalıyorum ve bu sefer arka kayağım bir sürüklenmeye takılıyor, ayak bileğimi o kadar acı verici bir güçle büküyor ki çığlık atıyorum, ses vadinin dik duvarlarında yankılanıyor. Kötü bacağımın üzerine ağır bir şekilde iniyorum, kendimi bir korkuluk direğiyle kurtarmaya çalışıyorum ve sonra - bundan sonra ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim bacağımın kırıldığı ve sırtığımın battığı ve düşüp yumuşak karda yuvarlandığım, kollarımı başıma dolayarak yamaçtaki yarı gömülü kayalardan kendimi korumaya çalıştığım.

Kayaklardan biri koptu, sırtıklarım bileklerimi sıkıyor, dik duruyorum ve sonra baş aşağı, sonra ilk önce kış üstü kayıyorum, sonra takla atıyorum ve geçidin dibinde bir kayaya kemik titreten bir sarsıntıyla iniyorum.

Bir an için orada yatmaktan başka bir şey yapamıyorum, nefes nefese, soluk soluğa, bacağımda zonklayan acıdan çığlık atmamaya çalışıyorum. Ama hareket etmek zorundayım.

Oturmaya çalıştığımda omurgamdan cam kırılması gibi bir ses geliyor ve ayak bileğimdeki ağrıdan dolayı kusacağımı düşünüyorum ama düz görebiliyorum. Beyin sarsıntısı geçirmedim. En azından öyle olduğumu sanmıyorum. Kendimi diz çökmeye zorladığımda bacağımdaki ağrı çok şiddetli ama yine de katlanılabilir. Sadece.

Bir sırtığı kullanarak kendimi ayağa kaldırıyorum ve sonra bir an dinleniyorum, nefes nefese kalıyorum, şok ve acıyla titriyorum, kendimi uzun ve yavaş nefes almaya zorluyorum. İşe yarıyor... bir noktaya kadar. Yeterince sakinleştikimde saçımdaki ve yakamdaki karı silkeleyip durum değerlendirmesi yapıyorum. Bir kayağım hâlâ ayağımda ve sırtıklarımın birini tutuyorum. Diğerisi ise vadinin uzak tarafındaki bir kayaya yaslanmış durumda ve hala adrenalinden titreyen ellerimle topallayarak onu yakalıyorum. Tamam. Bu iyi. Bu iyi bir şey.

Ama diğer kayak... nerede? Tek sırtıkla kayabilirim ama tek kayakla hiçbir şey yapamam. Eğer kayıp kayağı bulamazsam, mahvolurum.

Ve sonra onu gördüm. Kayak ucu, az önce düştüğüm uçurumun birkaç metre yukarısında kardan dışarı çıkmış. İç çekiyorum, kalan kayağımın

klipslerini açıyorum ve onu çıkarmaya çalışmak için yarığın yumuşak, kayan tarafına sürünüyorum, ama çok derin, bağlamalar karın derinliklerinde bir şeye yapışmış ve ben de elimle kazmaya başlıyorum

Eldivenli eller. Ve aniden, hiçbir yerde yokken, mide bulandırıcı, sarsıcı bir Rashback ile vuruldum - her sabah ter içinde uyandığım o ilk, korkunç günlerden beri yaşadığım en canlı, yeniden yaşanmış bir kabustan taze.

Kazmak. Karı kazmak. Will'in saçı. Kayağının ucu. Soğuk, mumlu yüzü.

Mide bulantısı boğazımda

yükseliyor. İtiyorum.

Parmaklarımla karı eşeliyorum.

Kirpiklerindeki kar, burnunun donmuş ucu...

Hıçkırma istiyorum ama yapamıyorum. Zaten çıkardığım sesten daha fazlasını çıkarmaya tahammül edemiyorum. Liz çok yakında olabilir.

Eşarının yırtık kenarı. Mavi dudakları-

Ve sonra kayak elimde. Bağlamalar kardan temizlendi ve geri kalanını delikten çıkarabilirim.

Yamaçtan aşağı, diğer kayağımı bıraktığım yere doğru kayarken her yerim titriyor. Dişlerim takırdıyor, ellerim o kadar titriyor ki, onları sırtlarımdaki halkalardan geçiremiyorum ve nihayet cevap veren klik sesini duymadan ve tokenin sertliğini hissetmeden önce botlarımı altı ya da yedi kez bağlamaya zorlamam gerekiyor.

İşim bittiğinde bir süre ayakta duruyorum, yorgun bir şekilde sırtlarıma yaslanıyorum, zavallı, titreyen kaslarıma bir an için nefes aldırıyorum. Açıkçası beni en çok etkileyen şeyin acı mı, yorgunluk mu, yoksa Will ve Alex'in ölümlerinin anısı mı olduğundan emin değilim. Belki de üçü birden. Ama dinlenmeme izin veremem. İzin *veremem*.

Üstümdeki yamaçtan bir ses geliyor. Bir dağ sıçanı olabilir, ya da sadece Karda kaymaktan ve arkamdan düşmekten rahatsız oldum, ama 1. çıkışa kadar kalmaya dayanamıyorum.

Sırtlarımla itiyorum ve dikkatli bir şekilde geçidin ağzına doğru kaymaya başlıyorum.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Bir hata mı yaptım? Erin'in izleri aşağıdaki vadiye doğru dik bir düşüşe benzeyen bir şeyin tepesinde duruyor. Vadinin kendisi derin gölgeler içinde ve dibini göremiyorum. Aşağıda her şey olabilir - pürüzlü kayalar, bir dağ deresi, binlerce metrelik bir düşüş...

Yine de, daha yakından baktığımda, karda izler görebiliyorum. Bir şey - ya da belki biri- buraya inmiş. Bir dağ keçisi dışında herhangi bir şeyin bu yamaçtan tek parça halinde inebileceğine inanamıyorum ama gözlerim gölgelere alıştığında, karda birinin dönüş yapmadan önce kayaklarının üzerine oturup nefesini tutmuş gibi görünen iki derin oluk görebiliyorum.

Durdum, tereddüt ettim, ne yapacağımı düşündüm. Eminim Erin buraya kırık bir bilekle kaymamıştır. Pist dışı kayakta deneyimli biri için bile intihar gibi görünüyor.

Ama izleri kesinlikle buraya kadar geliyor. Ve kesinlikle burada duruyorlar. Aşağı mı inmiş? Hayır. Oraya kim inmişse kayak giyiyormuş. *Düştü* mü? Eğer düştüyse, sorunlarım çözülmüş olabilir.

Yoksa ayrıntılı bir numara mı?

Bir an durup vadiye yukarıdan ve aşağıdan bakıyorum ama bunun nasıl bir hile olabileceğini anlayamıyorum. Bu uçurumun kenarına kadar giden sadece iki iz var, Erin'in ve benim izlerim ve ikisi de uzağa gitmiyor. Sherlock Holmes gibi bir şey yapmak için yeterli zamanı yoktu. Sahte bir iz bırakmak için kendi ayak izlerini takip etseydi, diğer yönden gelirken onunla karşılaşardım.

Bu St. Antoine'a inen bir yol olmalı. Ve bir şekilde, Erin oraya tırmanmayı başardı.

O yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Kesinlikle orada kaymayacağım. Erin'in yapıp yapmaması umurunda değil - bu kadar dik bir yerde kendime güvenecek kadar pist dışı kayak yapmadım. Bunun yerine kayaklarımın klipslerini açıyorum ve bir elimle onları tutarak inişin kenarına oturuyorum ve uçurumdan aşağıya doğru yürümeye çalışmak için kendimi yumuşak karın içine bırakıyorum.

Bunun bir hata olduğunu hemen anladım. Ağırlığımı yayacak kayaklarım olmadan, tüy gibi sürüklenmenin derinliklerine batıyorum. Yukarı tırmanıyorum, destek olarak kayaklarımı kullanarak tutunmaya çalışıyorum ama çırpındıkça kar altımdan kaymaya başlıyor. Birdenbire yol veriyor ve yamaçtan aşağı korkunç bir hızla kayıyoruz

-Ben, kayaklarım ve kaygan, hareketli bir kar kütlesi. İlk başta korkutucu ama iyi. Dik durmayı başarıyorum, nereye gittiğimi görebiliyorum ve kendimi ağaçlardan uzaklaştırabiliyorum, inişimi yavaşlatabiliyorum ama sonra botum bir kayaya takılıyor. Kendimi durduramıyorum. Sırtımdaki karın ağırlığı çok büyük. Öne doğru yuvarlanıyorum. Kayaklarım ellerimden koptu. Düşüyorum; kar, kayalar ve kayaklardan oluşan korkunç beyaz bir bulanıklık içinde düşüyorum.

Kollarımı başımın etrafına doladım. Yanağıma bir şeyin çarptığını hissediyorum ve omzum sert bir şeye çarpıyor. Sanırım çığlık atıyorum. Sanırım ölüyorum. Böyle ölmek istemezdim.

Sonra muazzam bir gümbürtü duyuyorum ve hareket etmeyi bıraktığımı fark ediyorum.

Sırt üstü yatıyorum, başım yamaçtan aşağı bakıyor ve yanağımdan sıcak kan geliyor. Omzum acıyla zonkluyor. Sanırım köprücük kemiğimi kırmış olabilirim.

Kendimi oturur pozisyona getirmeye çalışıyorum ama kar altımda haince kayıyor ve tekrar düşmeye başladığımda bir çığlığı bastırıyorum ama sadece birkaç metre sonra duruluyor ve son kayışın beni neredeyse yamacın dibine götürdüğünü fark etmeden önce korkudan hıçkırarak nefes nefese yatıyorum. Sadece birkaç metre altımda bir patika var. Kayaklarımdan birinin patikanın üzerinde yattığını görebiliyorum.

Yavaşça, acı çekerek, botlarım yokuşun aşağısında olacak şekilde kendimi döndürüyorum ve son birkaç metreyi kızakla kaymaya bırakıyorum. Sonra

aşağı indim. Roor vadisinde yatıyor, neredeyse rahatlamış bir şekilde ağlıyordum.

Her Şey acıyor. Ağzımda kan tadı alabiliyorum. Ama aŐađıdayım. Ve Şimdi vadinin gölgeli dibinde olduğuma göre, haklı olduğumu görebiliyorum ve bunun farkına varmak bana küçük bir heyecan veriyor, bu da aklımı zonklayan omzumdan uzaklaŐtırmama yardımcı oluyor.

     karda vadinin aşağısına, St. Antoine'a doğru giden kayak izlerini görebiliyorum. Karın derinliklerine bastırılmış bir set, kayak ının sıırılarıyla kendini çektiği her iki tarafta çukurlarla işaretlenmiş.

Erin buradaydı. Acele edersem yetişebilirim.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Bu düşündüğümünden de zormuş. Bu rotayı gün ışığında yaptığımı hatırlıyorum - yukarıda buz tutmuş ağaçlardan parlayan güneş, ayaklarımızın altındaki parlak kardan bize geri dönüyordu. Kıvrıldığımızı, döndüğümüzü, güldüğümüzü, yarı gömülü kayaların üzerinden atladığımızı ve mogullardan kaçtığımızı hatırlıyorum.

Artık bunların hiçbirini göremiyorum. Karanlığın içinden tuzaklar belirliyor; yüzüme çarpan ağaç dalları, uyarıda bulunmadan yükselen sivri çıkıntılar, mide bulandırıcı bir güçle savrulmamı sağlıyor, ayak bileğim her sarsıntıda ve bükülmede çığlık atıyor.

Bir bakıma, vadinin taze karla kaplı olması yardımcı oluyor. Kayışı yavaş ve meşakkatli hale getiriyor ve bana rehberlik edecek izler yok ama bu, sürekli kendimi yavaşlatmaya çalışmak zorunda olmadığım anlamına geliyor. Geçen sefer bu yoldan geldiğimde, rota benden önce giden kayakçılar tarafından sert bir şekilde paketlenmişti. Nerelerde kıvrılıp döndüklerini, nerede bir açıyı yanlış değerlendirip beklenmedik bir ağaca çarptıklarını ya da geldiğini görmedikleri bir sürüklenmeye daldıklarını görebiliyordum. Ama aynı zamanda, bu durum gidişatı hızlı ve öfkeli hale getiriyordu ve düzgün dönüşler için çok dar olan pistte, dikkatimin çoğunu kendimi güvenli bir hıza yavaşlatmaya çalışmak alıyordu.

Yoğun kar bunu çok daha az sorun haline getiriyor. Ama bu bana acil bir sorun yaratıyor. Liz arkamdan gelecek, zaten kara bastırdığım yerde benim izimde kayacak. Çok daha hızlı gidiyor olacak. Ve ona rehberlik edecek benim izlerim var.

Daha hızlı gitmeliyim. Ama yaparsam, kendimi öldürebilirim.

Sırıklarımla kendimi itiyorum, dar bir dönemeçte kayıyorum, ayak bileğim protesto çığlıkları atıyor ve sonra karda gizli bir tümsek olması gereken şeyin üzerinden geçiyorum. Bacağımdan yukarı doğru akan acı şoku beni haykırmaya zorluyor ve yalpalıyorum ve bir çarpışmayla düşüyorum, acı içinde kanyonun kayalık tarafına çarpıyorum. Birkaç dakika boyunca orada öylece yatıyorum, nefes nefese, sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Canımın bu kadar acıdığına inanamıyorum. İçinde ne olduğunu anlamak için kayak botunu açmaya cesaret edemiyorum ama tüm bacağımın nabzımla birlikte zonkladığını hissedebiliyorum. Bundan sonra tekrar kayabilecek miyim bilmiyorum. Tekrar *yürüyebilecek* miyim bilmiyorum.

Ama Liz şimdiden üç kişiyi öldürdü. Devam etmek zorundayım.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi direğimin üzerine itmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Kaslarım öyle titriyor ki, kendimi zorlayamıyorum - bacağıma tekrar ağırlık vermeye kendimi zorlayamıyorum, bunu yapmayı düşündüğümde tüm vücudum titriyor.

Ve sonra, vadinin yukarısında bir yerden sesler duyuyorum. Bir çığlık - belki de beklenmedik bir dalın yüzüne çarptığı birinin sesi- ve ardından acil durum kar küreme aracına zorla sokulan kayakların kaba sıyrıkları.

Liz geliyor. Ve çok yakında. Bunu yapmak zorundayım. Bunu yapmak zorundayım.

Direğimi kara saplıyorum ve ter içinde titreyerek kendimi yukarı kaldırıyorum.

Sonra da itiyorum.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Nerede? Nerede.

Nerede?

Nerede?

Nerede.

Nerede?

İnatla Erin'in izini takip ederek dönüp dururken bu sözler kafamın içinde tekrarlanıp duruyor. Benden o kadar ileride olamazdı ve ayak bileği benim dizimden çok daha kötü durumda. Şimdiye kadar ona yetişmiş *olmalıydım*. Ama yetişemedim. Ve bu gerçek beni... tam olarak endişelendirmiyor. Henüz o noktada değilim. Ama kesinlikle hayal kırıklığına uğradım.

Hayal kırıklığının bir nedeni de bunun hayal ettiğimden çok daha kült bir kayak olması. Gözlerim yarığın dibindeki ay ışığının loşluğuna alıştıktan sonra bile, Erin'in kayak izleri dışında pek bir şey göremiyorum ve onları körü körüne, elimden geldiğince hızlı bir şekilde takip etmekten başka seçeneğim yok, eğer o hata yapmadıysa ya da silinmediyse, benim de yapmayacağımı umuyorum.

Önümde uzun bir düzlük var ve sıırıklarımı kendimi itiyorum ve vücudumu daha aerodinamik hale getirmek için kamburlaşıyorum. Rüzgarı yüzümde hissediyorum ve sonra loş ışıktaki görünmeyen mini bir mogula çarpıyorum. Bir an için kayaklarımın altında havayı hissediyorum ve sonra nefesimi tutmama neden olacak şekilde tüm ağırlığımı kötü durumdaki dizime vererek tekrar yere çakılıyorum. Yavaşlamam, dengemi toparlamam gerekiyor ama bunu yapamadan bir ağaç dalı aniden ortaya çıkıyor ve yüzüme çarparak çığlık atmama neden oluyor.

Anlık, yeniden canlandırıcı bir kar sürüşüne geçiyorum, kayaklarımın altında kar şakırdıyor, kalbim güm güm atıyor ve duruyorum.

Çok yakındı. Eğer gözlük takmamış olsaydım, o dal beni kör edebilirdi. Bu haliyle yanağımdaki kesiğı tekrar açtı. Sıcak kanın çenemden aşağı aktığını hissediyorum.

Yine de durmayı başaramıyorum. Sadece daha dikkatli olmalıyım. Kendimi tekrar itiyorum, karanlığa bakıyorum. Yetişiyor olmalıyım. *Yetişmeliyim.*

Sonra, sadece yüz metre ileride, onu duyuyorum - kar üzerindeki kayakların tıslama sesini. İleride biri dar bir virajı dönüyor, kayaklarının arkasıyla karları havaya savuruyor.

Nabzım hızlanıyor ve yetişmek için yarışıyorum.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Vadinin dibi artık çok karanlık. Kayalık duvarlar o kadar yükseliyor ki ay ışığı aşağıya ulaşamıyor ve tepeye yaslanmış uzun çamlar var, gölgelikleri gökyüzünü kapatıyor. Ama yavaşlamaya cesaret edemiyorum.

Bu, koşunun en iyi hatırladığım kısmı. Sizi köyün içine fırlatmadan hemen önceki kısım. Neredeyse varmış olmalıyım. İşte sizi koridorun kenarına, iki cılız küçük fidanın arasına götüren uzun kayma dönüşü. Ayak bileğimin çılgınlığını ve nasıl başa çıkacağını bilemediği kadar adrenalinle dolmuş kalbimin titreyen gümbürtüsünü duymazdan gelmeye çalışarak aralarından yukarı fırlıyorum.

Sonra sağa doğru bir
sapma. Ve sonra-oh
siktir.

Hatırlamadan önce neredeyse varmıştım. Dik bir kaya duvarı gibi görünen ve yolun o kadar dar bir noktasında sola doğru keskin bir dönüş var ki, kendinizi yavaşlatmak neredeyse imkansız.

Karanlığın içinden siyahlığı belirliyor ve kendimi umutsuzca yana doğru kaymaya zorluyorum, kayaklarım etrafıma kristallerden oluşan ışıltılı, tıslayan bir sis saçıyor. Kayaklardan biri bir kayaya takılıyor ve neredeyse kontrolü kaybediyorum. Ayak bileğim acıyla 1re'de, ama çılgınca fren yapma çabamı durduramıyorum - bu hızla dönüş girersem sadece silinip gitmeyeceğim; kask olmadan öleceğim.

Dönüyorum, dönüyorum, kayaklarım yokuşa neredeyse dik - ve sonra dönüyorum ve neredeyse hemen bir ağaç köküne çarpıyorum, ayak bileğim kırılıyor ve bu sefer kayakların ve karın yuvarlanan bir hışırtısı içinde siliniyorum.

Kalkmak zorundayım. Liz artık çok yakınımda. Kayaklarının tıslamasının yaklaştığını duyabiliyorum, ses gittikçe yükseliyor, kulvar tarafından yönlendiriliyor. Ayağa kalkmak *zorundayım*. Ancak, kendimi ayağa kaldırmaya çalıştığımda, bunu yapamıyorum. Bileğim ağırlığımı taşıyamıyor. Deniyorum ve dizim altımdan çıkıyor. Tekrar deniyorum, bu sefer hıçkırı hıçkırı ağlıyorum, artık çıkardığım gürültüyü umursamıyorum ve ağlayarak ve küfrederek karın içine yığılıyorum.

Neredeyse geldi. Geliyor, *hızla* geliyor.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

Şimdi Erin'e çok yakınım ve sonra duyuyorum. İleriden bir çığlık ve kayak takırtısı. *Evet. Düştü! Düştü!*

Bir zafer dalgası hissediyorum ve bu hızımı artırıyor. Her şey yoluna girecek. Onu yakalayacağım! Yakaladığımda ne olacağını düşünmüyorum. Bunun için daha sonra zaman var.

Tekrar çömeliyorum, rüzgârı yüzümde hissediyorum. İşte bu kadar. Bunu *yapabilirim*.

Bir tümseğin üzerinden atlıyorum ve siyah pistte kayarken hissettiğim heyecanın aynısını hissediyorum, ama bu daha da iyi. Artık tamamen içgüdülerimle kayıyorum, bir kuş gibi, kaygan bir akıntıda süzülüyorum, zahmetsiz bir beceriyle dönüp duruyorum. Neredeyse-

Ve sonra olur.

Karanlığın içinden bir kaya duvarı beliriyor, sadece bir metre ötede. Sanırım çığlık atıyorum, emin değilim ama biri atıyor.

Umutsuzca kar küremeye çalışıyorum ama yol çok dar ve yavaşlamıyorum, yavaşlamıyorum, ben-

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Vurduğu zaman çıkan ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor.

Kayakların şakırtısı ve kemiklerin kırılma sesi. Resh'in kayaya çarpma sesi.

Islak, yumuşak ve aynı anda taş gibi sert. Kask takıyor muydu? *Kask takıyor muydu?* Sessizlik var.

Tam, kesintisiz bir sessizlik.

"Liz?" Titreyerek sesleniyorum, ama cevap yok, bir inilti bile yok.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Acı bacağımdan aşağı ve yukarı kükrüyor ve bileğim yol veriyor.

Karın üzerine çömelıyorum, yan tarafıma doğru kambur duruyorum ve acıdan kusmamaya çalışıyorum.

Onu terk etmem gerektiğini biliyorum ama bunu da yapamam.

Danny'nin gitmeden önceki sözlerini düşünüyorum. *Seni tanıyorum... Yürek kanatan saçmalıklarla başlama. Önce kendini düşün.*

Ve haklı olduğunu biliyorum. Ama bunu yapamam. Onu orada ölüme terk edemem, Alex gibi, Will gibi, karda tek başına.

Kayak sopalarımı alıyorum. Kayak botlarımı bağlarından çözüyorum ve sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sürünmeye başlıyorum, geçitten yukarı, dönüşe doğru.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 0

Snoopscribers: 1

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 5

Snoopscribers: 10

Oraya vardığımda, sessizlik tamamlandı.

Liz uçurumun dibinde yan yatmış, kırmızı, beyaz ve maviden oluşan buruşuk bir yığın halinde yatmaktadır. Mavi onun tulumu, beyaz kar ve kırmızı... kırmızı *her yerde*.

Karın üzerinde kanaması vardı ama artık durdu. Yirmi metre sürünerek geçitten yukarı çıkmamla Liz'in ölmesi bir oldu. Kırık dudaklarının arasından nefes gelmiyordu. Parmaklarımı boynunun yan tarafına koyduğumda, derisi sıcak ve kanla kayganlaşmış, ama nabız yok, bir Ricker bile yok.

Bir an için imkansızı denemeyi düşünüyorum - göğüs kompresyonu, ağızdan ağıza... ama onu nazıkçe sırt üstü çevirdiğimde gördüğüm şey beni dehşete düşürüyor. Kafatasının sol tarafı yumurta gibi ezilmişti ve karın üzerinde beyin parçaları vardı.

Üzerime baygınlık çöktüğünü hissediyorum, büyük bir tiksinti ve mide bulantısı dalgası beni yere çömeltilip sallanmaya, dizlerime sarılmaya itiyor, kulaklarımda kendi hıçkırıklarımla olduğunu bildiğim ama sanki tamamen başka birinden geliyormuş gibi gelen bir ağlama sesi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Tek bildiğim iki şeyin beni katatonik umutsuzluğumdan uyandırdığı.

Birincisi, güneş doğmaya başlıyor. Vadi, ışınların buraya nüfuz etmesi için çok derin ama soluk pembe ışık çizgileri yukarıdaki bulutları desenlemeye başlıyor.

Ve ikincisi... ikincisi bir vızıltı duyabiliyorum.

Bir an için ne olduğunu düşünemedim. Bir telefona benziyor ama benim telefonum yok; kendi telefonum dağlarda, Chalet Perce-Neige'de, Liz'in ardında bıraktığı cesetler kadar ölü ve soğuk bir bataryayla duruyor.

Uğultu kesiliyor, sonra tekrar başlıyor ve bu sefer fark ediyorum. Liz'in cebinden geliyor. Liz'in cebinden geliyor.

Tulumu donmuş kanla ıslanmış ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum ve kollarım soğuktan titreyerek uzanıp kalçasına dokunuyorum. Eldivenli parmaklarım uyuşmuş ve beceriksizce fermuarı açıyorum ve bir şey karın üzerine kayıyor, bir mücevher kadar parlak bir şey, gözlerimi yaşartan bir şingirtı sesiyle.

Elliot'ın telefonu.

Çalıyor.

Ve arayan Danny.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Pixies / Where Is My Mind

Snoopers: 8

Snoopscribers: 151

Liz'in hızla donan kanının oluşturduğu çamurlu su birikintisinde Liz'le yan yana ne kadar yattığımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey, kurtarma ekipleri sedyeleriyle vadiden yukarı doğru yürüdüklerinde neredeyse hipotermiye girmiş olduğum ve sorularına cevap veremediğim.

O uzun saatler boyunca beni ayakta tutan Danny oldu, sesi kulağımdaydı, konuşuyor, konuşuyor, yolda olduklarını, sadece dayanmam gerektiğini, pes etmememi söylüyordu. Ama kurtarma ekibi nihayet geldiğinde ve telefonu kanlı bir buz tabakasıyla kaplanmış donmuş eldivenimden çıkardığında, onlara da ne olduğunu anlatamadı.

Ancak iki gün sonra nihayet her şeyi onlar için bir araya getirebildim - terk edilmiş dağ evini, şifreli metinleri ve tehlikeli dağ geçidinden aşağıya doğru ilerleyişimizi açıklayabildim. Ama ben bile her şeyi açıklayamadım. Çünkü Liz gibi birini nasıl açıklarsınız?

Açıklamak, bir şey için bir neden tayin etmek, davranışı anlamlandırmak, bir bakıma onu haklı çıkarmaktır.

Liz'in yaptıklarını haklı çıkaramam, çıkarmayacağım.

Birkaç gün sonra hastaneden taburcu oldum ama eve gidemiyorum. Kısmen istemiyorum çünkü yirmi iki yaşımdayım. Çoktan unutulmuş grupların posterlerinin, fotoğraflarının, Will ve Alex'in gözümün ucunda sürekli dolaşan hayaletlerinin olduğu çocukluk odama geri dönmek istemiyorum.

Ama kısmen de gerçekten *yapamadığım* için. Polis, Perce-Neige'in dönüştüğü suç mahallini incelemeyi henüz bitirmedi ve ilgili herkesten, en azından ön soruşturmaları tamamlanana kadar bölgede kalmalarını istediler. Şüpheli değiliz, en azından ben öyle olduğumuzu düşünmüyorum, dolayısıyla İngiltere'ye dönmemizi yasal olarak engelleyen hiçbir şey yok. Ancak soruşturmaya engel olmak çok kötü görünür ve bunu herkes biliyor.

Suç mahalli olduğu sürece dağ evine geri dönmenin imkansız olduğu açık, bu yüzden polisin St. Antoine le Lac'daki bir otelde konaklama teklifini biraz rahatlayarak kabul ediyorum. Bu teklifin ne anlama geldiğini ancak elimde eşyalarımın dolu plastik bir çantayla oraya vardığımda anlıyorum.

Herkesi oraya koymuşlar. Topher. Rik. Miranda. Danny. Carl. Tiger. Inigo bile.

Aslında kapıdan resepsiyon alanına adım attığımda ilk gördüğüm Inigo oluyor ve ağzım açık kalıyor.

"Inigo!"

Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve o da Fransızca konuşan resepsiyonistle internet erişimini çözmeye çalıştığı yerden dönüyor. Beni gördüğünde, neredeyse mora çalan koyu bir kırmızıya bürünüyor. Rush ona yakışmıyor ve olağanüstü yakışıklılığını normallığe yaklaşan bir şeye dönüştürüyor.

Tezgâhın arkasındaki kıza beceriksizce, "Affedersiniz, lütfen," diyor. "Bir dakika. Tanrım, Erin, ne yapman gerekiyor, çantanı almama izin ver."

Kullandığım koltuk değneğini, ameliyat botunun içindeki ayak bileğimi işaret ediyor ve serbest elimle tuttuğum plastik poşete uzanıyor.

"Sorun değil," diyorum, durum gerçekten komik olmasa da gülerek. "Ayak bileğim on bir yaşında. Yani tek değil, kırık ama alçıya alındığım için tekrar yürüyebiliyorum."

"Hayır ama yine de," diyor perişan bir şekilde. Beni resepsiyonun köşesindeki 1970'lerden kalma yün kanepeye götürüyor ve bir talk show programındaki garip konuklar gibi karşılıklı oturuyoruz. İlk kez alnında bir ameliyat sargısı ve iki siyah gözü olduğunu görüyorum. Kavgaya mı girmiş?
"Erin, sen

Düşünmüş olmalısın. Yani, Tanrım, tam bir aptaldım. Çok özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

"Ne için üzgünsün?" Şaşırmış bir şekilde söyledim.

"Hepinizi öylece bırakıp gittiğim için! Liz'in, yani onun
-"

"Inigo, bu senin hatan değildi!"

"Ama *öyleydi*. Liz'i kastetmiyorum ama eğer o telefon konuşmasında o kadar aptalca davranmasaydım Ani hâlâ, hâlâ-"

Duruyor ve ağlamaya çok yakın olduğunu ve umutsuzca kendine hakim olmaya çalıştığını fark ediyorum. Ayrıca neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını da fark ediyorum. Aslında Inigo'nun hikayesinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Telefon görüşmesinde ne oldu? Neden kaçtı?

"Inigo, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum daha nazikçe. "Ne oldu? O telefon görüşmesini sahte mi yaptın? Neden?"

"Ne?" Şaşırmış görünme sırası onda. "Hayır! Tanrım hayır! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

"O zaman neden kaçtın?"

"Sana söylemiştim! Bir not bıraktım - çünkü çok aptalca bir hata yaptım."

Sinirli bir iç çekişi bastırıyorum ve ilk defa Inigo'nun gerçekten de o kadar iyi bir asistan olup olmadığını merak ediyorum. Topher ona nasıl katlanıyordu?

"Evet, ama hatanın ne olduğunu hiç söylemediniz," diye heceledim.

"Hepimiz düşündük ki

- "Ve sonra duruyorum. Inigo tekrar saldırıyor, bu sefer daha da derine, ama çenesini kaldırıyor.

"Biliyorum. Hepiniz benim yaptığımı sandınız. Bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım, işleri yoluna koymak için. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Polise Chalet Blanche-Neige'de olduğumuzu söyledim."

Bir an için anlamadım. Sonra ağzım açık kaldı. Birden Inigo'nun polisle telefonda konuşmasını hatırladım. Evet... *tamam... Chalet Blanche- Neige*.

Blanche-Neige. Pamuk Prenses. Perce-Neige. Kar damlası. Fransızca bilmeyen biri için yapılması kolay bir hata. Ama Ani için ölümcül bir hataydı. Oh, Inigo, seni *aptal*.

"Chalet Blanche-Neige'i biliyorum," diyorum yavaşça. "Yaklaşık on mil ötede, vadinin diğer tarafında. Tabii ya. *Elbette*, polis bu yüzden hiç gelmedi. Onlara yanlış yeri söylediniz."

Inigo zavallı bir onaylamayla başını sallar.

"Çok aptalca bir hataydı. Ertesi gün ne yaptığımı anladım ve açıklamak için ulaşmaya çalıştım ama hat kesikti," diyor kırık bir sesle. "Bu yüzden durumu düzeltmek için yapabileceğim tek şeyin kasabaya inip polislere ne olduğunu ve nerede olduğumuzu bizzat anlatmak olduğunu biliyordum. Ben de oradan ayrıldım. Aptalca olduğunu biliyorum ama kendimi çok utanmış hissediyordum ve işleri yoluna koymak istiyordum. Birine ne yaptığımı söylersem gelmeye çalışacaklarını biliyordum ve gelmelerini istemedim, hatam yüzünden kimseyi tehlikeye atmak istemedim. Ama bunun yerine-" Yutkunuyor ve gözlerinden yaşlar aktığını görüyorum. Onun da benim gibi Elliot'ı ve Ani'yi düşündüğünü biliyorum; polis o öğleden sonra gelseydi, nereye bakacaklarını bilselerdi ikisi de hâlâ hayatta olabilirdi. "Onun yerine kayboldum, bir *ağaca* çarptım ve hastanede uyandım." Alnına dokunuyor, oturduğumuzda gördüğüm ameliyat bandajına. İlk kez yanaklarındaki ve bileklerindeki derinin hamlığını, kulaklarının donma nedeniyle kararmış uçlarını fark ediyorum. "Keşke yapmasaydım-" Sesi kırılıyor. "Eğer yapmasaydım-"

"Inigo, bunu bilemezdin," diyorum usulca. "Bu bir hataydı - sadece bir korkunç bir hata." Bunlar insanların bana aylardır, yıllardır söylediği sözler. Pist dışında kayak yapmayı önerdiğinde neler olacağını bilemezdin. Bu sizin hatanız değil. Sadece bir hataydı, korkunç bir hata.

Bunlar her zaman anlamsız görünen ifadelerdi. Şimdi, aniden, Inigo'nun onlara inanması hayati önem taşıyor.

"Bu *senin hatan değil*," diyorum ısrarla, kelimelerime toplayabildiğim tüm inanç kırıntılarını katarak. Elimi onunkine dokunmak için uzatıyorum, sert, kabarmış parmaklarını hissediyorum. Inigo yüzünü buruşturuyor ama sonra bana bakıyor. Zayıf bir gülümseme veriyor. Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum. Belki de. Belki de inanmıyor.

Inigo doğru ismi söyleseydi Ani ve Elliott hâlâ hayatta olabilirdi. Ama söylemedi.

Belki o da benim gibi olanlarla yaşamayı öğrenir. Tıpkı benim gibi.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopers: 8

Snoopscribers: 160

Akşam yemeğine kadar diğerlerini görmüyorum, otel saat tam 19:00'da doyurucu, vejetaryen dostu olmayan bir akşam yemeği servis ediyor. Rezervasyon yok, yemeğinizi ya da zamanınızı seçmek yok. Bu bir aile yemeği; şef ne zaman derse o zaman geliyorsunuz ve günün tabağını alıyorsunuz ya da yemiyorsunuz. Oldukça dinlendirici. Yemek zilin çaldığını duyduğumda odamdaydım, yatağında kıvrılmış, yarıdan fazla uyuyordum ve son birkaç gündür kemiklerimdeki ağrıları hissederek ve yanağımın yan tarafını ovuşturarak acı içinde kalktım. yastık kılıfının kırıksıklıkları ile. Sonra koridora çıkıyorum.

Merdivenlere doğru topallayarak ilerlerken bir kapı açılıyor ve başka bir misafir hızla dışarı çıkıyor, neredeyse beni deviriyor ve koltuk değneğini düşürmeme neden oluyor. Değneği almak için eğildim, ayak bileğimin protesto çığlıkları attığını hissettim ve doğrulduğumda sinirli bir yorum yapmak üzereydim, ama sonra misafirin yüzünü gördüm. Kıpırdamadan duruyor, sadece bana bakıyor.

Bu Danny.

"Danny!"

Kollarımı ona doluyorum, ama o öylece duruyor, tepkisiz, ve sonra, buzun çözülmesi gibi, eriyor gibi görünüyor ve kolları etrafımda sürünüyor, beni önce nazik, sonra 1rm, ve sonra ezici bir şekilde sert bir sarılmayla tutuyor, sanki burada ve sağlam Resh olduğuma kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi.

"Ona hiç inanmadım," diyor sonunda, derin sesi yüzümün bastırıldığı göğsünden bana kadar geliyor. "Ona hiç inanmadım. O metin

bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Hemen yola koyuldum -hayatımda hiç bu kadar hızlı yürümemiştim- ama sen gitmiştin. Öldüğünü sandım. Sandım ki- sandım ki-

Ama bitiremiyor. Sadece yutkunuyor, yüzünü saçlarımla tepesine bastırıyor ve gözyaşlarının ıslaklığını saçlarımla arasında hissediyorum.

"Asla gitmemeliydim!" diyor ve kolları geriliyor. "Yalnız kalmanın güvenli olmadığını biliyordum. Sana aptalca bir şey yapma demiştim. Peki ne oldu? Kırık bir bilekle pist dışında kayak mı? Sen Jason Bourne değilsin."

Başımı sallıyorum ve yüzümü omzuna gömüp titreyen hıçkırıkları gizlemeye çalışarak elimi sıkıyorum. Onu seviyorum, ortamı yumuşatmaya ve bu durumu şakaya vurmaya çalışmasını seviyorum ama gülüyormuş gibi bile yapamıyorum. Tek yapabildiğim ona sarılmak ve ağlamak, ağlamak ve ağlamak, her şey için.

"Lanet olsun," diyor, sesi kulağımda sert ve yumuşak, beni ileri geri sallıyor. "İyisin, Erin. İyisin, tatlım."

Ve ona inanmak istiyorum. Ama doğru olduğundan emin değilim.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor sonunda, beni aşağı yukarı süzmek için geri çekilerek. Sanki gülmemi istiyor gibi hissediyorum ve bir yanımda gülmek istiyor. *Diğer adamı görmeliydin.* Cevap dilimin ucunda. Ama Liz öldü ve bu bana komik gelmiyor. Bunun yerine omuz silkiyorum ve Danny'nin dudakları hırlamaya yakın bir şekilde kıvrılıyor.

"Siktiğimin kaltağı."

"Yapma," diyorum. "Yapma, onun ne yaptığını bilmiyorsun-"

Ama yemek zili ikinci kez çalmasıyla sözüm kesiliyor ve Danny gözlerini deviriyor.

"Aşağı insan iyi olur. Hazır mısın?" "Pek sayılmaz. Sen?"

"Ben 1'im, dostum. Bear Grylls olayını çıkaran sensin."

Gülüyorum, ama odamdan dar merdivenlerden yavaşça ve beceriksizce inerken sinirlerim hâlâ gergin, bir kolumun altında koltuk değneği, diğer kolumla ağırlığımı cılız trabzanlardan destekliyorum.

Yemek odasına girdiğimde hepsi oradaydı - en azından kalanların hepsi. Topher, Tiger, Rik, Inigo, Miranda ve Carl... Hepsi uzun yemek masasının etrafında oturuyor ve ben içeri girdiğimde, nasıl karşılanacağımdan emin olamadan, toplu bir nefes alış veriş oluyor ve sonra, beni şaşırtan bir şekilde, Topher sessizliği bozuyor

Önce Inigo, sonra Rik, Miranda ve diğerleri tarafından yavaş bir alkışla karşılanır.

"Lanet olsun," diyor Carl, koltuk değneğini ve sandalyemi taşımama yardım etmek için yerinden fırlayarak. "Inigo'dan bile daha kötü görünüyorsun ve bu da bir şey söylüyor."

Benim koltuğum Tiger'ın yanında ve Carl sandalyemi iterken kolunu bana doluyor, sıcak, tek taraflı bir sarılmayla beni kucaklıyor.

"Erin," diyor. "Sen iyi misin? Korkunç olmalı. Çok üzgünüm, seni asla bırakmamalıydık."

"Sorun yok," diye idare ediyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Aircast'in içindeki ayak bileğim acıyla zonkluyor ve onların gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Danny'nin diğer tarafımdaki sandalyeyi çekip iç çekerek içine yığılması dikkatimi dağıtıyor.

"Yine o kanayan cassoulet gibi kokuyor," diyor suratsızca. "Geçen sefer yeterince kötüydü." Bir şekilde sinirlenmesi buzları kırıyor ve Inigo gülümsüyor, sulu bir sırıtış.

"Biraz daha yüksek sesle, dostum," diyor Carl, genç garson - resepsiyondan gelen aynı kız- bir tepside üç tabak kalın soluk güveç taşıyarak dikkatle odaya girerken, masanın köşesinde gezinirken konsantrasyondan ağır ağır nefes alıyor. "Doğru tabağa tükürdüğünden emin olmak istiyoruz."

"Geçen gece servis ettikleri sulu yemeğe bakılırsa, tükürük muhtemelen daha iyi olurdu," diyor Rik nefesinin altından.

"Şşşt," diye sertçe tıslıyor Miranda ve Rik sırtarak, evdeki durumları ne olursa olsun bu ikilinin İngiltere'ye sadece iş arkadaşı olarak dönmeyeceklerini düşündüren kolay bir samimiyetle onun ensesini okşuyor. Aralarında bir şeyler değişmiş, geri dönülemez bir şeyler ve Rik birkaç gün önce tanıştığım kişiden daha güçlü, daha kararlı görünüyor.

Buna karşılık Topher, fönükülerden inen karizmatik adamın solgun, derecesi düşürülmüş bir versiyonu gibi görünüyor. Bu bir bakıma şaşırtıcı değil - kurucu ortağını ve en iyi arkadaşını kaybetmiş, kendi şirketinin kontrolünü yeniden ele geçirmek için ödenmesi gereken korkunç bir bedel, herhangi bir standarda göre ve bu onu yaşlandırmış, özgüveninin ve parlaklığının bir kısmını yok etmiş gibi görünüyor. Hâlâ şirketin başında oturuyor.

Yine de masadan kalkmıyor ve güveç servis edildiğinde çatalını bardağına vuruyor ve hepimiz merakla etrafımıza bakarken boğazını temizliyor.

"Um... bak, bu uzun sürmeyecek," diyor ve sonra duruyor ve söylemek üzere olduğu şeyin ipini kaybetmiş gibi görünerek alnını yorgun bir şekilde ovuşturuyor. "Ama birkaç haberim var. Mümkün olduğunca çabuk öğrenmeyi hak ettiğini düşündüm."

Yanındaki kırmızı şarap kadehinden uzun bir yudum alıyor, sonra yüzünü buruşturup ağzını siliyor. İçmeye alışık olduğu türden bir şarap olduğunu sanmıyorum.

"İlk şey, şey, bunu söylemenin kolay bir yolu yok." Yutkunuyor, boğazı çalışıyor. "Satın alma teklifi geri çekildi."

Masanın etrafından bir mırıltı yükseliyor. Şok ve endişe karışımı bir ses ama insanların seslerinde pek şaşkınlık yok. Rik ve Miranda bakışlarını paylaşıyor. "Snoop'u halka açarsanız bu şirket değerlemesi için ne anlama gelir?"

Carl açıkça soruyor. Topher cevap vermez. Rik kollarını kavuşturur, ağzında ince bir kızgınlık çizgisi vardır.

"Tuvalette, haksız mıyım? Burada saçmalamana gerek yok, Toph. Yatırımcılara kur yapmıyorsun. Şaşırtıcı değil, değil mi? Şirket zamanında yüksek profilli bir katliam, bir ortak öldü, muhtemelen yatırımcıların daha çok sevdiği-"

"Rik!" Konuşan Tiger; ayağa kalkıyor, sandalyesi karo kaplı Roor'da gıcırıyor, yüzü buruşmuş, sükûnet havası tamamen kaybolmuş. "Tanrı aşkına Rik! Bunun bir önemi var mı? Eva öldü. Elliot öldü. Ani *öldü*." Sesi son kelimede çatlıyor. "Hisse değerlemesi nasıl umurunda olabilir?"

Kadın haklıydı ve Rik bunu biliyordu. Koltuğuna geri gömülür ve hafifçe omuz silkmeye başlar.

"Bu bir gerçek," diyor, ama onunla tartışıyormuş gibi değil, sadece kendi duyarsızlığını düzeltmeye çalışıyormuş gibi. "Tüm söylediğim buydu."

Mesele şu ki, o haklı. Bu bir gerçek ve paralarını kaybeden insanlar ve Snoop'un balonu patladığında yakında işlerini kaybedebilecek çalışanlar için önemli bir gerçek. Ama Tiger da haklı. Bu, iş arkadaşlarının kaybıyla karşılaştırıldığında önemsiz kalan bir gerçek.

"İkinci şey neydi?" Miranda söylüyor. Tiger'ın patlamasından sonraki huzursuz sessizlikte Miranda'nın araya girmesi beklenmedik bir şeydi ve Topher

bir an için şaşkın. "Birkaç haber demiştiniz," diye soruyor. "Diğer şey neydi?"

"Oh." Topher bakıyor... Bilmiyorum. Hastalanmış, neredeyse. Yüzünü ovuşturuyor. "Bir mektup aldım. Yani bir e-posta. Arnaud'dan."

Arnaud mu? Danny kaşlarını çatarak bana bakıyor ve sonra hatırlıyorum. "Eva'nın kocası," diye fısıldıyorum ve Danny'nin ifadesi anlayış ve tedirginliğe dönüşüyor.

"Duydu mu?" Rik söylüyor. Biraz hasta görünüyor. Topher başını sallar.

"Polis ona söyledi. Ona tüm resmi vermemişler, sadece temel gerçekleri, kızın ölümcül bir kayak kazasına karıştığını söylemişler. Her neyse, bana bir mektup gönderdi."

"Bir 1le mi?" Miranda'nın yüz ifadesi şaşkındır. Kafası karışan sadece o değil. "Eva hakkında mı?"

"Bir dosya. Bir sürü insan hakkında. Mektuplar. Fotoğraflar. Videolar. Eva ondan, ölümü halinde hepsini bana göndermesini istemiş. Arnaud hiçbirini görmedi, şifre korumalıydı ama ben inceledim ve... bir video var..." Elini karmakarışık sarı saçlarında gezdiriyor, karıştırıyor ama artık ustalıklı düzeltilmiş gibi durmuyor, sadece dağınık görünüyor. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum, anlıyor musun? Eva onu kucağıma bıraktı ve geri kalanı yeterince kötü ama bu, bu şey, bir kişi için çok fazla gibi hissediyorum."

O görünüyor... kelime aklıma geliyor.

Kaybolmuş görünüyor. "Bizim de izlememizi ister misin?" Rik söylüyor. "Hepimizin mi?"

Bakışları bana ve Danny'ye yöneliyor. Söylemiyor ama ima çok açık: Bu özel Snoop stül mu? Ama Topher beni şaşırtarak başını sallıyor.

"Hepinizi ilgilendiriyor. Buradaki herkesi ilgilendiriyor."

Yanımda Danny kaşlarını çatıyor ve ben onun nasıl hissettiğini biliyorum. Üzerimize bir şey yıkılmak üzere ve ben ne olduğunu anlamıyorum. Bunun Danny ve benimle ne ilgisi var? Eva ölmeden önce kocasına bir şey mi gönderdi?

Topher MacBook'unu açıyor, bir bağlantıya tıklıyor ve bir şifre giriyor. Sonra ekranı masanın geri kalanına doğru çeviriyor ve garsonun etrafta dolaşıp dolaşmadığını kontrol etmek için mutfak kapısına bir bakış atarak oynat tuşuna basıyor.

Bir an için ne gördüğümü anlamakta zorlanıyorum. Bir cep telefonundan çekilmiş gibi görünüyor, ama gece vakti ve çözünürlük grenli ve zayıf. Bir bahçeye benziyor - ya da hayır, bir balkona, çünkü ötesindeki çatıları görebiliyorum. Bir adam ve bir kadın orada durmuş konuşuyorlar, ancak konuşanın nefes alışını duyabilsem de balkonda konuşan çiftten hiçbir şey duyamıyorum, bu da bana içeriden, camın arkasından görüntülendiklerini düşündürüyor. Kadın karşı duvara yaslanmış, yüzü gölgede, kim olduğunu anlamak imkânsız, ama duruşunda hem tanıdık hem de biraz çakırkeyif görünen bir şeyler var. Bir elini duvara dayayarak kendini sabitliyor ve adam eğilip ona biraz daha şampanya ikram ediyor, uzattığı bardak kesinlikle sallanıyor.

Adamı tanımıyorum. Bundan eminim. Sırtını balkon korkuluğuna dayamış, sadece önünü görebiliyorum ama tanıdığım biri değil. Yakışıklı olduğu her halinden belli ve yüz ifadesinde biraz tepeden bakan bir şey var, sanki karşısındaki genç kadınla konuşmaktan, ona saygı göstermekten zevk alıyor. Kadehini dudaklarına götürüp içkisini boşaltıyor ve sonra kadına bir şeyler söylüyor.

Kadın başını sallar. Uzaklaşmak ister gibi yapar ama adam kolunu kadının başının üstündeki duvara dayayarak onu engeller. Kadın bir yanda adamın bedeni, diğer yanda evin duvarı tarafından sıkıştırılmış durumda. Kalbim onun için daha hızlı atmaya başlıyor. Neler olduğunu biliyorum. Ben de bu kadın gibiydim. Onun paniğini biliyorum. Ne kadar kaçmak isteyeceğini biliyorum.

Ve sonra, çok kasıtlı olarak, elini kadının göğsüne koyar.

Ona içimden bağıriyorum, bacaklarını tekmelesin, taşaklarına diz atsın, *Uzakta.*

Ama içime batan bir hisle fark ettim ki bu kadını tanıyorum. Ve ne yapmak üzere olduğunu biliyorum.

Kız adamın elinden kurtulmak için bir tarafa doğru kıpırdanıyor, ama adam onu engelliyor, kaçmasını önlemek için diğer elini de oraya koyuyor ve şimdi eğiliyor, ne yaptığını göremeyeceğim kadar yakın, ama hayal edebiliyorum, hem de çok iyi hayal edebiliyorum. Kalbim şimdi hızla çarpıyor, mide bulandırıcı bir hızla. Telefonu tutan kişi neden yardım etmiyor?

İtiş geldiğinde, iten kişiden ve yemek salonundaki birkaç izleyiciden duyulabilir bir soluk sesi gelse de, benim için sürpriz olmadı.

Ekranda, adam balkonun alçak bariyerine doğru sendeleyerek geri çekiliyor, soluk soluğa. Ve sonraki birkaç saniye o kadar hızlı geliyor ki ne olduğunu anlamakta zorlanıyorum.

Kadın ona doğru adım atıyor ve bir an için kalkmasına yardım edeceğini düşünüyorum. Ama yardım etmiyor. Onu tekrar itiyor. Ve bu kez bacakları yukarı kalkıyor, bardağı elinden kayıyor, kolları dönüyor ve adam yok oluyor.

Sadece kadın uzaklaşmak için döndüğünde yüzünü görüyoruz.

Tamamen sakindir.

Tabii ki Liz.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Offline

Snoopscribers: 160

Topher dizüstü bilgisayarını kapatıp kaldırırken masanın etrafında tam bir sessizlik vardır. İlk konuşan Carl olur.

"Az önce ne izledik lan biz?"

"Sanırım..." Miranda, çok yavaş konuşuyor, yüzünün rengi solmuş. "Sanırım... Liz'in birini öldürmesini izledik."

"Eva bu yüzden öldürüldü," diyor Topher ve sesi çakıllı. "Öyle olmalı, değil mi? Liz onun bildiğini biliyor olmalıydı."

"Ama bu hiç *mantıklı değil*," diyor Miranda şaşkınlıkla. "Elinde görüntü olduğunu bildiği halde neden Eva'yı öldürsün?"

"Sanırım görüntülerden haberi yoktu," diyor Topher. Tarif edilemeyecek kadar yorgun görünüyor, yüzünde gerçek yaşından on yaş daha yaşlı bir adamın çizgileri var.

"O yapmadı," diyorum. Sözlerim kuyuya düşen taşlar gibi sessizliklerine düşüyor ve hepsi şaşkınlıkla dönüp bana bakıyor.

"Bunu biliyor muydun?" Miranda söylüyor ve ben de isteksizce başımı sallıyorum.

"Evet, biliyordum. Liz bana itiraf etti-" Duruyorum, olanları anlatmaya dilim varmıyor, her ne kadar polisle konuşmuş olsam da: bitmek bilmeyen gece, çaydanlıktaki haplar, karanlıktaki o kâbus gibi kovalamaca, yalnız ölümünün dehşeti. "Kaçmadan önce," diye bitiriyorum, beceriksizce.

"Soğukkanlılıkla bir adamı öldürdü," diyor Carl ve sesi şoktan bomboş.

"Ona saldırdı," diyor Miranda sertçe, ama ardından gelen tartışmayı dinlemiyorum. Başka bir şey bulmaya çalışmakla meşgulüm.

Kim yalan söylüyordu? Ve *neden*?

Bunun tek bir açıklaması var. Eva olmalı. Liz'in anlattığına göre o gece orada olan tek kişi oydu. Ve görüntüler ondaydı. Fare'nin içinde saklanan, kapalı pencereden içeri giren kişi o olmalı. Mantıklı olan tek açıklama bu ve Liz'in anlattığı zamanlamayla da uyuyor, Eva olaydan hemen önce tuvalete gitmek için bir bahane uydurmuştu.

Ama... Etrafımda tartışma sürerken, Miranda'nın tiz sesi Carl'ın gürleyen ses tonunun üzerine yükselirken ikiye ikiye bir araya getiriyorum. Eva neden yalan söylesin ki? Liz'in saldırıya uğrayacağını bilmiyorsa ya da en azından çok iyi bir fikri yoksa.

Sonra Liz'in bana söylediklerini hatırladım, Eva'yı tekrar ediyordum. *Ayrıca Norland onun tipini seviyor. Gençlerden hoşlanıyor.*

Eva Liz'i oraya *gönderdi* mi, Norland'ın muhtemelen bir geçiş yapacağını biliyordu, Liz'in onunla dövüşeceğini biliyordu ve sonra... ne?

Parçalar korkunç bir gerçeklikle yerine oturuyor.

Sonra Eva'nın elinde potansiyel bir yatırımcı olan bir adamın çalışanına cinsel saldırıda bulunduğu dair bir video olur.

Onu istediği yere götürecek.

Eva bir şantajcı, bunu zaten biliyordum. Ama her nasılsa, bu acımasız, hesaplanmış tuzak hayal ettiğimden çok daha kötü.

Liz'i oraya bir kuzu gibi gönderdi. Bilmediği şey Liz'in kuzu olmadığıydı.

Liz'in dediği gibi, Snoop'taki herkes onu hafife aldı.

Bu bir hataydı. Ve Eva'nın hatası onu öldürdü. Ve Norland'ı da öldürdü. Ve şimdi de Liz'i öldürdü.

"O biliyordu." Bunu sessizce söylüyorum ve ilk başta beni duymuyorlar ve tartışma kafamın üzerinde devam ediyor, ama sonra Tiger, "Ne dedin, Erin?" diyor.

"Biliyordu." Bunu tekrarladığımda diğerleri sessizleşiyor, böylece kelimelerim ani sessizliğin içine küçük bombalar gibi düşüyor.

"Kim? Liz mi?"

"Eva. O adamın muhtemelen Liz'e saldıracağını *biliyordu*. Bu yüzden yalvarıyordu. Sana söylemişti, Rik, hatırlıyor musun? *Norland onun tipinden hoşlanıyor. O da*

onları gençleştirir."

Rik hiçbir şey söylemiyor ama yüzündeki ifade her konuşmadan daha fazlasını anlatıyor. Hatırlıyor. Mükemmel hatırlıyor. Ve anlıyor. Yine de diğerleri için heceliyorum.

"Liz'i giydirdi ve Norland'ın büyük olasılıkla ona asılacağını ve Liz'in paniğe kapılacağını bilerek onu Sıçan'a götürdü. Ve her şeyi 11m'in üzerine yıkacaktı."

"Fuuuck." Carl konuşuyor ve yüzü kül rengi. "Bir keresinde yatırımcıları ikna etmekte nasıl bu kadar iyi olduğunu sorduğumda bana anlatmıştı. Herkesin bir düğmesi olduğunu, sadece onu bulman gerektiğini, sonra da ciyaklasalar bile basabildiğin kadar sert basman gerektiğini söylemişti."

"O 11m'nin onun düğmesi olması gerekiyordu," diyorum. "Ama işler planladığı gibi gitmedi."

"Ve bütün bu zaman boyunca," dedi Tiger yavaşça. "Tüm bu zaman boyunca onu Liz'in kafasının üzerinde tutuyordu. Ne *yapacağız*?"

"Ne yapabiliriz?" Topher. Ayağa kalkıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor. "Kahretsin, bu korkunç bir şey, şu lanet olası 11e. Ve sadece Liz değil. Her türlü insanla ilişkisi var. Saatli bomba gibi."

"Arnaud biliyor mu?" Rik sorar. Topher başını sallar.

"Hayır, dosyada ne olduğunu ona söylemedim. Eğer bu ortaya çıkarsa, Snoop'un *sonu* olur. Biz ne yapacağız? Yatırımcılara şantaj üzerine kurulu bir şirket mi? Eva'nın ölümünü atlatmış olabiliriz, Liz'le ilgili ifşaatları bile. Ama bu ortaya çıkarsa hepimiz bataabiliriz." Masanın karşısındaki Rik'e bakıyor. "Kelimenin *tam anlamıyla batmaktan bahsediyorum*. Sen ve ben hapis cezasıyla karşı karşıya kalabiliriz. Bunu bilmediğimizi nasıl kanıtlayacağız?"

"Bunu gömemeyiz!" Tiger'ın sesi dehşet vericiydi. "Topher, ne öneriyorsun? Bunu hiç görmemiş gibi mi davranalım?"

"Sadece söylüyorum-" Topher'ın sesi çaresiz; ellerini tekrar çekme rengi saçlarında gezdiriyor, şimdi yarı deli görünüyor. "Sadece diyorum ki, bütün bunları uzatmanın ne faydası var? Eva öldü. Liz öldü. Norland öldü. Kimse adalete teslim edilemez. Tek yapabileceğimiz Arnaud ve Radisson'a zarar vermek."

"Ve *Snoop*," diyor Tiger suçlayıcı bir şekilde. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi? Bu Arnaud'la ilgili değil, senin konumunu korumakla ilgili." Genellikle

sakin sesi öfke ve sıkıntıyla yükseldi. "Liz ne olacak?" "Liz bir katil!"

Topher ağlıyor.

"O bir kurban!"

"O lanet olası bir psikopat," diye söze girdi Carl, kesin bir ifadeyle.

"Öyleydi yani." Hepimiz bunu düşünürken bir sessizlik oldu.

Çünkü şöyle bir şey var. Hepsi haklı. Liz bir kurbandı. Ve tıpkı söylediği gibi, bunların hiçbirini istemedi. O sadece zavallı, kafası karışık bir çocuktü, yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Ama o ikinci, ekstra itişı unutamam. Ve küçük, güvenen Ani'yi de unutamam. Belki de Liz her ikisiydi.

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: The Verve / Bitter Sweet Symphony

Snoopers: 43

Snoopscribers: 164

Yemek dağıldığında hala çözülmemişti ve ben dik merdivenlerden odama doğru beceriksizce tırmanırken diğerlerinin sesleri hala öfkeli tartışmalar ve döngüsel tartışmalar içinde yükseliyordu. Kulaklığımı takıp bileğimi kaldırarak yatağa yığılmak ve kafamda müzikten başka bir şey düşünmemek beni rahatlatıyor.

Kapının çalındığını zar zor duyuyorum, ama bir şey kulaklıklardan birini çıkarmamı sağlıyor ve tekrar geliyor, tempolu bir *rap-rap*.

İç çekerek bacaklarımı yataktan sarkıtıp topallayarak Roor'a doğru yürüdüm. Bu Danny. Ve elinde bir koltuk değneği var.

"Bunu sen bıraktın, dostum."

"Ah, elbette." Elimi alnıma vuruyorum. "Tam bir aptalım. Teşekkürler." Elini uzattı ve bir anlık garip bir sessizlik oldu. "İçeri gelmek ister misin?" Biraz yetersiz olan odama elimi sallayarak soruyorum. "Tam olarak Ritz olmadığını biliyorum ama alt katta diğerleriyle oturmaya dayanabileceğimden emin değilim."

Beni biraz şaşırtan bir şekilde Danny başını sallıyor.

"Hayır. Ben... şey, aslında dışarı çıkacağım. Bir şeyler içmeye."

"Kiminle?" Şaşırdım. Danny kızarınca daha da şaşırdım. "Eric. Ev sahibesinin oğlu. Yolun yukarısındaki barı işletiyor.

Köşedeki pirinç tezgah, Petit Coin? Dedi ki... bilirsin. "Yemekten sonra bir şeyler içmeye gel."

"Danny!" Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu harika. O... ?"

Danny tek kaşını kaldırarak sessizliği uzatıyor, yüzümün kızarmasına neden oluyor ve sonra beni rahatsızlığımdan kurtarıyor.

"Eğer piña colada sever mi diye soruyorsanız, kaynaklar evet diyor." "Ha. İyi. Hadi bakalım."

"Emin misin? Yani, gelebilirsin..." O beni takip ediyor ama ben gülüyor ve başımı sallıyorum.

"Hayır. Hayır, teşekkürler. Benim için piña colada yok, erken yatacağım."

"Tamam. İyi plan, Batman." Duraksıyor ama yine de gitmiyor. Sadece Orada durmuş, kaşlarını çatmış, ayak parmağıyla lurid halının üzerinde bir desen çiziyor. "Çok garipti, değil mi?"

"Filmle ilgili tüm o şeyler mi? Evet. Sence ne yapacaklar?"

"Kim bilir. Acaba polise kendimiz mi gitsek diye düşünüyordum ama bunun pek bir anlamı var mı bilmiyorum."

Ben de aynı şeyi merak ediyorum ama benim de bir cevabım yok ve sonunda sadece omuz silkiyorum.

Danny gitmek üzereymiş gibi dönüyor, ben de tam kapıyı kapatmak üzereyken aklına daha iyi bir şey gelmiş gibi geri dönüyor. Eğiliyor ve kulağıma bir şeyler fısıldayacağını sanıyorum, ama bunun yerine, oldukça tatlı bir şekilde ve beni şaşırtarak bana bir öpücük veriyor. Dudakları dolgun ve yumuşak bir şekilde elmacık kemiğime değiyor.

"Seni seviyorum dostum," diyor. Kollarımı ona doladım ve sıktım.

"Ben de seni seviyorum Danny. Şimdi git. Seni bekleyen piña coladalar var."

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum: Carole King / Tapestry

Snoopers: 28

Snoopscribers: 345

Aradan üç haftadan biraz fazla zaman geçti ve ben dağ evindeki 1re'nin yanında oturmuş, vadiye bakan uzun pencereden dışarı bakıyor, müzik dinliyor ve özel bir şey düşünmüyorum.

Çalışmadan dağ evinde olmak hala garip. Danny de ben de teknik olarak hala çalışıyoruz ama bunun daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyorum. Perce-Neige'in olay yeri ilan edilmesi ve fotoğrafının yarım düzine ülkenin gazetelerinde yer almasının ardından, çığ hasarı onarılsa bile en azından bu sezon için bir tatil beldesi olarak kullanılmasının mümkün olmayacağı çok açık hale geldi.

Yıl için kalan rezervasyonlar ya iptal edildi ya da kayak şirketinin sahip olduğu diğer mülklere aceleyle yeniden tahsis edildi ve şimdi Danny ve ben sadece boş odaları dolaşarak, Ani'nin en son oturduğu yere bakarak, Elliot'un hayaletini görerek, ağzına güveç kaşıklayarak, Eva'nın topuklarının parke üzerindeki tıkırtılarını ve Liz'in yatak odasının kapısının çarpmasını duyarak ne olacağını bekliyoruz.

Burada kalamam. Bunu artık biliyorum. Ama kaçmaya devam edemem.

Mutfaktan gelen kokular midemi guruldatıyor ve tam sandalyemden kalkıp Danny'ye ne zaman servis yapacağını sormak için içeri girmeyi düşünüyordum ki Snoop yayını kesildi. Bir an için ne olduğundan emin olamadım. Başka kimseyi gözetlemiyordum, bu yüzden yayının bu şekilde kesilmemesi gerekiyordu. *Benim* müziğimdi.

Uygulamayı kontrol etmek için telefonumu açtım, ama o zaman fark ettim. Bir e-posta bildirimi var. Ve Kate'den. Konu satırında *bazı kötü haberler* var. Midem sarsılıyor.

"Danny," diye bağıyorum mutfaktan gelen tencere ve tava sesleri arasında. Cevap gelmiyor ve tam kalkıp ona bildirimi göstermek için içeri girecektim ki, elinde kendi telefonuyla kapıda beliriyor.

"Sen de aldın mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet. Sanırım ikimiz de cc'lendik. Ne yazıyor?" "Aç ve 1. dışarı."

E-postayı açıp içeriğini tararken içim çalkalanıyor. *Zor bir karar... yeniden açmak pratik değil... nihai satış... hastalık maaşı... cömert işten çıkarma paketleri... dört haftalık ihbar.*

"Dağ evini kapatıyorlar." Danny'ye baktım. Ciddiyetle başını salladı.

"Evet. Yaklaşık bu kadar. Şaşırmadığımı söylemeliyim, hangi salak dört misafirin öldürüldüğü bir yerde kalmak ister ki? Yani, banjax'lı yüzme havuzunu denklemden çıkarsanız bile, burası tam olarak evim güzel evim değil, değil mi? Ne yapacaksın?"

"Ne yapacağım ben?" Gözlerimi ona dikiyorum. Bu aptalca, çünkü bunu düşünmek için üç haftam vardı, ama karar vermeye yaklaşmadım. İşe geri dönecek miydim? Dönmek istiyor muydum? Artık bu bir soru bile değil.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Peki ya sen?"

"Dava açabiliriz, biliyorsun," diyor Danny konuşarak. "Yani, tırnak içinde cömert bir işten çıkarma paketi çok iyi, ama görev sırasında neredeyse öldürülüydün. Bence bu, birkaç haftalık maaş ve bir kutu çikolatadan biraz daha fazlasını hak ediyor."

"Dava açmak istemiyorum," diyorum tekrar, hiç düşünmeden, ama kelimeler ağızımdan çıkarken haklılıklarından emin oluyorum. Dava açmak istemiyorum. Tüm bunları bir kez yaşamak yeterince zordu. Topher'ı, Tiger'ı, Rik'i ve diğer herkesi ifade vermeye çağırmak şöyle dursun, kendimi bir mahkemede tüm bunları tekrar yaşamak zorunda bırakmayacağım.

Danny ekrana bakıp biraz iç çekerek, "Hayır, ben de pek bilmiyorum," diyor. "Yine de mürekkep balıklarıyla yapabilirdim. Yaşlı annemin dediği gibi,

Eğer dilekler at olsaydı." Tekrar iç çeker ve sonra şöyle der: "Servis edeyim mi? Fındık gremolatalı balkabağı çorbası ve kızarmış künefe."

"Kulağa çok lezzetli geliyor," diyorum gülümsemeye çalışarak.

"Sabırsızlanıyorum."

ERIN

Snoop ID: LITTLEMY

Dinliyorum:

Snoopscribers:

Yemekten sonra Danny ve ben televizyonun karşısına oturduk ve telefonumu çıkardım. Snoopscriber'larımın yükselişini izlemeye biraz bağımlı hale geldim. Neredeyse öldürüldüğünüze dair bir haberin yayılması kadar sayılarınızın yükselmesini sağlayan başka bir şey yok. Topher, Rik ve diğerlerini kontrol etmeyi de seviyorum. Rik'in kullanıcı adı Rikshaw ve Topher kadar çok Snooper'ı yok ama müzik zevkini çok daha fazla seviyorum. Geçen gün harika bir Küba rap'i dinliyordum.

Ancak uygulamayı açtığımda hiçbir şey yok, sadece boş bir ana sayfa var. Bir an için yanlışlıkla çıkış yaptığımı düşünüyorum ama hayır, hala giriş yapmış durumdayım,

ve sağ üstte profil fotoğrafım var, Moomins'ten Küçük My ekrandan dışarıya kaşlarını çatıyor. Ancak son oynatılanlar listemde hiçbir şey yok, takip edilecek kişi önerileri yok, Snoopscriber listesi yok - hatta numaralarım bile kayboldu. İnternet yine mi çöktü? Ama bunun daha önce ne zaman olduğunu hatırlıyorum ve böyle değildi. *Yasaklandım mı?*

"Danny," diyorum. Danny NetRix'te geziniyor. Konuşuyor, ama ekrandan uzağa bakarak.

"Bu benim adım, yıpratma." "Danny, Snoop'un çalışıyor mu?"

"Evet, neden?" diyor ve sonra kontrol etmek için uygulamayı açıyor. "Hayır, bekle, ne?"

Tüm aboneliklerimi ve favorilerimi kaybettim. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Bu daha önce hiç oldu mu? Yasaklandık mı?" "Hayır..."

Danny menüler arasında geziniyor. "Hayır, sanmıyorum... Yani, sizi *yasaklayabilecekleri bir şey* yok. Twitter gibi değil.

Haklısın. İnsanları takip etmekten başka yapabileceğiniz bir şey yok. Sanırım... Sanırım bu daha önce de oldu, yıllar önce, yeni başladıklarında ve yeterli sunucuları olmadığında. Tüm uygulamanın çöktüğü birkaç gün hatırlıyorum ve bu şekildeydi. Sadece boş bir ekran. Belki de kendi taraflarında sunucu sorunları yaşıyorlar?"

"Belki."

Google'ı açtım ve "snoop down" yazdım.

Makale üstüne makale geliyor. İlkinde "BREAKING" yazıyor. İngiliz teknoloji şirketi Snoop yönetimden çekildi.

Ve bir tane daha: Snoop kullanıcıları, şirketin kurucusu ve CEO'su Topher St. Clair-Bridges'in iflasını açıklamasının ardından sunucularını kapatmasının ardından bugün favori uygulamalarına giriş yaptıklarında boş bir ekranla karşılaşarak kaba bir şok yaşadılar.

"Siktir." Yüzünden ve bana bakışından Danny'nin de aynı aramayı yaptığını ve aynı makaleyi ya da benzerini okuduğunu anlıyorum. "Kahretsin, batmışlar. Rik haklıymış."

Uzun bir nefes aldım ve içimde tuttuğumu fark etmediğim bir gerilim yuvarlandı. Snoop'un iflas etmesine sevindiğimden değil, tam tersine. Inigo, Tiger, Carl ve diğerlerinin işsiz kalması düşüncesi, perde arkasında hiç tanımadığım insanlardan bahsetmiyorum bile - bu bana hiç zevk vermiyor. Ama üç haftadır zihnimi kemiren bir karar konusunda zihnimi rahatlatıyor. Eva'nın videosu hakkında ne yapacağım.

Çünkü Snoop ekibi St. Antoine'dan ayrılmadan önce asla çözemediğimiz tek soru buydu. Bir yanda Topher'ın gerçeği söylemenin kimseyi daha iyi yapmayacağı, Snoop'a onarılamayacak kadar zarar vereceği ve muhtemelen yüzlerce masum insanın işine mal olacağı yönündeki güçlü argümanı vardı.

Ama öte yandan, sırrı saklamayı bu kadar rahatsız edici kılan şey de tam olarak bu denklemdi. *Doğru olanı* değil, *uygun olanı* yapıyorduk; Tiger'ın, St. Antoine'daki otelde kaldıkları son birkaç gece boyunca tekrarlanan ve giderek sertleşen tartışmalarda tekrar tekrar vurguladığı bir gerçeği bu.

"Bana Snoop olmasaydı Eva'nın ailesine tüm bunları yaşatacağını mı söylüyorsun?" diye öfkelenildi Topher. Liz'in ailesine kasten bir ceset daha ekler miydin?

hesap vermek, zavallı adamın ailesinin yıllar önce kapattığını sandığı tüm o eski yaraları açmak, Arnaud'a asla bilmesine gerek olmayan bir şeyle eziyet etmek? İlgili herkes çoktan ölmüşken gerçeğin ortaya çıkması için tüm bunları feda etmeye değer mi?"

"Hayır!" Tiger ağladı. "Ama mesele de bu zaten, tüm bunları gerçeğe karşı tartmıyoruz, *Snoop'u gerçeğe* karşı tartıyoruz, bunu bu kadar sorunlu yapan da bu! Topher, herkesin sahip olduğu her ilkeyi şirketinin vizyonu uğruna feda etmesini bekleyerek hayatını sürdüremezsın, bu *işler* böyle yürümez. Bu sadece seni kibirli bir hak sahibi gibi gösteriyor-"

"Hak sahibi, hak sahibi, lanet olası hak sahibi!" Topher onun üzerine bağırdı. "Bu kelimedden bıktım usandım! Beyaz adamları dövmek için kullanılan lanet bir sopa haline geldi. Hak sahibi olmak ne *demek* biliyor musun, Tiger? Bir şeyi *hak ettiğin*, *her* ne sebeple olursa olsun yasal olarak *bunu hak ettiğin* anlamına gelir. Bir dahaki sefere birinin hak sahibi olduğundan bahsederken bunu bir düşün."

Sonra da hışımına çıkıp gitti.

Şimdi, üç hafta sonra, bunu düşünüyorum. *Hakkın* gerçekten ne anlama geldiğini düşünüyorum. Bilinmeyen yöneticinin ailesinin oğulları ve kardeşleri hakkındaki gerçeği bilmeye hakları olduğu gerçeğini. Eva'nın masum küçük kızının, annesinin yaptıklarının gölgesi üzerinde olmadan büyümeye hakkı olduğu gerçeğini. Ve ölümlerin huzur içinde bırakılmaya hakları olduğu gerçeğini düşünüyorum.

Topher'ın hakkı var ve gerçek bu. Tiger'ın kastettiği şekilde hak sahibi. Tıpkı Eva gibi o da hayatı boyunca hep aldı, hep aldı, hep aldı. İnsanları kendi kişisel satranç taşları gibi kullandılar. Çalışanlar, yatırımcılar, arkadaşlar, ilişkiler... Hepsinden aldılar ve aldılar. Ve neden oldukları zarar için asla sorumluluk kabul etmediler.

Sorumluluğun ne anlama geldiğini düşünüyorum. Suçluluk hakkında düşünüyorum.

Hayatıma devam etmeyi düşünüyorum.

ERIN

E-posta geldiğinde odamda toparlanıyordum. Ne bekliyordum bilmiyorum-Kate, belki de işten çıkarma paketlerimizle ilgili bazı son dakika detaylarıyla ya da İK, imzalamam gereken bazı yasal feragatnamelerle. İkisi de değil. E-posta adresini de tanımıyorum.

Ama konu satırında *Üzgünüm* yazıyor ve ben de tıklıyorum.

Kimden geldiğini görmek için e-postanın ilk sayfasından en altına kadar tarıyorum ve oradaki isim beni iki kere düşündürüyor. Topher. Bana ne diye e-posta gönderiyor?

Kaşlarımı çattım. Sonra aslında ne gönderdiğini okumak için yukarı kaydırıyorum.

Sevgili Erin.

Sanırım şimdiye kadar Snoop'un iflas ettiğini gazetelerde görmüşsünüzdür. Lanet olası akbaba kapitalistler. Ateşli olduğunuzda dillerini boğazınızdan aşağı yeterince sokamazlar ve onlara gerçekten ihtiyacınız olduğunda, uçuğunuz da olabilir.

Eva burada olsaydı sana söylemiştim derdi sanırım ama burada değil ve bu yüzden ona bu küçük tatmini bile yaşatamıyorum.

Kilitlenmeden önce kullanıcı veritabanından e-postanızı aldım. Biliyorum. Benden alışveriş yapma. Ama dinle, söylemek istediğim... oh siktir et. Bilmiyorum. Özür dilerim ya da onun gibi bir saçmalık. Başına gelen her şey için özür dilerim ama asıl Alex ve Will konusunda böyle hıyarlık ettiğim için özür dilerim. Dağ evinde senin kim olduğunu anladığım o öğleden sonrayı düşünüp duruyorum ve-bak, o sözleri geri alamam ama en başta söylediğim için hiç özür dilemedim, yani mesele bu.

Özür dileme konusunda pek iyi değilimdir. Doğruyu söylemek gerekirse pek pratik yapmadım, o yüzden sadece söyleyeceğim. Özür dilerim. Alex ve Will iyi adamlardı. Başlarına böyle bir şey gelmesini hak etmediler, sen de hak etmedin. İma ettiğim şey için de çok özür dilerim - ne kadarını duydunuz bilmiyorum, o sırada odanın dışındaydınız ama o anın sıcaklığıyla oldukça boktan şeyler söyledim ve bundan gurur duymuyorum.

Çünkü şimdi ortalık duruldu ve bazı şeyleri kabullenmek için biraz zamanım oldu, anlıyorum. Böyle insanları kaybetmenin insana neler yaptığını anlıyorum. Eva-Elliot kan bağı değildi ama ona en yakın şeydi.

Elliot ve ben hazırlık okulunda birlikte okuduk, Eva'yı ise bilmiyorum. Açıklaması zor. Ayrıldıktan sonra bile o bağı hiç koparmadık.

Şimdi anlıyorum. Bize neden söylemediğini anlıyorum. Neden gidemediğini anlıyorum.

Her zaman onları düşünüyorum. Bir Fransız morgunda ölümden dönen Elliot'ı. Eva'yı, hala orada, Uyuyan Güzel gibi dağ geçitlerinde donmuş halde. Ve sanırım Ani'yi de. Hay sikeyim.

Neyse, hepsi bu kadar. Sadece son bir kez söylemek istedim. Özür dilerim.

Topher

x

Not: Sadece size söylemek istedim, o dosyanın hepsini polise teslim ettim. Sonunda yapılması gereken doğru şey buymuş gibi hissettim. Ve ne olursa olsun, bunu geçen hafta yaptım. Tüm bunlar olmadan önce. Snoop'un batmasının nedeni bu değil, öyle demek isterdim ama değildi. Ama bilmenizi istedim.

Ekrandan başımı kaldırdığımda yanaklarımın ıslak olduğunu görüp şaşıyorum. Ne diyeceğimi bilemesem de yanıtla tuşuna basıp uzunca bir süre oturuyorum, parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. Ve sonra yazıyorum. Sadece sekiz kelime. Ve gerçekten, gerçekten doğru olmalarını umuyorum.

Sevgili Topher, her şey yoluna girecek.

ERIN

"Ah, dostum." Danny'nin kolları boynuma dolandı, yüzü omzuma gömüldü. "Seni özleyeceğim, seni aptal inek."

"Ben de seni özleyeceğim." Ben de ona sarılıyorum, güçlü omuzlarını, ceketinin altındaki sertliği hissediyorum, Fransız yemeklerinin kalıcı kokusunu alıyorum

-Kaynayan şaraplı güveçler, eriyen tereyağı, sotelenmiş sarımsak ve tüm güzel şeyler.

"İyi olacak mısın?"

Başımı sallıyorum. Çünkü uzun zamandır ilk kez... sanırım öyleyim.

"Eve gitmeliyim," diyorum ve bu sefer ciddiym. Eve, Aziz Antoine'a değil, Will'in kederli anne babasının ve kendi ailemin sabırla hayaletlerimle barışmamı beklediği İngiltere'ye.

Uzun zamandır onlarla yalnızdım, kafamdaki Will ve Alex'i dinliyordum, olanlarla, yaptıklarıyla yüzleşmeye çalışıyordum - o dört küçük kelimeyi söylemiş olmanın sorumluluğuyla yüzleşmeye çalışıyordum, *Hadi piste gidelim.*

Liz'le birlikte karda yatarken, onun hayatının parmaklarımın altında eriyip gittiğini hissederken, artık koşmaya devam edemeyeceğimi fark ettim. Ve belki de sorun değildir.

"Peki *sen iyi* olacak mısın?" diye soruyorum. Uzakta otobüs geliyor, kar lastiğinin sürülmüş yolda çıkardığı sesi duyabiliyorum. "Ne yapacaksın? Diğer dağ evlerinden birinde iş bulmaya mı çalışacaksın?"

"Oh," diyor Danny ve beni şaşırtacak şekilde biraz pembeleşmiş. Şapkasının altından görünen kulaklarının uçları gül rengine bürünmüştü. "Evet, aslında bir yer ayarladım."

"Öyle mi?"

"Evet." Biraz garip bir şekilde öksürüyor. "Um, polisin bizi koyduğu B ve B'yi hatırlıyor musun?"

"Boklu cassoulet olan mı? Tabii ki hatırlıyorum!"

"Evet, şey, şeflerini kovdular. Bir arkadaşım benim için bir şeyler söyledi."

"Bir dost mu?" Şimdi geniş geniş sırtıyorum. "Bir eş mi? Bu arkadaşın ev sahibesinin oğlu seksi Eric olma ihtimali var mı? Le Petit Coin'den Mösyö Piña Colada?"

Danny öylesine kızarıyor ki, kaburgalarını dürterek onu güldürmekten kendimi alamıyorum.

"Oh, Danny! Bunu hak etmek için ne yapman gerekiyordu?"

"Boş ver." Danny'nin yanakları parlıyor ve yarı kızgın, yarı sırtarak karşılık veriyor, ama ondan yayılan mutluluğu görebiliyorum. "Biraz kayırmacılıktan kimseye zarar gelmez."

"Adam kayırma olduğundan çok şüpheliyim," diyorum. "Cassoulet'inin tadına bir kez baksa Eric seni kapmamak için deli olurdu."

Daha fazlasını bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum ama otobüs gelmek üzere ve zamanımız yok. Danny'yi yanağından öpüyorum ve o da diğer çantamı alıp otobüs yanaştığında bagajları yüklemekle görevli adama veriyor.

Merdivenlerden dikkatlice çıkarken şoföre Fransızca olarak "Ona iyi bak," diyor. Artık koltuk değneğine ihtiyacım yok ama ayak bileğim hâlâ Aircast'in içinde. "Göründüğü kadar güçlü değil."

"Bien sur," diye sesleniyor şoför ve bana göz kırpmıyor.

Danny'nin kalın camdan bir şeyler söylediğini duyduğumda koltuğuma kayıyorum ve camın üstündeki küçük havalandırmayı açıp koltuğun üzerine diz çökerek ona bakıyorum.

"Ne oldu?"

"Söylemeyi unuttum, Choon'u indirin!"

"Choon?"

"Bu yeni Snoop, dostum. Sadece daha iyi. *C, H, çift O, N.*"

"Choon. Anladım," diye geri sesleniyorum. Sonra otobüs hareket etmeye başlıyor ve ben camı kapatıyorum. Hızlanıyor ve ben Danny'ye el sallıyorum, o da bana el sallıyor ve elini öpüyor ve yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissediyorum.

Camdan bir şeyler söylüyor ama ne olduğunu duyamıyorum.

"Seni duyamıyorum!" Bağıyorum. Yüzüm buruşuyor. Yanağımdaki gözyaşlarını siliyorum, solmakta olan yara izinin sıkı dalgalanmasının parmak eklemlerimin altında kaydığını hissediyorum. "Seni seviyorum!" Ama yoldan çok uzaktayız ve onun da duymadığını biliyorum.

Kaybettiğim herkes ve dağlarda geride bıraktığım her şey için kalbimin acıdığını hissederek koltuğuma geri gömülüyorum. Yüzümden bir damla gözyaşı daha akıyor ve bir an için gözyaşlarımı tutamayacağımı düşünüyorum - istesem de istemesem de gözyaşlarım akacak ve otobüste hüngür hüngür ağlayacağım. Ama sonra telefonum tek bir bip sesi çıkarıyor.

Bu bir mesaj. Danny'den.

CHOON, dostum. Kimliğim de DANNYBOI. Seni seviyorum.

ERIN

Choon ID: Little-My

Takipçiler: 1

TEŞEKKÜRLER

Kitap yazmak çoğunlukla tek başına yapılan bir iştir, ancak yayıncılığın bir ekip işi olduğunu ne kadar vurgulasam azdır - editörler, reklamcılar, pazarlamacılar, tasarımcılar, satış temsilcileri, hak sahipleri, yapım editörleri ve perde arkasındaki diğer herkesten oluşan yorulmak bilmez ekipler, yayınevinin kapısından çıktıktan sonra emeğimize sahip çıkan kitapçılar ve kütüphanecilerle birlikte kitap dünyasının isimsiz kahramanlarıdır. Bu kitabın benim kafamdan çıkıp sizin ellerinize ulaşmasını onlara borçluyum ve bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Alison, Liz, Jade, Sara, Jen, Maggie, Noor, Sydney, Aimee, Bethan, Catherine, Nita, Kevin, Richard, Faye, Jessica, Rachel, Sophie, Mackenzie, Christian, Chloe, Anne, Anabel, Abby, Mikaela, Tom, Christina, Jane, Sophie, Jennifer, Kathy, Carolyn ve Simon & Schuster ve PRH'deki herkese en içten teşekkürlerimi sunarım. Ve kitapçılara, kütüphanecilere, blog yazarlarına, okurlara ve eleştirmenlere, hepinizin adını sayamam ama bunu yapmaya devam etmemin nedeni sizlersiniz ve hepinize her gün teşekkür ediyorum.

Bu kitaptaki karakterler ve durumlar tamamen benim icadım olsa da, Snoop'u yaratmak için başkalarının beynini toplamaktan utanmadım - bu yüzden müzik listelerinden hissedar anlaşmalarına kadar her konuda bana tavsiyelerde bulunan Joe, James ve James'e teşekkür ederim.

Eve ve Ludo'ya, siz olmadan bunu gerçekten yapamazdım.

Carmen Sane'ye ve muhteşem yazar arkadaşlarıma, sizler komik, bilge, harika ve 1 tatlı insanlarsınız ve siz olmasaydınız çok daha fazla iş yapardım ama çok daha az eğlenirdim.

Jilly, Ali ve Mark'a en iyi kayak destek ekibi, medya asistanları, reklamcılar ve içki arkadaşları olduğunuz için teşekkür ederim. Ve tabii ki bana Gizli Vadi'de kayak yaptırdığınız için (gece olmasa da).

Ve son olarak, her şey için sevgili aileme her zaman teşekkür ederim.

Teker Teker

Ruth Ware

One by One için hazırlanan bu okuma grubu rehberi bir giriş, tartışma soruları ve kitap kulübünüzü geliştirmeye yönelik fikirler içermektedir. Önerilen sorular, okuma grubunuzun tartışmanız için yeni ve ilginç açılar ve konular bulmasına yardımcı olmayı amaçlamaktadır. Bu fikirlerin sohbetinizi zenginleştireceğini ve kitaptan aldığınız keyfi artıracığını umuyoruz.

Giriş

The Turn of the Key ve In a Dark, Dark Wood kitaplarının 1 numaralı New York Times çoksatan yazarı, karla kaplı bir dağda geçen yeni bir gerilim romanıyla geri dönüyor.

Güzel, rustik bir dağ evinde kar altında kalmak kulağa dünyanın en kötü sorunu gibi gelmiyor, özellikle de nefes kesici bir manzara, sıcacık bir 1re ve sizi sıcak tutacak bir arkadaşınız varsa. Ama bu arkadaşlarınız sekiz iş arkadaşınızsa ve hiçbirine güvenemiyorsanız ne olur?

Farkındalık ve işbirliğini teşvik etmeyi amaçlayan bir şirket içi inziva

Bir ı düştüğünde işler tamamen ters gider; kurumsal besin zinciri önemsizleşir ve hayatta kalmak birliktelikten ştn gelir. Pazartesi sabahı geldiğinde, ekibin kaç yesi eksik olacak?

Tartışma Konuları ve Soruları

1. Erin ve Danny'nin kitabın başından itibaren güçlü ve destekleyici bir ilişkileri var. Dağ evini konuklara açmadan önce birlikte yüzmek gibi bir gelenekleri var. Sizce bu baş başa zaman geçirmek onlar için neden önemli? Sizin hiç Erin'in Danny ile yaptığı gibi güvenebileceğiniz bir danışmanınız oldu mu?

2. Erin ve Liz yabancı olmaya alışkınlar. Sizce yazar bu hikayeyi anlatmak için neden bu iki karakteri seti? Sizce bu deneyim Danny'nin gözünden nasıl görünürdü? Peki ya Eva'nın ya da Topher'ın bakış açıları?

3. Snoop'un kullanıcılar için cazibesini tartışın. Sizce bu uygulama var olsaydı kullanır mıydınız? Hangi kişileri takip ederdiniz?

4. Snoop'un kurucuları şirketi satıp satmama konusunda anlaşmazlığa dşerler ve Liz karar verici oy olarak öne çıkar. Liz'in yerinde olsaydınız, kararınız ne olurdu? Kuruculardan hangisini daha güvenilir buluyorsunuz? Eva mı yoksa Topher mı? Neden?

5. Erin ve Danny, One by One'a dağ evinin görevlileri olarak başlarlar. Ancak, ı onları Snoop'un görevlileriyle birlikte tuzağa düşürdüğünde, nasıl devam edeceklerinden tam olarak emin olamazlar. Sizce Erin ve Danny neden dağ evinin bekçileri olarak hareket etmeye devam ediyorlar? Erin ve Danny'nin Snoop çalışanlarıyla çatışmaya girdiğ i anları tartışın.

G. ı düştükten sonra Snoop alışanları da kurumsal besin zincirini görmezden geliyor ve bunun yerine hayatta kalmaya odaklanıyor. İnsanların kurduğu ittifaklar hakkında ne hissettiniz? Kitaba en güçlü kim başlıyor? Bu nasıl oluyor?

kitap boyunca değişiyor mu?

7. Birçok kişi, kendileri de öldürölmeden önce katili neredeyse ortaya çıkarır. Her bir karakterin katilin kim olduğunu nasıl öğrendiğini tartışın. Katil onların bildiğini nasıl öğrendi?

8. Snoop'un şirket kölürünün zehirli olduğu kısa sürede anlaşılır. Sizce Liz orada çalışırken bu kölürün içine nasıl girdi? Hissedar olarak ayrıldıktan sonra Snoop'a nasıl uyum sağladığını düşünüyorsunuz? Eva ve Topher'ın asistanlarıyla cinsel ilişkiye girmelerine şaşırdınız mı?

9. Erin kitaba bir yabancı olarak başlasa da Topher ile çok benzer bir geçmişten geliyor. Bu sizin için bir sürpriz oldu mu? Sizce neden böyle travmatik bir kazadan sonra dağlara yakın kalmayı seçti?

10. Snoop, kullanıcılarının uygulamayı kullanırken konumlarını takip edebiliyor. Ancak kullanıcılar henüz bu teknolojinin farkında değil. Sizce halkın tepkisi ne olurdu? Kullanıcıları bilgilendirmeden izlemenin etik sonuçlarını tartışın. Uygulamanın katilin ortaya çıkarılmasına yardımcı olması fikrinizi değiştirir mi?

11. Liz hayatında hem kendi ailesi hem de Snoop'taki eski iş arkadaşları tarafından sık sık istismar edilmişti. Liz'in kendisini koşulların kurbanı olarak görmesine ne kadar katıldınız?

12. Sizce Topher, Snoop battıktan sonra Erin'e mesaj atmanın neden önemli olduğunu düşündü? Erin'in cevabı hakkında ne düşünüyorsunuz? Topher'ı sempatik bir karakter olarak gördünüz mü? Neden ya da neden değil?

Kitap Kulübünüzü Geliştirin

1. Snoop, kullanıcılarının herhangi birinin gerçek zamanlı olarak hangi müziği yayınladığını anonim olarak dinlemelerine olanak tanıyan bir uygulamadır. Kitap grubunuzda istediğiniz uygulamayı icat edin

var. Ona bir konsept, bir isim ve hatta bir logo verin.

2. *One by One*'daki karakterler için müzik önemli bir rol oynuyor. Okuma deneyiminizi geliştirmek için evrimii alma listesini kullanın. Kitabı okuduktan sonra, şarkı seçimleriyle birlikte karakter tanıtımlarına geri dnn. şarkıları alın ve kitap grubunuzun hangi karakteri temsil ettiğini tahmin etmesini sağlayın.

3. Yazar Ruth Ware'in romanları genellikle süslü akıllı evler (*The Turn of the Key*), ürkütücü kulübeler (*The Woman in Cabin 10*) ya da bu örnekte olduğu gibi pitoresk dağ evleri gibi tek bir yerde sıkışıp kalmış karakterlere odaklanır. Tek bir mekanda geçen başka gerilim romanları okudunuz mu? Bunun bir gerilim romanı için nasıl bir araç olduğunu düşünüyorsunuz?

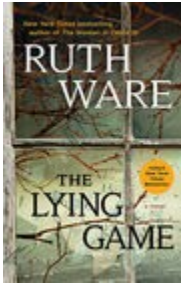
Yazardan daha fazlası

[Anahtarın Dönüşü](#)

[Bayan Westaway'in Ölümü](#)

[Yalan Oyunu](#)

[10 Numaralı Kulübedeki Kadın](#)

[Karanlık, Karanlık Bir Ormanda](#)

YAZAR HAKKINDA

RUTH WARE, tam zamanlı bir yazar olmadan önce garsonluk, kitapçılık, yabancı dil olarak İngilizce öğretmenliği ve basın danışmanlığı yaptı. Şimdi ailesiyle birlikte İngiltere'nin güney kıyısındaki Sussex'te yaşıyor. *In a Dark, Dark Wood*, *The Woman in Cabin 10*, *The Lying Game*, *The Death of Mrs. Westaway* ve *The Turn of the Key* kitaplarının 1 numaralı *New York Times* ve *Globe and Mail* (Toronto) çoksatan yazarıdır. Onu RuthWare.com adresinde ziyaret edin veya Twitter'da [@RuthWareWriter](https://twitter.com/RuthWareWriter) hesabından takip edin.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
SimonandSchuster.com/Authors/Ruth-Ware

SimonandSchuster.com

ScoutPressBooks.com

 [ScoutPressBooks](https://twitter.com/ScoutPressBooks)

 [@GalleryBooks](https://www.instagram.com/GalleryBooks)

Scout Press
Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
baskısıdır. 1230 Avenue of the
Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Ruth Ware tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Scout Press İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

İlk Scout Press ciltli baskısı Eylül 2020

SCOUT PRESS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Jaime Putorti tarafından iç tasarım
Ceket tasarımı ve illüstrasyon Tal Goretsky Ceket
fotoğrafi Getty Images
Yazar fotoğrafı © Gemma Day Photography

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-5011-8881-7
ISBN 978-1-5011-8883-1 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

